

p/cco/o

รสชาติเล็กๆ ระหว่างบรรทัด

ร้านหนังสือมุเกตต์ เติมไฟแห่งฝันให้เหล่าคนรักหนังสือ

ミユゲ書房

ชิราเบะ อีโตะ

เขียน

สนพ. ศักดิ์สมุทราภัณฑ์

แปล

“ฉันเปิดร้านหนังสือมุเกตต์เพราะคิดว่า
ถ้ายังได้ข้องแวะกับเหล่าคนรักหนังสือในช่วงหลังเกษียณ
ก็คงสนุกไม่น้อย”
-ชิราเบะ อีโตะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

“มูเกต” เป็นภาษาฝรั่งเศสที่แปลว่าลิ้นหุบเขา ภาษาดอกไม้มายถึงการเริ่มต้นบทใหม่ในชีวิต และความสุขที่หวนกลับมาอีกครั้ง ในบางครั้งชีวิตก็ไม่ได้เป็นตามที่เราคาดหวังเสมอไป มันอาจยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่บางทีความผิดพลาดเหล่านั้นก็อาจนำเราไปพบกับเส้นทางใหม่ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนได้เช่นกัน

อย่างเรื่องของมียาโมโตะ อากิระ บรรณาธิการหนุ่มผู้จมอยู่กับความรู้สึกผิดแล้วตัดสินใจลาออกจากงาน โชคชะตาพาให้เขาได้มารับช่วงต่อร้านมูเกต ร้านหนังสือของคุณตาที่เขาเคยประทับใจในวัยเด็ก ที่แห่งนี้ทำให้เขาถูกแวดล้อมไปด้วยเหล่าผู้คนที่น่ารัก และหลงใหลหนังสือ ทำให้เขาได้เริ่มต้นบทใหม่ในชีวิตอีกครั้ง

นอกจากเรื่องราวที่อาจสร้างแรงบันดาลใจเล็กๆ ให้ใครบางคนแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังพาเราไปรู้จักโลกของการทำหนังสือด้วย ตั้งแต่การคัดเลือกต้นฉบับ งานในส่วนของการเขียน งานบรรณาธิการ การวาดภาพปก การออกแบบรูปเล่ม กระทั่งหนังสือวางจำหน่าย เรียกได้ว่าครบถ้วนทุกกระบวนการเลยทีเดียว

แม้หนังสือเล่มนี้จะไม่ใช่วินิจฉัยที่ทำให้อบอุ่นหัวใจขั้นสุด แต่หากคุณเป็นคนที่หลงใหลในมนตร์เสน่ห์ของตัวอักษร และตกหลุมรักโลกของการอ่านแล้วละก็ นี่เป็นหนังสือที่คุณไม่ควรพลาด!

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	89
บทที่สาม	161
บทที่สี่	229
บทส่งท้าย	303
ส่งท้ายจากผู้อ่าน	312

ทดลองอ่าน

บทที่หนึ่ง

ทอจ้ออ่าน

1

ลาก่อนครับ คุณตา

วันนั้นกองบรรณาธิการของเราทำงานลากยาวจนได้รู้ง เมื่อเห็นหัวหน้าบรรณาธิการโกโตเดินเข้าไปในห้องสูบบุหรี่ ผมก็หยิบใบลาออกในลิ้นชักโต๊ะทำงานขึ้นมาถือให้มันแล้วเดินตามไป หัวหน้าบรรณาธิการหยุดมือที่กำลังจะจุดไฟแช็กทันทีที่ประตูเปิดออก เขามองเขม็งตรงมาขณะที่ยังคาบบุหรี่ไว้ในปาก

“มีอะไร”

ประกายแสงในแวตาคมปลาบของเขาชวนให้รู้สึกกดดันอย่างยิ่ง แต่ผมก็ยื่นใบลาออกให้เขาแล้วค้อมศีรษะลง

“ผมขอลาออกครับ”

“ทำไม”

“ผมไม่เหมาะกับงานนี้ครับ”

“ไม่จริงหรอก มียาโมโตะ แก่เป็นบรรณาธิการที่ดี สร้างผลงานคุณภาพออกมาก็เยอะแยะ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ”

“ยังคิดมากเรื่องฮิโรกาวะ ไชตะ อยู่หรือไง”

แวบแรก สัญชาตญาณบอกให้ผมรีบปฏิเสธ จะได้ไม่ต้องหงุดหงิดกับการถูกมองว่าเป็นพวกไม่รู้จักริโต แต่ผมกำลังจะลาออกแล้ว ใครจะมองอย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องเก็บมาคิด

“ครับ”

“งานของหมอนั่นไม่เหมาะกับการตีพิมพ์เพื่อธุรกิจ อย่างมากก็ได้แค่เขียนลงเว็บไซต์นั่นแหละ อย่าไปใส่ใจ มันไม่ใช่ความผิด

ของแกลเล่ย์”

“มันเป็นความผิดของผมครับ”

“...ฉันก็ตามใจ”

หัวหน้าบรรณาธิการคว้าใบลาออกจากมือของผมแล้วมัดใส่ กระเป๋าเสื้อคลุมอย่างไร้ความประณีต ก่อนเดินกระแทกกระทั้น ออกไปจากห้อง

วินาทีนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมัลลันสูญสลายไปในพริบตา ทั้งเวลาห้าปีที่โหมทำงานเป็นบ้าเป็นหลัง รวมถึงความอดสาหัส เมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษาที่มุ่งหวังจะเข้าทำงานในสำนักพิมพ์มารูยามะ บริษัทยักษ์ใหญ่อันดับหนึ่งของวงการสิ่งพิมพ์

แม่โทรศัพท์มาหาในอีกหนึ่งเดือนให้หลัง ตอนนั้นเป็นช่วงที่ผมเริ่มใช้วันลาพักร้อนที่เหลือให้หมด หลังจากสะสมงานที่คั่งค้าง และส่งไม้ต่อให้คนอื่นเรียบร้อยแล้ว

“คุณตาทุตรลงกะทันหันหนะ รีบมาที่นี้ให้เร็วที่สุดเลยนะ”

“...อาการแย่นขนาดนั้นเลยหรอ”

ช่างเป็นคำถามที่ซื่อป้อเหลือเกิน ผมคงเผลอพูดออกไปด้วยความรู้สึกไม่อยากเชื่อ

“แล้วพ่อล่ะ”

“เขาว่าจะนั่งเครื่องบินเที่ยวแรกมาพุงนี้ ถ้าอาการจะคงตัวได้ ก็มาเที่ยวด้วยกันกับพ่อเลยนะ”

“โอเค”

ก่อนหน้านี้ผมรู้ว่าคุณตาที่อาศัยอยู่คนเดียวในฮอกไกโดป่วยเป็นไข้หวัดจนต้องเข้าโรงพยาบาล แม้จะถึงงานแล้วเดินทาง

ไปพักอยู่ที่เมือง A ชั่วคราวเพื่อคอยเฝ้าไข้ แต่ไม่นึกเลยว่าจะถึงขั้นนี้—

ช่วงบ่ายของวันถัดมา ผมกับพ่อรีบไปที่ห้องผู้ป่วย คุณตานอนอยู่บนเตียงโดยมีแม่และหมอกับพยาบาลเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด ผมมองหน้าแม่ทันทีเมื่อเห็นคุณตาหายใจถี่คล้ายกำลังเหนื่อยหอบ

“หมอบอกว่าแกไม่ได้ทรمانอะไรแล้วละ”

น้ำเสียงสงบนิ่งของแม่ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณตาคงจะจากไปในไม่ช้า ทันใดนั้น ริมฝีปากของเขาก็ขยับเล็กน้อย ทุกคนชะงักกันไปโดยพลัน

“ฟูมิโกะ คุณเซย์อิจิ อากิระ”

เสียงนั้นแหบพร่าและแผ่วเบา

“ขอบคุณนะ ฝาก — เรื่องร้านด้วย — ฉันพอใจ — กับชีวิตแล้ว”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของเขา

คุณตาทำงานเป็นบรรณารักษ์จนถึงวัยเกษียณ จากนั้นก็เปิดกิจการร้านหนังสือเล็กๆ เขากับคุณยายช่วยกันออกไอเดียพร้อมกับตระเตรียมสิ่งต่างๆ ที่จำเป็น และแล้วร้านหนังสือบูเกต์ก็ถือกำเนิดขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน “บูเกต์” เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า ลิ้นหุบเขา ซึ่งเป็นดอกไม้ที่คุณยายชอบที่สุด

ตอนเด็กๆ พ่อแม่จะพาผมไปฝากไว้ที่บ้านคุณตาคุณยาย ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของทุกปีจนกระทั่งผมเรียนจบชั้นประถม เนื่องจากพ่อกับแม่ต่างงานยุ่งทั้งคู่ ส่วนผมก็เป็นพวกเก็บตัว ไม่ชอบปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนอื่นในโรงเรียนกวดวิชาหรือสถาน

รับเลี้ยงเด็กประถมนั่นเอง

ผมใช้เวลาช่วงปิดเทอมฤดูร้อนในเมืองนี้ไปกับการทำการบ้าน และช่วยงานคุณตาคุณยาย ส่วนเวลาที่เหลือก็แทบจะหมดไปกับการอ่านหนังสือ หากมีหนังสือที่อยากอ่าน ผมจะหยิบออกมาจากชั้นหนังสือในบ้านแล้วถือมันไปยังโต๊ะทำงานข้างเคาน์เตอร์ ซึ่งเคยเป็นที่ประจำของคุณตา จากนั้นคุณตาจะเขียนชื่อหนังสือกับราคาลงในสมุดบัญชี และประทับตราสัญลักษณ์ที่แสดงให้รู้ว่า มีเจ้าของแล้วก่อนจะส่งคืนให้ผม

“สวดยมากเลยใช้มั้ยละ ของเก่าแก่แบบนี้ ทำจากไม้มะฮอกกานีเชียวนะ”

ผมคลั่งคล้ายคลืคลว่า คุณยายมักจะพูดอะไรทำนองนั้น ขณะที่กำลังขัดถูโต๊ะให้เงางาม สีอำพันอันเข้มชัดและวาววามยังคงสวดยเด่นจวบจนตอนนี้ ไม่ใช่เพียงโต๊ะไม้เท่านั้น แต่ส่วนอื่นๆ ในร้านก็ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์เช่นกัน

คุณยายของผมเสียไปเกือบสิบปีแล้ว แต่ร้านยังคงเป็นระเบียบเรียบร้อยจนแทบไม่น่าเชื่อว่า คุณตาจัดการดูแลมันด้วยตัวคนเดียว ที่สำคัญคือบรรยากาศภายในดูไม่เหมือนร้านหนังสือทั่วไปแม้แต่น้อย

“ตั้งใจให้บรรยากาศดูมีเสน่ห์คลาสสิกแบบยุคไทโช¹ นะ”

นั่นเป็นอีกคำที่คุณยายพูดบ่อย อันที่จริงตัวอาคารของร้านหนังสือผมเกิดก็ถูกดัดแปลงมาจากคฤหาสน์สไตล์ตะวันตก ที่สร้างขึ้นช่วงปลายยุคไทโชนั่นเอง โดยร้านจะอยู่บนชั้นหนึ่ง ส่วน

¹ ยุคสมัยหนึ่งของญี่ปุ่น ตรงกับ ค.ศ. 1912 - 1926

ชั้นสองเป็นพื้นที่อยู่อาศัย

คุณตาคุณยายซื้อคฤหาสน์หลังนี้มาปรับปรุงด้วยการถอดฝาผนังของชั้นหนึ่งซึ่งกันพื้นที่ทั้งห้าห้องออกไปจนเกือบหมด เพื่อให้ทั้งชั้นดูกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน จากนั้นก็นำชั้นหนังสือมาตั้งชิดกับผนังทุกด้านที่ยังเหลืออยู่ เสริมด้วยชั้นวางแบบเดียวกับแผงโชว์หนังสือ และเติมพื้นที่ว่างด้วยโซฟาเก้าอี้ผ้า

พื้นไม้เนื้อแข็งอายุเกือบร้อยปีและแผ่นไม้ตกแต่งผนังที่สูงระดับเอวต่างก็เป็นสีน้ำตาลเข้ม ส่วนผนังฉาบปูนที่อยู่เหนือขึ้นไปจนถึงเพดานนั้นเป็นสีขาว แสงอาทิตย์ริไรส่องเข้ามาผ่านกระจกฝ้าสีเขียวเมอริเดียนซึ่งมีลวดลายเป็นรูปทรงเรขาคณิต

ด้านในสุดของตัวร้านจะเป็นผนังเปิดโล่งเชื่อมไปสู่ “ห้องหอคอย” ซึ่งมีลักษณะเป็นทรงกระบอก บันไดติดราวกันเหล็กทอดตัวเลียบไปกับผนังห้องที่โค้งมน เมื่อเดินขึ้นไปจะพบกับชั้นลอยซึ่งมีทางเดินวนเป็นวงกลม ทางเดินนี้ถือเป็นเพดานของชั้นหนึ่งไปในตัว — แต่เนื่องจากเป็นชั้นลอย พื้นที่ตรงกลางเพดานจึงเปิดกว้างเป็นรูขนาดใหญ่เหมือนโดนัท

สิ่งที่ใช้กันพื้นที่โล่งตรงกลางของชั้นลอยคือรั้วเหล็กที่ประดับลวดลายดอกไม้ใบหญ้า ชั้นหนังสือสูงเสียดเพดานตั้งตระหง่านติดผนังทั้งบนชั้นหนึ่งและชั้นลอย มีมุขหน้าต่างสำหรับรับแสงยื่นออกมาตรงตำแหน่งที่ค่อนข้างต่ำและใช้เป็นม้านั่งได้

ดูเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เหลือเกินที่ร้านหนังสือเล็กๆ ในจังหวัดทางตอนเหนือมีพื้นที่สุดพิเศษแบบนี้

ต้องปิดประตูชั้นรูมด้วยสินะ —

สายลมเย็นเยียบที่ได้ผ่านใบหน้าต่างทำให้মনึกขึ้นได้ว่าเดิน

ลงมาที่ชั้นหนึ่งทำไม ชั้นรวมคือห้องที่ติดกระจกใสไว้สามด้าน และยื่นออกไปในตำแหน่งที่มองเห็นสวนได้รอบทิศ จึงเป็นพื้นที่ที่น่าอยู่เป็นพิเศษ

ในสวนปลูกพืชพรรณต่างๆ ตามฤดูกาลเอาไว้ ช่วงนี้จะได้กลิ่นหอมสดชื่นของดอกไลแลคและดอกลิ้นหุบเขาที่กำลังบานสะพรั่ง ที่ผ่านมามีคุณตาคงมอบความรักและทะนุถนอมสวนที่คุณยายเคยดูแลให้ยังคงงดงามไม่แพ้ในอดีต

เข้าเดือนมิถุนายนแล้ว แต่อากาศยังคงหนาว คนในพื้นที่มักเรียกกันว่า “ลมหนาวฤดูไลแลค”

“เท่านี้ก็เรียกขี้หนาว”

ผมปิดประตูและหน้าต่างจนครบทุกบานแล้วปิดไฟ ภายในร้านจึงมืดสลัวลงทันตา

พิธีศพของคุณตาจัดขึ้นโดยมีเพียงญาติใกล้ชิดและคนสนิทเข้าร่วมตามคำสั่งเสียของเจ้าตัว คุณยายมาดะช่วยเป็นธุระจัดการสิ่งต่างๆ ให้เรา เขาคือรองนายกเทศมนตรีของเมืองนี้ ในอดีตเคยเป็นสมาชิกสภาเทศบาลผู้มีอิทธิพลและกุมอำนาจของกลุ่มบุคคลทางการเมืองท้องถิ่นที่ใหญ่ที่สุดในเวลานั้น เขามีผิวคล้ำและผมเป็นสีขาว ร่วงเล็กน้อยแต่ดูแข็งแรงกำยำ ใบหน้าเคร่งขรึมฉายแววน่าเกรงขามอย่างยิ่ง

บุคลิกความเป็นผู้นำของเขานั้นค่อนข้างน่าทึ่ง ได้ยินว่าบางครั้งก็ไปข้องเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ค่อยชาวสะอาดนัก แต่ไม่น่าเชื่อว่ารสนิยมการอ่านหนังสือกลับสอดคล้องกับคุณตาเป็นอย่างดี ทั้งสองคนสนิทกันตั้งแต่ตอนที่คุณตายังทำงานในห้องสมุด นอกจากนี้

คุณยามาตะยังแวะมาเยี่ยมเยียนที่ร้านหนังสือบูเกต์เป็นประจำ
ผมเองก็เคยเจอหน้าเขามาแล้วหลายครั้ง

หลังจากเราโทรศัพท์ไปแจ้งว่าคุณตาเสียชีวิตแล้ว คุณยามาตะ
ก็เดินทางมาถึงภายในเวลาเพียง 30 นาที เขาใช้เส้นสายอันกว้างขวาง
ช่วยเตรียมการเรื่องพิธีศพทุกขั้นตอนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“รู้สึกไม่ค่อยดีเลยที่ต้องรบกวนท่านรองนายกเทศมนตรี
ให้ช่วยจัดการงานศพแบบนี้” พ่อแม่ของผมเกรงอกเกรงใจมาก
แต่คุณยามาตะไม่มีที่ท่าจะลี้ภัยเล็ดความตั้งใจ “คุณโทชิโอะเป็นทั้ง
แบบอย่างในการใช้ชีวิตและเป็นเพื่อนรักของผมมาหลายสิบปีครับ
ถ้าเรื่องแค่นี้ยังทำให้ไม่ได้ ผมคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน” เขา
บอกเช่นนั้น

“ผมคิดว่าคุณคงเลือกจัดงานศพเฉพาะในหมู่คนใกล้ชิด
เพราะไม่อยากให้เป็นภาระของแขก แต่แบบนี้มันดูเย็นชาเกินไป
คนอริยาศดียี่สิบมีมิตรสหายมากมายอย่างคุณกลับตัดสินใจแบบนี้
ในวาระสุดท้าย แล้วจะให้คนอื่นเขาทำตัวยังไง”

คุณยามาตะพูดกับคุณตาที่หลับใหลอยู่ในโลงศพ แผ่นหลัง
ของเขาสิ้นระริก

2

ป่าแห่งหนังสือ

คุณตาเป็นคนขี้มั่วแจ่มใสและมีผู้คนคบหามากมาย
อย่างที่คนยามาตะว่า บุคลิกช่างดูตรงข้ามกับภาพจำของผู้ที่เป็น

เจ้าของร้านหนังสือและอดีตบรรณารักษ์เหลือเกิน

“ฉันเปิดร้านหนังสือมุเกตต์เพราะคิดว่าถ้ายังได้ข้องแวะกับเหล่าคนรักหนังสือในช่วงหลังเกษียณก็คงสนุกไม่น้อย อีกอย่างนะ ถ้าเอาแต่เก็บไอเดียและรสนิยมของคุณเซตสึโกะไว้ชื่นชมกันเองก็น่าเสียดาชิไ้มั้ยล่ะ”

รอยยิ้มแสนอุ่มอ่อมของคุณต่ายยังคงแจ่มชัดในความทรงจำ

“คุณเซตสึโกะ” หมายถึงคุณยายของผมผู้เป็นนักอ่านตัวยงและรอบรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย ทั้งยังแตกฉานด้านการจัดสวนและตกแต่งภายในอีกด้วย คุณยายเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ร้านหนังสือมุเกตต์กลายเป็นพื้นที่อันน่าอยู่และรื่นรมย์

ทั้งสองร่วมกันสร้างปาแห่งหนังสือขึ้นที่นี่ แต่อีกไม่นานร้านก็ต้องปิดตัวลงแล้ว ผมขอโทษนะ คุณตา คุณยาย

หากเราทำอะไรได้บ้างก็คงดี แต่เป็นไปไม่ได้เลยที่ใครสักคนในครอบครัวของผมจะย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้เพื่อสานต่อร้านหนังสือมุเกตต์ ที่นี่ก็เหมือนร้านหนังสืออิสระส่วนใหญ่ที่ไม่อาจคาดหวังผลกำไร คุณตาเปิดร้านมาได้นานขนาดนี้เพราะมีเงินบำนาญช่วยให้ชีวิตความเป็นอยู่มั่นคง แต่หากเป็นคนที่ยังไม่เกษียณก็ยากที่จะเลี้ยงปากท้องด้วยธุรกิจของร้านเพียงอย่างเดียว

“คิดแล้วก็เศร้าแหละ ที่นี้มีแต่ความทรงจำของคุณพ่อคุณแม่เต็มไปหมดเลย”

“ก็ต้องทำใจนะเนะ เอาเป็นว่าปิดร้านไปก่อน แต่ปล่อยอาคารไว้แบบนี้สักกระยะแล้วกัน”

แสงอาทิตย์ยามเย็นส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาอาบใบหน้า ด้านข้างของพ่อกับแม่ที่นั่งอยู่คนละฝั่งของโต๊ะรับประทานอาหาร

“นั่นสินะ...แต่เราได้อยู่ได้แค่ปีละไม่กี่วัน แบบนี้บ้านก็จะยิ่งทรุดโทรมลงไปเรื่อย ๆ ถ้าหาใครมาเช่าอยู่แทนได้ก็คงดี”

นั่นคงเป็นไปได้ยาก เพราะเมืองนี้มีผู้อยู่อาศัยน้อยลงทุกที แม้ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบช้า ๆ แล้วทอดถอนใจ กาแฟรสกลมกล่อมและลุ่มลึกเพราะชงจากเมล็ดบนชั้นวางในครัวที่อยู่ชั้นหนึ่งของร้าน — ซึ่งเป็นพื้นที่อันสวยงามและโอ่อ่า มีเคาน์เตอร์ครัวแบบเปิดหันหน้าเข้าหาโต๊ะไม้แผ่นเดียวขนาดสิบที่นั่ง — น่าจะเป็นเมล็ดกาแฟที่มีคนให้มา เพราะปกติแล้วคุณตาดื่มแต่ชาญี่ปุ่นเท่านั้น

“เออเนี่ย อากิระ แกจะอาสาปิดร้านให้จริงหรอ”

“อ้อ ให้คนที่รู้เรื่องหนังสือกับสำนักพิมพ์อย่างผมจัดการเองดีกว่า”

“แล้วงานแก่ล่ะ หยุดยาวได้หรือไง”

“ผมลาออกแล้ว”

“เอ๊ะ...”

“ลาออก...แก่ได้งานใหม่แล้วหรอ”

“ยัง”

“ทำไมปุบปับแบบนั้นล่ะลูก เกิดอะไรขึ้นหรอ”

“พอคิดถึงลูกอะไรบางอย่างได้นะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตหรอก ผมขอไปอาบน้ำก่อนนะ”

ผมตัดบทไปดื้อ ๆ แล้วลุกจากเก้าอี้ ปล่อยให้พ่อแม่นั่งทำหน้ากังวลอยู่ตรงนั้น

ผมไม่บอกเหตุผลที่ลาออกเพราะรู้สึกว่ามันอ่อนหัดไร้เดียงสาเกินกว่าจะเป็นความคิดของคนวัยทำงาน ผมไม่คิดว่าตัวเองตัดสินใจ

ผิด แต่ความจริงที่ต้องยอมรับคือผมไม่อาจทำใจปล่อยผ่านสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่านั่นคือเรื่องสามัญธรรมดาที่คนเป็นบรรณาธิการต้องมองข้ามไปให้ได้ก็ตาม

วันรุ่งขึ้น เมื่อพอกับแม่เดินทางกลับไปยังโตเกียวแล้ว ผมก็เริ่มเตรียมตัวเข้าสู่ขั้นตอนการปิดกิจการ

สิ่งที่ยุ่งยากที่สุดในบรรดางานทั้งหลายคือการคืนหนังสือ ต้องบรรจุหนังสือลงกล่องตามรายชื่อที่สายส่งหนังสือหรือสำนักพิมพ์ระบุมาให้ จากนั้นก็เรียกสายส่งหนังสือมาเก็บกลับไป หรือไม่ก็ส่งไปรษณีย์คืนให้สำนักพิมพ์โดยตรง หนังสือในสต็อกมีประมาณสองหมื่นเล่ม น่าจะพอจัดการคนเดียวไหว ผมนึกยามใจเช่นนั้น — แต่เมื่อเริ่มลงมือก็รู้ซึ่งถึงความไม่ประสีประสาของตัวเอง

ผมไม่รู้ว่หนังสือเรื่อง*ดอกไม้แด่อัลเกอร์นอน*² ซึ่งเป็นเล่มแรกในรายชื่อนั้นอยู่ที่ไหน หาจนทั่วแล้วยังไม่เจอ จึงได้แต่หลงทางอยู่ในป่าแห่งหนังสือไปเรื่อย ๆ แบบนี้ต้องใช้เวลากี่วันกันนะกว่าจะหาหนังสือในรายชื่อครบทุกเล่ม

แล้วทำไมผมถึงต้องลำบากลำบากขนาดนี้ คำตอบคือเพราะคุณตาคุณยายให้ความสำคัญกับการเรียงหนังสือบนชั้นด้วยลูกเล่นเฉพาะตัวที่ยากจะคาดเดานั้นเอง

“สนุกเหมือนเกมหาขุมทรัพย์เลยใช่มั้ย”

“เราคอยสลับที่หนังสืออยู่ตลอดเพื่อให้ลูกค้าตื่นตันทันทีล่ะ”

² *Flowers for Algernon* โดย แดเนียล คีส์

ทั้งสองมักพูดเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความซุกซนและขบขัน

“เฮ้อ...”

ผมเปิดบานเลื่อนกระจกในชั้นรูม ตั้งใจจะสูดอากาศภายนอกเพื่อเปลี่ยนอารมณ์

ร่างกายสัมผัสได้ถึงมวลอากาศเบาสบายสมกับเป็นวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส มีกลิ่นของทะเลเจืออยู่เล็กน้อย หรือวันนี้ทิศทางลมจะเริ่มเปลี่ยนแล้ว — ระหว่างที่คิดเรื่องนั้น ผมรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวอยู่ตรงปลายสายตา เมื่อหันไปมองพุ่มดอกพีโอนีก็เห็นเด็กสาวคนหนึ่งทำท่าหยุดก็เหมือนกวางน้อยตกใจแล้วจึงตรงมาทางผม

เธอมีหางตาเรียวยาวและดวงตากลมโต ผิวขาว เส้นผมดำขลับ ตัวค่อนข้างเล็กแต่ถือว่าเป็นเด็กสาวที่ใบหน้าสะสวย ถ้าจำไม่ผิด ชื่อนักเรียนที่เธอใส่น่าจะเป็นของโรงเรียนมัธยมปลายในละแวกนี้

“มาซื้อหนังสือหรือเปล่าครับ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ พอดีร้านนี้...”

ขณะที่ผมกำลังจะพูดต่อว่า...ไม่ได้เปิดทำการแล้วครับ เสียงแหบห้าวที่แฝงความตุนกั๊วแว่วมาจากอีกฝั่งของรั้วต้นยิวเอเชียขึ้นกั้นระหว่างสวนกับถนนด้านนอก

“โมโหะจัง! มาเร็วจริงนะ! อากิระคุงก็อยู่ด้วยเหรอนี๊ พวกเธอได้คุยกันหรือยังล่ะ!”

คุณยามาดะนั่นเอง

คุณยามาตะบอกเด็กสาวมัธยมปลายที่เขาเรียกว่า “โมโมะจัง” ให้ตามมาที่ชั้นรูมแล้วเข้าเรื่องทันที

“ฉันกลัวว่าเธอจะเก็บร้านคนเดียวไม่ไหวนะ เลยก๊อโอกาสเรียกโมโมะจัง — คุณนากาเสะ โมโมะ — ให้มาช่วยอีกแรง สาวน้อยคนนี้อยู่ชั้น ม.5 โรงเรียน C เคยมาช่วยงานคุณโทชิโอะอยู่บ่อยๆ รู้จักร้านนี้ดีเชียวละ”

จากนั้นเขาก็แนะนำตัวแทนผมว่า “โมโมะจัง นี่อากิระคุงหลานของคุณโทชิโอะนะ” ก่อนจะพูดต่อโดยไม่รอให้กล่าวทักทายกันเองเลย

“ว่าไงล่ะ อากิระคุง ให้โมโมะจังมาช่วยดีมั้ย”

“...มันก็น่าดีใจอยู่หรอกครับ แต่ให้เธออยู่กับผมแค่สองคนในร้านจะดีเหรอครับ”

เด็กสาวมัธยมปลายกับชายวัย 28 อยู่ด้วยกันในร้านสองต่อสองคงดูไม่เหมาะไม่ควรเท่าไร

“หือ...อ้อ เข้าใจละ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เดี่ยวคุณชูเงงูมะกับอิคเคะคุงก็มา”

คุณชูเงงูมะกับอิคเคะคุง...

“งั้นฉันไปก่อนละ พอดีต้องไปเตรียมประชุมสภาเทศบาลนะ”

“เดี๋ยวสิครับ ผมยังไม่แน่ใจเลยว่าจะให้คุณนากาเสะมาช่วยงานดีหรือเปล่า แล้วถ้าให้ช่วยจริง ๆ ต้องจ่ายค่าแรงเท่าไร...”

“ไม่ต้องจ่ายค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ เอย่ขึ้นขณะที่ผมพยายามรั้งคุณยามาตะไว้ น้ำเสียงของเธอฟังสงบทว่าชัดเจน และสัมผัสได้ถึงความตั้งใจอันแรงกล้า

“แค่อนุญาตให้ฉันมานั่งทบทวนบทเรียนที่นี้ก็พอแล้วค่ะ”

เธอมองตามผมและพูดเช่นนั้นอย่างเรียบเฉยด้วยสีหน้าสุ่ม
ดูเป็นผู้ใหญ่

“ทบทวนบทเรียนหรือ”

“แมวที่บ้านชอบมากวนต่อนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือนะคะ
ถ้าอุ้มออกไปนอกห้องก็จะมาชวนประตู่ร้องเรียกไม่หยุด พอฉัน
เล่าเรื่องนั้นให้คุณโทชิโอะฟัง เขาก็บอกว่า ‘มานั่งที่นี้แทนก็ได้’

“นี่ไงคะ” เธอพูดพลางชูสมาร์ตโฟนให้ดู บนหน้าจอมีแมว
สีขาวนั่งปักหลักอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ

“มันถูกทิ้งไว้หน้าร้านนี้ตั้งแต่ยังเป็นลูกแมวนะ โชคดีที่ได้
โมโมะะจะช่วยรับไปเลี้ยง คุณโทชิโอะคงรู้สึกว่าจะต้องช่วยเหลือโมโมะะจึง
เป็นการตอบแทนบ้าง แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ โมโมะะจึงจะ
จำตำแหน่งของหนังสือในร้านได้เกือบทุกเล่มเลย ฉันว่าถ้าให้มาช่วย
สักวันละชั่วโมง งานคงคืบหน้าขึ้นเยอะ — ว่าแต่นั้นคือรายชื่อหนังสือ
ที่ต้องส่งคืนสินะ”

คุณยามาตะหยิบปึกกระดาษที่ผมวางไว้บนโต๊ะเมื่อครูแล้ว
ยื่นให้นากาเสะ โมโมะะ จากนั้นเธอก็ออกไปจากชั้นรวม ผมกับ
คุณยามาตะจึงตามหลังไป

นากาเสะ โมโมะะ ก้าวเข้าไปในตัวร้านแล้วสาวเท้าวิ่งไ
เดินกลับไปกลับมาระหว่างชั้นหนังสืออย่างไร้ความลังเล แล้วเธอ
ก็รวบรวมหนังสือ 20 เล่มแรกในรายชื่อได้ครบถ้วนด้วยเวลาประมาณ
สิบห้า นาที

“เยี่ยมยอด”

คุณยามาตะพูดแล้วปรบมือเปาะเปะ “พอเถอะค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ พูดด้วยสีหน้าเหมือนทำตัวไม่ถูก

“นี่ อากิระคุง เชื้อฉันเถอะ ให้โมโมะจ้างมาช่วยงานซะ ส่วนฉันขอตัวก่อนละ”

ในร้านเหล้าแค่ผมกับนากาเสะ โมโมะ เพียงสองคน ผมรู้สึกได้ถึงบรรยากาศอันเจิบจ้นชวนอึดอัด — แต่เด็กสาวดูจะไม่ใส่ใจเรื่องนั้น เธอหยิบปึกกระดาษรายชื่อหนังสือขึ้นมาแล้วแบ่งครึ่งก่อนยื่นส่วนหนึ่งให้ผม

“ฉันจะจัดการส่วนของครึ่งแรกเอง คุณอากิระช่วยดูที่เหลือได้มั๊ยคะ ถ้าหาเล่มไหนไม่เจอก็ทำเครื่องหมายไว้ก่อน แล้วฉันจะมาช่วยหาทีหลังค่ะ”

สีหน้าของเธอขณะเหลือบตาขึ้นมองผมดูราวกับรุ่นพี่ในบริษัทที่กำลังสั่งงานรุ่นน้องผู้ไม่เอาถ่าน ผมหลุดขาออกมา นั้นคงทำให้นากาเสะ โมโมะ อดยึดแน่นไม่ได้เช่นกัน

“มีอะไรหรือคะ”

“อ้อ เปล่าๆ เข้าใจแล้วละ ถ้าหาเล่มไหนไม่เจอจะถามคุณนากาเสะแล้วกัน ขอขอบคุณนะ”

นากาเสะ โมโมะ พยักหน้าอย่างพึงพอใจ

3

วันสุดท้ายของร้านหนังสือมุเกต์

นาฬิกาถูกตุ้มกระดิกเข็มเดินหน้าส่งเสียงตึก...ตึก...ตึก... ตึกออกอยู่ในร้านระหว่างที่นากาเสะ โมโมะ กับผมกำลังรวบรวม

หนังสือตามรายชื่อไปเรื่อย ๆ แต่ถึงอย่างนั้นงานทางฝั่งผมก็ไม่คืบหน้าเลยแม้แต่น้อย ในขณะที่นากาสะ โมโมะ กลับดึงหนังสือออกจากชั้นเล่มแล้วเล่มเล่าด้วยความจับใจ นำหน้าทิ้งห่างผมไปไกลโข

จริงอยู่ว่าส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผมยังไม่วู้ที่วู้ทางนัก แต่แบบนี้มันไม่เร็วไปหน่อยหรือ เธอจำตำแหน่งหนังสือราวสองหมื่นเล่มได้อย่างไรกันนะ

ไม่นานนักนากาสะ โมโมะ ก็ทำงานส่วนของวันนี้เสร็จเรียบร้อย “ฉันทวงหนังสือไว้บนโต๊ะริมหน้าต่างนะคะ” เธอบอกผมก่อนเดินตรงไปยังส่วนในสุดของร้าน แทรกตัวผ่านช่องว่างระหว่างโต๊ะตัวเล็กริมผนังกับเก้าอี้ผ้าสีเขียวมอสส์แล้วนั่งลง ก่อนจะหยิบสมุดโน้ตออกมาจากกระเป๋าเป้สีดำ ทันใดนั้น...

“สวัสดิ์ครับ”

เสียงว่าเจ๋งสดใสดังขึ้นพร้อมเสียงกระดิ่งประตู่ เมื่อผมเดินออกไปดูก็เห็นเด็กหนุ่มผิวเข้มยืนอยู่

“ผมชื่ออิคะนะครับ เรียนอยู่ปี 3 ที่มหาวิทยาลัย U ในเมืองนี้ คุณอาภิระ หลานของคุณโทชิโอะใช่ไหมครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ใบหน้ายิ้มแย้มของเขาสร้างความประทับใจตั้งแต่แรกเห็น

“ใช่แล้วครับ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ ว่าแต่รู้จักกับคุณตาของผมได้ยังไงหรือ”

“ผมมาขอใช้ครัวของที่นี่เปิดคาเฟ่เป็นบางเวลานะครับ คุณโทชิโอะมีบุญคุณกับผมมาก ให้ผมช่วยคุณเก็บข้าวของในร้านอีกแรงนะครับ”

คาเฟ้านั้นหรือ หรือว่า...

“นั่นเมล็ดกาแฟที่อยู่บนชั้น...”

“ของผมเองครับ”

อ้าว แย่ละสิ

“ขอโทษทีครับ ผมนี่กว่าจะเป็นของคุณตาก็คเลยเอาไปชงดื่มเอง”

“ไม่มีปัญหาเลยครับ ผมต่างหากที่ต้องขอโทษ ดันวางของทิ้งไว้ที่หน้าโต๊ะเลย ทั้งเมล็ดกาแฟ อุปกรณ์ชงโน้นชิ้นนี้ แกมมีถ้วยชามอีกหลายใบด้วย”

เสียงกระดิ่งประตูดังขึ้นอีกครั้ง

“โมโมะจังกับอิคเคะคุงมากันแล้วเหรอ”

เจ้าของน้ำเสียงนุ่มสบายหูชะโงกหน้าเข้ามา เธอคือสุภาพสตรีวัยกลางคนมาดสง่าที่ถือช่อดอกเบญจมาศสีขาวเอาไว้ ผู้หญิงคนนี้คือคุณซุงเงะนั่นหรือ

เมื่อลองสอบถามก็ได้ความว่าเธอมาดูแลสวนของที่นี่ให้เป็นประจำ เพราะแบบนี้เอง สวนจึงดูสวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่เสมอ

“ขอบคุณมากนะครับที่คอยช่วยเหลือคุณตามาตลอด”

ผมยิ้มศีรษะอย่างนอบน้อม

“ไม่เป็นไรหรอกน่า อย่าเกรงอกเกรงใจกันขนาดนั้นสิ ฉันต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณ ปกติฉันชอบทำสวนอยู่แล้วนะ แกมยังได้มานั่งจิบเครื่องดื่มเพลินๆ ค่อยเล่นกับคนอื่นทุกวันเลยด้วยว่าแต่...ฉันเรียกเธอว่าอาากิระคุงได้มั้ยนะ”

“ได้เลยครับ”

“ขอบกวนอะไรสักอย่างสิ ฉันอยากจตุภูมิรำลึกถึงคุณโทชิโอะ

สักหน่อยนะ แล้วก็น่าจะมีคนอื่นมาอีกหลายคน เอาจุฬารัตนโทชิโอะ กับกระถางรูปตั้งไว้บนเคาน์เตอร์ให้หน่อยได้มั้ย”

วันรุ่งขึ้น ผู้คนในเมืองเริ่มทยอยมากันอย่างไม่ขาดสาย ตามที่คุงซุนงู่มะบอก ได้ยินว่าพวกเขาต่างก็เป็นลูกค้าประจำของร้านหนังสือบูเกต์ซึ่งแวะเวียนมาทำกิจกรรมต่างๆ ที่ร้านอยู่เสมอ

จุดเริ่มต้นคือเมื่อสิบปีที่แล้ว หลังจากคุงยาสเสียชีวิต คุงตาก็มักแสดงอาการเศร้าซึมบ่อยครั้ง คุงยามาตะเห็นดังนั้นจึงริเริ่มจัดชมรมอ่านหนังสือขึ้น นั่นทำให้เกิดกิจกรรมรวมตัวรูปแบบอื่นตามมา และมีการนัดพบปะกันที่ชั้นรวมเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ แทบทุกวัน

ครอบครัวของผมยู่อยู่กับธุรกิจการงานส่วนตัว จึงมีโอกาสมามากอยู่ที่เมืองนี้เพียงไม่กี่วันในตอนที่ร้านหนังสือบูเกต์ปิดทำการ อย่างเช่นช่วงเทศกาลไหว้บารมีหรือไม่กี่ช่วงขึ้นปีใหม่ ผมเป็นชีวิตจริงข้ามโดยสิ้นเชิงเมื่อเทียบกับคุงตาทที่ได้สานสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับผู้คนในเมืองมาตลอด

“เราขอใช้ห้องนี้เหมือนเดิมจนกว่าจะปิดร้านเรียบร้อยได้มั้ย เดี๋ยวจะช่วยจัดเก็บข้าวของอีกแรง”

เหล่าลูกค้าประจำแสดงความปรารถนาเช่นนั้น แน่นนอนว่าผมยินดี ภายในร้านจึงดูครึกครื้นขึ้นจนผมไม่ออกว่ากำลังเตรียมปิดกิจการ

“วันนี้เป็นกิจกรรมของชมรมหมากรุกหรือคะ”

“เปล่าหรอก ฟุ้งนี่นะ พอดคิดว่าจะไม่มีร้านนี้แล้วก็รู้สึกใจหวิวๆ เลยอดแวะมาเยี่ยมไม่ได้”

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ จากนั้นไปในเมืองก็เหลือแค่ร้านหนังสือ
อิซูมียะแล้วสินะ ร้านนั้นใหญ่โตก็จริง แต่ดูไม่ค่อยอบอุ่นเท่าไร
เลย”

“ร้านเก่าแก่จะหายไปอีกร้านแล้วสิน่า ช่วยไม่ได้แะะ ก็คน
หนุ่มสาวพากันออกจากเมืองนี้ไปเรื่อย ๆ นี่นา”

“นั่นสิคะ ร้านนี้ก็ไม่ค่อยมีลูกค้าวิ่งด้วย”

“นายกเทศมนตรีบอกว่าจะพยายามทำให้ผู้อยู่อาศัยในเมือง
เพิ่มขึ้น แต่มันคงไม่easyขนาดนั้นหรอกมัง”

“คุณยามาตะได้เป็นรองนายกเทศมนตรีแล้ว อีกไม่นาน
อะไร ๆ ก็คงดีขึ้นแหละ”

“ไม่เคยคิดเลยว่าคุณยามาตะที่ออกจากสมาชิกสภาเทศบาล
แล้ว จะกลับมารับตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีแบบนี้ เห็นว่า
ไม่กินเส้นกับนายกเทศมนตรีนี่นา ตอนเสนอแผนฟื้นฟูเมือง A
ก็ตกลงกันไม่ได้จนถึงขั้นต้องทำประชามติเลยทีเดียว”

“ได้ยินว่านายกเทศมนตรียอมก้มหัวขอร้องให้เขารับตำแหน่ง
นะ คุณยามาตะก็เลยพูดทำนองว่า ‘ถ้าทำถึงขั้นนี้ก็คงปฏิเสธไม่ลง’”

“อ้อ ที่แท้ก็ถูกรั้งไว้ตัวเอง นายกเทศมนตรีของเรานี้ก็ไม่เบา
นะ เห็นหนุ่มฟ้อแบบนี้แต่โน้มน้าวคนเก่งจริง ๆ”

ผู้คนที่กระจ่ายตัวกันอยู่ทั่วพื้นที่ภายในร้านต่างสนทนากัน
อย่างออกรส อิเคดะคุงเสิร์ฟกาแฟและคุกกี้โฮมเมดให้พวกเขา
โดยไม่คิดเงินเพื่อเป็น “ของตอบแทนที่อุดหนุนกันตลอดมา” ส่วน
คุณชูเงงูมะก็เตรียมช่อดอกไม้เล็ก ๆ ใส่ไว้ในถังสังกะสีเพื่อแจกเป็น
“ของที่ระลึกจากดอกไม้ในสวน”

นากาเสะ โมโมะ มาที่ร้านหลังเลิกเรียนทุกวันและช่วยงานผมเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม จากนั้นก็เดินไปนั่งที่โต๊ะตัวเดิมเงียบ ๆ วันนี้ดูเหมือนเธอจะกำลังเขียนรายงาน หากลองเงี่ยหูฟังก็จะได้ยินเสียงเคาะแป้นพิมพ์โน้ตบุ๊กดังแว่วมาจากด้านในสุดของร้าน

บรรยากาศในร้านเปี่ยมด้วยความสุขสงบ หากชีวิตทุกวันเป็นเช่นนี้อาจดีเกินคาดก็ได้

แม้จะล้มเหลวจากงานบรรณาธิการ แต่ความรักในหนังสือของผมยังเหมือนเดิม การได้เป็นเจ้าของร้านหนังสือและปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าที่ร้านในชีวิตประจำวันก็ฟังดูน่า...—ไม่หรอก เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

ผมขบไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัว ลูกค้าส่วนมากเป็นผู้สูงอายุ ไม่น่าจะมีกำลังซื้อหนังสือมากมายนัก สิ่งที่ผมทำได้คงเป็นเพียงการเก็บกวาดสะสางร้านแห่งนี้เท่านั้น

และในที่สุดวันดังกล่าวก็มาถึง

“ขอบคุณสำหรับคืนนี้นะครับ คุณยามาดะ”

“ฉันเองก็ต้องขอบคุณเหมือนกันที่เธอให้โอกาสพวกเราได้สิ่งลาที่นี้เป็นครั้งสุดท้าย คนมากันเยอะเลยนะ”

“ครับ”

แสงไฟอ่อนละมุนจากโคมไฟติดผนังส่องสว่างอยู่ภายในร้านที่มีเพื่อนสนิทมิตรสหายแต่เก่าก่อนของคุณตามารวมตัวกันกว่าร้อยคน พวกเขาต่างสนทนาพาทักกันอยู่ตามจุดต่าง ๆ ไม่ว่าจะบริเวณชั้นหนังสืออันว่างเปล่า บนโซฟา และในชั้นมุม เสียงจ๊อกแจ๊กจอยที่ได้ยินแล้วสบายใจดังไปทั่วทุกพื้นที่

หนังสือที่ต้องส่งคืนถูกบรรจุลงในกล่องลูกฟูกซึ่งวางซ้อนกันอยู่ในห้องหอคอย รอเพียงการขนย้ายในวันพรุ่งนี้ ส่วนหนังสือที่ไม่ต้องส่งคืนนั้น ผมรวบรวมแล้วนำไปบริจาคให้ห้องสมุดประชาชนของเมืองตั้งแต่ช่วงบ่ายแล้ว

คุณยามาตะเฝ้ามองบรรยากาศภายในร้านโดยไม่เอ่ยคำใด แต่ผ่านไปสักพักเขาก็พูดขึ้นเบา ๆ

“รู้สึกผิดต่อคุณโทชิโอะและคุณเซ็ตสึโกะจริง ๆ ที่หาคนมารับช่วงต่อร้านหนังสือมูเกตส์ไม่ได้”

น้ำเสียงหม่นเศร้าที่ยากจะได้ยินจากคุณยามาตะนั้นช่างเสียดแทงจิตใจ

“...ผมขอโทษนะครับ”

“ไม่ใช่ความผิดของอาทิจะคุณเลย ร้านนี้มีกำไรแค่นิดเดียว คนอายุน้อยอย่างเธอทำไม่ไหวหรอก คุณโทชิโอะเปิดร้านมาได้จนถึงทุกวันนี้เพราะมีเงินบำนาญไงล่ะ”

“— ครับ”

ถ้าต้องการสืบทอดร้านหนังสือมูเกตส์จริง ๆ ผมก็แค่รับช่วงต่อโดยไม่ต้องสนใจเรื่องเงิน แล้วทำทุกอย่างให้ดีที่สุดก็พอ แต่ผมทำไม่ได้ สุดท้ายผมก็เป็นเพียงคนนอก เช่นเดียวกับตอนที่อิโรกาเวะโชตะ หายหน้าไป

“เอาละ เริ่มกันเลยเถอะ”

คุณยามาตะบอกเช่นนั้น ผมจึงเดินไปบริเวณกลางร้าน เสียงอื้ออึงกลายเป็นความเงียบสงัดราวกับคลื่นเคลื่อนตัวกลับออกไปจากฝั่ง

“ขอขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมงานในวันนี้ครับ ตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ทุกท่านยังคงคอยแวะมาเยี่ยมเยียนที่นี่เหมือนตอนที่คุณตายังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังช่วยเหลือในการเตรียมปิดร้านอีกด้วย ผมต้องขอขอบคุณจากใจจริงอีกครั้งครับ สำหรับผมแล้วนี่ถือเป็นช่วงเวลาอันล้ำค่าที่ทำให้ได้สัมผัสประสบการณ์ในชีวิตประจำวันที่คุณตาและทุกท่านเคยสัมผัสมาก่อน ผมเชื่อว่าทั้งคุณตาและคุณยายต้องมีความสุขแน่นอนครับ ถึงร้านหนังสือบูเกต์จะปิดตัวอย่างเป็นทางการในวันนี้ แต่เราจะยังเก็บรักษาอาคารของร้านไว้เหมือนเดิมระยะหนึ่ง หากมีท่านใดต้องการรับช่วงต่อกิจการร้าน กรุณาติดต่อเรามาได้ทุกเมื่อครับ”

คุณยามาตะ, นากาเสะ โมโมะ, คุณซุงนุมะ, อิเคดะคัง และคนอื่นๆ อีกหลายคนต่างจ้องมองมาที่ผม ช่างดีเหลือเกินที่ผมได้ใช้เวลาร่วมกับเหล่าผู้คนที่ยังรักร้านหนังสือของคุณตาคุณยาย แม้ช่วงเวลานั้นจะไม่ได้ยาวนานนักก็ตาม

“ลำดับต่อไปขอเชิญรองนายกเทศมนตรียามาตะกล่าวแสดงความรู้สึกก่อนร่วมดื่มไว้อาลัยพร้อมกับทุกคนครับ —”

เสียงของผมแหบพร่าจนตัวเองยังแปลกใจ รู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาอย่างนั้นหรือ

คุณยามาตะเดินมาหาผมอย่างมาดมั่นพร้อมกับแก้วเครื่องดื่มในมือข้างหนึ่ง จากนั้นเขาก็ตบไหล่ผมเบาๆ แล้วหันหน้าไปหาแขกทุกคน ก่อนจะเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลอ่อนโยนกว่ายามปกติหลายเท่า

“กระผมยามาตะ ชิเงโอะ รองนายกเทศมนตรีครับ ร้านหนังสือบูเกต์เปิดทำการมาแล้วถึง 20 ปี เราทุกคนต่างรักร้านหนังสือ

แห่งนี้ และได้ใช้เวลาร่วมกันที่นี้อย่างมีความสุขมาตลอด กระผม
ขอแสดงความขอบคุณอย่างซาบซึ้งต่อผู้ที่มอบสิ่งนั้นให้แก่พวกเรา
นั่นก็คือคุณไซโต้ โทชิโอะ และคุณเซ็ตสึโกะผู้เป็นภรรยา รวมถึง
อากิระคุง หลานชายของทั้งสองที่ช่วยจัดเตรียมสถานที่ให้พวกเรา
ได้มีโอกาสบอกเล่าร้านหนังสือมุเกตุร่วมกัน —”

ขณะที่คุณยามาตะชูแก้วในมือขึ้นนั่นเอง

เสียงกระดิ่งตรงประตูทางเข้ากังวานกรังกรัง แล้วชายในชุด
สูทสีเทาที่วิ่งหน้าตั้งเข้ามา

“เฮ้ย คาโดตะคุง! เขาจัดพิธีกันอยู่นะ!”

“ขอโทษด้วยครับ ผมมีเรื่องเร่งด่วนต้องรีบแจ้ง”

ชายที่ถูกเรียกว่าคาโดตะคุงเดินมาหาคุณยามาตะแล้วกระซิบ
ข้างหู

“ว่าไงนะ! ร้านหนังสือจะยุบสาขาในเมืองเราอะ!”

ชาวแฟรไปทั่วเมืองในพริบตาว่าร้านหนังสืออูมิยะที่มีสาขา
ทั่วประเทศ ตัดสินใจปิดสาขาย่อยในเมือง A ลง

4

ข้อเสนอจากนายกเทศมนตรีและคุณยามาตะ

ปฏิริยาต่อมาของคุณยามาตะนั้นรวดเร็วฉับไวอย่างถึงที่สุด

“อากิระคุง รีบติดต่อสายส่งหนังสือกับสำนักพิมพ์ต้นทาง
เดี๋ยวนี้เลยว่าจะยกเลิกการส่งหนังสือคืนไปก่อน แล้วขอให้ห้องสมุด

อย่าเพิ่งยุ่งกับหนังสือที่บริจาคไปด้วย!”

เขาออกคำสั่งด้วยถ้อยคำเรวเร็ว จากนั้นก็หันไปหาบรรดาลูกค้าประจำของร้านแล้วเปล่งเสียงดัง

“ทุกท่านโปรดฟังให้ดีครับ นี่เป็นสถานการณ์เร่งด่วน ร้านหนังสือถือเป็นสถานที่ที่สำคัญอย่างมากในการพัฒนาและดำรงรักษาวัฒนธรรมอันศิวิไลซ์ของพวกเราชาวเมืองทุกคนเอาไว้ การที่เมือง A จะไม่เหลือร้านหนังสือแม้แต่ร้านเดียวนั้น คือสิ่งที่กระผมไม่ยอมให้เกิดขึ้นเป็นอย่างยิ่ง กระผมยามาตะ ชิเงโอะ ขอให้คำมั่นว่าจะอุทิศตนเพื่อช่วยให้ทุกท่านผ่านพ้นวิกฤตินี้ไปได้ครับ!”

เหล่าลูกค้าประจำของร้านต่างนั่งนิ่งไปชั่วขณะ แต่แล้วก็มีเสียงปรบมือดังขึ้น

“ให้มันได้อย่างนี้สิ ท่านรองนายกเทศมนตรี!”

“ฝากด้วยนะท่าน!”

“ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงครับ! ถ้าวันนี้ขอให้ทุกท่านเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ! กระผมขอตัวกลับไปยังสำนักงานเทศบาลเพื่อวางมาตรการแก้ไขต่อไป!”

คุนยามาตะประกาศก้องด้วยรอยยิ้มแสนเบิกบานแล้วเดินอย่างองอาจออกไปพร้อมคุณค่าโตตะ

พูดตามตรงว่าท่าทางของเขาออกจะเหมือนการแสดงละครไปสักหน่อย ผมนึกถึงคำที่คุนตาเคยเปรยให้ฟังว่า “ยามาตะคุงเนี่ย ถ้ารู้จักกันเป็นการส่วนตัวก็ถือเป็นคนน่าคบหาคนหนึ่งเลยละ แต่ถ้าเป็นเรื่องการเมืองหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องผลประโยชน์ของตัวเองละก็จะกลายเป็นคนไม่ยอมใครขึ้นมาทันที”

ผ่านไปสามวันหลังจากนั้น

คุณยามาตะเรียกผมไปที่สำนักงานเทศบาล เมื่อแจ้งชื่อ กับแผนกติดต่อสอบถาม ผมก็รู้สึกผิดคาดเล็กน้อยเมื่อเจ้าหน้าที่ พาไปยังห้องทำงานของนายกเทศมนตรี

“ผมซาเอกิ นายกเทศมนตรีครับ ต้องขออภัยอย่างสูง ที่เรียกตัวมากะทันหัน ทางเราอยากขอปรึกษาเกี่ยวกับร้านหนังสือ มูเกตส์สักหน่อยนะคะครับ”

เขาดูยิ้มแย้มและมีกิริยาท่าทางนุ่มนวล ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง กับคุณยามาตะที่นั่งทำหน้าถมึงทั้งอยู่ข้างๆ ชายคนนี้มีประวัติการทำงานเป็นอดีตเจ้าหน้าที่รัฐและทนายความ ทั้งยังรูปร่างหน้าตาดี ได้ยินว่าเขาอายุ 40 ปี แต่ตัวจริงดูหนุ่มกว่านั้น

“ปรึกษาเรื่องอะไรเหรอครับ”

“ขออนุญาตเข้าประเด็นเลยแล้วกันนะคะครับ ถ้าคุณมียาโมโตะ มีความต้องการที่จะสานต่อธุรกิจร้านหนังสือมูเกตส์ ทางเราก็ตัดใจว่า จะให้ห้องสมุดประชาชนของเมืองนี้เลือกร้านหนังสือมูเกตส์เป็นร้านหลัก ในการสั่งซื้อหนังสือเข้าห้องสมุดนะคะครับ”

ข้างเป็นข้อเสนอที่ไม่คาดฝันจริงๆ

“เราไปคุยกับผู้อำนวยการห้องสมุดมาแล้ว ทุกคนเห็นตรงกันว่าแบบนี้น่าจะดีต่อชาวเมืองที่สุด ที่ผ่านมามทางนั้นซื้อหนังสือจากร้านหนังสืออิซุมิยะเป็นหลักนะ ว่าไง อากิระคุง พอจะรับข้อเสนอนี้ไว้ได้มั้ย”

คุณยามาตะโน้มตัวมาจากโซฟาที่นั่งอยู่

“เอ่อ คือว่าผม...”

ตั้งใจจะกลับโตเกียวนะคะครับ — ผมอยากพูดเช่นนั้น แต่ถ้อยคำ

กลับค้างเติ่งอยู่ในลำคอ

“คุณยามาตะ อย่าเพิ่งเร่งเร้าสิ คุณมียาโมโตะครับ ผมขออนุญาตขยายความเพิ่มเติมเล็กน้อย ยอดเงินที่ห้องสมุดประชาชนสั่งซื้อหนังสือจากร้านอิซุมิยะเมื่อปีที่แล้วคือประมาณสิบล้านเยน เชื่อว่าหลังจากนี้ตัวเลขก็ไม่น่าจะผันผวนไปจากเดิมเท่าไรหรอกครับ”

“สมมติว่าได้กำไรเข้าร้านหนังสือบูเกต์สักยี่สิบเปอร์เซ็นต์ เดือนนี้ก็ตกราว ๆ หนึ่งแสนหกหมื่นเยน ถ้ารวมกับรายได้จากลูกค้าทั่วไปก็น่าจะอยู่ได้มั้ง”

— คงไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก ประชากรของเมืองนี้มีจำนวนลดลงเรื่อย ๆ ถ้าถูกตัดงบประมาณจากรัฐ งบประมาณของห้องสมุดก็ต้องลดลงเช่นกัน

“ลูกค้าร้านอิซุมิยะที่เปลี่ยนมาเข้าร้านหนังสือบูเกต์แทนก็น่าจะมีไม่น้อยเลยนะ”

“คุณยามาตะ อย่าคาดหวังอะไรเกินไปเลยครับ ร้านหนังสืออิซุมิยะนะซบเซามาแต่ไหนแต่ไร...”

คุณยามาตะยกมือขวาขึ้นปริ่มค้ำคานของนายกเทศมนตรี

“กรุณาอย่าขัดได้มั๊ยครับ ท่านนายกเทศมนตรีก็อยากให้อาการะคุงเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ไม่ใช่หรือไง”

“เราไม่ควรพินิจเขานะครับ คุณยามาตะบอกผมเองไม่ใช่หรือ ว่าคุณมียาโมโตะเป็นบรรณาธิการในสำนักพิมพ์ใหญ่ การลาออกจากการที่มั่นคงแบบนั้นไม่ใช่เรื่องที่ใครจะตัดสินใจกันได้ง่าย ๆ”

“ก็ให้อาการะคุงเริ่มเส้นทางชีวิตใหม่ด้วยการเป็นเจ้าของร้านหนังสือในเมืองนี้ไงล่ะ งานบรรณาธิการนะ ถ้าคิดจะทำก็ทำ

ที่นี่ได้ ท่านนายกเทศมนตรีให้สัญญากับประชาชนไว้ว่าจะเพิ่มจำนวนประชากรของเมือง A ให้ได้ไม่ใช่หรอครับ อย่างน้อยถ้ามีคนหนุ่มอย่างอากิระคงมาอยู่เพิ่มอีกสักคน...”

“คุณยามาตะ เอาเป็นว่าอย่าเพิ่งพูดแทรกได้มั๊ยครับ ช่วยเงียบฟังจนจบก่อนเถอะ”

“ท่านนายกเทศมนตรีต่างหากที่พูดแทรก ผมขอเตือนท่านคืนด้วยคำพูดเดียวกันนี้แหละ!”

การทะเลาะกันเหมือนเด็ก ๆ ของทั้งสองคนทำให้ผมได้แต่นั่งนิ่งด้วยความอึดอัด จนกระทั่งนายกเทศมนตรีกระแอมขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า “ขอประทานโทษด้วยครับ”

“คุณมียาโมโตะ ผมตั้งใจจะพัฒนาเมือง A ให้เป็นเมืองแห่งวัฒนธรรมและการเรียนรู้ครับ ดังนั้นจึงอยากให้มีร้านหนังสืออยู่ในเมืองอย่างน้อยสักหนึ่งร้าน ร้านหนังสือมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างจากห้องสมุดอยู่ครับ”

“ครับ...”

“ถ้าคุณช่วยสานต่อร้านหนังสือมุเกต์ ทางเราก็จะสนับสนุนทุกอย่างเท่าที่ทำได้ครับ”

“ใช่แล้วละ อากิระคง ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไร พวกเราพร้อมช่วยเต็มที่แน่นอน”

“เรื่องนี้ผมให้สัญญาเลยครับ ลองคิดถึงความเป็นไปได้ในแง่บวกดูสิครับ”

นายกเทศมนตรีซาเอกิและคุณยามาตะซึ่งได้คารมกันอย่างดุเดือดจนถึงเมื่อครู่ กลับค้อมศีรษะให้ผมอย่างพร้อมเพรียง

5

ณ ห้องสมุด

“ขอเวลาตัดสินใจก่อนนะครับ”

ผมทิ้งท้ายเช่นนั้นก่อนออกจากสำนักงานเทศบาลเนื่องจากยังไม่กล้าปฏิเสธอย่างเต็มปาก ความปรารถนาที่จะรับช่วงต่อร้านหนังสือนั้นไม่ปรากฏในใจแม้แต่เศษเสี้ยว ผมเพียงแวะมายังห้องสมุดเพราะครีมนอกครีมีใจเท่านั้น

ห้องสมุดตั้งอยู่บริเวณตอนกลางของเนินเขาเขียวขจีอันเป็นที่ตั้งของหน่วยงานราชการหลายแห่ง รูปลักษณะภายนอกห่อหุ้มด้วยอิฐมอญสีน้ำตาล เห็นแล้วชวนให้นึกถึงเค้กช็อกโกแลตอยู่เหมือนกัน ผมเดินเข้าไปราวกับถูกบางสิ่งดึงดูด ด้านในเป็นพื้นที่โล่งโล่งโล่ง สีสันหลากหลายที่สร้างบรรยากาศอบอุ่น

“โอ้...”

ดังามอะไรอย่างนี้

ห้องสมุดยามเย็นในวันธรรมดานั้นไว้แววของผู้คน ผมเดินทอดน่องอย่างไร้จุดหมายพลางชมชั้นหนังสือที่แบ่งเอาไว้เป็นหมวดหมู่ ทั้งหนังสือบูเกะ³ หนังสือเกร็ดประวัติเกี่ยวกับท้องถิ่น สารานุกรมต่าง ๆ และในที่สุดก็เดินมาถึงชั้นหนังสือนิยาย มีผลงานของทาเทชิระ โมเอะ บ้างไหมนะ ผมคิดแล้วมองหาชั้นของนักเขียนที่ชื่อขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทา” ทันใดนั้นเอง...

³ หนังสือปกอ่อนขนาดกะทัดรัดสำหรับพกพาที่ตีพิมพ์ขึ้นหลังจากหนังสือฉบับปกแข็งวางจำหน่ายไประยะหนึ่งแล้ว

“คุณนากาเสะ”

“คุณอาทิจะ”

ผมและเธอเอ่ยชื่ออีกฝ่ายพร้อมกัน

นากาเสะ โมโมะ ยืนอยู่ห่างออกไปราวสามเมตร เธอเหยียด
สองแขนขึ้นไปยังชั้นหนังสือพร้อมกับเขย่งปลายเท้าจนสุด หันเพียง
ใบหน้ามาทางผม หรือว่า — เธอกำลังประคองไม่ให้หนังสือชั้นบนสุด
ร่วงลงมา

ผมรีบวิ่งเข้าไปช่วยนากาเสะ โมโมะ เธอจึงลดแขนลงแล้ว
ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“อยากหยิบทีเดียวนหลาย ๆ เล่มนะค่ะ แต่สงสัยจะไม่ไหว”

“อันตรายนะเนี่ย”

ตัวก็ไม่ได้สูง ทำไมไม่ใช้บันไดหยิบหนังสือนะ

“จะเอาเล่มไหนบ้าง”

ผมถามพลางจัดหนังสือที่เกือบหล่นให้เข้าที่

“สิบล่มจากฝั่งซ้ายสุดค่ะ”

“หา...”

สิบล่มเนี่ยนะ

“ฉันอ่านนิยายในห้องสมุดนี้ทีละเล่มเรียงตามตัวอักษรนะค่ะ
สัปดาห์นี้จะเริ่มตั้งแต่เรื่องเส้นทางชีวิตของโคบายาชิ อิซซา⁴ ที่เขียน
โดยทานาเบะ เซย์โกะ ไปจนครบสิบล่ม”

นากาเสะ โมโมะ พุดพลางเงยหน้ามองผมด้วยท่าทางภูมิใจ
เล็กน้อย

⁴ ひねくれ一茶 (Hinegure Issa) โดย ทานาเบะ เซย์โกะ

“ทำไมถึงอ่านเยอะนักล่ะ”

“เพราะชอบค่ะ”

คำตอบนั้นเรียบง่ายตรงไปตรงมา ผมเชื่อว่าเธอเป็นหนอนหนังสือตัวจริง แต่การพยายามอ่านนิยายในห้องสมุดให้ครบทุกเล่มนั้นจะไม่ดูเป็นภารกิจที่ใหญ่โตไปหน่อยหรือ

“เริ่มอ่านตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“สองปีก่อนค่ะ”

เธออ่านไปทั้งหมดเกินครึ่งหนึ่งแล้ว ถือเป็นความเร็วระดับปีศาจเลยทีเดียว อีกทั้งยังมีความสามารถในการจดจำตำแหน่งหนังสือของร้านหนังสือบูเกต์ได้เกือบทุกเล่ม เด็กสาวคนนี้ไม่ธรรมดาเลย

“งั้นอ่านเล่มนี้หรือยัง”

ผมชี้ไปที่สันปกหนังสือเรื่องรอเธอที่บ้านใต้ทางออกอุกเจินของทาเทชิเนะ โมเอะ นี่คือนิยายที่เคยได้รับรางวัลพิเศษในการประกวดรายการเดียวกับผลงานของฮิโรกาสะ โชตะ ผมเป็นบรรณาธิการของหนังสือเล่มนี้ จึงเกิดอยากรู้ขึ้นมาว่านากาเสะ โมเอะ มีความเห็นอย่างไรบ้าง

“ค่อนข้างจำเจค่ะ ธีมของเรื่องคือ ‘ชีวิตวัยรุ่น’ และ ‘การเย้ยหยันจิตใจ’ ที่เป็นกระแสหลักของนิยายส่วนใหญ่ในตอนนี้อยู่คง่ายๆ คือตื่นเงิน ดูเหมือนพยายามยึดยึดความประทับใจให้คนอ่าน ฉันเลยไม่ชอบค่ะ”

เฉียบคมและตรงประเด็นมาก สิ่งที่น่ากาเสะ โมเอะ พูดนั้นถูกต้อง เพราะทางสำนักพิมพ์กำหนดทิศทางของเนื้อเรื่องให้อยู่ในกรอบที่ต้องการทันทีตั้งแต่เห็นว่าทาเทชิเนะ โมเอะ ส่งผลงานเข้าประกวด และผมก็ปรับแก้เนื้อหา ก่อนตีพิมพ์ให้ตรงกับรูปแบบ

นิยายขายดีมากยิ่งขึ้น

ทั้งผู้เขียนและสำนักพิมพ์ต่างมุ่งไปยังเป้าหมายเดียวกันเพื่อทำหนังสือที่เข้าถึงผู้อ่านให้ได้มากที่สุด จึงอาจกล่าวได้ว่านี่เป็นรูปแบบการทำงานในอุดมคติสำหรับสำนักพิมพ์ในเชิงธุรกิจ

นากาเสะ โมโมะ ว่าต่อ

“ฉันชอบเรื่องราวที่กระตุ้นความรู้สึกในใจด้วยเนื้อหาที่ลึกซึ้งกว่านั้นค่ะ”

— ผมก็เช่นกัน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ผมพยายามผลักดันให้ผลงานของอิโรกาว่าะ โซตะ ได้รับรางวัลชนะเลิศ

เราสองคนออกจากห้องสมุดแล้วเดินลงเนินลาดด้วยกันจนถึงสถานีรถไฟ

ไกลออกไปเบื้องหน้าคือเส้นขอบฟ้าทอดยาวเลียบทะเล

เมืองแห่งนี้มีรูปร่างโค้งเหมือนคันธนู โอบล้อมด้วยป่าเขาและทะเลตั้งแต่ฝั่งตะวันตกจรดตะวันออก พื้นที่ทั้งหมดอยู่บนเนินลาดเอียงที่หันไปทางชายฝั่ง ไม่ว่าจะอยู่ตรงไหนของเมืองก็ยังมองเห็นทะเลได้เสมอ

วันนี้ถือว่าค่อนข้างร้อนเมื่อเทียบกับยามปกติในเดือนกรกฎาคมของจังหวัดทางตอนเหนือ ทว่าความชื้นต่ำ หากอยู่ในร่มไม่กี่เย็นสบายด้วยซ้ำ ต้นไม้ริมทางสองฝั่งออกผลลูกเล็กๆ สีแดงและสีดำมากมาย นากาเสะ โมโมะ ชี้ให้ดูแล้วบอกว่า “พวกนี้กินได้ด้วยนะคะ”

“ลูกอะไรเหรอ”

“ลูกหม่อนค่ะ ที่เรียกกันว่ามัลเบอร์รี่นั่นแหละ”

วันนี้เธอคล้ายจะคุยกับผมมากเป็นพิเศษ หรือว่าเป็นเพราะผมช่วยเธอไว้ตอนอยู่ที่ห้องสมุด ระหว่างทางเธอบอกข้อมูลน่าสนใจของเมืองให้ฟังมากมาย เช่น ร้านขนมปังนี้มีเมนูเด็ดคือป๊อชกีร้านนั้นขายเมล็ดกาแฟที่เคาะคั่วใช้ นอกจากนี้เธอยังเล่าถึงนิยายที่ชื่นชอบ และผมก็คอยแสดงความคิดเห็นโต้ตอบ สารภาพตามตรงว่าบางเล่มผมก็ไม่วางใจออกความเห็นอย่างไร บอกได้เพียงว่าเธอเป็นสุดยอดนักอ่านทั้งในแง่ปริมาณและความเข้าใจเนื้อเรื่อง ทั้งยังจดจำรายละเอียดดิบย่อยได้อย่างแม่นยำ — ถึงขั้นจำประโยคที่ชอบหลายประโยคได้ขึ้นใจราวกับฝังอยู่ในหัว ความสามารถนี้คงเป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแน่นอน

“เริ่มอ่านหนังสือตั้งแต่เมื่อไหร่หรอ”

“ประมาณสามขวบค่ะ”

“เร็วมากเลยนะ”

นากาเตะ โมโมะ พยักหน้า

“ฉันจำตัวอักษรได้ไวนะค่ะ ตัวแรกที่จำได้คือตัว ‘ん’⁵ พ่อกับแม่เล่าให้ฟังว่าตอนประมาณสองขวบ ฉันชอบขึ้นไปขี่ปายแล้วพูดว่า ‘มีตัว ้น ด้วย!’ ทุกวันนี้ก็ยังชอบเอาเรื่อนั้นมาเล่าเหมือนภูมิใจในตัวฉันมากเลยล่ะค่ะ”

“ทั้งที่ไม่เคยเรียนมาก่อนเลยนะหรอ”

⁵ ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่ใช้เป็นตัวสะกดท้ายพยางค์ ใกล้เคียงกับเสียงตัวสะกด “น” “ม” หรือ “ง” ในภาษาไทย โดยขึ้นอยู่กับตำแหน่งของพยางค์และตัวอักษรที่ตามมา ปกติแล้วไม่มีเสียงอ่านในตัวเอง แต่หากต้องออกเสียงตัวอักษรนี้เป็นพิเศษ ชาวญี่ปุ่นและผู้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นมักจะอ่านว่า “อื่น”

“ใช่ค่ะ หลังจากนั้นแมก็ซื้อหนังสือฝึกจำตัวอักษรฮิรางานะ⁶ ให้ ฉันเลยได้อ่านซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบ และต่อมาก็เริ่มคลั่งไคล้ ตัวอักษรคันจิ⁷ ฉันอ่านตัวง่าย ๆ ได้ตั้งแต่ก่อนเข้าชั้นประถมอีกค่ะ”

“สุดยอดเลย”

“ตอนแรก ๆ ฉันแค่ดีใจที่ตัวเองอ่านหนังสือออก แต่ผ่านไป ระยะเวลาหนึ่งก็เริ่มสัมผัสได้ถึงมนตร์เสน่ห์ของเรื่องเล่าต่าง ๆ ฉันเลย กลายเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือมาก คุณอาภิระก็ชอบอ่านเหมือนกัน เหมือคะ”

“อืม...ก็ชอบนะ”

“ตอนอยู่โตเกียวทำงานอะไรเหมือคะ”

นั่นเป็นคำถามที่ผมไม่เคยคิด คุณยามาดะยังไม่ได้เล่าให้ นากาเสะ โมโมะ ฟังเหมือหรือ

“...พนักงานบริษัทนะ”

แม้จะลาออกแล้ว แต่หากบอกไปว่าเป็นบรรณาธิการ เธอ คงถามอะไรต่อมิอะไรอีกมากแน่นอน ผมจึงใจตอบให้คลุมเครือ เพราะไม่อยากพูดถึงมันเท่าไร

“จริงเหมือคะ ฉันก็ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดมาก ๆ อาชีพพนักงานบริษัทกับเจ้าของกิจการน่าจะต่างกันเยอะไม่ใช เหมือคะ”

“หือ...”

“แต่คุณอาภิระรู้เรื่องนิยายใช้ได้เลย ฉันคิดว่าน่าจะไวนะคะ”

⁶ ตัวอักษรพื้นฐานของภาษาญี่ปุ่นที่ใช้กำกับเสียงอ่าน

⁷ ตัวอักษรจีนที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่น

“อะไรไหวหรือ”

“เป็นเจ้าของร้านหนังสือบูเกต์ไงคะ พรงี้ให้ฉันไปที่ร้าน
เวลาเดิมใช้มั้ยคะ”

“เอ๊ะ...”

“ไปช่วยงานนะค่ะ”

“หมายความว่ายังไง...”

ผมสังหรณ์ใจไม่ดี

“คุณยามาตะโพร.มาหาดั้นนะค่ะ เขาบอกว่า ‘อาทิจะคงจะรับ
สืบทอดร้านหนังสือบูเกต์ต่อ ไปช่วยเขาเตรียมเปิดร้านอีกรอบ
ด้วยนะ!’ คุณซุงเนะกับคุณอิคะเกะก็ตั้งใจใหญ่เลยละ ลูกค้าประจำ
คนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน”

โดนเข้าให้แล้วไง...ตอนคุยกันที่สำนักงานเทศบาล เขา
แสดงท่าทีเหมือนเป็นมืออาชีพที่น่ายกย่อง ไม่คิดเลยว่าจะวางแผน
มัดมือชกผมแบบนี้

“เวลานั่งที่โต๊ะตัวนั้น ฉันจะมีสมาธิเป็นพิเศษเพราะรู้สึก
เหมือนถูกโอบอุ้มด้วยกลิ่นอายของหนังสือ พอรู้ว่าคุณอาทิจะจะรับ
ช่วงต่อกิจการก็เลยดีใจมากค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ จ้องหน้าผมด้วยดวงตากลมโตที่เปี่ยมด้วย
ประกายแห่งความคาดหวัง

“เอ่อ เรื่องนั้น”

คงเป็นการเข้าใจผิด...ผมอ้าปากเตรียมจะชี้แจง แต่นากาเสะ
โมโมะ ชิงพูดขึ้นว่า “อ๊ะ รถไฟจะมาแล้ว ขอตัวก่อนนะค่ะ” ก่อนจะ
สาวเท้าวิ่งไวก้าวผ่านช่องตรวจตั๋วเข้าไป

แยละลี

คุณยามาตะเป็นคนที่ประมาทไม่ได้เลย ถ้ามันแต่เอื่อยเฉื่อย อยู่แบบนี้มีหวังต้องรับช่วงต่อร้านหนังสือมุเกต์จริง ๆ แน่

ซื้อตัวเครื่องบินเลยดีกว่า ถ้ากำหนดวันเดินทางออกจาก เมือง A ให้ชัดเจน ทุกคนก็น่าจะยอมตั้งใจไปเอง

ทันทีที่กลับถึงร้าน ผมรีบล็อกอินเข้าเว็บไซต์สายการบินและ ค้นหาตัวเครื่องบินจากสนามบินนิวซีโตเสะไปยังสนามบินฮานะคะ — เจอแล้ว เทียวบินช่วงกลางวันในอีกหนึ่งสัปดาห์ โอเค เลือ�เทียวนี้แหละ...ผมคิดแล้วว่าทำาจะคลิกตรงปุ่ม “จอง” แต่ฉบับพลันก็สัมผัสได้ถึงแสงจ้าตรงปลายหางตา ผมชะงักมือแล้วหันไปมอง

แสงนั้นคือแดดยามเย็นก่อนตะวันตกลับฟ้าซึ่งส่องผ่านหน้าต่าง เข้ามายังโถงทางเดินที่เชื่อมไปถึงครัว แสงสีส้มฉายทาปไปยังพื้นที่ ไต้บันไดให้ปรากฏในความสว่าง ผมเดินเข้าไปใกล้ ๆ และพบตู้ไม้ หลังหนึ่งที่ล้มเลื้อนไปนานแล้ว

โอ้...คิดถึงอดีตเลยแฮะ

ผมย่อตัวลงเปิดประตูดูโดยรู้อยู่แล้วว่าข้างในคืออะไร สิ่งที ปรากฏคือสันปกหลากสีสันที่เริ่มซีดจางไปตามกาลเวลา — ทั้งหมด คือหนังสือฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกที่คุณตาสะสมไว้นั่นเอง

ผมหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาอย่างเบามือ ความหนาของ มันดูต่างจากเล่มอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด

จินตนาการไม่รู้จบ^๘

ปกผ้ากำมะหยี่สีเลือดหมู ตราสัญลักษณ์รูปงู และตัวอักษร

^๘ The Neverending Story โดย มิชาเอล เอ็นเดอร์

ตีพิมพ์สองสี

ตอนอ่านครั้งแรก มันพาผมดำดิ่งสู่โลกของเรื่องเล่าภายใน
ปริบทา หนังสือเล่มนี้คือความอัศจรรย์ที่ผสมผสานระหว่างเรื่องเล่า
อันมีเอกลักษณ์กับการออกแบบรูปเล่มที่แสนวิเศษ สร้างแรงบันดาลใจ
ให้ผมมุ่งหวังอยากเป็นบรรณาธิการด้วยความปรารถนาว่าอยากทำ
หนังสือเช่นนี้ออกมาให้ได้ในสักวันหนึ่ง

ทว่าในความเป็นจริง หนังสือที่ผมทำก็อย่างที่เห็น แม้จะ
ได้รับมอบหมายให้ดูแลหนังสือนิยายเป็นหลัก แต่นโยบายของ
หัวหน้าบรรณาธิการมุ่งเน้นไปที่ความบันเทิงเป็นสำคัญ ผลงานที่ได้
ตีพิมพ์จึงมีเพียงเนื้อหาที่สามารถคาดการณ์จากข้อมูลที่ผ่านมาว่า
“ขายได้” เท่านั้น

งบประมาณของแต่ละเล่มก็มีข้อจำกัดที่เข้มงวด ทำให้
ไม่อาจใช้เงินออกแบบรูปเล่มได้ตามใจ สุดท้ายแล้วผลงานที่ผม
ตั้งใจแหวกชนบเพื่อลองทำตามความฝันก็กลายเป็นสิ่งที่ทำลาย
ทุกอย่างของนักเขียนคนนั้นไป

หากย้ายไปอยู่ที่บริษัทอื่นในสายงานเดียวกัน ผมก็อาจมี
โอกาสได้ทำหนังสือตามที่ตนใฝ่ฝัน เพราะกองบรรณาธิการที่หมั่น
ตีพิมพ์หนังสือออกมาอย่างแข็งขันนั้นยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก
ไม่ต่างจากอดีต แม้ปัจจุบันภาพรวมของวงการสิ่งพิมพ์จะตกอยู่ใน
สถานการณ์ยากลำบากเพราะคนซื้อหนังสือน้อยลงก็ตามที

แต่หลังจากเกิดเรื่องของฮิโรกาวะก่อนหน้านี้ ผมก็รู้สึกว่
การทำงานบรรณาธิการต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นคงเป็นเรื่อง
น่าละอายเกินรับไหว ขณะเดียวกันผมก็นึกไม่ออกว่าตัวเองจะไป
ทำงานในสายงานอื่นได้อย่างไร

ทว่าตอนนี้ผมกลับกลายเป็นที่ต้องการของเมือง A ผมไม่ได้คิดถึงขั้นเตรียมใจว่าจะเป็นเจ้าของร้านหนังสือในเมืองนี้ไปจนตาย แต่หากอยู่ที่นี้แค่สักปีสองปีล่ะ เมื่อธุรกิจเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว อาจมีใครสักคนยินดีมารับช่วงต่อแทนก็ได้

ชีวิตของผมมุ่งตรงจากโรงเรียนมัธยมปลายคุณภาพสูง มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง และลงเอยที่สำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่ โดยไม่เคยออกนอกเส้นทางสักครั้ง แค่ลองสละเวลาเพียงไม่กี่ปีของชีวิตอันยาวนานเพื่อเลี้ยวสู่เส้นทางแยกย่อยดูสักหน่อยก็คงไม่เลว — ใช่มั้ยล่ะ ไม่เลวเลย แม้แต่นาฬิกาเสะ โมโมะ ก็ยังแสดงท่าทียินดีขนาดนั้น ผมคิดแล้วหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาทันที

“คุณยามาตะครับ เรื่องร้านหนังสือमुเกต...ผมจะดูแลต่อเองครับ”

6

เตรียมเปิดร้านอีกครั้ง

หากคิดจะทำแล้วก็ไม่ควรรอช้า

ผมรีบเตรียมการทันที เริ่มจากไปติดต่อที่ว่าการเซตเพื่อยื่นเอกสารที่จำเป็นในการรับช่วงกิจการร้าน ก่อนจะติดต่อไปยังสายส่งหนังสือและสำนักพิมพ์ต่างๆ เพื่อแจ้งว่าจะกลับมาเปิดทำการอีกครั้ง หลังจากนั้นผมจึงบอกให้พ่อแม่ทราบ แต่ทั้งสองคนดูเป็นกังวลไม่น้อย

“เฮ้...จะทำร้านต่อหรอ”

แม่ที่เป็นคนรับสายถึงกับพูดอะไรไม่ออก จึงส่งโทรศัพท์ให้พ่อ
คุยแทน

“อาทิดะ แก่ไม่จำเป็นต้องมาสืบทอดทักการชะหน่อย แล้ว
จู่ๆ จะย้ายไปอยู่ฮอกไกโดเนี่ยนะ มุทะลุเกินไปแล้ว แกจะไหว
หรือ”

ผมสัมผัสได้ว่าพ่อเป็นห่วงจากใจจริง

“ผมว่าจะลองเปลี่ยนบรรยากาศมาอยู่ที่นี่สักพักนะ ยังไม่ได้
ตัดสินใจแน่นอนว่าอนาคตจะเอาอย่างไร นี่คงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด
ในตอนนี้นะมั้ง ไม่ต้องห่วง ผมไม่ผีนตัวเองหรอก”

ผมพยายามเกลี้ยกล่อมพ่อกับแม่แล้ววางสาย จากนั้น
เดินลงไปชั้นหนึ่ง รองน้ำในคร้วใส่ถังให้เต็มแล้วเอาผ้าขี้ริ้วชุบน้ำ
บิดจนหมาด ก่อนละเมียดเช็ดชั้นหนังสือที่วางเปล่าไปที่ละชั้น

นากาเสะ โมโมะ มาถึงร้านตอนที่ผมทำงานเสร็จไปครึ่งหนึ่ง
พอดี

“จะเรียงหนังสือยังไงหรือคะ”

นากาเสะ โมโมะ อยู่ในห้องหอคอย ผมมองไม่เห็นเธอ
จากตรงนี้ แต่ยังได้ยินเสียง คงเป็นเพราะชั้นวางหนังสือทั้งหมด
ล้วนว่างเปล่า เสียงจึงก้องกังวานกว่าปกติ

“แยกเป็นสำนักพิมพ์แล้วเรียงตามตัวอักษรชื่อผู้เขียนนะ”

“...ไม่น่าเบื่อไปหน่อยหรือคะ”

คิดไว้แล้วว่าเธอต้องพูดแบบนี้

“เรียงแบบคุณโทชิโอะก็น่าจะดีนี่คะ”

คงนั่นแหละ

“มันยากเกินไปสำหรับผมนะ”

มองเผิน ๆ แล้ววิธีเรียงหนังสือของคุณตาอาจดูเหมือนไร้แบบแผน แต่เมื่อยืนอยู่หน้าชั้นวางก็คล้ายสัมผัสได้วาง ๆ ถึงความเชื่อมโยงของหนังสือแต่ละเล่ม เป็นวิธีจัดเรียงที่ประยุกต์ขึ้นเพื่อให้ผู้เลือกชมสังเกตเห็นหนังสือที่อยากหยิบขึ้นมาดูเป็นเล่ม ถัดไปคล้ายการต่อยอดโยงใยไปเรื่อย ๆ

คุณตาทำเช่นนั้นได้เพราะเป็นอดีตบรรณารักษ์ผู้เคยจัดการดูแลหนังสือมามากมาย เป็นไปไม่ได้อย่างยิ่งที่มีมือใหม่อย่างผมจะลอกเลียนแบบ

“ให้ช่วยมั๊ยคะ ฉันพอจำตำแหน่งเดิมได้คร่าว ๆ”

“ขอบคุณนะ แต่ผมขอรับไว้แค่ความหวังดีแล้วกัน คงขอให้คุณนากาสะดวกมากไปกว่านี้ไม่ได้แล้วละ”

ผมรีบสืบทอดร้านหนังสือมูเกตต์มาแล้ว ต้องดูแลร้านด้วยตัวคนเดียวให้ได้

นากาสะ โมโมะ ไม่ตอบอะไร แต่เสียงที่ดังขึ้นมาแทนคือเสียงฝีเท้าที่กำลังเดินตรงเข้ามาในตัวร้าน

“แต่ถ้าอย่างนั้น ฉันจะมานั่งใช้โต๊ะ —”

นากาสะ โมโมะ เดินมาใกล้แล้วแหงนมองหน้าผมด้วยท่าทางกังวล

“ใช้ตามสบายเหมือนเดิมได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจหรอก”

ผมได้ยืนยันว่าโต๊ะตัวนั้นมีมูลค่าสูงพอควร ถ้ามีใครสักคนใช้งานก็คงดีกว่าวางประดับร้านไว้เฉย ๆ

“ขอบคุณมากค่ะ แต่ฉันก็อยากช่วยอะไรเป็นการตอบแทนบ้าง”

เธอเคร่งครัดเรื่องความรับผิดชอบจริง ๆ

“ฉันช่วยเอาหนังสือภาพกับหนังสือเด็กไปเรียงให้หน่อยได้มั้ย
ตรงห้องหอคอยนะ”

หน้าที่นี้ดูจะใช้เวลาไม่นานนัก และเธอก็น่าจะทำได้ดีกว่าผม

“เยี่ยมไปเลยคะ ฉันชอบห้องนั้นมาก หนังสือภาพเอาไว้
ชั้นหนึ่ง ส่วนหนังสือเด็กเอาขึ้นไปไว้บนชั้นสองดีมั้ยคะ”

“ได้เลย ยิ่งไงก็ปล่อยที่ว่างเหนือชั้นหนังสือเอาไว้โล่ง ๆ นะ
แล้วก็อย่าวางหนังสือสูงเกินกว่าที่เด็กจะเอื้อมถึง จะได้ไม่อันตราย
นะ”

ห้องหอคอยเป็นพื้นที่ที่ชวนให้รู้สึกถึงความพิเศษราวกับ
เป็นฐานทัพลับแห่งหนึ่ง ตอนเด็ก ๆ ผมมักไปนั่งอ่านหนังสือตรงมุข
หน้าต่างทั้งวันจนลืมเวลา ก่อนหน้านั้นเคยใช้จัดเรียงหนังสือเกี่ยวกับ
ศิลปะและอาหาร แต่ลองเปลี่ยนเป็นมุมสำหรับเด็กดูก็คงน่าสนใจ
ไม่น้อย

คุณชูเงนู่มาตามมาสพบที่หลัง เธอเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผม
ควรจัดการร้านหนังสือบูเกต์ด้วยตัวคนเดียวให้ได้

“ก็จริงนะ อย่าเพิ่งไปขอความช่วยเหลือใครตั้งแต่เริ่มดีกว่า
ฉันช่วยรอแป๊บนึงได้มั้ย”

จากนั้นเธอก็กลับไปที่บ้านแล้วถือสมุดโน้ตมาสองเล่ม บน
หน้าปกสีเขียวมอสมีตัวอักษรเขียนไว้อย่างสวยงามว่า “บันทึกการ
จัดสวน”

“ฉันจดบันทึกไว้ด้วยนะ ไม่ถึงกับละเอียดยิบหนอก แต่คิดว่า
ถ้ามีบันทึกของปีนี้กับปีที่แล้ว อาทิจะคงก็น่าจะดูแลคนเดียวไหว

หากติดขัดตรงไหนก็ถามได้เสมอเลยนะ”

ผมเปิดสมุดโน้ตดู หน้าคู่ที่อยู่ถัดจากหน้าแรกเป็นภาพวาดแผนผังพื้นที่สวนทั้งหมด โดยมีชื่อพืชแต่ละชนิดเขียนกำกับไว้ ส่วนหน้าถัดๆ ไปเป็นบันทึกของแต่ละวัน

“หลังจากนี้อากาศจะเริ่มร้อนขึ้น ต้องให้น้ำสองครั้งเข้าเย็นนะ ฉันทเขียนเวลาเอาไว้แล้วละ ที่เหลือก็ต้องคอยระวังพวกวัชพืชกับแมลง”

“โอเคครับ”

“ผู้๊ๆ นะ ว่าแต่อิคะคุงอยู่ไหนหรอ อากิระคุงควรจัดการเรื่องหนังสือคนเดียวก็จริง แต่ถ้ามีคนช่วยเปิดคาเฟ่ด้วยก็น่าจะดีกว่านะ ก่อนหน้านั้นลูกค้าเยอะใช้ได้เลย”

“เห็นว่าจะไม่ว่างมาที่นี่สักระยะนะครับ”

อิคะคุงมาหาผมเมื่อคืนและเล่าเหตุผลให้ฟังด้วยท่าทางเกรงใจ

“ผมต้องเตรียมตัวสอบที่มหาวิทยาลัยตลอดเดือนกรกฎาคมเลยครับ และในเดือนสิงหาคมก็จะไปเรียนต่างประเทศระยะสั้นเพื่อสอบเอาใบรับรองเป็นบาร์ิสต้า ต้องขอโทษจริงๆ ครับที่มาช่วยเตรียมเปิดร้านไม่ได้”

“อ้อ ไม่เป็นไรๆ ผมตั้งใจจะจัดการร้านด้วยตัวคนเดียวอยู่แล้วนะ ว่าแต่จะไปประเทศไหนหรอ”

“นิวซีแลนด์ครับ ผมจะกลับมาช่วงเดือนกันยายน ถ้าถึงตอนนั้นขอเปิดคาเฟ่ที่นี่อีกครั้งได้มั้ยครับ”

“ได้อยู่แล้ว”

“ขอบคุณมากครับ!”

อีกเดะคงยิ้มด้วยความดีใจ

คุณยามาตะช่วยเป็นสื่อกลางในการกระจายข่าวเรื่องร้านหนังสือบูเกต์ให้แก่บรรดาลูกค้าประจำ จึงมีคนหอบหิ้วเสียบึงแวะมาเยี่ยมไม่เว้นวัน

“อาทริคุง พยายามเข้านะ นี่สตรอร์เบอร์รี่จากไร่กลางแจ้งตามธรรมชาติ แถวนี้เขาปลูกกันช่วงต้นฤดูร้อนนะ รสเข้มข้นทั้งหวานทั้งเปรี้ยว อร่อยมากเลยละ”

“ฉันเอาเซอร์รี่มาให้ โอ๊ะ ชั้นหนังสือเต็มหมดแล้วนี่นา”

“วันนี้ก็แข็งขันเหมือนเดิมเลยนะจ๊ะ นี่คามาบโโกะทอด⁹ โทษทีนะที่เอมาน้อยไปหน่อย แต่อร่อยนะจะบอกให้ หัวหอมข้างในกรุบกรอบเคี้ยวเพลินทีเดียวละ ลองเอาไปหยะโชยุนิดๆ สิ”

ผมได้ลิ้มรสของอร่อยขึ้นชื่อประจำท้องถิ่นไปพอสมควร — นอกจากนี้ยังมีมังโงะเสียบไม้ ข้าวห่อสาหร่ายไส้ผักดอง อังคาเกะ-โซะ¹⁰ ไก่ทอดครึ่งตัว ซาเบล¹¹ ซึ้นหนาเคลือบช็อกโกแลตที่ขอบ — และในที่สุดผมก็จัดเตรียมสิ่งต่างๆ เสร็จสิ้นจนพร้อมเปิดร้านอีกครั้ง

⁹ เนื้อปลาสดปรุงรสทอดเป็นชิ้นๆ มักใส่ผักต่างๆ ผสมไปกับเนื้อปลาด้วย

¹⁰ เส้นยากิโซบะราดด้วยน้ำซุปลี่ละลายแป้งมันฝรั่งลงไปจนข้นเหนียว คล้ายราดหน้าของไทย อาจเป็นเส้นที่ผัดให้นิ่มหรือทอดจนกรอบก็ได้

¹¹ ขนมชนิดหนึ่งซึ่งมีต้นกำเนิดจากฝรั่งเศส ลักษณะคล้ายคุกกี้ที่มีเนื้อร่วนเหมือนทราย

วันแรกของการเปิดร้านและสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น

“ธุรกิจเฟื่องฟูไม่เบาเลยนี่!”

วันนั้นคือวันเสาร์แรกของเดือนสิงหาคม คุณยามาตะ เปล่งเสียงดังด้วยความปลื้มเมื่อเขาแวะมาดูสถานการณ์ที่ร้าน ขณะนั้นมีลูกค้ากำลังต่อแถวรอชำระเงินอยู่หน้าเคาน์เตอร์ที่ผมยืนอยู่ด้านใน เพียงเปิดทำการวันแรก ก็มีลูกค้ามากันอย่างคับคั่งจนภายในร้านคึกคัก ช่างเป็นเรื่องชวนตกใจที่นายินดี

“เพราะได้คุณยามาตะช่วยนั่นแหละครับ”

ผมไม่ได้ถ่อมตัวตามมารยาท แต่นั่นคือความจริง

ลูกค้าประจำคนหนึ่งบอกผมว่าคุณยามาตะใช้สายสัมพันธ์อันกว้างขวางของเขากระจายข่าวไปยังทุกซอกมุมของเมืองว่า “หลานชายของคุณโทชิโอะจะเปิดร้านหนังสือมุเกตซ์ขึ้นอีกครั้ง เขายังอายุแค่ยี่สิบกว่าๆ อยากให้เหล่าคนหนุ่มสาวแวะเวียนไปเป็นกำลังใจสักหน่อย”

“ขอบคุณมากนะครับ”

ผมยื่นหนังสือที่สวมปกหุ้มเล่มหนึ่งให้ลูกค้าตรงหน้าแล้วเตรียมบริการลูกค้าคนถัดไป

“มีเรื่องยินดีต้อนรับสู่ป่าใหญ่¹² มั้ยอ่า”

เสียงนั้นฟังดูน่ารักน่าชัง ผมโน้มตัวข้ามเคาน์เตอร์ไปเพื่อหาเจ้าของเสียงและเห็นเด็กหญิงวัยราวสามขวบยืนแหงนหน้ามอง

¹² ようこそ森へ (Yokoso Mori e) โดย ยาซุนาริ มูราคามิ

ขึ้นมา

“หนูเคยอ่านที่ห้องซาหมุดตอนอยู่ที่บ้านเก่า ซาหนูมาก ๆ เลย”

“โอ๊ะโอ้ อยากอ่านอีกรอบละสิ”

“อ้อ!”

ยินดีต้อนรับสู่ป่าใหญ่ นั่นหรือ ผมคลิบคล้ายคลิบคลาว่าเคยเห็นหนังสือเล่มนี้ในร้าน ใจจริงก็อยากรีบไปหามาให้ แต่ผมจะปล่อยเคาน์เตอร์คิดเงินทิ้งไว้ทั้งที่มีลูกค้ายืนต่อคิวอยู่ไม่ได้ ที่สำคัญคือพ่อแม่ของเด็กคนนี้อยู่ที่ไหน

ขณะที่ผมกำลังกวาดตามองไปทั่วร้าน หญิงสาวร่างผอมสูงกิริยาวิ่งเข้ามา

“ขอโทษทีค่ะ เด็กคนนี้เผลอละสายตาไม่ได้เลย หนังสือภาพอยู่ตรงไหนเหรอคะ พอดีฉันเพิ่งเคยมาครั้งแรก”

“เดินทะลุด้านในร้านเข้าไปเลยครับ”

ผมชี้ไปตรงทางเข้าห้องหอคอย

“ช่วยรอสักสิบนาทีได้มั๊ยครับ เดี่ยวผมจะไปช่วยหาหนังสือที่น้องอยากได้เอง”

“ได้เลยค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ”

ขณะนั้นเอง

ก๊ว...เสียงกระดิ่งติดประตูดังขึ้น นากาเสะ โมโมะ เดินเข้ามาแล้วสบตากับผม

“มีอะไรให้ช่วยมั๊ยคะ”

เธอมองหน้าผมสลับกับสองแม่ลูกแล้วเอ่ยถาม คงจะพอ

คาดเดาสถานการณ์ได้

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวผม...”

“หนูหานางสี้อยู่ล่ะ ยินดีต้อนรับสู่ป่าใหญ่ มีอะปาว”

“อ้อ มีสิ เดี่ยวพี่พาไปเอง”

“ขอบคุณค่ะ!”

นากาเตะ โมโมะ จูงมือเด็กหญิงตรงไปที่ห้องหอคอยทันที โดยไม่ปล่อยให้ผมมีโอกาสพูดแทรก แม่ของเด็กหญิงผงกศีรษะให้ผมเบาๆ แล้วรีบตามไป

“โอ้โฮ! ห้องนี้สูดยอดดด!” เสียงของเด็กหญิงดังกังวานไปทั่วร้านในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา

“ขอบคุณมากนะครับ”

ผมยื่นส่งลูกค้าคนสุดท้ายออกจากร้านตอนประมาณหนึ่งทุ่มกว่า แล้วภารกิจในวันแรกของการเปิดกิจการก็สิ้นสุดลง

แม้จะงานยุ่งล้นมือแทบทั้งวัน แต่ผลสำเร็จนั้นน่าประทับใจ ลูกค้าใหม่มาหน้าหลายตาแวะเวียนมาที่ร้าน ส่วนพวกลูกค้าประจำก็ช่วยอุดหนุนกันคนละเล็มเป็นขวัญกำลังใจ ทำให้ยอดขายสูงเกินเป้าที่คาดไว้อย่างมาก

ดูท่าจะไปได้สวย แบบนี้จัดการคนเดียวก็น่าจะไหว ผมรู้สึกแบบนั้น — แต่โลกแห่งความเป็นจริงไม่เคยอ่อนข้อให้

“นี่เสียบึงจะ ข้าวโพดปิ้งร้อนๆ เอาไปกินข้างในมัย เดี่ยวฉันเฝ้าร้านให้ก่อนก็ได้”

ข้าวโพดบนจานกระดาษที่คุณชูเงงมะถือมานั้นมีสีเหลืองสด

เด่นชัดและเกรียมกำลังดี กลิ่นหอมของเนยและโชยุยิ่งชวนให้อยากลิ้มลอง

“ขอบคุณมากนะคะครับ”

เมื่อผมรับจานกระดาษมา คุณชูเงงมูมะก็มองไปรอบ ๆ ร้าน

“บรรยากาศดีกับสัปดาห์ก่อนเลยนะ...”

ใช่แล้ว

บ่ายวันอาทิตย์ ความจริงนี้ควรเป็นช่วงเวลาที่ร้านแน่นขนัด แต่กลับมีลูกค้าเพียงสองคน ส่วนบรรดาลูกค้าประจำก็มากันตั้งแต่เช้าตรู่และกลับไปก่อนเที่ยง ตอนนี้ภายในร้านจึงเหลือเพียงความเงียบสงัด

ยอดขายหนังสือดีเกินความคาดหมายในสองวันแรกของการเปิดกิจการ แต่หลังจากผ่านพ้นวันจันทร์ซึ่งเป็นวันหยุดของร้าน คนที่แวะมาก็เหลือเพียงลูกค้าประจำกับลูกค้าใหม่เพียงไม่กี่คน

หากถึงช่วงสุดสัปดาห์ ลูกค้าก็น่าจะกลับมาเยอะขึ้น นั่นคือสิ่งที่ผมคาดหวัง แต่สุดท้ายก็มีคนเข้าร้านเพียงประปราย ลูกค้าใหม่ที่กลับมาอุดหนุนอีกครั้งมีเพียงริโอะจัง — เด็กหญิงที่นากาเสะ โมโมะ พาไปห้องหอคอย — กับคุณซากิโกะ แม่ของเธอเท่านั้น

“โทเซทีนะ อากิระคุง ถ้าเราช่วยอุดหนุนให้ยอดขายดีกว่านี้ ก็คงดี”

“จริงด้วยจ๊ะ แต่พออายุปุ่นี่แล้ว มันก็ไม่มีทั้งเงียวแรงและความกระตือรือร้นที่จะอ่านหนังสือสักเท่าไร”

“เอาแต่ขอใช้พื้นที่จัดกิจกรรมชมรมแบบนี้ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะ”

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องกังวลเลย เวลาทุกคนอยู่ที่นี้
บรรยากาศร้านก็ดูมีชีวิตชีวาดีนะคะครับ”

ไม่มีใครอยากเดินเข้าร้านที่ร้างผู้คน ดังนั้นขอแค่บรรดา
ลูกค้าประจำช่วยมาอยู่ในร้านก็เป็นเรื่องน่าขอบคุณแล้ว

คืนนั้น

ผมปิดร้านให้เรียบร้อยก่อนขึ้นไปที่ชั้นสองแล้วเปิดหน้าต่าง
ในห้องของตัวเอง แสงจันทร์ส่องลงมาเป็นสีฟ้าซีด กลิ่นหญ้า
และมวลอากาศยามราตรีทำให้สัมผัสเย็นขึ้นโชยผ่านบานมุ้งลวด
เข้ามา

เดือนสิงหาคมเพิ่งผ่านไปเพียงครึ่ง ทว่าฤดูร้อนของเมือง
ทางตอนเหนือใกล้สิ้นสุดลงเต็มที่ แผลงที่กำลังส่งเสียงร้องคงเป็น
จิ้งหรีดกระมัง

ทำอย่างไรให้ยอดขายเพิ่มขึ้นดีนะ ผมคงเอาแต่รอให้ลูกค้า
มาไม่ได้ ต้องเริ่มทำอะไรด้วยตัวเองอย่างจริงจังแล้ว

ผมเปิดโน้ตบุ๊กบนโต๊ะแล้วลองค้นหาข้อมูลจำพวกแนวทาง
สู่ความสำเร็จของร้านหนังสืออิสระ แต่อ่านดูแล้วก็ไม่มีบทความไหน
ที่โดนใจ

คิดผิดหรือเปล่านะ

เมื่อสิบปีก่อน ร้านหนังสือทั่วประเทศมีจำนวนประมาณ
15,200 ร้าน แต่ปัจจุบันลดลงเหลือราวๆ เก้าพันร้าน หรือประมาณ
สามในสี่เท่านั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะเห็นร้านหนังสืออิสระขนาดเล็ก
ปิดตัวลงไปเรื่อย ๆ หากไตร่ตรองสักหน่อยก็จะรู้ว่าการรับช่วงต่อ
กิจการร้านหนังสือมุเกต์มาในสภาวะเช่นนี้ ย่อมมีโอกาสเพียงน้อยนิด

ที่จะประสบความสำเร็จ

ผมด่วนตัดสินใจสานต่อธุรกิจของร้านด้วยแรงกระตุ้นจากคำโน้มน้าวของคุณยามาตะกับนายกเทศมนตรี รวมถึงความคาดหวังของนากาสะ โมโมะ แต่ท้ายที่สุด นี่อาจเป็นเพียงการหลีกหนีจากความจริงก็ได้

ผมทำตัวเหมือนรอบคอบ แต่กลับมองอย่างตื่นเซ็น เมื่อนึกถึงเงียดตัวเองเช่นนั้น ความผิดพลาดในอดีตก็พลันหวนกลับมาให้นึกถึง

ผมพิมพ์คำว่า “อิโรกาเวะ โชตะ” ลงบนหน้าจอ ยิ่งจมอยู่ในความสิ้นหวังก็ยิ่งอยากตอกย้ำซ้ำเติมความเจ็บปวดให้ตัวเอง ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

ข้อความมากมายที่แสดงขึ้นบนหน้าจอล้วนแต่เคยผ่านตามาแล้วทั้งสิ้น

“อิโรกาเวะ โชตะ ทะเลาะกับบรรณาธิการหรือเปล่า”

“ดูเป็นพวกมั่นใจในตัวเองสูงอยู่แล้วด้วย”

“หรือจะไม่ชอบแนวทางการปรับแก้ต้นฉบับของสำนักพิมพ์รูปแบบนี้ก็มีให้เห็นบ่อยนะ”

“ไร้เดียงสามาก ไม่รู้หรือไม่ว่าการเปลี่ยนต้นฉบับนิยายในเว็บไซต์ให้เป็นหนังสือเขาทำกันยังไง เงินรางวัลก็ได้ไปแล้วถึงจะไม่เยอะแต่ก็เป็นเรื่องดีไม่ใช่หรอ สำนักพิมพ์ไม่ใช่องค์กรการกุศลนะ ยิ่งงี้ก็ต้องทำตามข้อเรียกร้องของกองบรรณาธิการให้ได้”

“น่าเสียดายจัง ผมละอย่างชอบเลย เรื่อง ‘รีเวนจ์’ เนี่ย”

“คุณอิโรกาเวะ กลับมาเถอะค่ะ ฉันรออยู่นะ”

“ฉันเคยส่งข้อความไปถามผู้ดูแลเว็บไซต์โซซากุแล้วค่ะ แต่เขาไม่ตอบอะไรเลย...”

“ผมก็เหมือนกัน”

“แบบนี้มันแปลกๆ นะ ไม่เห็นมีประกาศอะไรเลย”

“‘รีเวนจ์’ เนี่ยผลงานชั้นเลิศเลยนะ ถ้าจะตีพิมพ์ก็อยากให้คงต้นฉบับเดิมไว้ดีกว่า”

“อุตุส่าห์เฝ้ารอมานั่งนาน เดี่ยวฉันลองส่งอีเมลไปถามบ้างดีกว่า”

หากดูจากข้อความเหล่านี้ก็น่าจะอนุมานได้ว่ามีคนจำนวนไม่น้อยติดต่อเข้ามาทางเว็บไซต์โซซากุ แต่ทางผู้ดูแลกลับนิ่งเงียบมาตลอด โซซากุคือเว็บไซต์สำหรับเผยแพร่นิยายออนไลน์ของนักเขียนอิสระ โดยมีสำนักพิมพ์มารูยามะเป็นเจ้าของ หัวหน้าบรรณาธิการโกโตคงจะสงสัยว่าไม่ให้ตอบอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

เมื่อใครคนหนึ่งเริ่มจินตนาการคาดเดา อีกหลายคนก็สานต่อจนเตลิดไปไกล ในที่สุดชื่อของฮิโรกาว่าก็กลายเป็นที่กล่าวขวัญในฐานะ “นักเขียนหน้าใหม่ผู้แน่วแน่ในการต่อต้านแนวทางการแก้ไขต้นฉบับที่สำนักพิมพ์ยึดเยียดให้ทำ” อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครเขียนอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับเขามากแล้วในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา บรรยายากาสเริ่มส่อแววว่าตัวตนของนักเขียนคนนี้อาจกำลังถูกกลืนเลือนไปที่ละน้อย

บรรดาเพื่อนพ้องนักเขียนมือสมัครเล่นที่เคยแลกเปลี่ยนความเห็นกับฮิโรกาว่าในเว็บไซต์โซซากุอย่างสนิทสนมก็ไม่มีใครพูดถึงเขาเลยสักคนเดียว ชวนให้รู้สึกราวกับว่าเขาไม่เคยมีตัวตน

มาแต่แรกแล้ว

อิโรกาเวะ โซตะ นายอยู่ที่ไหน

“สีหน้าไม่ค่อยดีเลยนะพอหนุ่ม เป็นอะไรไป”

ช่วงบ่ายของอีกไม่กี่วันถัดมา

ผมนั่งเหม่อลอยพลางเท้าคางบนเคาน์เตอร์ขณะที่คุณยามาตะ
เดินเข้ามาพอดี

“...ยอดขายไม่กระเตื้องเลยครับ”

“แล้วพวกลูกค้าประจำล่ะ”

“ก็แวะมาอยู่หรรอครับ แต่มักจะมาชวนคุยกับทำกิจกรรม
ชมรมกันที่ชุมนุมซะมากกว่า ไม่ค่อยมีใครซื้อหนังสือเลยครับ”

“เขาก็มีอายุกันแล้วด้วยแหละนะ คงไม่ค่อยมีกะจิตกะใจ
จะอ่านตัวอักษรเท่าไรละมัง น่าจะต้องหาลูกค้าวัยหนุ่มสาวให้ได้
มากกว่านี้”

เรื่องนั้นผมรู้ดี

“ตอนเปิดร้านสองวันแรกก็มีลูกค้าวัยรุ่นมากันเยอะนะครับ
แถมยังช่วยอุดหนุนพอสมควรด้วย แต่ดูเหมือนร้านยังไม่น่าสนใจ
พอที่จะมีคนเดินเข้าทุกวัน”

สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะร้านตั้งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟ
ในระยะที่ต้องเดินถึงสิบนาที

“ก็นั่นแหละ อากิระคงจัดชั้นหนังสือไม่ค่อยเก่ง...เอ่อ ไม่ใช่
แบบนั้นนะ เรียกว่าแค่จัดเรียงไปตามหลักเกณฑ์ธรรมดาๆ มากกว่า
แบ่งตามชื่อสำนักพิมพ์แล้วเรียงตามตัวอักษรของชื่อนักเขียน”

คุณยามาตะหยิบหนังสือสองเล่มบนชั้นวางใกล้ๆ ออกมา

รวมสูตรขนมวันใสที่หน้าตาดีที่สุดในโลก¹³ กับคำสารภาพ
ของแจ็กเดอะริปเปอร์- สายสืบอินุโค ฮายาโตะ¹⁴

“ถ้าเป็นคุณโทชิโอะคงไม่วางสองเล่มนี้ไว้ด้วยกันหรอกมัง”

พูดอีกก็ถูกอีก

“ต้องขอโทษด้วยครับ”

“คุณโทชิโอะจัดเรียงหนังสือทุกเล่มแยกตามประเภทเนื้อหา
โดยยึดวิธีจัดหมวดหมู่ที่ใช้ในห้องสมุดของญี่ปุ่น แต่ขณะเดียวกัน
ก็สอดแทรกหนังสือนอกหมวดหมู่ที่มีความเกี่ยวข้องกันเข้าไปด้วย
เหมือนเพิ่มรสชาติเผงนั่นแหละ วิธีจัดเรียงแบบผสมผสานของแกนะ
ไรท์ที่ติเตียวละ พอได้หยิบมาอ่านสักเล่มก็จะเลื้อยไปเห็นเล่มอื่น
ที่เราสนใจ ทำให้ต้องหยิบขึ้นมาอ่านต่อ รู้ตัวอีกทีก็เผลอยืนอ่าน
ไปเป็นชั่วโมงแล้ว”

“ถ้าทำได้ถึงขั้นนั้นก็คงสมบูรณ์แบบเลยละครับ”

“คงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายๆ ภายในเวลาไม่กี่วันหรอก แต่
ค่อยๆ เรียนรู้ไปแล้วกัน ฉันเชื่อว่าอาทิจึงทำได้”

“แต่ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป ธุรกิจคงอยู่ไม่ได้หรอกครับ”

จะมัวเอ้อระเหยพูดแต่เรื่องอนาคตอย่างเดียวไม่ได้

“เอาน่า อย่าเพิ่งใจร้อน ฉันคิดไว้เหมือนกันแหละว่าสถานการณ์อาจเป็นแบบนี้ ก็เลยเอาข้อเสนอมาให้”

¹³ 世界一美しい透明スイーツレシピ (Sekaiichi Utsukushii Tomei Sui-tsu Reshipi) โดย โทเมจิ

¹⁴ 切り裂きジャックの告白 刑事犬養隼人 (Kirisaki Jakku no kokuhaku Keiji Inukai Hayato) โดย นาгаяมะ ชิจิรุ

“ข้อเสนอเหรอกครับ”

“ใช่แล้ว ความจริงก็ไม่ใช่ว่าทางแก้ปัญหาระยะยาวเหรอก แต่ทั้งฉันและอาทิดะคงก็น่าจะได้ประโยชน์ทั้งคู่”

“หมายถึงเรื่องอะไรครับเนี่ย”

“หนังสืออัตชีวประวัติไงล่ะ”

8

อัตชีวประวัติของคุณยามาตะ

“อัตชีวประวัติ...ของคุณยามาตะนะเหรอก”

“สมแล้วที่เป็นอดีตบรรณาธิการ ทายแม่นจริง ๆ ถูกต้องเลย ฉันเริ่มเขียนมานานแล้วละ วันละนิดละหน่อย ตอนนี่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่ทำให้ออกมาเป็นหนังสือ ที่นี้ก็เลยคิดว่าจะขอให้อาทิดะคงช่วยเป็นบรรณาธิการให้หน่อย”

“ผมเหรอกครับ”

“ใช่ แค่อัปไรท์รูปประโยคของต้นฉบับให้สละสลวยก็พอ”

“แค่นั้นเองเหรอกครับ แล้วเรื่องโรงพิมพ์กับออกแบบรูปเล่มล่ะครับ”

งานของบรรณาธิการไม่ใช่แค่ลงปากกาแดงตรวจแก้ต้นฉบับที่นักเขียนเขียนมาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงงานอื่นๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการทำต้นฉบับให้ออกมาเป็นหนังสือ เช่น การประสานงานกับโรงพิมพ์และนักออกแบบรูปเล่ม คุณยามาตะตั้งใจจะจัดการเรื่องพวกนั้นอย่างไรงั้นนะ

“ฉันจะพิมพ์ที่โรงพิมพ์มิสึซาวะ ส่วนเรื่องออกแบบรูปเล่มก็คุยกับคุณมุตสึโกะ ลูกสาวเจ้าของโรงพิมพ์นั้นไว้แล้ว อาทิจะคงไม่ต้องห่วงหรอก”

“ได้มือดีขนาดนั้นเลยหรอครับ”

คุณมุตสึโกะ — มิสึซาวะ มุตสึโกะ คือนักออกแบบรูปเล่มคิวทองที่แม้จะไม่ได้อาศัยอยู่ในโตเกียว แต่ก็มีสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่ และนักเขียนชื่อดังติดต่อมาว่าจ้างอยู่เสมอ หลังจากหนังสือที่เธอออกแบบเมื่อไม่กี่ปีก่อนได้ขึ้นแท่นเป็นหนังสือเบสต์เซลเลอร์ ความสามารถของเธอก็เป็นที่ประจักษ์ในวงกว้าง

“ตอนแรกก็คิดจะจ้างสำนักพิมพ์ที่รับทำหนังสือส่วนบุคคลโดยเฉพาะนั่นแหละ แต่เมืองเราไม่มีสักเจ้าเลย ไหน ๆ จะออกหนังสือทั้งทีก็ควรให้เงินทุนหมุนเวียนอยู่ในเมือง A ดีกว่า จริงมัย”

สมเป็นความคิดของคุณยามาดะผู้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จริง ๆ

“ฉันจะออกค่าใช้จ่ายที่จำเป็นทั้งหมดเอง แน่นอนว่าจะให้ค่าตอบแทนอาทิจะคงอย่างสมน้ำสมเนื้อด้วย คิดราคามาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ ว่าไงล่ะ สนใจมัย”

หากเป็นการตรวจแก้ต้นฉบับอย่างเดียวก็สามารถทำไปพร้อมกับเผื่อร้านได้ ไม่ต้องรับภาระอื่นที่เคยจัดการตอนเป็นบรรณาธิการประจำอย่างการติดตามความคืบหน้าของต้นฉบับหรือประสานงานกับแผนกอื่นๆที่เกี่ยวข้อง แถมยังไม่ต้องเครียดเพราะไม่มีเรื่องตัวเลขเป้าหมายมากดดัน

“สนใจครับ เป็นข้อเสนอที่ดีมากสำหรับผม แต่ว่า...อาจจะดูเป็นการยุ่งไม่เข้าเรื่องสักหน่อยนะครับ”

“มีอะไรหรอ”

“ผมคิดว่าหนังสืออัตชีวประวัติน่าจะขายยากครับ พุดไปแล้ว คงฟังดูเสียมารยาท แต่ถ้าไม่ใช่บุคคลมีชื่อเสียงก็ไม่มีใครอยากซื้อหนังสืออัตชีวประวัติหรอกครับ แล้วการกระจายสินค้าประเภทหนังสือไปยังร้านต่าง ๆ ก็มีลักษณะเฉพาะตัวด้วย โดยพื้นฐานต้องอาศัยสายส่งหนังสือครับ เพราะถึงชนหนังสือไปให้ร้านก็ใช่ว่าเขาจะอยากวางขายให้เรา จุดนี้ไม่น่าเป็นห่วงไปหน่อยหรอกครับ”

คุณยามาตะหัวเราะลั่น

“ฉันจะเก็บหนังสือที่พิมพ์เสร็จแล้วเอาไว้ทั้งหมด พอถึงเวลาเกษียณก็ค่อยเอามาแจกคนอื่นนะ ไม่จำเป็นต้องเอาไปขายหรอก”

อย่างนี้เองหรือ

“สรุปว่าไง”

คุณยามาตะมองผมด้วยแววตาเปี่ยมความคาดหวัง

ในเมื่อเงื่อนไขทุกอย่างลงตัวถึงเพียงนี้ก็ไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ แม้ไม่ถึงขั้นอุฟู แต่การมีรายได้เพิ่มย่อมเป็นเรื่องดี และคงไม่มีงานเสริมอื่นใดจะยอดเยี่ยมไปกว่านี้อีกแล้ว

“ได้เลยครับ ผมขอรับงานนี้”

คุณยามาตะผลิยิ้มบนใบหน้าอันแกร่งกร้าว

“ขอบใจมาก จันทิ๋วฉันจะส่งต้นฉบับให้ทางอีเมล อ่านแล้ว คิดยังไงก็บอกด้วยนะ แล้วก็แจ้งราคาค่าจ้างมาที”

“รับทราบครับ”

ผมตอบพลางนึกถึงตอนที่นากาสะ โมโมะ ถ้ามถึงเรื่องงานระหว่างกลับจากห้องสมุด

“ว่าแต่คุณนากาสะยังไม่รู้ว่าผมเคยเป็นบรรณาธิการใช่ไหมครับ — คุณซุงนุเมะกับอิคะคุงก็น่าจะไมู้เหมือนกัน เห็นว่า

คุณยามาตะบอกนายกเทศมนตรีไปแล้ว ผมเลยนึกว่าจะบอกคนอื่นด้วย”

“ก็มันเรื่องส่วนตัวนี่ละ ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่เอาไปบอกใครหรอก”

เรื่องพวกนี้ฉันมีเส้นแบ่งชัดเจนอยู่แล้ว คุณยามาตะบอกเช่นนั้นด้วยรอยยิ้ม

คืนนั้น

ต้นฉบับที่คุณยามาตะส่งมาเป็นมหาภาพที่มีความยาวถึงสามแสนตัวอักษร แบ่งเป็นบทต้น บทกลาง และบทท้าย ต้องขอแสดงความนับถืออย่างยิ่งที่เขาสร้างงานเขียนความยาวขนาดนี้ได้พร้อมกับการทุ่มเทพลังงานอันเหลือล้นให้แก่หน้าที่รองนายกเทศมนตรีในปัจจุบัน รวมไปถึงการเป็นสมาชิกสภาเทศบาลในอดีตด้วย

แต่หากว่ากันถึงเนื้อหาก็ต้องบอกว่าเขาแสดงความกระตือรือร้นมากเกินไป ต้นฉบับเริ่มตั้งแต่ประวัติความเป็นมาของตระกูลยามาตะ การพบกันครั้งแรกของพ่อกับแม่ และในที่สุดเมื่อผ่านไปร่วมร้อยหน้า คุณยามาตะก็ถือกำเนิดขึ้น จากนั้นจึงเข้าโรงเรียนอนุบาล เข้าโรงเรียนประถม...บรรยายความอย่างยืดยาวไปอีกหลายหน้ากระดาษ และนั่นเป็นเพียงเนื้อหาของบทต้นเท่านั้น

ผมใช้เวลาของวันที่สองในการอ่านเนื้อหาบทกลาง ซึ่งกล่าวถึงช่วงเวลาหลายปีนับแต่เด็กหนุ่มชื่อยามาตะเรียนจบมหาวิทยาลัย ผ่านประสบการณ์การทำงานในบริษัทจนถึงช่วงที่มุ่งเป้าสู่เส้นทางนักการเมือง

และเมื่อถึงวันที่สาม

ผมเริ่มอ่านโดยเตรียมใจไว้ล่วงหน้าว่าคงต้องพบกับบทพรรณนาอันยืดเยื้อเหมือนเดิม ทว่าเนื้อหาของบททำยากลับอ่านเพลินผิดคาด เนื่องจากพื้นที่หลายหน้าถูกแบ่งไว้สำหรับเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณยามาตะกับนายกเทศมนตรีที่ต่างก็ไม่มีใครยอมใคร และกลายเป็นละครชีวิตอันแสนเข้มข้น

ปมขัดแย้งเริ่มต้นขึ้นเมื่อซาเอกิ ชินอิจิ ทนายความอดีตข้าราชการเดินทางกลับจากโตเกียวมายังเมือง A เพื่อลงสมัครนายกเทศมนตรี และมีผลคะแนนเลือกตั้งเป็นอันดับหนึ่ง นั่นจึงส่งผลกระทบยุ่งเหยิงต่อแผนงานของคุณยามาตะที่เชื่อมั่นว่าตนจะได้เป็นนายกเทศมนตรีคนถัดไปอย่างแน่นอน

หลังจากนั้น คุณยามาตะที่กลายเป็นสมาชิกสภาเทศบาลก็มีความเห็นไม่ลงรอยกับนายกเทศมนตรีซาเอกิในเรื่องแผนฟื้นฟูความเจริญของเมือง A ทั้งสองเสนอแผนแข่งกันผ่านการประชุมสภาเทศบาล และสุดท้ายก็เป็นนายกเทศมนตรีซาเอกิที่คว้าชัยไปครอง ไม่กี่เดือนให้หลัง คุณยามาตะก็ยื่นเรื่องลาออกจากตำแหน่ง

9

หนังสือแม่มด

คุณยามาตะคงเจ็บแค้นไม่น้อยทีเดียว จะเห็นได้ว่าการสาธยายรายละเอียดวิพากษ์วิจารณ์นายกเทศมนตรีด้วยอารมณ์ส่วนตัวอยู่บ่อยครั้ง จุดนี้อย่างไรก็ต้องปรับแก้ ต่อให้เป็นหนังสือ

อดีตชีวิตที่พิมพ์ด้วยเงินทุนส่วนตัว แต่หากจะเผยแพร่สู่สาธารณะ ก็ควรระมัดระวังในเนื้อหาอย่างยิ่ง

อีกเรื่องที่ผมคิดว่ายังไม่ลงตัวคือการขาดคำอธิบายถึงที่มาที่ไปว่าคุณยามาดะมารับตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีได้อย่างไร น่าจะต้องลงลึกในรายละเอียดมากกว่านี้ หากนายกเทศมนตรีก็มั่งคั่งระบอรับรองด้วยตัวเองตามที่พวกลูกค้าประจำของร้านคุยกันจริง ๆ จุดนี้ก็ถือเป็นหนึ่งในฉากเด็ดของเรื่องเลยทีเดียว

ขณะที่บทต้นและบทกลางให้ความรู้สึกเหมือนพยายามวางมาดให้สง่างามจนน่าเบื่อหน่าย แต่บทท้ายกลับดูทรงพลังยิ่งนัก เรื่องผีไม่ลายมือคงยังไม่ขอฟุดถึง แต่ต้องยอมรับว่าผมไม่ได้อ่านต้นฉบับที่มีพลังงานเปี่ยมล้นเช่นนี้มานานแล้ว

“อ่านอะไรสนุก ๆ อยู่หรือครับ”

ผมเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อใครบางคนส่งเสียงทักกะทันหัน นายกเทศมนตรีมายืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์แล้ว

“ขอโทษทีครับ เผลอง่วนกับงานมากไปหน่อย ยินดีต้อนรับครับ หากหนังสือเล่มไหนอยู่หรือเปล่า”

ผมรีบลุกขึ้นยืน

“หนังสือแม่มดนะครับ ลูกสาวอยากอ่าน ‘หนังสือของแม่มดที่อายุ 117 ปี’ แกบอกว่ามีหนังสือเล่มไหนสักเล่มที่มีนิทานเรื่องนี้อยู่นะครับ”

“ชื่อเรื่องว่าอะไรครับ”

“ไม่รู้เลยครับ ผมลองหาในอินเทอร์เน็ตแล้วแต่ก็ไม่เจอ เลยคิดว่าที่นี่อาจจะมียี่ได้”

“รอสักครู่ครับ”

เวลาแบบนี้ต้องลองฟังท่านอาจารย์ qooqle ผมก็ลงไปพิมพ์คำว่า “แม่มด 117 ปี หนังสือ” แต่ผลก็เป็นอย่างที่นายกเทศมนตรีบอก คือไม่พบข้อมูลที่เข้าเคาเลย และพอลองค้นหาด้วยคำว่า “หนังสือแม่มด” ผลลัพธ์ก็ออกมามากมายมหาศาล ถ้าอย่างนั้นไปดูที่ชั้นหนังสือโดยตรงน่าจะเร็วกว่า นากาเสะ โมโมะ เรียงหนังสือไว้ตามหมวดหมู่ ผมคุ้น ๆ ว่ามีชั้นที่รวมหนังสือเกี่ยวกับพ่อมดแม่มดด้วย

“ช่วยรอตงนี่สักครูได้มั๊ยครับ”

ผมตรงไปที่ห้องหอคอย

ชั้นหนังสือเกี่ยวกับพ่อมดแม่มดตั้งอยู่บนชั้นสอง หนังสือที่อยู่ในนั้นประกอบด้วยคู่มือแม่มด¹⁵ แมรี่ ป๊อปปินส์¹⁶ พ่อมดแห่งเอิร์ธซี¹⁷ แฮร์รี พอตเตอร์ กับศิลาอาถรรพ์¹⁸ ร้านอัญมณีเวทมนตร์มูนฮิลส์ 1 ตอนแม่มดน้อยเฟิร์ลกับอัญมณีแห่งความสุขทั้งแปด¹⁹ และอื่นๆ รวมกันราวสามสิบเล่ม

เยอะขนาดนี้เชี่ยวชาญหรือ

ผมเลื่อนสายตาดูทีละสันปกด้วยความเร่งรีบ แต่พออ่านแค่

¹⁵ *The Witch's Handbook* โดย มัลคอล์ม เบิร์ด

¹⁶ *Mary Poppins* โดย พี. แอล. เทรเวอร์ส

¹⁷ *A Wizard of Earthsea* โดย เออร์ซูลา โครเบอร์ เลอ กวิน

¹⁸ *Harry Potter and the Philosopher's Stone* โดย เจ. เค. โรว์ลิง

¹⁹ ムーンヒルズ魔法宝石店1魔女パールと幸運の8つの宝石 (Mu-n Hiruzu Mahou Housekiten 1 Majo Pa-ru to Kouun no Yattsu no Houseki) โดย ฮัมบิรุ ยาสุโกะ

ชื่อเรื่องก็เดาไม่ออกเลยว่าเล่มไหนคือ “หนังสือของแม่มดอายุ 117 ปี”
เดิมทีผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าที่นี่มีหนังสือเล่มนั้นหรือเปล่า

ผมหยิบหนังสือสองสามเล่มตรงริมสุดของชั้นขึ้นมาแล้วเปิดดู
หน้าสารบัญแบบผ่านๆ แต่ก็ไม่พบข้อมูลของสิ่งที่กำลังตามหา

แยละลี

ผมดูนาฬิกาข้อมือ ผ่านไปแล้วห้านาทีกว่า ปล่อยให้นายกเทศมนตรีรอนานกว่านี้ไม่ได้แล้ว — ขณะที่ผมกำลังจะเดินกลับไป
ด้วยความจำยอม...

“อยู่บนชั้นตรงหน้าเลยคะ เล่มที่ห้าจากขวามือ ชื่อเรื่อง
แม่มดจิ๋ว²⁰”

นั่นคือเสียงของนากาเตะ โมโมะ ผมชะเง้อมองข้ามรั้วเหล็ก
ลงไป และเห็นเธอกำลังแหงนหน้ามองขึ้นมาพร้อมกับนายกเทศมนตรี

“นี่ไงคะ”

นากาเตะ โมโมะ เดินขึ้นบันไดมาแล้วเปิดหน้าแรกๆ ของ
แม่มดจิ๋วให้นายกเทศมนตรีดู ในนั้นเขียนไว้ว่าตัวละครเอกที่เป็น
แม่มดมีอายุ “127 ปี”

“มิน่าล่ะถึงหาไม่เจอ ขอโทษที่ต้องรบกวนนะครับ”

นายกเทศมนตรีพูดด้วยท่าทางรู้สึกผิด

“ไม่รบกวนเลยคะ ความจริงแล้วหลายคนก็มักจำรายละเอียด
หนังสือผิดไปเล็กน้อยแบบนี้แหละคะ คุณโทชิโอะเคยพูดอยู่บ่อยๆ
ว่า อันดับแรกให้ตั้งข้อสงสัยในสิ่งที่ถูกคำพูด จากนั้นค่อยหาหนังสือ

²⁰ *The Little Witch* โดย อี๊ดฟรายด์ เพรสเลอร์

โดยใช้การคิดวิเคราะห์ไปด้วย ครั่งนี้ถือว่าไม่ยากเท่าไรหรอก”

“สำหรับผมถือว่ายากเลยละ...เอ่อ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรครับ”

“นากาเสะคะ”

“ขอบคุณมากครับ คุณนากาเสะ ช่วยผมได้เยอะเลย”

แต่แล้วนายกเทศมนตรีก็สอดหนังสือกลับเข้าชั้น

“ไม่ซื้อเหรอคะ”

“เดี๋ยวจะให้ลูกสาวมาซื้อเองครับ ผมคิดว่าแก่น่าจะชอบที่นี้ ดูสวยงามน่าอยู่มากเลยนะครับ ว่าแต่คุณมียาโมโตะครับ ตอนนี้สถานการณ์ของร้านหนังสือบูเกต์เป็นยังไงบ้าง”

หรือว่าเขาจะแะมาดูแลเพราะเป็นห่วง

“ค่อนข้างยากลำบากครับ”

“จั้นเหรอครับ ความจริงผมมีข้อเสนอมาฝากนะ”

อย่าบอกนะว่า

“หนังสืออัตชีวประวัติเหรอครับ”

“อัตชีวประวัติ...ของผมนะเหรอครับ นั่นน่าจะเป็นสิ่งที่คนอย่างคุณยามาตะอยากทำมากกว่ามังครับ”

นายกเทศมนตรีหัวเราะขบขัน นากาเสะ โมโมะ ยืนฟัง พวกเราคุยกันอยู่ข้าง ๆ ด้วยสีหน้านิ่งขมิ

“ไม่ใช่หรอกครับ ผมอยากให้คุณจัดพิมพ์หนังสือให้หน่อยนะ”

“จัดพิมพ์หนังสือ...”

“ใช่ครับ จัดพิมพ์ในนามร้านหนังสือบูเกต์ ใช้ประสบการณ์การทำงานของคุณมียาโมโตะได้ไหมล่ะครับ”

คราวนี้ผมเป็นฝ่ายขบขันบ้าง

“รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเลยครับ แต่ไม่ไหวหรอกครับ”

“ทำไมล่ะครับ”

“งานของบรรณาธิการคือการวางแผนงานต่าง ๆ และทำต้นฉบับให้ออกมาเป็นรูปเล่มครับ พอสิ้นสุดกระบวนการนั้นก็ถือว่าทำหน้าที่ตามค่าตอบแทนแล้ว แต่การจัดพิมพ์หนังสือเองจะต้องเตรียมเงินทุนสำหรับทุกอย่างที่ใช้ในการผลิตหนังสือ จากนั้นก็กระจายหนังสือที่พิมพ์เสร็จแล้วไปตามท้องตลาดและขายให้ได้ครับ”

ผมพูดต่อ

“แน่นอนว่าถ้าขายไม่ได้ก็ขาดทุน สำหรับร้านหนังสือมุเกตต์แล้วถือเป็นเรื่องคอขาดบาดตายทีเดียวครับ ความจริงถ้าได้ควบคุมทุกอย่างด้วยตัวเองตั้งแต่กระบวนการตรวจแก้ต้นฉบับไปถึงขั้นตอนตีพิมพ์ก็เรียกว่าเป็นงานในฝันเลยละครับ — แต่พอลำบากถึงกรณีที่ขายหนังสือไม่ได้ก็ต้องยอมรับว่าสถานการณ์ของร้านในตอนนี้ยังไม่พร้อมจริง ๆ การจัดพิมพ์หนังสือเองนั้นเสี่ยงเกินไปครับ”

“— ผมเข้าใจคุณมียาโมโตะนะครับ แต่อย่างน้อยลองอ่านต้นฉบับดูสักครั้งได้มั้ยครับ เอาแค่ช่วงต้น ๆ ก็ได้ เดี่ยวผมจะส่งให้ทีหลัง ถ้าอ่านแล้วยังไม่โอเคผมจะตัดใจครับ”

นายกเทศมนตรีพูดทิ้งท้ายก่อนออกจากร้านไป

“คุณอาทริะไม่ได้ใช้นามสกุลเดียวกับคุณโทชิโอะสินะคะ ฉันคิดว่านามสกุลไซโต้เหมือนกันซะอีก”

ภายในร้านเหลือแค่เราสองคน น้ำเสียงของนากาเสะ โมโมะแฝงไปด้วยความประหลาดใจ

“อ้าว ยังไม่เคยบอกเหรอ ผมนามสกุลมียาโมโตะนะ คุณตาเป็นญาติฝั่งแม่²¹”

แม่ของผมแต่งงานแล้วเปลี่ยนนามสกุลเป็นมียาโมโตะนั่นเอง

“แล้วที่บอกว่าใช้ประสบการณ์การทำงานมาจัดพิมพ์หนังสือได้นี้...หมายถึงอะไรหรือคะ ก่อนหน้านี้ไม่ได้เป็นพนักงานบริษัทหรอกหรือ”

“พนักงานบริษัทนั่นแหละ ผมเป็นบรรณาธิการที่สำนักพิมพ์มารูยามะนะ”

“...”

นากาเสะ โมโมะ เงียบไปพักใหญ่

“เป็นอะไรไปนะ”

“...ลืมทำความสะอาดห้องน้ำให้แมวที่บ้านนะคะ ต้องเปลี่ยนทรายด้วย”

สีหน้าของเธอแข็งเกร็งผิดธรรมชาติ

“โอเคหรือเปล่า”

“วันนี้ขอกลับก่อนนะคะ”

นากาเสะ โมโมะ พูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยแล้วเดินไปหยิบสัมภาระที่โต๊ะก่อนออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว

²¹ คำว่าปู่และตาในภาษาญี่ปุ่นใช้คำเดียวกัน (祖父) จึงไม่มีนัยบ่งบอกว่าเป็นญาติฝ่ายพ่อหรือฝ่ายแม่ ในบทแปลภาษาไทยของอนุญาติแปลว่า “คุณตา” ตามเงื่อนไขการเรียกของคนไทย

งานเขียนร่วมของนายกเทศมนตรี

ชื่อเรื่องของต้นฉบับที่นายกเทศมนตรีส่งมาคือ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” เนื้อหาคือการสรุปรายละเอียดเกี่ยวกับแผนฟื้นฟูเมือง A ที่กำลังประสบปัญหาจำนวนประชากรลดน้อยลง

ผู้เขียนคือบุคคลทั้งสามที่รับหน้าที่เป็นแกนหลักของโปรเจกต์นี้ ได้แก่ ที่ปรึกษาด้านการพัฒนาเมืองซึ่งเป็นผู้คิดและเสนอร่างแผนงาน ทนายความผู้ดูแลภาพรวมของทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอย่างเช่นเอกสารสัญญาต่าง ๆ และนายกเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโปรเจกต์ทั้งหมด

เนื้อหาโดยรวมคือการอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับโปรเจกต์ในด้านต่าง ๆ ที่พวกเขาทั้งสามคนรับผิดชอบ — ได้แก่ ด้านการวางแผนพัฒนาเมืองและสถาปัตยกรรม ด้านกฎหมาย และด้านการบริหารงานระดับเทศบาล — เมื่อเห็นหัวข้อในสารบัญแล้วก็ชวนให้รู้สึกว่าเป็นเนื้อหาที่เข้าใจยากและมีความเฉพาะทางอย่างมาก ทว่าเมื่อได้ลองอ่าน ความคิดเหล่านั้นก็ถูกกลบล้างไป

หนังสือเล่มนี้น่าอ่านไม่น้อยเลย

แกนหลักของโปรเจกต์คือการทดลองย้ายมหาวิทยาลัย U จากชานเมืองเข้ามาอยู่ตรงใจกลางเมือง A โดยมีจุดมุ่งหมายสองประการ

ประการแรกคือเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของเมืองด้วยวิธีกระตุ้นการบริโภคของผู้เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยที่ย้ายเข้ามาจับจ่ายใช้สอยในพื้นที่ใจกลางเมือง ประการที่สองคือเพื่อให้สิ่งปลูกสร้างที่มี

ประวัติศาสตร์เก่าแก่แต่ถูกปล่อยทิ้งร้างได้ถูกนำกลับมาใช้ประโยชน์
อย่างมีประสิทธิภาพอีกครั้ง

การฟื้นฟูเมือง A โดยใช้สิ่งที่มีอยู่ในเมืองให้เกิดประโยชน์
สูงสุดนั้นเป็นแนวคิดที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักเหตุผล และ
ขณะเดียวกันก็เป็นดังอุดมคติที่หลายคนใฝ่ฝัน นอกจากนี้ในเนื้อหา
ยังแทรกภาพประกอบมากมาย ไม่ว่าจะเป็นแผนที่บริเวณตัวเมือง
หรือแผนผังของอาคารสำคัญต่าง ๆ เพื่อดูด้วยตาก็คำความเข้าใจ
ได้ไม่ยาก

เลอแวบเดียวผมก็อ่านจนจบ

เนื้อหาเช่นนี้ หากปรับแก้ให้ถูกทางก็อาจกลายเป็นหนังสือ
สารคดีที่สามารถขายให้กับผู้อ่านทั่วไปได้

นั่นเป็นเหตุผลที่นายกเทศมนตรีนำเรื่องนี้มาเสนอให้ผม
หรือเปล่า

แต่เมื่อนายกเทศมนตรีมาที่ร้านหนังสือบูเกต์อีกครั้งในวัน
รุ่งขึ้น คำตอบของเขากลับทำให้รู้สึกผิดหวัง

“ตำราเรียนครับ ตั้งใจจะใช้ประกอบการเรียนการสอนที่
สถาบันวิชาการกฎหมายของมหาวิทยาลัย T กับหลักสูตรปริญญาโท
ของสถาบันเทคโนโลยี T แล้วก็ใช้ในคาบเรียนวิชาพื้นฐานของ
มหาวิทยาลัย U ด้วยครับ”

“...หลายแขนงมากเลยนะครับ”

นายกเทศมนตรีหลุดคำ

“บังเอิญที่เราทั้งสามคนได้รับเชิญให้ไปบรรยายในคาบวิชา
เกี่ยวกับการฟื้นฟูเมืองนะครับ ซึ่งคาบแรกจะเริ่มในเดือนเมษายน

ปีหน้า แต่ยังหาหนังสือเหมาะๆ ที่จะใช้ประกอบการเรียนการสอน
ไม่ได้ เลยคิดว่าช่วยกันเขียนเองไปเลยดีกว่า เรารวบรวมข้อมูลต่างๆ
ไว้ตั้งแต่ตอนเริ่มทำโปรเจกต์แล้วนะครับ เอามาปรับแตงนิดหน่อย
จนได้ต้นฉบับนี้ออกมา”

อย่างนี้เอง

“แต่ถ้าผมรับหน้าที่เป็นบรรณาธิการและดูแลเรื่องจัดพิมพ์
จริง ๆ ก็คงตรวจสอบความถูกต้องในเนื้อหาไม่ได้ จุดนี้จะโอเค
หรือเปล่าครับ”

“ไม่มีปัญหาครับ ทางเราที่เป็นผู้เกี่ยวข้องในสายงานโดยตรง
จะรับผิดชอบเรื่องความถูกต้องของข้อมูลเองครับ”

“นักศึกษาที่จะใช้หนังสือเล่มนี้มีกี่คนเหวอครับ”

“รวมแล้วประมาณสี่ร้อยคนครับ”

“ราคาน้ำหนักคงอยู่ที่...ราว ๆ สองพันห้าร้อยเยนใช่ไหมครับ”

ปกติแล้วหนังสือเฉพาะทางย่อมราคาสูงกว่าหนังสือทั่วไป
อย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่หากเป็นตำราเรียนก็ต้องจำกัดเพดานไว้
ระดับหนึ่ง

“ใช่ครับ หวังว่าจะไม่ต้องตั้งราคาสูงกว่านั้น”

“สมมติว่าเราตีพิมพ์สองพันเล่มและใช้ต้นทุนหนึ่งล้านห้าแสน
เยน ถ้าคำนวณแบบที่อู ๆ ก็ยังต้องขายให้ได้หนึ่งพันเล่มถึงจะเท่าทุน
แปลว่ายังติดลบอยู่อีกหกร้อยเล่มเลยนะครับ”

“ไม่เหวอครับ ยิ่งไงก็น่าจะขายคนกลุ่มอื่นนอกจากนักศึกษา
ได้อยู่แล้ว ผมคิดว่าพิมพ์ครั้งแรกสองพันเล่มน่าจะไหวครับ”

นายกเทศมนตรีตอบอย่างไม่ลังเล แต่ผมคงวางใจแทนที่ไม่ได้
เพราะเจ้าของงานเขียนส่วนใหญ่มักเชื่อมั่นในผลงานของตัวเองมาก

เกินไป

“ทำไมถึงมั่นใจขนาดนั้นหรอกครับ”

ผมแอบกังวลว่าคำถามที่ดูเถรตรงอาจทำให้อีกฝ่ายขุ่นเคือง แต่นายกเทศมนตรียังคงตอบด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเช่นเดิม

“อาจารย์อิซากะที่เป็นทนายเคยเขียนตำราว่าความมาแล้วหลายเล่ม — หมายถึงพวกหนังสือคู่มือสำหรับทนายนะครับ — แล้วส่วนใหญ่ก็ขายดีด้วย ถ้ามีชื่ออาจารย์เป็นผู้เขียน รับรองว่าต้องมีทนายซื้อไปอ่านหลายคนแน่นอน”

นายกเทศมนตรีพูดต่อ

“อีกอย่างที่ทำให้ผมมั่นใจคือยังไม่เคยมีใครเผยแพร่ข้อมูลพวกนี้ครับ อย่างน้อยผมก็ไม่เคยเห็นหนังสือเกี่ยวกับโปรเจกต์คีนีฟเมืองที่ร่วมกันเขียนโดยคนทำอาชีพที่ปรึกษา ทนายความ และนายกเทศมนตรีเลย”

“ผมเข้าใจประเด็นนั้นอยู่ครับ แต่การที่ไม่มีใครเผยแพร่ข้อมูลพวกนี้ก็ไม่น่าจะเป็นการรับประกันว่าหนังสือจะขายได้นะครับ”

“อ้อ คือแบบนี้ครับ สงสัยจะใช้คำกำกวมไปหน่อย ความจริงผมตั้งใจจะสื่อว่าตลาดมีความต้องการเฉพาะต่อข้อมูลพวกนี้ แต่ยังไม่เคยมีใครนำเสนอออกมา เลยคิดว่าหนังสือน่าจะขายได้ครับ เราสามคนที่เป็นผู้เขียนเห็นพ้องต้องกันในจุดนี้ ความจริงแล้วองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งก็เคยติดต่อมาสอบถามเกี่ยวกับการขอเอกสารข้อมูลต่างๆ ด้วยครับ”

ถ้าเป็นอย่างนั้น นี่ก็ถือเป็นจุดแข็งอันดับหนึ่งของ “โปรเจกต์คีนีฟเมือง A” เลยทีเดียว บางทีอาจขายได้ถึงสองพันเล่มอย่างที่นายกเทศมนตรีมั่นใจ หากเป็นไปได้ผมก็อยากจัดพิมพ์ในนาม

ร้านหนังสือเกตุอยู่เหมือนกัน เพียงแต่...

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจมาก แต่ต้องขอโทษด้วยครับ ผมรับงานนี้ไม่ได้จริงๆ”

นายกเทศมนตรีเผยสีหน้าหม่นหมอง

“ทำไมล่ะครับ ต้นฉบับก็เกือบจะเสร็จสมบูรณ์แล้ว แกมยังคาดการณ์ได้น่าจะมีคนซื้อไปใช้เป็นตำราเรียนอย่างต่อเนื่อง พุดง่าย ๆ คือการันตียอดขายคงที่ได้ทุกปีโดยไม่ต้องทำอะไรเป็นพิเศษเลย เท่านั้นยังไม่พอดังคุณพอหรือครับ”

“ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่าจะทำกำไรในช่วงแรกเริ่มได้มากแค่ไหนครับ ร้านหนังสือเกตุเป็นกิจการเล็ก ๆ ที่สถานะทางการเงินไม่ค่อยดี และไม่ได้มีสายป่านยาวเหมือนสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่ จึงจำเป็นต้องคืนทุนที่ใช้กับการจัดพิมพ์หนังสือสองพันเล่มให้เร็วที่สุด”

ผมอธิบายต่อ

“มาลองคำนวณยอดหนังสือที่น่าจะขายได้แน่นอน ณ ตอนนี้นะครับ นอกจากนักเรียนแล้ว สมมติว่ามียอดซื้อเพิ่มมาอีกสองร้อยเล่มจากบรรดาทนายความ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานก่อสร้างอาคาร และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ถึงอย่างนั้นก็ยังขาดทุนอีกหนึ่งล้านเยนครับ ที่สำคัญคือยังไม่มีอะไรรับประกันว่าทั้งสามท่านจะได้เป็นผู้บรรยายในคาบเรียนของปีการศึกษาต่อไปด้วยซ้ำครับ”

“อืม...จะว่าแบบนั้นก็ได้รับ”

“ผมคิดว่ามันคงเป็นหนังสือที่น่าอ่านเล่มหนึ่งเลยครับ ใจจริงก็อยากรับหน้าที่บรรณาธิการและลงทุนจัดพิมพ์อยู่หรอกครับ”

หากผมรับงานนี้เสมือนเป็นสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งก็คงตัดสินใจ

เรื่องต่างๆ ได้โดยอิสระพอควร คงเป็นโอกาสอันดีในการทำหนังสือที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวซึ่งไม่เคยได้รับอนุญาตให้ทำตอนอยู่ที่สำนักพิมพ์มารูยามะ

“แต่อย่างทีบอกไปเมื่อกี้แหละครับ สถานการณ์ตอนนี้เสี่ยงเกินไปที่ทางร้านจะจัดพิมพ์หนังสือเอง ถ้าเกิดอะไรผิดพลาด ร้านหนังสือบูเกต์คงต้องปิดกิจการแน่นอน ตราบใดที่ไม่มีหลักประกันว่าจะคืนทุนที่ใช้พิมพ์หนังสือได้ตั้งแต่เนิ่นๆ ผมก็ไม่กล้ารับงานนี้หรอกครับ”

“—งั้นเหวอครับ”

“ต้องขอโทษจริง ๆ นะครับที่ทำให้ผิดหวัง”

“อ๊ะ คุณมียาโมโตะไม่จำเป็นต้องขอโทษเลยครับ ผมคิดอะไรวู่วามไปเองมากกว่า — เดี่ยวคงต้องขอตัวแล้วละครับ แต่ก่อนจะไปขอถามอีกสักเรื่องได้มั้ยครับ”

“ครับ”

“ทำไมถึงลาออกจากสำนักพิมพ์มารูยามะเหวอครับ”

“ทำไมถึงลาออก...เหวอครับ —”

ผมออกอาการอึ้งเมื่อถูกจู่ด้วยคำถามที่ไม่คาดคิด

“ถ้าไม่อยากตอบก็ไม่เป็นไรนะครับ แค่อบสงสัยนะ เพราะเท่าที่ผมสืบมา คุณมียาโมโตะได้รับยกย่องว่าเป็นบรรณาธิการฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งเลย แต่กลับลาออกจากงานกะทันหัน”

“สืบ...ยังไงเหวอครับ”

“แค่ลองสอบถามจากคนในแวดวงนะครับ ถ้าไม่รู้มาก่อน จู่ๆ ผมคงไม่มาเสนอเรื่องจัดพิมพ์หนังสือกับคุณมียาโมโตะเหวอครับ”

นายกเทศมนตรีพูดแล้วหัวเราะ ชายคนนี้เผลอใจไม่เบาทีเดียว

“สำนักพิมพ์มารูยามะถือเป็นอันดับหนึ่งของวงการสิ่งพิมพ์ แคมคุณมียาโมโตะก็สั่งสมประสบการณ์จนหน้าที่การงานมั่นคง แต่กลับผันตัวมาเป็นเจ้าของร้านหนังสือในเมืองต่างจังหวัดทั้งที่ยังอายุไม่ถึง 30 ปี ถือเป็นการตัดสินใจที่ส่งผลกระทบใหญ่ต่อชีวิตเลยนะครับ ผมเคยเดาว่าอาจจะเกิดเรื่องใหญ่โตอะไรสักอย่างขึ้น ฟังดูย้อนแย้งเหมือนกันนะครับ เพราะความจริงผมเป็นฝ่ายขอให้คุณมียาโมโตะรับช่วงต่อร้านหนังสือมุกต์เอง โอเคครับ ผมขอตัวก่อนนะ”

ผมมองนายกเทศมนตรีเดินออกไปจากร้านพลางนึกย้อนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้น

จุดเริ่มต้นของเรื่องคือตอนที่ผมเข้าไปคุยกับรุ่นพี่อาากิตะเมื่อเดือนตุลาคมปีที่แล้ว

“นิยายของชิโรกาว่า โซตะ มีกำหนดตีพิมพ์หรือยังครับ”

ชิโรกาว่าคือนักเขียนสมัครเล่นที่ผมกำลังเฝ้าจับตามอง เขาเขียนผลงานลงใน “โซซากุ” เว็บไซต์ภายใต้การดูแลของสำนักพิมพ์มารูยามะซึ่งมีไว้สำหรับเผยแพร่นิยายแบบออนไลน์

ธีมหลักของเนื้อหาในผลงานชิ้นนั้นคือ “ความเปลี่ยนแปลง” และ “การเติบโต” ว่าด้วยเรื่องราวชีวิตของเด็กสาวซึ่งเป็นตัวละครเอกที่มองเผินๆ แล้วดูจิตซัด มักไม่ค่อยมีตัวตนในสังคมและห้องเรียน

แต่เมื่อเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อม เธอก็ค่อยๆ เติบโตไปสู่ตัวตนใหม่ที่น่าตื่นตะลึง

อิโรกาเวะ ไรสึริคิ ตัวละครแต่ละตัวขึ้นมาอย่างสมจริงด้วยการใส่ใจในรายละเอียดเรื่องความรู้สึกนึกคิด แต่ขณะเดียวกันก็แต่งเติมองค์ประกอบที่มีความเหนือจริงเข้าไปเล็กน้อย ผลงานจึงมีความสมดุลอย่างไร้ที่ติ ซึ่งเกิดจากความใส่ใจที่ไม่ต้องการให้เนื้อหา ดูหนักหน่วงเกินไป และจุดเด่นอันเป็นเอกลักษณ์พิเศษของเรื่อง ก็คือตอนจบที่ให้ความรู้สึกผิดคาด

อิโรกาเวะ โซตะ เจ้าของผลงานชิ้นนี้มีแฟนคลับผู้คลั่งไคล้เป็นจำนวนมาก แม้ไม่ใช่ขาประจำของตำแหน่งหัวตารางในการจัดอันดับนักเขียนยอดนิยม แต่เมื่อเขาเผยแพร่ผลงานเรื่องใหม่ ผู้คนก็จะเข้ามาแสดงความเห็นกันมากมาย

นอกจากมีทักษะการเขียนในระดับสูงแล้ว อิโรกาเวะ โซตะ ยังเขียนงานได้รวดเร็ว ความเก่งกาจของเขาเด่นชัดเหนือกว่าบรรดานักเขียนมือสมัครเล่นคนอื่นที่เผยแพร่ผลงานในโซซากุ เห็นได้ชัดว่ามีคุณลักษณะพิเศษที่ต่อยอดไปสู่ผลงานในเชิงพาณิชย์ได้ไม่ยาก ผมคาดหวังกระทั่งว่าหากมีโอกาสจับคู่กับเขาก็อาจได้รังสรรค์หนังสือที่เป็นไปตามอุดมคติของตัวเองในสักวันหนึ่ง

อิโรกาเวะ โซตะ ส่งผลงานเข้าประกวดรางวัลวรรณกรรมที่เว็บไซต์โซซากุจัดขึ้น นั่นเป็นช่วงที่ผมตั้งใจว่าจะติดต่อไปทบทวนให้เขานำผลงานมาตีพิมพ์เป็นเล่มพอดี

“เขาพัฒนาไปได้ไกลแน่นอนครับ และจะกลายเป็่นนักเขียนที่มีความสามารถในการเขียนนิยายแบบที่ยังไม่เคยมีใครเขียนมาก่อน”

ในฐานะผู้เข้าร่วมเป็นกรรมการคัดเลือก ผมพยายามผลักดัน

ผลงานของอิโรกาเวะ โชตะ อย่างมาก สุดท้ายเรื่อง“รีเวนจ์”ของเขา ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศ แม้เนื้อหาของเรื่องจะไม่ตรงกับสิ่งที่กองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้าต้องการนักก็ตาม

ผมเผื่อรอดด้วยใจจดใจจ่อเพราะคิดว่าอย่างไรก็น่าจะได้เป็นบรรณาธิการผู้รับผิดชอบแน่นอน แต่สุดท้ายกลับไม่เป็นตามหวัง หน้าที่นั้นตกเป็นของรุ่นพี่อากิตะผู้เคยสร้างผลงานดีเด่นมากมาย เขาทำให้นักหนังสือที่ตัวเองดูแลได้รับการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์หลายเรื่อง โดยที่หัวหน้าบรรณาธิการโกโตกำหนดแนวทางไว้ชัดเจนว่า “จะปรับแก้ต้นฉบับให้เนื้อหาตรงกับกระแสนิยมเพื่อเน้นทำยอดขายอย่างจริงจัง”

“ยังไม่มีกำหนด”

รุ่นพี่อากิตะเพ่งมองหน้าจอมคอมพิวเตอร์ด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายพร้อมรวบนิ้วมือบนแป้นพิมพ์อย่างต่อเนื่อง แค่นี้ก็รู้ว่าเขาอารมณ์ไม่ดี แต่ผมยังไม่ว้าวุ่นคุยต่อ

“ค่อนข้างใช้เวลาเลยสินะครับ”

“เออ ปล่อยให้ทางนั้นจัดการกับงานเขียนของตัวเองอยู่”

“งั้นเหวอครับ แบบนี้ต้องได้ผลงานดี ๆ ออกมาแน่เลยครับ”

เดิมทีรุ่นพี่อากิตะเป็นพวกที่จะเร่งรัดนักเขียนเพื่อให้ได้ตีพิมพ์ผลงานเร็วที่สุด หากเขาใช้เวลากับมันมากกว่าปกติก็แปลว่าน่าจะมีพิถิพถันกับงานนี้เป็นพิเศษ ทว่า...

“...แกนี่เชื่อใจคนง่ายจริง ๆ นะ”

ริมฝีปากของเขาดูบิดเกร็งขณะที่พูดประโยคนั้น

“อะไรนะครับ...”

“ฉันแค่ใช้เวลาไปเรื่อย ๆ เท่านั้นแหละ แต่เบื้องหน้าก็ต้อง
ทำเป็นจริงจังไว้ก่อน อิโรกาจะไม่ยอมปรับแก้ต้นฉบับตามที่เสนอ
ไปเลย ให้ตายเถอะ เป็นแค่นักเขียนหน้าใหม่ที่เพิ่งได้รางวัล
ครั้งเดียวแต่อดดีชะมัด งานเขียนแบบนี้ทำกำไรให้สำนักพิมพ์
ไม่ได้อยู่แล้ว”

“— แปลว่าจะยกเลิกการตีพิมพ์หรือครับ”

พรสวรรค์ชั้นยอดต้องปิดฉากลงโดยที่ไม่เคยได้ออกสู่สายตา
โลกเลยหรือ

“เบื้องต้นก็ลองให้ปรับแก้ต้นฉบับโดยยึดพล็อตเรื่องที่ส่งมา
นั้นแหละ แต่ให้ตายยังไงก็ไม่ผ่านหรอก”

แบบนี้ไม่ใจร้ายไปหน่อยหรือครับ — ผมผื่นกลิ่นก้อยคำ
ลงคอไป การให้ปรับแก้ต้นฉบับโดยปักธงไว้ก่อนว่าไม่ผ่านนั้น
ดูไร้ความจริงใจอย่างยิ่ง กระบวนการทำงานที่แท้จริงต้องเริ่มจาก
วางพล็อตเรื่องที่นักเขียนและบรรณาธิการเห็นพ้องยอมรับทั้งคู่
จากนั้นค่อยเข้าสู่การปรับแก้ต้นฉบับ

“สั่งให้แก้ไขเรื่อย ๆ แล้วสุดท้ายก็ไม่ตีพิมพ์หรือครับ”

“ฉันไม่ได้พูดแบบนั้น ถ้าปรับแก้ต้นฉบับได้ตามที่ฉันบอก
ทุกอย่างก็จะตีพิมพ์ให้ ตอนนี้อาจจะยังกระซางอารมณ์ผู้อ่าน
ได้ไม่สุด เอาไปขายเป็นสินค้าไม่ได้ แกคิดจะให้คนอ่านรู้สึก
ค้าง ๆ คา ๆ ไปจนหน้าสุดท้ายหรือไง”

“นั่นคือจุดเด่นของ ‘รีเวนจ์’ ต่างหากครับ ถ้าเปลี่ยนตอนจบ
ให้เป็นแบบนิยายทั่ว ๆ ไปก็เท่ากับทำลายตัวตนของอิโรกาจะไป
นะครับ”

“ถ้าอยากขายให้ได้ก็ต้องทำแบบนี้ แกเองก็น่าจะรู้ดีไม่ใช่

เธอ นี่ไม่ใช่การเขียนนิยายเป็นงานอดิเรก ถึงต้องใช้แนวทางการเล่าเรื่องแบบกระแสนิยม แต่ก็ควรรักษาเอกลักษณ์ของตัวเองเอาไว้ให้ได้ นั่นต่างหากที่เรียกว่ามีอาชีพ ฉันไม่หวังจะมาสู้สิ่งกับพวกที่ไม่เข้าใจเรื่องนั้นหรอกนะ”

รุ่นพี่ตอกลงกลับแบบไม่ไว้วางใจ ก่อนจะเบนสายตากลับไปมองหน้าจ่ออีกครั้ง

แม้ว่าพล็อตเรื่องหรือต้นฉบับที่นักเขียนส่งมาจะไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง แต่กองบรรณาธิการแห่งนี้แทบจะไม่เคยแจ้งยกเลิกการตีพิมพ์แบบตรงไปตรงมาเลย

เหตุผลอันดับหนึ่งคือพวกเขาไม่ยากเห็นนักเขียนที่ตัวเองสลัดทิ้งไปมีผลงานโด่งดังกับสำนักพิมพ์อื่น และสำหรับบรรณาธิการแล้ว การมีนักเขียนไว้ในครอบครองหลาย ๆ คนนั้นย่อมดีกว่า เพราะต่อให้ผลงานที่เขียนอยู่ตอนนี้ไปไม่รอด ผลงานชิ้นหน้าก็อาจกลายเป็นที่นิยมขึ้นมาได้

ด้วยเหตุนี้ กองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้าของสำนักพิมพ์มารูยามะจึงสั่งให้นักเขียนปรับแก้ต้นฉบับ หรือไม่ก็คิดพล็อตเรื่องใหม่ไปเรื่อย ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตราบใดที่เจ้าตัวยังไม่หมดไฟเสียก่อน เมื่อได้ต้นฉบับหรือพล็อตเรื่องที่นำดีดูดีแล้วทางสำนักพิมพ์จึงจะเข้าไปช่วยดูแลเนื้อหาอย่างจริงจัง หากยังทำไม่ได้ก็จะปล่อยปละละเลยไปเรื่อย ๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ

“ผมขอเป็นบรรณาธิการให้ฮิโรกาเวะ โชตะ แทนได้มั๊ยครับ”

อิโรกาเวะ โซตะ — 2

ถ้าปล่อยไว้แบบนี้ พรสวรรค์ของอิโรกาเวะอาจถูกทำลาย
ในไม่ช้า ผมอยากลงมือด้วยตัวเองก่อนจะสายเกินไป ผมอยาก
ช่วยอิโรกาเวะให้ได้ ความรู้สึกอันแน่วแน่ทั้งหลายทำให้ผมเอ่ยคำ
ขอร้องออกไป...อย่าทำเป็นอวดดีนักเลย — ผมรอคำตอบจากรุ่นพี่
โดยเตรียมใจไว้แล้วว่าอาจถูกตวาดใส่เช่นนั้น รู้สึกว่าช่วงเวลาเพียง
ไม่กี่วินาทีนี้ช่างยาวนานเหลือเกิน

“...ก็เอาสิ ฝากด้วยแล้วกัน”

“เอ...”

ผมมุ่งงกับคำตอบที่ไม่คาดคิด

ในแง่หนึ่ง รุ่นพี่ก็ถือเป็นผู้ที่ยกระดับสถานะในหน้าที่
การทำงานของตัวเองขึ้นมาได้ด้วยการเป็นบรรณาธิการผู้เรียบเรียง
ที่สร้างผลงานยอดเยี่ยมออกมาอย่างไม่ถ้วน จากการมีนักเขียนอยู่
ภายใต้ความดูแลมากที่สุดเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ ในกองบรรณาธิการ
วรรณกรรมแผนกที่ห้า ดังนั้นผมจึงแปลกใจที่เขาปล่อยนักเขียน
มากพรสวรรค์อย่างอิโรกาเวะให้มาอยู่กับผมอย่างง่ายดาย

“ฉันจะส่งต้นฉบับของอิโรกาเวะให้แก่ อยากทำอะไรก็ทำเถอะ
เดี๋ยวจะไปบอกหัวหน้าไว้ให้”

ไม่แจ้งอิโรกาเวะก่อนเลยหรือ แบบนี้ค่อนข้างเสียมารยาท
ทีเดียว เขาอาจรู้สึกไม่ดีก็ได้ แต่สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งคือการตัด
รุ่นพี่ออกจากหน้าที่บรรณาธิการของอิโรกาเวะเสียก่อน หากต้องการ
ให้เป้าหมายสำเร็จก็ไม่ควรยึดติดกับเรื่องยิบย่อย

“ขอบคุณมากครับ!”

ผมก็มึนชะงะลงไปต่ำจนเหมือนแสดงละคร และเมื่อกลับมาที่โต๊ะก็รีบเขียนอีเมลทันที

เรียนคุณอิโรกาวะ โชตะ

สวัสดีครับ ผมมียาโมโตะ อากิระ จากกองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้าของสำนักพิมพ์มารูยามะครับ

ทางสำนักพิมพ์มอบหมายให้ผมเป็นผู้รับผิดชอบงานเขียนของคุณอิโรกาวะต่อกองบรรณาธิการอากิตะ หลังจากนั้นผมจะส่งรายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการปรับแก้ต้นฉบับให้ทางอีเมลอีกครั้ง

เบื้องต้นจึงขออนุญาตส่งอีเมลมาแนะนำตัวล่วงหน้า จากนั้นไปขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ

มียาโมโตะ อากิระ

เรียนคุณมียาโมโตะ

ผมอิโรกาวะ โชตะ ครับ

รับทราบเรื่องการเปลี่ยนบรรณาธิการผู้รับผิดชอบแล้วครับ ขอฝากเนื้อฝากตัวเช่นกันนะครับ

ขออนุญาตแจ้งเรื่องการส่งอีเมลเล็กน้อยครับ เนื่องจากผมมักติดธุระช่วงกลางวัน ปกติแล้วจะตอบกลับในเวลาหลังสามทุ่มเป็นต้นไปครับ

ว่าแต่ทางคุณอากิตะติดปัญหาอะไรหรือครับ เห็นว่าช่วงนี้งานยุ่งมาก ใหมงานหนักจนไม่สบายหรือเปล่า ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ขอฝากความเป็นห่วงไปถึงเจ้าตัวด้วยนะครับ

ผมยอมรับว่าไม่สามารถปรับแก้ต้นฉบับ “รีเอนจ์” ตามแนวทาง
ที่คุณอากิตะต้องการได้ จึงต้องกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

อิโรกาว่า โซตะ

แม้อิโรกาว่า โซตะ จะแสดงอาการงุนงงเล็กน้อยเมื่อรู้ว่า
ถูกเปลี่ยนบรรณาธิการกะทันหัน แต่อีเมลที่ส่งกลับมาก็อบอุ่น
และแสดงถึงความเข้าใจ เขาคงเป็นผู้ใหญ่วัยทำงานที่มี
ความรับผิดชอบคนหนึ่ง ถ้าได้ร่วมงานกันก็น่าจะไปได้สวย ผม
จะทำให้ “รีเอนจ์” ถือกำเนิดสู่โลกในรูปแบบที่เขามุ่งหวังมากที่สุด —
แม้ตั้งใจไว้เช่นนั้น แต่คนรอบข้างกลับไม่ยินยอม

“เฮ้ย มียาโมโตะ ทำไมไม่ปล่อยให้พล็อตเรื่องเป็นแบบนี้
อย่าให้มันมากเกินไปนัก”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตโยนแฟ้มลงกลางโต๊ะประชุม
บรรณาธิการห้าคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะต่างหลบตาพร้อมทำสีหน้าเหมือน
กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ยกเว้นรุ่นพี่อากิตะที่ส่งเสียง “หิ” ออกมา
เหมือนงจใจแค้นหัวเราะ

นี่คือการประชุมกองบรรณาธิการ เป็นวาระที่สมาชิกแต่ละ
คนจะนำแผนงานมาเสนอเพื่อกำหนดวันตีพิมพ์ พล็อตเรื่องที่ผม
กับอิโรกาว่า โซตะ ช่วยกันขัดเกลาเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มถูกปิดตก
อย่างสมบูรณ์ในวันนั้น

“แต่หัวหน้าครับ...”

“ไม่มีแต่”

แววตาดุดันที่มั่งแทงพุ่งตรงมา หัวหน้าบรรณาธิการหน้าตา

เหยี่ยมเกรียมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อบวกกับน้ำเสียงแหบห้าวก็ยิ่งไม่ชวนให้รู้สึกว่าเป็นพวกที่จะรับฟังด้วยเหตุด้วยผล

แกไม่มีสิทธิ์เถียง — แรงกดดันอันไร้สัมผัสเสียงของเขาค่อยๆ กำลังบอกเช่นนั้น แต่ผมยังคงดันที่จะพูดต่อ

“‘รีเวนจ์’ เวอร์ชันนี้ดึงดูดผู้อ่านได้แน่นอนครับ แกมยังมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เด่นชัด นั่นเป็นเหตุผลที่เราตัดสินใจให้ผลงานชิ้นนี้ชนะเลิศไม่ใช่หรือครับ ผมคิดว่าไม่จำเป็นต้องปรับแก้เนื้อเรื่องหลักแล้ว ควรตีพิมพ์ให้เป็นผลงานที่มีตัวตนชัดเจนแบบนี้ไปเลย ยิ่งไปกว่านี้ฐานคนอ่านเดิมที่รอซื้ออยู่...”

“จะบ้าอะไรละ!”

หัวหน้าบรรณาธิการขว้างปากกามาโดนไหล่ขวาของผม

“เราตัดสินใจให้เป็นผลงานชนะเลิศเพราะมันมีองค์ประกอบสำคัญที่สร้างความพลิกผันให้เนื้อเรื่องได้ต่างหาก ตอนนี้อ่านนิยายเรื่องที่มีการพลิกสถานการณ์กันในปริบทา แต่แกกลับบอกว่าอิโรการะไม่อยากให้ตัวละครเอกแก้แค้นได้สำเร็จนั่นแหละ คนอ่านเห็นชื่อเรื่อง ‘รีเวนจ์’ แล้วก็ต้องจินตนาการถึง ‘การแก้แค้น’ เป็นอันดับแรก สิ่งที่กระซอกอารมณ์คนอ่านต้องเป็นวินาทีที่แก้แค้นได้สำเร็จ แกคิดจะให้ตอนจบของเรื่องมาหักหลังคนอ่านที่คาดหวังจากนั้นอยู่หรือไง น่าจะรู้ว่ามันไม่ถูกไม่ควร”

“แต่ถ้าจะเปลี่ยนตอนจบก็ต้องเปลี่ยนรายละเอียดตัวละครใหม่ล่ะครับ”

“ไม่เห็นจะเป็นไร เปลี่ยนตัวละคร แก้แค้นให้สำเร็จ เท่านั้น คนอ่านก็สาแก่ใจแล้ว ต่างฝ่ายต่างแฮปปี้”

อิโรการะไม่มีทางยอมรับเรื่องนี้แน่นอน จากจบของเรื่อง

คือส่วนที่บ่งบอกตัวตนและความคิดของผู้เขียนได้ชัดเจนที่สุด

“‘รีเวนจ์’ เป็นผลงานที่มีแก่นหลักของเรื่องลึกซึ้งกว่านั้นนะครับ”

“คนอ่านที่ซื้อหนังสือเราไม่ได้ต้องการอะไรขนาดนั้นหรอก หนังสือที่ขายดีจะเปลี่ยนแนวไปตามกระแสนิยมของแต่ละช่วงเวลา ตอนนี้สิ่งที่สำนักพิมพ์ต้องการคือเนื้อหาที่เกี่ยวกับ ‘วัยรุ่น’ และ ‘เรื่องราวที่พลิกผันในปริบทา’ ซึ่ง ‘รีเวนจ์’ มีองค์ประกอบของทั้งสองอย่างครบถ้วน ไปแก้ไขมาแล้วขายให้ได้ นั่นคืองานของบรรณาธิการอย่างพวกเรา พอแล้ว เลิกคุย!”

หัวหน้าบรรณาธิการลุกจากเก้าอี้อย่างกระแทกกระทั้น แล้วเดินออกไปจากห้องประชุม

บ๊อบจริงจัง

“รีเวนจ์” คือเรื่องราวแห่งการแก้แค้นตามชื่อของมัน แต่ตัวละครเอกวัย 17 ปีที่ชื่อรกกะ ตัดสินใจปล่อยโอกาสนั้นทิ้งไปในตอนสุดท้าย สิ่งที่เป็นเสน่ห์ดึงดูดมากที่สุดของเรื่องคือการใช้สุภาชิตโบราณของต่างประเทศเป็นแรงบันดาลใจ และไม่ตัดสินความดีความชั่วอย่างสิ้นเชิง

รกกะเผชิญประสบการณ์ชีวิตและพบเจอกับตัวละครอีกมากมายในเรื่อง จนทำให้เธอตระหนักได้ว่าการแก้แค้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการถือกำเนิดใหม่เป็นตัวเองที่ดีกว่าเดิม

ฉากหลักของเรื่องคล้ายจะเป็นประเทศญี่ปุ่นในปัจจุบัน แต่เมื่ออ่านให้ดีๆ จะพบว่าไม่ใช่เสียทีเดียวเค้าโครงของเนื้อเรื่องรวมถึงองค์ประกอบที่แฝงความแฟนตาซีคือสิ่งที่น่าสนใจยิ่ง ถือเป็นผลงานที่ทำให้รู้สึกเต็มอิ่มกับความสนุกในการอ่านนิยายได้เป็นอย่างดี

แต่จะเปลี่ยนข้อมูลตัวละครเพื่อปรับเนื้อหาให้เป็นเรื่องราว
ที่พลิกผันในปริบทตามสูตรสำเร็จทั่วไปจริงหรือ

หากทำแบบนั้นก็เชื่อได้เลยว่านิยายเรื่องนี้จะไม่เหลือ
มนตร์เสน่ห์อีกต่อไป แต่ผมก็ไม่อาจฟันคำสังของหัวหน้าบรรณาธิการ
ได้ ฉะนั้นแล้วควรทำอย่างไรดี—

ผมครุ่นคิดอยู่หลายวันก่อนตัดสินใจยื่นข้อเสนอให้อิโรกาวะ
ลงข้อ

เรียนคุณอิโรกาวะ

ขออนุญาตแจ้งว่าพล็อตเรื่องของ “รีเวนจ์” ที่เราปรับแก้ต้นฉบับ
ไปนั้นไม่ผ่านความเห็นชอบในที่ประชุมครับ ผมต้องกราบขอภัยมา
 ณ ที่นี้ด้วย ส่วนแนวทางที่เป็นไปได้หลังจากนี้มีสองทางเลือกครับ

1) เขียนพล็อตเรื่องของ “รีเวนจ์” ขึ้นใหม่อีกครั้ง

กรณีนี้เป็นการสร้างพล็อตเรื่องที่ตรงกับแนวทางที่พวกเรา
กองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้าเห็นพ้องว่าควรจะเป็น โดย
มุ่งเน้นไปที่การปรับร้อยโครงสร้างจากต้นฉบับเวอร์ชันดั้งเดิมครับ

ผมเชื่อว่าทางเลือกนี้อาจไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของ
คุณอิโรกาวะเท่าไรนัก แต่หากเขียนให้รกกะแก้แค้นสำเร็จในตอนท้าย
และยอมเปลี่ยนรายละเอียดตัวละครกับเส้นเรื่องก็มีโอกาสสูงขึ้นที่จะ
ได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมครับ

เป้าหมายหลักของแนวทางนี้คือการตีพิมพ์ “รีเวนจ์” ให้ได้เป็น
อันดับแรก เพื่อให้คุณอิโรกาวะเปิดตัวสู่เส้นทางนักเขียนอาชีพ
อย่างเป็นทางการครับ

2) เขียนพล็อตเรื่องของผลงานชิ้นใหม่

ผมจะขอให้คุณอิโรภาวะแต่งพล็อตเรื่องของผลงานชิ้นขึ้นมาจำนวนหนึ่ง แล้วจะนำเรื่องที่คุณคิดว่าตรงใจผู้อ่านมากที่สุดไปเสนอในที่ประชุมครับ หลังจากผ่านความเห็นชอบจากที่ประชุมแล้วจึงจะเริ่มลงมือเขียนจริง ถือเป็นการทำงานใหม่ตั้งแต่ต้นและอาจสร้างภาระหน้าที่ให้คุณอิโรภาวะมากพอสมควรครับ

ข้อดีของทางเลือกนี้คือการได้สร้างพล็อตเรื่องที่ตรงกับแนวทางของกองบรรณาธิการตั้งแต่แรก (ผมจะคอยชี้แนะดูแลเพื่อให้เป็นไปอย่างราบรื่นครับ) ดังนั้นไม่มีทางที่ผลงานจะเสียเอกลักษณ์เฉพาะตัวไปในกระบวนการปรับแก้ต้นฉบับแน่นอน ส่วนผลงานเรื่อง “รีเวนจ์” นั้น ผมหวังว่าจะได้พิจารณาการตีพิมพ์ในรูปแบบที่ใกล้เคียงกับเวอร์ชันต้นฉบับมากที่สุดในสักวันหนึ่งเมื่อโอกาสมาถึงครับ

คุณอิโรภาวะคิดเห็นอย่างไรบ้างครับ ขอฝากให้ช่วยพิจารณาข้อเสนอจากทางผมด้วยนะครับ

มียาโมโตะ อากิระ

เรียนคุณมียาโมโตะ

ขอบคุนสำหรับข้อเสนอครับ

ผมขอเลือกข้อ 2 เขียนพล็อตเรื่องของผลงานชิ้นใหม่ครับ เหตุผลคือลักษณะเฉพาะของ “รีเวนจ์” ทำให้เกิดข้อจำกัดในการปรับแก้ต้นฉบับตามแนวทางของกองบรรณาธิการครับ

ผมรู้สึกเสียดายที่ต้องระงับการตีพิมพ์ “รีเวนจ์” เอาไว้ชั่วคราว แต่การได้รับข้อเสนอให้เขียนผลงานชิ้นใหม่ของตัวเองโดยตรงทั้งที่

ยังไม่เคยมีผลงานเป็นรูปเล่มมาก่อนนั้น สำหรับผมแล้วเป็นเรื่องที่น่าตกใจและน่ายินดีอย่างยิ่ง จากนั้นไปจะพยายามเต็มที่ครับ

อิโรกาว่า ไชตะ

13

อิโรกาว่า ไชตะ — 3

อิโรกาว่า ไชตะ เป็นพวกจิตใจแข็งแกร่ง

แม้จะถูกรุ่นพี่อาทิตะสั่งให้แก้ต้นฉบับขนานใหญ่ถึงสามครั้ง
แกมยังไม่ผ่านเลยสักครั้งเดียว แต่เขายังคงยืนหยัดต่อไป

มินาซึยังไม่ได้ติดกับการตีพิมพ์เรื่อง “รีเวนจ์” ซึ่งเป็น
ผลงานที่ได้รางวัลชนะเลิศ แต่เลือกที่จะแสดงความมุ่งมั่นในการ
เขียนผลงานชิ้นใหม่แทน เขามีทั้งทักษะการเขียนที่เป็นเลิศและ
ความรวดเร็วในการทำงาน นอกจากนี้ยังเปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณ
ที่พร้อมท้าทายสิ่งใหม่ ไม่ต้องห่วง อิโรกาว่าต้องพัฒนาไปไกลกว่านี้
แน่นอน และผลงานของเขาจะทำกำไรให้ธุรกิจได้ด้วย

ผมรู้สึกภูมิใจที่อิโรกาว่าเลือกเส้นทางอย่างกล้าหาญ แต่เมื่อ
ล่วงเลยมาจนถึงตอนนี้ ผมจำต้องยอมรับว่าสิ่งที่ผิดพลาดก็คือ
ข้อเสนอเหล่านั้นนั่นเอง

อิโรกาว่าใช้เวลาหลายเดือนหลังจากนั้นแต่งพล็อตเรื่องใหม่
อย่างต่อเนื่อง ผมส่งอีเมลติดต่อกับเขาหลายครั้งเพื่อช่วยกันขัดเกลา
เนื้อหาให้เหมาะสม จากนั้นจึงนำไปเสนอในที่ประชุม แต่ก็ถูกปัดตก
ทุกครั้งไป

นั่นไม่ใช่เพราะอิโรภาวะทำตัวตื้อตึงแต่อย่างใด เขาพยายามเต็มที่ในการทำตามข้อเรียกร้องของกองบรรณาธิการให้ได้ เพียงแต่สัญญาตาญาณด้านการเขียนของเขาคล้ายจะเป็นอุปสรรคในการสร้างผลงานที่สอดคล้องกับกระแสนิยมทั่วไป

ตอนนั้นผมไม่ได้ครุ่นคิดถึงเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจัง แต่พอมานึกดูตอนนี้ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดแปลกแต่อย่างใด

ทำไมผมจึงผลักดันให้อิโรภาวะได้รางวัลชนะเลิศ

เพราะเชื่อว่าเขาคือนักเขียนที่สร้างผลงานแปลกใหม่อันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้

ทว่าสิ่งที่ผมทำกลับเป็นเพียงการพยายามจับอิโรภาวะใส่กรอบที่กำหนดไว้

และแล้วผมก็เป็นฝ่ายถอดใจไปเอง การต้องติดต่อกับอิโรภาวะจึงเริ่มกลายเป็นเรื่องยุ่งยากลำบากใจขึ้นทีละนิด

โดยทั่วไปนั้น บรรณาธิการต้องรับมือกับนักเขียนหลายคนพร้อม ๆ กันตั้งแต่หน้าใหม่ไปจนถึงรุ่นเก่า หน้าที่การงานอันยุ่งเหยิงจึงค่อย ๆ บั่นทอนความมุ่งมั่นของผมที่เคยมีอยู่ตั้งแต่ตอนที่อิโรภาวะได้รางวัลชนะเลิศ และดูเหมือนเจ้าตัวจะจับสังเกตได้ เขาจึงส่งอีเมลมาถามความรู้สึกที่แท้จริงของผม

เรียนคุณมียาโมโตะ

ผมติดต่อมาครั้งนี้เนื่องจากต้องการสอบถามบางอย่างครับ คุณมียาโมโตะจริงจังมากน้อยแค่ไหนกับการให้ผมได้เป็นนักเขียนอาชีพด้วยผลงานเรื่องใหม่นี้หรือครับ

ตอนที่ได้รับข้อเสนอให้ “ลองเขียนพล็อตเรื่องของผลงานใหม่”

ผมดีใจเป็นอย่างมาก แต่หลังจากนั้นก็อย่างที่เราู้กันว่าพล็อตเรื่อง
ที่เสนอไปโดนปัดตกทุกครั้ง ผมเริ่มเป็นกังวลกับสถานการณ์ที่มอง
ไม่เห็นหนทางข้างหน้าเลยนะครับ

ฮิโรกาวะ โชตะ

ผมเกิดอาการหวั่นวิตกเมื่อรู้สึกราวกับถูกมองทะลุเข้าไป
ในจิตใจ วูบหนึ่งพลันนึกอยากกลบเกลื่อนด้วยการตอบกลับไปตาม
มารยาท หากพล็อตเรื่องยังถูกตีติงให้กลับไปแก้ไขซ้ำแล้วซ้ำเล่า
แบบนี้อีกสองสามเดือน ฮิโรกาวะคงยอมตัดใจไปเอง แคร่รอให้
เวลามาถึงก็พอ แต่หากทำแบบนี้ ผมก็ไม่ต่างอะไรจากรุ่นพี่
อากิตะเลย คราวนี้จะเป็นผมเองที่กักขังฮิโรกาวะเอาไว้จนล้น
ลมหายใจ — คงถึงเวลาแล้วละ

คนที่มีความสามารถอย่างเขาไม่ควรถูกผูกมัดอยู่กับการ
ตีพิมพ์ผลงานจากสำนักพิมพ์นี้อีกต่อไป หากเขาเขียนเรื่องใหม่และ
ส่งเข้าประกวดรางวัลที่เหมาะสมกับรูปแบบงานเขียนของตัวเองก็มี
โอกาสสูงที่จะคว้าอันดับหนึ่ง

ผมใช้ความรู้สึกส่วนตัวพยายามผลักดันให้เขาได้รับรางวัล
ชนะเลิศ ช่างเป็นเรื่องที่ไม่สมควรเลย

เรียนคุณฮิโรกาวะ

จากการร่วมงานกันตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมเสียใจที่จำต้อง
ยอมรับว่าลักษณะงานเขียนของคุณฮิโรกาวะแตกต่างจากทิศทาง
ของผลงานที่สำนักพิมพ์ของเราตีพิมพ์ครับ

การเสนอไอเดียหรือแต่งพล็อตเรื่องใหม่ต่อไปเรื่อย ๆ เช่นเดิม

นั่น สุดท้ายจะทำให้เสียเวลาไปโดยใช่เหตุ ทั้งยังอาจส่งผลเสียต่อการสร้างสรรค์งานเขียนของคุณอิโรภาวะต่อจากนี้ และนั่นคือสิ่งที่ผมอยากหลีกเลี่ยงที่สุดครับ

ผมทราบดีว่าตนเป็นผู้เสนอทางเลือกนี้เอง จึงเสียใจและเสียายเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเสนอแนะให้คุณอิโรภาวะถอนตัวจากการตีพิมพ์เรื่อง “รีเวนจ์” รวมถึงการเขียนผลงานชิ้นใหม่ครับ

หากมีเรื่องอะไรที่ผมพอจะช่วยเหลือได้ กรุณาติดต่อมาโดยไม่ต้องเกรงใจครับ

ขอให้คุณอิโรภาวะประสบความสำเร็จในเส้นทางชีวิตหลังจากนี้นะครับ

มียาโมโตะ อากิระ

“แกล้งเมลนี้ไปให้อิโรภาวะเถอะ! มียาโมโตะ คิดอะไรของแกเนี่ย”

หัวหน้าบรรณาธิการติดตัวลูกชิ้นยืนต้นที่ผมรายงานเรื่องนั้นให้ฟัง ก่อนจะเหวี่ยงหนังสือบุงโกะในมือฟาดลงกับโต๊ะ

“สั่งให้แก็ตันฉบับกับคิดพล็อตเรื่องใหม่มาเป็นร้อยรอบแล้ว สุดท้ายก็ส่งเมลไปบอกตรงๆว่า ‘ไม่ไหวครับ ขอโทษด้วย’ จั๊นระะ มีไ้บ้ำที่ไหนเขาทำแบบนี้กันบ้าง! ถ้ากลายเป็นดราม่าในอินเทอร์เน็ต ขึ้นมาจะทำยังไง!”

เวลาที่บรรณาธิการกับนักเขียนเริ่มมีความสัมพันธ์ริ้วราน บางครั้งนักเขียนจะนำเรื่องไปเปิดเผยทางโซเชียลมีเดียจนกลายเป็นประเด็นร้อนในอินเทอร์เน็ต กรณีเช่นนี้มีให้เห็นบ่อยขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สำนักพิมพ์ถือเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งจึงต้อง

รักษาภาพลักษณ์ไว้ให้ดี หากเกิดปัญหากับชื่อเสียงขององค์กร
จากประเด็นร้อนทางอินเทอร์เน็ตย่อมต้องถูกต่อว่าอย่างรุนแรง
จากเบื้องบนแน่นอน

กองบรรณาธิการซึ่งส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจมาตลอดเสียงกริบ
ลงในปริบทา

“ฟังให้ตึนะ แกไม่ต้องทำอะไรแล้ว เดี่ยวฉันจัดการเรื่องนี้เอง”

หัวหน้าบรรณาธิการทั้งตัวลงบนเก้าอี้อย่างแรงแล้วเริ่มเคาะ
แป้นพิมพ์ด้วยความเร็วเหนือมนุษย์

เรียนคุณอิโรกาวะ โชตะ

ผมโกโต หัวหน้าบรรณาธิการประจำกองบรรณาธิการ
วรรณกรรมแผนกที่ห้าของสำนักพิมพ์มารูยามะครับ

ที่ผ่านมาคุณอิโรกาวะได้ทุ่มเทให้กับการปรับแก้ต้นฉบับและ
นำเสนอพล็อตเรื่องของผลงานชิ้นใหม่มาหลายต่อหลายครั้ง แต่
เป็นความผิดของทางเราเองที่ไม่อาจดำเนินการต่อให้ถึงขั้นตอนการ
ตีพิมพ์ได้ ผมต้องกราบขอภัยเป็นอย่างสูงจริง ๆ ครับ

สิ่งที่ผมจะกล่าวต่อไปนี้อาจเรียกว่าเป็นคำขอร้องก็ได้ แต่
ทั้งหมดล้วนเป็นข้อเสนอฟังผ่านการพิจารณาถึงเส้นทางอาชีพนักเขียน
ในอนาคตของคุณอิโรกาวะแล้วทั้งสิ้น

ผมเห็นว่าการเผยแพร่รายละเอียดของเรื่องนี้ในช่องทาง
โซเชียลมีเดียหรือเว็บไซต์โซเชียลนั้นดูจะไม่ใช่วิธีการตัดสินใจที่ดีนัก

เนื่องจากมีโอกาสเกิดความเข้าใจผิดไปต่าง ๆ นานาได้ว่า
คุณอิโรกาวะมีประเด็นขัดแย้งกับทางกองบรรณาธิการ แม้ว่าเดิมที
คุณอิโรกาวะอาจเพียงต้องการแจ้งข่าวเรื่องยุติการตีพิมพ์ผลงานเป็น

รูปเล่มก็ตาม หากเป็นเช่นนั้น ผมเกรงว่าทางกองบรรณาธิการของสำนักพิมพ์อื่น ๆ ที่ไม่ทราบต้นตอเรื่องราวในเรื่องนี้ อาจหลีกเลี่ยงการทำงานกับคุณอิโรภาวะและเกิดผลกระทบแง่ลบต่อการสร้างสรรค์ผลงานของคุณอิโรภาวะในอนาคตได้

หากแค่ต้องการแจ้งข้อมูลในโซเชียลมีเดียหรือเว็บไซต์โซเชียลด้วยข้อความสั้น ๆ เพียงไม่กี่ตัวอักษร ผมคิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร แต่หากเป็นไปได้ก็อยากให้ส่งข้อความนั้นมาให้ทางเราก่อน เพราะผมเชื่อว่าคุณอิโรภาวะน่าจะเผยแพร่ข้อความนั้นได้อย่างสบายใจกว่า หากทราบความเห็นจากทางเราว่าเนื้อหาของข้อความดังกล่าวจะทำให้ผู้ที่ได้อ่านรู้สึกอย่างไรบ้าง

ผมขออนุญาตย้าคำเดิมที่มียาโมโตะได้กล่าวไป หากมีเรื่องใดที่ทางเราพอจะช่วยเหลือได้ โปรดติดต่อมาโดยไม่ต้องเกรงใจครับ

ขอให้คุณอิโรภาวะประสบความสำเร็จในเส้นทางชีวิตหลังจากนี้นะครับ

โกโต อิวาโอะ

อิโรภาวะตอบกลับมาด้วยข้อความสั้น ๆ เพียงข้อความเดียว

คุณโกโต คุณยาโมโตะ

ผมอ่านและรับทราบเนื้อหาของอีเมลเรียบร้อยแล้วครับ

ขอบคุณสำหรับการดูแลที่ผ่านมานะครับ

อิโรภาวะ ไชตะ

วันถัดมา

ผมเพิ่งเห็นว่าบัญชีผู้ใช้ในเว็บไซต์โซซากุและโซเซียมมีเดีย ส่วนตัวของฮิโรกาว่า โซตะ หายไปแล้ว ทั้งตัวตนของเขา ผลงานหลายชิ้นของเขา ความเห็นมากมายจากผู้อ่านและเพื่อนนักเขียน บทสนทนาขึ้นเ็นระหว่างฮิโรกาว่ากับเพื่อนพ้องเหล่านั้น — ทุกอย่างหายวับไปเพียงชั่วข้ามคืน

เรื่องของฮิโรกาว่า โซตะ ทำให้ผมหวาดหวั่น

ข้อความตอบกลับเพียงสองบรรทัดของฮิโรกาว่า และการตัดสินใจลบล้างตัวตนทั้งหมดไปนั้น ก่อให้เกิดความรู้สึกกดดันที่รุนแรงขึ้นในจิตใจของผม

ผมปลั่งพลัดในสิ่งที่ไม่อาจกู้คืนกลับมาได้
ทั้งที่ความจริงควรไปพบหน้าเขาโดยตรงแล้วคุยกันให้เข้าใจ
ผมผิดหวังในตัวเองที่เลือกตัดจบทุกอย่างด้วยข้อความในอีเมล

แม้ต้องล้มเลิกการตีพิมพ์เรื่อง “รีเวนจ์” ไปก่อน แต่อย่างน้อยก็ควรใส่ใจคิดอย่างจริงจัง และบอกฮิโรกาว่าไปว่าต้องส่งผลงานแบบใดไปประกวดรายการไหนถึงจะมีโอกาสสูงในการคว้ารางวัลชนะเลิศ

ผมก็แคว้งหนี

“ไม่อยากจะกักขังฮิโรกาว่าไว้จนล้นหลมหายใจ” — ผมปั้นแต่งเหตุผลแสนสะดวกให้ตัวเองเพื่อตัดขาดจากทั้งฮิโรกาว่าและ “รีเวนจ์”

สุดท้ายแล้วผมก็ยื่นใบลาออกในอีกสองเดือนถัดมาหลังจากที่
อิโรภาวะหายตัวไป การทำลายชีวิตนักเขียนหน้าใหม่มากพรสวรรค์
ที่มีชื่อว่าอิโรภาวะ โชตะ ยังคงเป็นความรู้สึกผิดบาปที่ไม่เคยจางหาย
และทับถมอย่างแน่นหนาอยู่ในใจผมตลอดเวลา

กดลอจอ่าน

บทที่สอง

ทอจ้ออ่าน

ความช่วยเหลือจากทั้งสามคน

เข้าสู่เดือนกันยายนแล้ว บรรยากาศแห่งฤดูใบไม้ร่วงเดินทางมาเยือนเมือง A อย่างเต็มตัว ดอกคอสมอสบานสะพรั่งทั่วทั้งเมือง กลีบดอกแสนน่ารักส่ายพลิวอยู่บนปลายก้านเรียวเล็ก

ธุรกิจของร้านยังคงผิดเคืองเหมือนที่ผ่านมา ยอดสั่งซื้อจากห้องสมุดและรายได้จากงานบรรณธิการหนังสืออัฐิประวัติของคุณยามาตะทำให้พอรอดมาได้ แต่สุดท้ายก็เหมือนไปตายเอาดาบหน้า

ผมนำใบปลิวโฆษณาไปวางไว้ตามที่ว่าการเขตและห้องสมุดด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจว่าต้องรีบทำให้ธุรกิจอยู่ตัวในเร็ววัน แต่แทบไม่เห็นผลแม้แต่หยด

ผมทดลองจัด “มุมหนังสือธีมพิเศษประจำเดือน” ขึ้น ทว่าวิธีนี้ก็ยังไม่ช่วยอะไรเช่นกัน ครั้งที่สองจะเป็นอย่างไรกันนะ ผมคิดแล้วก็มองไปยังหนังสือที่เพิ่งนำมาจัดแสดงไว้บนแผงวาง

เสียงเคาะแป้นพิมพ์ของนากาเสะ โมโมะ สะท้อนก้องอยู่เบาๆ ภายในร้านที่ปราศจากลูกค้า

ตลอดเวลาราวสองสัปดาห์ที่ผ่านมา เมื่อเธอเดินเข้ามาในร้านแล้วก็จะตรงไปยังตัวเดิมทันที ไม่เอ่ยปากชวนคุยเหมือนก่อนหน้านี้แม้แต่นิดเดียว ผมเป็นกังวลอยู่เหมือนกันว่าเธอไปทำอะไรให้เธอไม่พอใจหรือเปล่า แต่ก็ยังไม่ออกเลยว่าเป็นเรื่องอะไร คาดเดาไม่ถูกว่าทำไมเธอจึงแสดงท่าทีห่างเหินขนาดนี้

กริ่ง...เสียงกระดิ่งติดประตูดังขึ้น ผมเหลียวกลับไปมองและ
เห็นคุณชูเงงูมะเดินหิ้วถุงซูเปอร์มาร์เก็ตเข้ามา

“อ้าว เปลี่ยนธึมแล้วนี่นา”

“ครั้งก่อนขายไม่ออกเลยนะครับ”

“ธึมหนังสือเกี่ยวกับต้นบอนไซน่าจะเฉพาะทางไปนิดนะ
ถึงลูกค้าประจำส่วนใหญ่จะเป็นคนสูงอายุก็เถอะ”

“เห็นว่าภาพประกอบเยอะดีเลยคิดว่าน่าจะดึงดูดลูกค้าได้
นะครับ”

ผมคาดการณ์ผิดไปไกลโข

“ครั้งนี้จัดเป็นธึมอนเซ็นเหรอ ก็ดูเข้าท่าอยู่นะ อีกไม่นาน
ก็จะถึงฤดูกาลชมใบไม้แดงแล้ว”

“เกี่ยวกันยังใจเหรอครับ”

“การไปชมออนเซ็นพร้อมกับชมใบไม้แดงถือเป็นกิจกรรม
สังสรรค์ที่สำคัญของคนที่นี่นะ”

ฮอกไกโดมีวัฒนธรรมเฉพาะตัวอยู่หลายอย่าง สิ่งที่เรา
พูดถึงคงเป็นหนึ่งในนั้น

“ฉันซื้อสักเล่มด้วยดีกว่า ขอเลือกดูหน่อยนะ”

“ขอบคุณมากครับ ถ้าตัดสินใจได้แล้วช่วยส่งเสียงเรียกที่
ได้มั๊ยครับ ผมจะไปดูชั้นหนังสือด้านในสักหน่อย”

นี่คือกิจวัตรใหม่ที่ผมเพิ่งเริ่มทำได้ไม่นาน

“เขาเรียกว่าเซลฟี่รีดดิ้งหรือการอ่านชั้นหนังสือนะ เป็นการ
จัดเรียงหนังสือที่ไม่เข้าที่เข้าทางให้เป็นระเบียบเรียบร้อย หน้าที่นี้
สำคัญมากสำหรับการดูแลหนังสือในห้องสมุด ถึงตอนนี้ถ้าจะมา
เปิดร้านหนังสือแล้ว แต่ถ้าไม่ทำก็รู้สึกเหมือนอยู่ไม่สุข”

นั่นคือสิ่งที่คุณตาพูดเมื่อผมในวัยเด็กเคยถามว่า “ทำไมต้องดูชั้นหนังสือทุกวันด้วย” วันดีคืนดีผมก็นึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมาและลองทำตามคุณตาดู เพียงแต่ร้านหนังสือบูเกต์ไม่ค่อยมีลูกค้า ทำให้ชั้นหนังสือแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เป้าหมายหลักของผมจึงไม่ใช่การจัดระเบียบ แต่เป็นการจดจำให้ได้ว่ามีหนังสืออะไรบ้าง

ผมจะไล่ดูทีละชั้นจากบนลงล่าง เริ่มจากเล่มซ้ายสุดไปถึงขวาสุด เมื่อครบทุกเล่มแล้วก็เปลี่ยนไปดูชั้นหนังสือที่อยู่ข้างๆ กัน

ผมอ่านชื่อหนังสือบนสันปกแล้วหยิบเล่มที่สนใจขึ้นมาเปิดอ่านคร่าวๆ เมื่อทำเช่นนั้นก็จะจำตำแหน่งและเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่มได้ง่าย อาจเรียกว่าเป็นการปูรากฐานสู่วิธีเรียงหนังสือแบบคุณตาก็ได้

ผมจดจ่อกับงานนั้นอยู่พักหนึ่งก่อนจะได้ยินเสียงกริ่งกริ่งของกระดิ่งติดประตูที่ดังกังวานเป็นพิเศษ ตามมาด้วยน้ำเสียงว่าเรียงแจ่มใสที่พูดขึ้นว่า “ไม่เจอกันนานเลยนะครับ!”

อิคเคะคุงนั่นเอง

“อู๊ย สวยจังเลย!”

อิคเคะคุงเสิร์ฟกาแฟลาเต้ให้คุณซุงงูมะที่เคาน์เตอร์ในครัว ฟองนมด้านบนวาดเป็นรูปดอกทิวลิป

“ตอนไปเรียนที่อเมริกาได้ฝึกทำเยอะเลยครับ ของคุณอาภิระเป็นรูป ‘ใบไม้’ ที่เป็นลายยอดเยี่ยมครับ”

หากพูดถึงลาเต้อาร์ต คนส่วนมากก็คงจินตนาการถึงลวดลายนี้เป็นหลัก

“ของฉันล่ะคะ”

นากาเสะ โมโมะ ค่ายจะอดใจรอไม่ไหว

“เชิญครับผม”

“...สุดท้ายอด!”

เราต่างอุทานเป็นเสียงเดียวกันเมื่อเห็นแก้วที่อิคะคุงบรรจุวางลงบนเคาน์เตอร์

บนแก้วมีตัวนากนอนลอยตัวป่องอยู่อย่างสบายอารมณ์ ลาเต้อาร์ตสามมิตินั่นเอง อิคะคุงพัฒนาฝีมือมาถึงขั้นนี้เสียหรือ

เขาลงทุนชนเครื่องทำกาแฟสดสำหรับใช้ในบ้านที่เพิ่งมาส่งเมื่อเช้านี้ เพื่อมาขอให้เราดื่มกันที่ร้าน แถมกาแฟก็ไม่ได้ดูดีเพียงหน้าตา แต่รสชาติยังอร่อยล้ำ นี่ต้องกลายเป็นเมนูยอดนิยมของคาเฟ่ที่กำลังจะเปิดขึ้นอีกครั้งแน่นอน

“ว่าแต่อากิระคุง เรื่องร้านนะ”

คุณชูงูเมะเริ่มพูดขึ้นหลังจากที่ทุกคนดื่มกาแฟในแก้วของตัวเองจนหมดแล้ว

“ให้พวกเราช่วยอีกแรงด้วย”

“มีอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมจู่ๆ ก็...”

ผมเคยยืนยันหนักแน่นและทุกคนก็น่าจะเข้าใจตรงกันแล้วว่าผมจะไม่ขอให้ใครช่วย

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของอากิระคุงนะ แต่กว่าธุรกิจของร้านจะเข้ารูปเข้ารอยก็น่าจะใช้เวลาอีกพักหนึ่งเลย”

“เราสามคนเห็นพ้องต้องกันแล้วนะครับ”

พวกเขาปรึกษาหารือเรื่องนี้กันมาก่อนแล้วหรือ

“ผมรู้สึกขอบคุณมากเลยครับ แต่ไม่อยากให้ทั้งสามคนต้องลำบาก...”

“ฉันจะลำบากที่สุดถ้าร้านหนังสือบูเกต์ไปไม่รอด...—”

“เดี๋ยวละ โมโมะจัง”

นากาเตะ โมโมะ แม่ปากแน่นทันทีเมื่อถูกคุณซุงเงนุมา
ดุเบา ๆ

“ผมได้ยืนยันว่าคุณอาภระกำลังเป็นบรรณาธิการให้หนังสือ
อัตชีวประวัติของคุณยามาตะอยู่นะครับ แล้วก็ต้องพยายามจำ
ตำแหน่งหนังสือในบ้านให้ได้ด้วย อย่างน้อยจนกว่างานสองอย่างนั้น
จะเรียบร้อย ให้พวกเรามาช่วยแบ่งเบาภาระเถอะนะครับ”

ฟังจากน้ำเสียงของอิคะคุงแล้ว ผมสัมผัสได้ว่าพวกเขา
ทั้งสามมีความตั้งใจแน่วแน่อย่างมาก

แม้ว่าผมจะสมเพชตัวเองที่จัดการร้านเล็ก ๆ ให้เข้าที่เข้าทาง
ไม่ได้จนทำให้ทุกคนต้องเป็นห่วง แต่ขณะเดียวกันก็ซาบซึ้งที่พวกเขา
ใส่ใจความรู้สึกผมเสมือนเป็นคนในครอบครัว ผมคงรู้สึกผิดหาก
ปล่อยให้ความเอื้อเฟื้อเหล่านั้นกลายเป็นเรื่องสูญเปล่า

“...ถ้าฉันคงต้องขอขอบคุณทุกคนด้วยนะครับ”

“จริงเหรอ! เยี่ยมเลย จ้าขอเข้าเรื่องเลยแล้วกันนะ มาเปิด
บริการเลือกหนังสือให้ลูกค้ากันดีกว่า”

“เลือกหนังสือเหรอครับ”

“ใช่แล้ว บางทีเวลาไปร้านหนังสือก็ไม่ว่าจะซื้อเล่มไหนดี
ใช่มั้ยละ เราก็เลือกหนังสือให้ลูกค้าคนนั้นซะเลย โมโมะจังจะเป็น
คนรับหน้าที่เอง”

นากาเตะ โมโมะ พยักหน้ารับ แต่เธอจะไหวจริงหรือ

ต่อให้เป็นนักอ่านที่ชื่นชอบหนังสือทุกประเภท แต่การแนะนำ
หนังสือให้คนอื่นก็ไม่ใช่ว่าจะง่าย นอกจากความรู้เกี่ยวกับหนังสือ

แล้ว ยังต้องอาศัยความรู้รอบตัวที่กว้างขวาง ทักษะในการสังเกต
ผู้คน สัญชาตญาณอันเฉียบแหลม รวมถึงรสนิยมที่ดีด้วย

อิคเคะคุงคงเห็นว่าผมดูไม่ค่อยมั่นใจนัก เขาจึงพูดเสริมทันที

“ก่อนหน้านี้ผมถามโมโมะจังว่ามีหนังสือดี ๆ เกี่ยวกับกาแพ
บ้างมั๊ย แล้วเธอก็แนะนำมาหลายชื่อเลยครับ เล่มที่ผมประทับใจ
เป็นพิเศษคือ*ประวัติศาสตร์โลกใน 6 แก้ว*¹ ครับ”

“ส่วนฉันชอบ *12 เดือนของนักจัดสวน*² อากิระคุงเองก็ลอง
ให้โมโมะจังเลือกให้บ้างสิ มีหัวข้อที่สนใจมั๊ย”

เมื่อได้ยินแบบนี้ ผมก็ชักอยากเห็นเหมือนกันว่านากาเสะ
โมโมะ จะเลือกหนังสือแบบไหนให้

“นั่นสินะ — จั๊นเอาเป็นหนังสือที่ควรอ่านตอนเริ่มรู้สึกไม่ชอบ
งานของตัวเองแล้วกัน”

“แปลว่าคุณอากิระลาออกจากสำนักพิมพ์เพราะเริ่มไม่ชอบ
งานของตัวเองหรอคะ”

ความจริงผมพูดไปโดยไม่ได้อะไรลึกซึ้ง แต่นากาเสะ
โมโมะ กลับจู้จู้ได้อย่างตรงประเด็น

“เอ่อ ก็ไม่เชิง...”

ผมปฏิเสธได้ไม่เต็มปากเพราะรู้สึกแปลก ๆ กับแววตาที่จริงจัง
ผิดปกติของเธอ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมผมจึงสังหรณ์ใจว่าถึงเวลา
ต้องบอกความจริงแล้ว

“ผมทำให้นักเขียนที่ตัวเองดูแลต้องผิดหวังนะ เขาถูกยกเลิก

¹ *A History of the World in 6 Glasses* โดย ทอม สแตนเดจ

² *The Gardener's Year* โดย กาแร็ล ชาแน็ก

การตีพิมพ์ผลงานกลางคัน หลังจากนั้นผมก็รู้สึกเกลียดตัวเองขึ้นมา”

คุณชูเงงูมะกับอิคะคุงต่างหลบตามผมเหมือนทำตัวไม่ถูก ส่วนนากาเสะ โมโมะ แสดงท่าทีตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง เธอลุกขึ้นยืนจับไวโดยไม่เปลี่ยนสีหน้าแม้แต่หน่อย

ผ่านไปไม่นานเธอก็กลับมาพร้อมหนังสือในมือที่ชื่อว่า —
ร้านหนังสือชื่อมีโหมนะ³

ไม่คิดเลยว่าจะเลือกหนังสือภาพมาให้

ผมทำท่าจะเปิดอ่านทันที แต่นากาเสะ โมโมะ รังไว้

“ตั้งใจอ่านตอนอยู่คนเดียวดีกว่าค่ะ แล้วพຽງนี้ค่อยบอกว่า
รู้สึกยังไง”

“ได้เลย”

15

เว็บไซต์ของร้านหนังสือบูเกต์

หลังจากทั้งสามคนกลับไปแล้ว ผมก็ถือหนังสือเรื่องร้าน
หนังสือชื่อมีโหมนะ มาเปิดอ่านที่เคาน์เตอร์ร้าน

ชื่อเรื่องน่าสนใจ ภาพประกอบและข้อความในเนื้อหาคู
่มวนวลละมุนละไม แต่ละตอนเป็นเพียงเรื่องราวสั้นๆ ทว่าแฝง
ด้วยอารมณ์ขันในทุกหน้ากระดาษ อ่านแล้วชวนอบอุ่นหัวใจ การ

³ あるかしら書店 (The I Wonder Bookstore) โดย โยชิทาเกะ
ชินสุเกะ

ออกแบบรูปเล่มก็ดูดี ทั้งยังนำตัวอักษรคันจิที่แปลว่า “หนังสือ” มาใช้เป็นลูกเล่นได้อย่างไร้ที่ติ

นากาเสะ โมโมะ คงเลือกเล่มนี้มาให้เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับร้านหนังสือ

“เจ้าของร้านหนังสือต้องทำตัวให้หนักแน่นกว่านี้” เธอคงอยากบอกเช่นนั้น

แต่เมื่ออ่านจบ ผมกลับนึกถึงตัวเองที่ทำงานเป็นบรรณารักษ์มากกว่า

หนังสือมหัศจรรย์เล่มนี้ปลุกความกระหายในการทำหนังสือของผมขึ้นมา ทำให้รู้สึกกระทั่งว่าเสียตยที่ผมไม่ได้ตอบรับเรื่องจัดพิมพ์หนังสือให้นายกเทศมนตรี

“หนังสือที่เลือกให้เป็นยังงี้บ้างคะ”

วันรุ่งขึ้น นากาเสะ โมโมะ ชวนผมคุยก่อนเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน

“ดีมากเลยละ อ่านสนุกสุดๆ ขอขอบคุณที่เลือกให้นะ”

“จริงหรอคะ”

เธอพยักหน้าด้วยความพอใจ ผมไม่ได้เห็นสีหน้าแบบนี้ของเธอมานานแค่ไหนแล้วนะ

“ตอนสุดท้ายยิ่งประทับใจเป็นพิเศษเลย ถ้าได้คุณนากาเสะ ช่วยเลือกหนังสือให้ ลูกค้าต้องชอบแน่ๆ ขอรบกวนได้มั๊ยนะ”

นากาเสะ โมโมะ มีเซนส์เรื่องหนังสือเหนือกว่าคนอื่น ๆ

“ได้ค่ะ ฉันจะรับหน้าที่นี้เอง”

“ขอบคุณมากนะ ส่วนเรื่องค่าตอบแทนเป็นเล่มละสิบ

เปอร์เซ็นต์ของราคานั่งสือได้มัย ขอโทษนะที่ให้เยอะกว่านี้ไม่ได้”

“เหลือเฟือแล้วคะ ขอบคุณมากนะคะ จั๊นจันขอตัวก่อน”

เมื่อนากาเสะ โมโมะ ทำท่าจะเดินออกไป ผกกี้รั้งเธอไว้

“รอเดี๋ยว คือผมสงสัยมาสักพักแล้วนะว่าเธอไปทำอะไร

ให้คุณนากาเสะโกรธหรือเปล่า”

ผมทำอะไรไปกันแน่

“เปล่านี้คะ”

นากาเสะ โมโมะ พุดเพียงแค่นั้นโดยไม่หันกลับมามอง
ก่อนจะเดินจากไปทันที

ผมมองแผ่นหลังของเธอพร้อมกับตั้งคำถามในใจ

แล้วทำไมถึงทำตัวเหมือนไม่อยากรู้อะไรกับผมขนาดนี้

“เรื่องบริการเลือกหนังสือ จะแจ้งลูกค้ายังไงเหอะครับ”

ช่วงพักเบรก

อิคเคะคุงถามขึ้นขณะเสิร์ฟมัทฉะลาเต้ลงบนโต๊ะรับประทาน
อาหารในครัว แต่พวกเรามุ่งความสนใจไปที่ลาเต้อาร์ตรูปดอกกลี
หุบเขามากกว่า

นากาเสะ โมโมะ หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาถ่ายรูปผลงานยิ้ม
อย่างอารมณ์ดี “อิคเคะคุงชมมัทฉะแบบต้นตำรับเป็นด้วยเหอะเนี่ย”
คุณชูเงะนุเมะพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม แต่อิคเคะคุงยิ้มแล้วปฏิเสธ

“ผมแค่เทผงมัทฉะสำหรับสีที่ใส่ถ้วยแล้วใช้เครื่องตีฟองตี
ให้เข้ากันนะครับ จากนั้นก็เทใส่ถ้วยแล้วตามด้วยฟองนมที่ทำจาก
เครื่องชงกาแฟ”

“โอ๊ะ ไม่รู้เลยว่าใช้วิธีนั้นได้ด้วย”

“ไปเห็นในอินเทอร์เน็ตมานะครับ — ว่าแต่คุณอาภิระครับ
สรุปแล้วจะแจ้งเรื่องบริการเลือกหนังสือยังไงเหอะ”

อิคะคุงถามอีกครั้ง

“คงต้องทำโปรสเตอร์แปะในร้านละมัง”

“งั้นคนที่ไม่ได้มาร้านก็ไม่รู้ละสิ”

คุณชูเงะแย้งได้ตรงประเด็น อิคะคุงจึงช่วยเสริม

“ทำเว็บไซต์ของร้านหนังสือมุกต์เอาไว้อ้างข่าวดีมั๊ยครับ
ถ้าหมั่นอัปเดตเนื้อหาในเว็บอยู่ตลอด ก็น่าจะมีคนเข้ามาดูเยอะขึ้น
เรื่อย ๆ และควรสร้างแบบฟอร์มกรอกข้อมูลสำหรับใช้บริการเลือก
หนังสือ แล้วทำระบบให้ชำระเงินด้วยบัตรต่าง ๆ ได้ด้วย เมื่อก่อน
ผมเคยดูแลเรื่องพวกนี้ตอนทำงานพิเศษ ให้ผมจัดการก็ได้เนะครับ”

“อันว่าเป็นไอเดียที่ดีมากเลยละ ถ้าอยากเพิ่มจำนวนลูกค้า
ก็ต้องทำให้คนที่ไม่เคยมาร้านได้รู้จักที่นี่ด้วย”

“— ถ้าต้องรบกวนถึงขนาดนั้นผมคงให้ทำฟรี ๆ ไม่ได้หรอก
ครับ”

แต่ก็ไม่มีทุนพอจะจ่ายค่าแรงอยู่ดี

“ให้ผมทำโดยไม่คิดค่าตอบแทนเถอะครับ ไม่งั้นผมก็ต้องขอ
จ่ายค่าสถานที่สำหรับคาเฟ่เนะครับ”

“ไม่ต้องหรอกน่า ไม่ได้เปิดนานอะไรขนาดนั้นด้วย”

อย่างมากคาเฟ่ก็เปิดทำการแค่สัปดาห์ละสามวัน วันละ
ประมาณห้าชั่วโมง

“ไม่ได้หรอกครับ ผมพึ่งพาน้ำใจของคุณโทชิโอะกับคุณอาภิระ
มามากเกินไปแล้ว ถ้าคุณอาภิระคิดจะเปิดร้านหนังสือมุกต์ต่อไป
เรื่อย ๆ ก็ควรจัดการเรื่องพวกนี้ให้ชัดเจนดีกว่าครับ”

อิคเคะคุงยืนยันอย่างหนักแน่น จริงของเขา หากไม่ตกลงให้ชัดเจนแล้วปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไปตลอดก็คงไม่ดี

“เข้าใจแล้ว นั่นถ้าอิคเคะคุงช่วยดูแลเรื่องเว็บไซต์แทนการจ่ายค่าสถานที่เปิดคาเฟ่ได้ก็จะขอบคุณมากเลย”

“ยินดีรับข้อเสนอนะครับ”

รอยยิ้มเบิกบานของเขาบ่งบอกว่าเป็น “การตอบรับด้วยความเต็มใจ” อย่างแท้จริง

“แต่เราตัดสินใจกันรูปแบบไหนจะดีหรือ”

“ไม่เป็นไรหรอก ยังไงก็เป็นร้านของอากิระคุงอยู่แล้ว ถ้าติดขัดตรงไหนก็คอยคิดหาวิธีใหม่ ๆ ก็ได้”

“คุณอากิระมีภาพในหัวมั้ยครับว่าอยากให้ออกแบบเว็บไซต์ยังไงบ้าง”

“ไม่มีเป็นพิเศษหรอก”

อิคเคะคุงมีรสนิยมดีเป็นทุนเดิม หากปล่อยให้เขาจัดการเองทั้งหมด ผลงานก็น่าจะออกมาดีกว่า

“ฉันขอให้คุณชงกาแฟกับโมโมะจังมาช่วยออกความเห็นในการทำเว็บไซต์ด้วยได้มั้ยครับ”

“ได้สิ แล้วแต่อิคเคะคุงเลย ฝากด้วยนะ”

หลังจากนั้นทั้งสามคนก็มักจะมานั่งรวมตัวกันที่ครัวเพื่อหารือว่าจะออกแบบเว็บไซต์อย่างไร ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่ค่อยเห็นนากาสะโมโมะ อยู่ตรงที่ประจำของเธอเท่าไร

ฤดูใบไม้ร่วงของนักเรียนมัธยมปลายปี 2 คือช่วงเวลาของการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างเข้มข้น การสาละวนอยู่กับเรื่อง

ของร้านจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเธอหรือเปล่านั้น

วันหนึ่งเมื่อนากาเสะ โมโมะ มาที่ร้านในเวลาเดิม ผมจึง
ลองถามดู

“ดูเหมือนช่วงนี้คุณนากาเสะจะไม่ค่อยมีเวลาทบทวนบทเรียน
เท่าไรเลย โอเคหรือเปล่า”

“ทบทวนบทเรียน...”

นากาเสะ โมโมะ ทำหน้าอยู่แหวหนึ่งก่อนตอบผม

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันทำที่บ้านมาพอแล้ว ที่สำคัญคือช่วงนี้
ต้องคอยเปลี่ยนบรรยากาศให้ไม่เครียดค่ะ”

16

การปรับแก้ต้นฉบับของคุณยามาตะ

ขณะที่ทุกคนกำลังจะมักเซม้นกับการออกแบบเว็บไซต์ ผม
กับคุณยามาตะก็ช่วยกันปรับแก้ต้นฉบับหนังสืออัตชีวประวัติ
ไปเรื่อยๆ

เราใช้เวลากับบทต้นและบทกลางประมาณหนึ่งเดือนเท่านั้น
แม้จะมีความยาวถึงสองแสนตัวอักษรก็ตาม เหตุผลเป็นเพราะเรา
แทบไม่ได้แก้ไขเนื้อหาหลักของเรื่องเลย

“ยาวเกินไปหน่อยมั๊ยครับเนี่ย”

ผมถามเช่นนั้นตอนที่เรากำลังหารือเกี่ยวกับแนวทางการ
ปรับแก้ต้นฉบับ คุณยามาตะตอบกลับมาว่า

“นั่นสินะ ก็พอรู้ตัวเหมือนกันแหละ แต่คงไม่เป็นไรหรอก เพราะนี่เป็นเรื่องที่ฉันอยากเขียน ข้อดีของการออกทุนตีพิมพ์เอง คือการที่ผู้เขียนทำทุกอย่างได้ตามใจ จริงมั๊ย”

ถูกต้องที่สุด

“เข้าใจแล้วครับ ฉันจะพยายามไม่แทรกแซงโครงสร้างเนื้อหา นะครับ แต่จะช่วยเสนอแนะเรื่องการปรับรูปประโยคให้เป็นธรรมชาติและอ่านง่ายขึ้น—โอเคมั๊ยครับ”

“ได้เลย ฝากด้วยนะ”

ด้วยเหตุนี้คุณยามาตะจึงแก้ไขต้นฉบับได้อย่างไม่ติดขัด และเสร็จสิ้นกระบวนการปรับแก้บทต้นและบทกลางตั้งแต่ก่อนถึงปลายเดือนกันยายน

“เยี่ยมมากเลยครับ เนื้อหาทั้งหมดกลมกล่อมและอ่านง่ายขึ้นกว่าเดิมเยอะ คุณยามาตะต้องปรับแก้ต้นฉบับที่ยาวถึงสองแสนตัวอักษร คงจะลำบากพอตัวเลยใช่มั๊ยครับ แถมใช้เวลาไม่ถึงเดือนกับงานปริมาณขนาดนี้ ต้องขอบอกว่าสุดยอดครับ”

เรานั่งคุยกันที่โต๊ะในชั้นรวม คุณยามาตะที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ผลิยิ้มในทันใด

“ชมกันขนาดนี้ก็เลิลงแยะนะสิ แฮม ดีใจจริง ๆ ที่งานเขียนของตัวเองได้รับความเห็นแบ่งวจากบรรณาธิการแบบนี้”

แต่รอยยิ้มเปี่ยมสุขนั้นกลับทำให้ผมเจ็บปวดใจ

ผมควรมอบคำชมให้อิโรกาว่าะ โชตะ มากกว่านี้ ทั้งที่พยายามผลักดันผลงานของเขาให้ได้รับรางวัลเพราะหลงใหลในพรสวรรค์ของเจ้าตัว แต่สุดท้ายสิ่งที่ผมทำก็มีเพียงการติติง

จุดบกพร่องเท่านั้น

“งั้นก็ปรับแก้ส่วนที่เหลือให้ออกมาประมาณนี้ได้เลยใช่มั้ย”

ผมรู้สึกหวั่นๆ เมื่อเห็นคุณยามาตะดูสบายใจ

นั่นเป็นเพราะต่อจากนี้ผมต้องพูดเรื่องที่ยากจะพูด

“คือ...นะครับ...ผมเป็นคนบอกเองว่าจะพยายามไม่แทรกแซงเรื่องเนื้อหา ก็เลยรู้สึกเกรงใจมากที่ต้องพูดเรื่องนี้ครับ”

“เรื่องอะไรเหรอ”

“บททำยามีปัญหาคิดหน่อยครับ”

อย่างไรก็คงปล่อยให้เนื้อหาของบททำายเป็นแบบนี้ไม่ได้

“มีปัญหา...”

ประกายตาของคุณยามาตะฉายแววจริงจัง

“ครับ มีหลายส่วนที่อ่านแล้วรู้สึกเหมือนเป็นการว่าร้ายนายกเทศมนตรีครับ”

“...”

เขาย่นหว่างคิ้วเป็นร่องลึก

“ในแง่หนึ่งคุณยามาตะก็มีตำแหน่งเป็นรองนายกเทศมนตรีด้วย ผมเลยคิดว่าส่วนที่เป็นการกล่าวถึงนายกเทศมนตรีซาเอกินั้นควรจะทำให้ดูเบาลง หรือไม่ก็หลีกเลี่ยงคำที่ตรงไปตรงมาจนเกินไปนะครับ คุณยามาตะคิดว่าไงครับ”

“อืม...ไม่รู้สินะ”

คุณยามาตะกอดอกแล้วส่งเสียงครวญครางในลำคอ

“เรื่องปมขัดแย้งกับนายกเทศมนตรีก็เป็นเรื่องที่ฉันอยากเขียนซะด้วย”

“ผมเข้าใจดีครับ เราจะคงเนื้อหานั้นไว้ แต่เปลี่ยนเฉพาะ

ส่วนที่ผู้อ่านอาจจะเข้าใจว่าเป็นการดูหมิ่นก็พอครับ เนื้อหาตรงนี้คือจุดโคลแม็กซ์ที่สำคัญที่สุดในทั้งสามบท ถ้าปรับแก้แล้วต้องกลายเป็นต้นฉบับที่ดีกว่าเดิมแน่นอนครับ”

จริงอยู่ว่าเป้าหมายส่วนหนึ่งคือเพื่อหลีกเลี่ยงการวิพากษ์-วิจารณ์นายกเทศมนตรี แต่ประโยชน์ข้ออื่นที่ได้จากการปรับแก้เนื้อหาในส่วนนี้คือต้นฉบับจะดูน่าอ่านขึ้นไปอีกระดับ ผมจึงไม่อาจปล่อยผ่านไปเฉยๆ ได้

“พูดนะมันง่าย แต่ส่วนที่ฉันเขียนถึงนายกเทศมนตรีนะ มีเยอะเยอะเต็มไปหมด ถ้าจะแก้ก็เหนื่อยเอาการเลยนะ”

คุณยามาตะดูไม่ค่อยพอใจนัก

บทต้นกับบทกลางนั้นเพียงแต่งเติมและขัดเกลารูปประโยคให้สละสลวยก็เป็นอันใช้ได้ ทว่าบทท้ายมีข้อความว่าร้ายต่อนายกเทศมนตรีปรากฏอยู่แทบทุกส่วน นอกจากต้องลบออกให้หมดแล้วยังต้องมาปรับแต่งเนื้อหาในภาพรวมให้เป็นเอกภาพอีกครั้งคงเป็นงานที่หนักหนาสาหัสแน่นอน แต่ผมจำเป็นต้องให้เขาทำ

“ผมเชื่อว่าคุณยามาตะทำได้ครับ ไม่ต้องกังวลไป แม้แต่คนที่อยากเป็นนักเขียนก็มีเพียงไม่กี่คนที่เขียนต้นฉบับจริงออกมาได้เป็นแสนตัวอักษร แต่คุณยามาตะเขียนได้ถึงสามแสนตัวอักษร ถ้ามีความสามารถถึงขนาดนี้ก็น่าจะปรับแก้ต้นฉบับบทท้ายให้ออกมาดีกว่าเดิมได้แน่นอนครับ”

ช่วยตอบตกลงทีเถอะ

หลังความเงียบผ่านพ้นไปชั่วขณะ ในที่สุดคุณยามาตะก็ถอนหายใจยาวก่อนพูดขึ้น

“ก็ได้ เดียวจะลองดู”

“ขอบคุณมากครับ ถ้าฉันลองตรวจทานและแก้ไขบทท้ายทั้งหมดดูอีกครั้งนะครับ อาจจะไม่ลำบากสักหน่อยเพราะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างหลักของเนื้อหาด้วย — ถ้าติดขัดตรงไหนก็ติดต่อมาได้ทุกเมื่อเลยนะครับ ผมพร้อมให้คำปรึกษาเสมอ และเชื่อว่าคุณยามาตะต้องทำได้อยู่แล้วครับ”

ผมพยายามปลุกพลังใจให้มากที่สุด แต่เมื่อมองแผ่นหลังของคุณยามาตะขณะเดินออกไปจากร้าน ผมกลับไม่รู้สึกรู้สึถึงความมุ่งมั่นทะเยอทะยานที่เขาเคยเผยให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ชั่วร้ายยังสัมผัสได้ถึงคามผิดหวังของเขาอีกด้วย

เป็นเรื่องธรรมดาที่จะรู้สึกแย่เมื่อต้นฉบับที่ตัวเองคิดว่า “เขียนได้ดี” ถูกชี้ให้เห็นจุดบกพร่อง นี่คือการบวนการที่บรรณาธิการต้องทำด้วยความสุขุมรอบคอบ แม้อีกฝ่ายจะเป็นนักเขียนมืออาชีพก็ตาม ต่อให้พยายามรักษาความรู้สึกกันแค่ไหน แต่หลายครั้งบรรณาธิการก็มักจะตึงเครียด มีหน้าว่าคุณยามาตะยังต้องแก้ต้นฉบับเกือบทั้งบทที่มีความยาวถึงหนึ่งแสนตัวอักษรทีเดียว

ควรใช้คำพูดที่ฟังดูนอบน้อมน้ำใจมากกว่านี้หรือเปล่านะ
ผมเริ่มเป็นกังวล

หลังจากที่คุณยามาตะออกจากร้านไปเพียงชั่วครู่ นายกเทศมนตรีก็ติดต่อมาหาผมหลังจากหายหน้าไปนาน

“สัปดาห์หน้าขอคุยเรื่องตีพิมพ์หนังสืออีกครั้งได้มั๊ยครับ อาจารย์ยอชิซากะที่เป็นทนายความกับคุณฮอนโจที่เป็นที่ปรึกษาด้านการพัฒนาเมืองก็จะมาร่วมหารือด้วยครับ”

ยังไม่ตัดสินใจอีกหรือนี่ ทั้งที่ปฏิเสธไปอย่างชัดเจนแล้วแท้ๆ

แม้ใจหนึ่งจะคิดแบบนั้น แต่ผมก็ตัดสินใจไปพบพวกเขา
ถ้าคนอย่างนายกเทศมนตรีฯเอาก็บอกว่าอยากคุยกันอีกครั้ง
ก็น่าจะแปลว่าเขาคิดหาวิธีกำจัดความเสี่ยงในการขาดทุนได้แล้ว —
นั่นคือความคาดหวังของผม

17

นายกเทศมนตรี ทนายความ และที่ปรึกษา

เจ้าของงานเขียนทั้งสามคนนั่งล้อมรอบโต๊ะประชุมในห้อง
นายกเทศมนตรี แต่ละคนมีเอกลักษณ์แตกต่างกันไป

ทุกคนล้วนรูปร่างหน้าตาดี ทว่าบุคลิกของอาจารย์อิซากะ
นั้นโดดเด่นเป็นพิเศษ เห็นแล้วสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างที่คล้ายกับ
เสน่ห์เฉพาะตัว ด้านคุณฮอนโจเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส มีความ
กระตือรือร้นและกระฉับกระเฉงอยู่เสมอ ส่วนบุคลิกของนายก-
เทศมนตรีคล้ายจะอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสองคน ให้ความรู้สึก
เหมือนแบ่งเป็นโทนมืด (อิซากะ) โทนม่วง (ฮอนโจ) และโทน
กลางๆ (นายกเทศมนตรี)

เรากล่าวทักทายกันพอประมาณแล้วนายกเทศมนตรีก็เริ่ม
เข้าประเด็น

“ตอนที่คุยกันก่อนหน้านี้ คุณมียาโมโตะไม่รับข้อเสนอ
เพราะเห็นว่าไม่มีอะไรเป็นหลักประกันในการถอนทุนคืนได้ตั้งแต่
เนิ่นๆ แต่ผมเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะขายได้ และอยากให้ผู้ที่
มีส่วนร่วมกับหนังสือเป็นผู้ประกอบการในเมืองนี้โดยเฉพาะ เพื่อเป็น

การประชาสัมพันธ์เมือง A ไปด้วยในตัว ดังนั้นทางเราจะช่วยอำนวยความสะดวกด้านต้นทุนจัดพิมพ์เองครับ”

“จะอย่างไรเหอครับ”

“สำนักงานกฎหมายเซโอะที่อาจารย์ชิซากะสังกัดอยู่ และบริษัท SA&C คอนซัลติ้งของคุณฮอนโจจะเป็นผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายในส่วนที่ขาดไปครับ”

“มีเงื่อนไขอะไรมั๊ยครับ”

อาจารย์ชิซากะช่วยขยายความ

“เราจะขอให้เขียนชื่อสำนักงานกฎหมายเซโอะกับบริษัท SA&C คอนซัลติ้งไว้บนหน้าปกครับ น่าจะเป็นการโฆษณาที่ดีมากพอจะเป็นไปได้มั๊ยครับ คุณมียาโมโตะ”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

การระบุชื่อองค์กรที่ผู้เขียนสังกัดไว้บนหนังสือคือสิ่งที่ทำกันเป็นปกติอยู่แล้ว

“เท่านี้ความเสี่ยงด้านการเงินก็เกือบจะเป็นศูนย์แล้วมั๊ยครับ แบบนี้โอเคมั๊ยครับ พอจะรับงานได้มั๊ย”

“นั่นสิเนะครับ...ถือเป็นข้อเสนอที่น่าดึงดูดมาก ๆ แต่นอกจากเรื่องค่าใช้จ่ายแล้ว ยังมีปัญหาอีกอย่างคือเรื่องเส้นทางการกระจายหนังสือเนะครับ”

โดยพื้นฐานแล้ว การกระจายหนังสือไปยังร้านต่าง ๆ ต้องอาศัยสายส่งหนังสือเป็นหลัก แต่สำนักพิมพ์เล็กๆ ที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งนั้นยากจะลงทะเลเป็นใช้บริการสายส่งหนังสือได้

“เรื่องนั้นก็ไม่อะไรต้องกังวลครับ”

นายกเทศมนตรีตอบกลับทันควัน

“ในโตเกียวมีร้านหนังสือเฉพาะทางเกี่ยวกับกฎหมายอยู่สามแห่ง แะแจกจ่ายไปวางขายในแต่ละร้านก็พอครับ จำได้ว่าตอนที่ยังทำงานในสำนักงานกฎหมาย ผมเคยเอาหนังสือที่ตัวเองเขียนไปวางขายร้านละ 30 เล่ม นอกจากจะขายผ่านหน้าร้านแล้ว เขายังมีบริการส่งหนังสือทางไปรษณีย์ด้วย คุณสนใจครับ มีร้านหนังสือเฉพาะทางเกี่ยวกับการพัฒนาเมืองบ้างมั๊ยครับ”

“มีครับ อย่างน้อยในโตเกียวก็น่าจะมีอยู่สองที่ ถ้าลองติดต่อไปก็คงช่วยวางขายให้ได้ ที่เหลือก็ขายผ่านเว็บไซต์แอมะซอนกับร้านหนังสือมูเกตต์โดยตรงดีมั๊ยครับ”

เท่านี้เรื่องการกระจายหนังสือก็เป็นอันเรียบร้อย

น่าจะพอเป็นไปได้ ผมอยากลองดูสักตั้ง

เหลือเงื่อนไขอีกเพียงอย่างเดียว

“เรื่องสุดท้ายครับ นี่เป็นความปรารถนาของผมในฐานะบรรณาธิการนะครับ กรณีที่จะจัดพิมพ์ในนามของร้านหนังสือมูเกตต์จริง ๆ ผมจะขอให้ทุกท่านร่วมมือในการปรับแก้ต้นฉบับอย่างละเอียดได้มั๊ยครับ”

“—แต่ต้นฉบับเสร็จสมบูรณ์แล้วนี่ครับ ไม่ได้เหลือแค่การตรวจทานจุดบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือหะ”

เสียงของนายกเทศมนตรีเผยแพร่อารมณ์ขุ่นเคืองอย่างชัดเจน

“ใช่แล้วครับ สำหรับร้านหนังสือมูเกตต์ การจัดพิมพ์หนังสือเองถือเป็นการเดิมพันครั้งใหญ่ ถ้าตัดสินใจจะทำแล้วก็ไม่อยากคาดหวังแค่ได้ทุนคืน แต่อยากทำกำไรเพิ่มด้วย ไม่สิ เรียกว่าจำเป็นต้องทำเลยก็ได้ครับ เพื่อการันตี เราจึงต้องปรับแก้ต้นฉบับให้เข้าถึงผู้อ่านจำนวนมากที่สุด”

“เช่นนั้นยังไงบ้างครับ”

อาจารย์อิซาคะถาม

“เปลี่ยนการใช้คำในเนื้อหาที่เป็นเรื่องเฉพาะทางให้อ่านง่ายที่สุดครับ แล้วก็ขัดเกลาเนื้อหาของโปรเจกต์คันทันทีฟเมือง A ให้เห็นภาพจากมุมกว้าง และทำความเข้าใจองค์รวมได้ง่ายขึ้นว่านายกเทศมนตรี เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานเทศบาล ที่ปรึกษาด้านการพัฒนาเมือง และนายควม — บุคคลที่มีสถานภาพต่างกันเหล่านี้มาร่วมวางแผนฟื้นฟูเมืองด้วยกันได้อย่างไร ผมมีความคิดว่าอยากถ่ายทอดกระบวนการเหล่านี้ให้ออกมาในรูปแบบเรื่องเล่าเพื่อเพิ่มความน่าสนใจครับ”

นั่นเป็นข้อสรุปที่ผมได้หลังจากเพียรอ่านต้นฉบับของพวกเขา มาตลอดหลายวัน วิธีนี้จะทำให้งานนี้ดียิ่งขึ้น

“แผนฟื้นฟูเมือง A ที่นายกเทศมนตรีซาเอกิเป็นผู้ริเริ่มค่อยๆ เปลี่ยนไปสู่แนวทางที่มีความเฉพาะตัวด้วยไอเดียของคุณฮอนโจ ระหว่างนั้นอาจารย์อิซาคะก็คอยจัดการดูแลสัญญาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการได้อย่างไร้ที่ติ กระบวนการทั้งหมดนี้ดูน่าสนใจมาก หากเราต่อยอดจากจุดนั้นก็จะกลายเป็นหนังสือสารคดีเล่มหนึ่งที่น่าสนใจอย่างเหลือเชื่อเลยละครับ แกมยังเข้าถึงกลุ่มผู้อ่านทั่วไปได้ด้วย”

ผมสาธยายรวดเร็วจบแล้วพักหายใจ จากนั้นรอดูปฏิกิริยา ลักพัก ทั้งสามคนยังคงนิ่งเงียบ หรือว่าผมจะโน้มน้าวไม่สำเร็จ

“— คงยอมรับได้ลำบากสินะครับ ตอนทำงานในสำนักพิมพ์ส่วนมากผมจะรับผิดชอบหนังสือประเภทนิยายเป็นหลัก ก็เลยมีแนวคิดพื้นฐานบางอย่างที่ต่างจากทุกท่านละมังครับ เป็นเรื่อง

น่าเสียดายก็จริง แต่สุดท้ายแล้วผมคงต้อง...”

ขออนุญาตปฏิเสธ...ขณะที่ผมกำลังจะเอ่ยคำนั้น

“ผมคิดว่าแนวทางของคุณมียาโมโตะก็เข้าท่าดีนะครับ ถ้ามีหนังสือแบบนี้ขายจริงก็อยากลองอ่านดูสักครั้ง นายกเทศมนตรีกับอาจารย์อิซากะว่ายังไงบ้างครับ”

คุณฮอนโจถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“นั่นสินะครับ...เป็นแนวทางปรับแก้ต้นฉบับที่ค่อนข้างโหดหินอยู่เหมือนกัน แต่ผมสนใจครับ แล้วอาจารย์อิซากะล่ะ”

“ถ้าซาเอกิบฮอนโจคงเห็นด้วย ฉันก็ไม่ขัดข้อง”

อาจารย์อิซากะตอบแล้วเผยสีหน้าที่เกร็งเล็กน้อย จากนั้นจึงพูดขึ้นว่า “ขอโทษที่ที่เรียกชื่อห้วน ๆ นะ”

“ไม่เห็นจะเป็นไรเลยครับ”

นายกเทศมนตรีหัวเราะแล้วมองมาทางผม

“อาจารย์อิซากะเป็นรุ่นพี่ของผมสมัยทำงานอยู่ที่สำนักงานกฎหมายนะครับ พอได้มาร่วมงานกันในโปรเจกต์พัฒนาเมืองก็ยังคงให้ความช่วยเหลืออย่างดี ทุกวันนี้ผมก็ยังนับถืออาจารย์อิซากะเป็นรุ่นพี่เหมือนเดิมครับ”

อย่างนี้เอง เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น อาจารย์อิซากะจะเรียกอีกฝ่ายว่า “นายกเทศมนตรี” เพื่อให้เกียรติสถานภาพทางสังคมของรุ่นน้อง แต่เมื่อครู่คงเผลอเรียกชื่อไปตามปกติ

“เพียงแต่ผมจะขอตัดสินใจให้แน่นอนหลังจากได้อ่านเอกสารสัญญาแล้วเท่านั้น จะเตรียมให้ได้เมื่อไหร่เหอะครับ คุณมียาโมโตะ”

อาจารย์อิซากะวกกลับเข้าเรื่อง

“ตอนที่หนังสือกำลังจะวางขายตามหน้าร้านครับ”

“เข้าใจแล้วครับ”

อาจารย์ชิซากะผุดยิ้มจางๆ บนใบหน้า ทว่า...

“นายกเทศมนตรี ฮอนโจคุง คงต้องขอกลับคำที่พูดไปเมื่อที่แล้วละ ฉันไม่เห็นด้วยกับการตีพิมพ์หนังสือในนามของร้านหนังสือมุเกต์”

สิ่งที่อาจารย์ชิซากะพูดกลับตรงข้ามกับสีหน้าของเขา และทำให้บรรยากาศในที่นั่งชะงักงันไปด้วยความตกใจของทุกคน

“การทำสัญญาตอนหนังสือใกล้ตีพิมพ์เสร็จถือว่าเสี่ยงเกินไป ต่อให้รู้ตัวว่าในสัญญามีเงื่อนไขที่ทำให้ฝ่ายผู้เขียนเสียเปรียบ แต่ถึงเวลานั้นจะไปแก้ไขอะไรได้ ในเมื่อเราเขียนต้นฉบับกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทางโรงพิมพ์และฝ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องก็เริ่มทำงานของตัวเองไปแล้ว หนังสือใกล้เสร็จเป็นรูปเล่มเต็มที คงไม่มีหน้าไปพูดหรอกว่า ‘ขอยกเลิกการตีพิมพ์ครับ’ ฉันรู้ดีว่าธรรมเนียมของวงการสิ่งพิมพ์มักจะตกลงกันด้วยสัญญาปากเปล่าแล้วดำเนินงานไปก่อน แต่ฉันจะไม่รับงานจากสำนักพิมพ์ที่ทำแบบนั้น เหตุผลมีอย่างเดียวคือไม่อยากให้เกิดข้อพิพาทที่ยุ่งยากน่ารำคาญ ลองถามฮอนโจคุงดูก็ได้ ในสายงานของเธอ เคยมีครั้งไหนมั้ยที่เริ่มตกลงทำธุรกิจกันโดยไม่เซ็นสัญญาก่อน”

“...ไม่เคยครับ”

“ใช้มั้ยละ ความจริงสัญญาปากเปล่าก็ถือเป็นการทำสัญญาอย่างหนึ่ง แต่ถ้ามีปัญหาขึ้นมาก็จะเกิดการถกเถียงกันวุ่นวายว่าฝ่ายนี้ไม่ได้พูดแบบนั้น ฝ่ายนั้นไม่ได้พูดแบบนี้ เกือบร้อยทั้งร้อยฝ่ายที่อยู่ในสถานะเสียเปรียบก็คือผู้เขียน กรณีที่ติดเงื่อนไขต่างๆ ทำให้ไม่สะดวกในการออกเอกสารสัญญาล่วงหน้า อย่างน้อยก็ทำ

เป็นบันทึกข้อตกลงเอาไว้ก่อนก็ได้ จริงมั๊ย นายกเทศมนตรี”

“อืม...ก็จริงนะครับ ผมเข้าใจสิ่งที่อาจารย์อิชากะพูดเป็น
อย่างดี คุณมีเวลาไหมคะครับ ผมเองก็คิดว่าไม่ยุติธรรมเท่าไร
ที่จะให้ผู้เขียนแบกรับภาระรับผิดชอบงานเขียนโดยที่เนื้อหาสัญญา
ยังไม่ชัดเจน”

“แต่นับจากเริ่มมอบหมายงานให้นักเขียนไปจนถึงการตีพิมพ์
หนังสือ สำนักพิมพ์ก็ต้องแบกรับความเสี่ยงทุกอย่างเองจนกว่า
จะได้กำไรนะครับ”

ผมเห็นด้วยว่าการเซ็นสัญญาตามธรรมเนียมปฏิบัติของวงการ
สิ่งพิมพ์นั้นเป็นปัญหา ผมเองก็รู้สึกผิดต่อนักเขียนอย่างฮิโรกาวะ
โชตะ ที่ถูกสั่งให้ปรับแก้ต้นฉบับครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สุดท้ายก็ไม่ได้
ตีพิมพ์ผลงาน ทว่าสำนักพิมพ์มีเหตุผลที่ต้องทำแบบนี้ ตรรกะใด
ที่ต้นฉบับยังไม่เสร็จสมบูรณ์ก็ยากจะประเมินว่ามีมูลค่ามากน้อย
แค่ไหน ทั้งยังกำหนดจำนวนเล่มที่จะตีพิมพ์ไม่ได้อีกด้วย

“เพราะแบบนี้ก็เลยไม่ต้องบอกรายละเอียดสัญญาให้ทาง
ผู้เขียนทราบก่อนหรอกครับ แล้วสำนักพิมพ์แบกรับความเสี่ยง
ทุกอย่างจริงหรือ ผมว่าไม่ใช่ละ ถ้าสุดท้ายหนังสือไม่ได้ตีพิมพ์
เวลาทั้งหมดที่ผู้เขียนทุ่มเทไปกับการเขียนผลงานก็จะสูญเปล่า”

“อาจารย์จะบอกว่าให้สำนักพิมพ์รับประกันระยะเวลาที่เสีย
ไปด้วยจำนวนเงินหรือครับ”

อาจารย์อิชากะไม่ได้ตอบคำถามของผม เขาเพียงปรายตา
มองด้วยสีหน้านิ่งเฉย

ไม่น่าเลย ผมใส่อารมณ์มากเกินไป

“ใจเย็นกันก่อนนะครับ”

คุณฮอนโจแทรกเข้ามาช่วยห้ามทัพ

“ความจริงเราก็ไม่ถึงกับเรียกร้องข้อผูกมัดชัดเจนขนาดนั้น ใช่มั้ยครับ เพียงแต่คิดว่าควรให้ทั้งสองฝ่ายรับทราบและเห็นพ้อง ในเนื้อหาสัญญา ก่อนจะเริ่มกระบวนการปรับแก้ต้นฉบับเท่านั้นเอง จริงมั้ยครับ”

อาจารย์ซากะพยักหน้าเจี๊ยบ ๆ คุณฮอนโจว่าต่อ

“นายกเทศมนตรีมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าว่าจะทำหนังสือ โดยว่าจ้างเพียงผู้ประกอบการที่อยู่ในเมือง A เท่านั้น ผมเองก็เชื่อว่าเป็นแนวคิดที่ดีครับ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะอยากแสดงให้เห็นว่าเมือง ในต่างจังหวัดที่มีจำนวนประชากรลดลงเรื่อย ๆ ก็มีศักยภาพมากพอ ที่จะทำอะไรแบบนี้ได้เหมือนกัน”

“ถูกต้องตามนั้นครับ”

นายกเทศมนตรีรับช่วงต่อ

“คุณมียาโมโตะครับ มาทำแบบร่างสัญญาร่วมกับพวกเราเถอะครับ การเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้ให้เรียบร้อยแต่เนิ่น ๆ น่าจะมีประโยชน์ในภายหลังนะครับ เอาไว้สืบดาหน้าค่อนนัดประชุมแบบออนไลน์เพื่อช่วยกันตรวจทานเนื้อหา ถ้าตรงไหนไม่ลงตัว ก็แก้ไขกันไป ส่วนตอนนี้ก็ทำบันทึกข้อตกลงขึ้นมาไว้ก่อนว่ามีเรื่องไหนในเนื้อหาของแบบร่างสัญญาที่เราเห็นพ้องต้องกันบ้าง เอาเป็นแบบนี้ดีมั้ยครับทุกคน”

อาจารย์ซากะและคุณฮอนโจพยักหน้าตอบรับคำถามของ นายกเทศมนตรี ก่อนที่ผมจะพยักหน้าตาม

จากนั้นเมื่อถึงครึ่งหลังของสัปดาห์ถัดมา ทุกคนก็ได้ตรวจทานเนื้อหาสัญญาร่วมกันและลงนามในบันทึกข้อตกลงเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเริ่มกระบวนการปรับแก้ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” ในที่สุด

ประเด็นที่ผมให้ความยินยอมในฐานะสำนักพิมพ์ คือการระบุช่วงเวลาตีพิมพ์หนังสือที่แน่นอนเอาไว้ในบันทึกข้อตกลง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะต้องใช้หนังสือเล่มนี้ประกอบการเรียนการสอนตั้งแต่เดือนเมษายน แต่นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่ผมจำเป็นต้องให้สัญญาผูกมัดตามเงื่อนไขที่ทางนักเขียนต้องการถึงขนาดนี้

18

การร่วมแรงร่วมใจของทุกคน

“โอ๊ะ ฟังดูไม่เลวนี่นา”

“สุดยอดไปเลยนะครับ!”

“ถ้ายอดขายหนังสือของนายกเทศมนตรีออกมาดี จะทำหนังสือเล่มอื่นด้วยมั้ยะ”

ในครัวตอนช่วงพักเบรก

เมื่อผมแจ้งว่าร้านหนังสือบูเกต์จะได้ตีพิมพ์ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” คุณชูเงงมูมะ อีเคตะคุง และนากาเสะ โมโมะ ก็แสดงปฏิกิริยาไปคนละทิศละทาง

“พวกเราตัดสินใจมาช่วยคุณอาภะในเวลาที่เหมาะสมเลยนะครับเนี่ย เว็บไซต์เสร็จแล้วครับผม”

อีเคตะคุงเปิดโน้ตบุ๊กที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วหน้าจอก็ปรากฏ

ตัวอักษรเขียนว่า “ร้านหนังสือมูเกต”

เว็บไซต์ออกแบบโดยใช้สีเขียวอ่อนและสีขาวยเป็นหลัก หน้าแรกมีเพียงวันเวลาทำการ แผนที่ และลิงก์ต่างๆ อีกเล็กน้อย จุดเด่นของเว็บไซต์คือความสบายตา

“เราสามคนแบ่งกันรับผิดชอบเว็บไซต์คนละหน้าครับ ของโมโมะจังคือหน้าที่เขียนว่า ‘หนังสือคัดสรร — เราจะช่วยเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับคุณ ด้วยงบประมาณและจำนวนเล่มตามที่คุณต้องการ’ ของคุณชูเงนุมะคือ ‘สวนสวยประจำสัปดาห์’ ส่วนของผมคือ ‘ขนมเมนูระหว่างบรรทัด’ ครับ”

เมื่อเิกเคตะคุงคลิกที่ลิงก์ “หนังสือคัดสรร” หน้าเว็บก็แสดงข้อความอธิบายสั้นๆ พร้อมแบบฟอร์มคำถามให้กรอกข้อมูล คำถามทั้งหมดมีสี่ข้อ ได้แก่ 1) สิ่งที่ชอบ 2) หนังสือในความทรงจำ 3) ความรู้สึกที่ต้องการสัมผัสเมื่ออ่านหนังสือ 4) งบประมาณ

“เอาไว้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับเลือกหนังสือครับ โมโมะจังเป็นคนคิดขึ้นมา”

“ดูใช้งานง่ายดีนะ”

นากาเสะ โมโมะ พยักหน้าเห็นด้วย

“ส่วนลิงก์ต่อไปคือ ‘สวนสวยประจำสัปดาห์’ ขอเชิญคุณชูเงนุมะครับ”

คราวนี้นบนหน้าจอแสดงรูปถ่ายของเถาองุ่นป่าที่เลื้อยเลาะอยู่ตามรั้วไม้ พวงองุ่นมีผลเล็กๆ เป็นสีม่วงเข้มเกือบดำ ใบของมันในช่วงฤดูใบไม้ร่วงเปลี่ยนเป็นสีออกส้ม และมีใบสีม่วงแดงกับสีเขียวแซมอยู่ทั่ว ภาพที่เห็นชวนให้นึกถึงศิลปะภาพวาดแบบอิมเพรสชันนิสม์

“โอเคค่ะ นี่คือหน้าที่จะใช้รูปถ่ายสว่นของร้านหนังสือบูเกต์ในสัปดาห์นี้พร้อมกับประโยคสั้นๆ นั้นเอง แต่อีกไม่นานหิมะก็จะเริ่มตกแล้วละ ช่วงฤดูหนาวจะทำยังไงดีนะ”

คุณชูเงนุมะทำหน้าที่ครุ่นคิดพลางมองมาทางผม

“ลงรูปถ่ายหิมะกันเถอะครับ มีคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับหิมะอยู่เยอะเลยด้วย เอามาเขียนเป็นหัวเรื่องให้เข้ากับรูปถ่ายในตอนนั้นก็น่าจะดีนะครับ”

ไม่ว่าจะเป็นคำที่ได้ยินบ่อยๆ อย่างโคเนะยูกิ⁴ และซาซาเมะยูกิ⁵ ไปจนถึงคำศัพท์อย่างวาตะโบชิยูกิ⁶ ฟุซุเมะยูกิ⁷ และโบตันยูกิ⁸ ทั้งหมดล้วนเป็นวรรณศิลป์ที่สะท้อนถึงความรุ่มรวยของภาษาญี่ปุ่น

ชื่อของตัวละครเอกในเรื่อง “รีเวนจ์” อย่างรูกะ⁹ ก็น่าจะเกี่ยวข้องกับหิมะเช่นกัน อิโรกาว่าะ โชตะ เกิดที่จังหวัดทางตอนเหนือหรือเปล่านะ

⁴ หิมะแป้ง (粉雪) หิมะที่มีลักษณะเหมือนผงแป้ง

⁵ หิมะละเอียด (細雪) หิมะที่ตกปรอยๆ เป็นปุยละเอียด

⁶ หิมะหมวกเจ้าสาว (綿帽子雪) หิมะที่ตกลงมาทับถมบนต้นไม้หรือก้อนหิน จนดูเหมือนหมวกสีขาวที่เจ้าสาวใส่ในพิธีแต่งงานตามธรรมเนียมดั้งเดิมของญี่ปุ่น

⁷ หิมะพุกนอน (衾雪) หิมะที่ตกคลุมทั่วพื้นจนขาวโพลนเป็นบริเวณกว้างเหมือนพุกนอนเอาไว้

⁸ หิมะกลีบโบตัน (牡丹雪) หิมะที่ตกลงมาในสภาพจับตัวเป็นเกล็ดน้ำแข็งรูปร่างเหมือนกลีบดอกโบตัน

⁹ คำว่ารูกะ (六花) สกกดด้วยตัวอักษรที่แปลว่า “หก” (六) และ “ดอกไม้” (花) แต่แปลว่าหิมะได้เช่นกัน โดยมีที่มาจากรูปร่างของเกล็ดหิมะที่มีหกแฉก

“ได้สิ ฉันจะลองดู ถ้าบ้านหิมะเป็นคอมเทียมนั้นมาตกแต่ง
เพิ่มก็น่าจะดีนะ”

“สุดท้ายมาดูส่วนของผมกันครับ”

อิเคดะคุงคลิกที่ลิงก์ “ขนมมนเนยระหว่างบรรทัด” จากนั้น
หน้าเว็บไซต์ก็เริ่มเล่นคลิปวิดีโอ

“...”

สีแดงของแอปเปิลที่เผยโฉมขึ้นมาบนหน้าจอข้างดึงดูดความ
สนใจจนไม่อยากละสายตา ภาพที่ฉายอยู่คือสองมือของอิเคดะคุง
ขณะกำลังทำอาหาร

เสียงมีดตัดผ่านเนื้อแอปเปิลและกระทบบนเขียงเบาๆ ชวนให้
สบายหู อิเคดะคุงเทแอปเปิลที่หั่นแล้วลงในหม้อเคลือบเซรามิก
และต้มจนเดือดปุดๆ รู้สึกราวกับกลิ่นหอมของเนื้อแอปเปิลรสหวาน
อมเปรี้ยวกำลังอวลฟุ้งออกมาจากหน้าจอ

“ถ่ายที่ร้านนี้หรือ”

“ใช่ครับ แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างครัวเข้ามา กำลังดีก็เลย
ถ่ายได้สวย คงเป็นเพราะกล้องด้วยมังครับ”

“คุณอิเคดะรสนิยมดีมากเลย”

นากาเสะ โมโมะ ตบมือแปะๆ

“จริงหรือ”

“อ้อ ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน เห็นแล้วก็อยากจะดู
ไปยาวๆ เลยละ แถมเสียงตอนทำอาหารยังช่วยให้ผ่อนคลายด้วย
ทั้งที่ตอนเข้าครัวเองกลับไม่ค่อยรู้สึกแบบนี้เท่าไร”

ผมเห็นด้วยกับคุณชูเงนุมะ คลิปวิดีโอของอิเคดะคุงไม่ได้
ใส่ดนตรีประกอบ จึงทำให้เสียงหั่นแอปเปิลและเสียงตีไข่กังวานชัด

ระรื่นหู

ข้อความด้านล่างคลิปปิวิดีโอเขียนไว้ว่า “พายแอปเปิล — จากเรื่อง ‘ยามบ่ายของพายแอปเปิล’ โดยโอซากิ มิโคริ (วรรณกรรมญี่ปุ่น โดยชิคุมะ ลำดับที่ 004¹⁰ สำนักพิมพ์ชิคุมะ) —”

หากจำไม่ผิด ผลงานเรื่องนี้น่าจะเขียนขึ้นในปีโชวะที่ 4¹¹ โดยมีลักษณะเป็นบทละครสั้น ๆ เพียงไม่กี่หน้า แต่อ่านง่ายและเปี่ยมด้วยมนตร์เสน่ห์ที่เข้าถึงผู้อ่านได้แม้ในยุคปัจจุบัน

“เลือกหนังสือได้น่าสนใจดีนะ”

“เป็นหนึ่งในรายชื่อหนังสือที่โมโมะจังแนะนำมานะครับ ในเรื่องไม่ได้เขียนว่าเป็นพายแอปเปิลแบบไหน ผมเลยจินตนาการขึ้นมาเองครับ”

พายแอปเปิลที่อบเสร็จแล้วปรากฏขึ้นบนหน้าจอ สีน้ำตาลทองของผิวหน้าที่เกรียมกำลังดีชวนให้น้ำลายสอ

“ขายเมนูนี้ในคาเฟ่ของอิคะคุงได้หรือเปล่านะ — ถ้าอิคะคุงช่วยทำคลิปของเมนูอื่นๆ ด้วย ฉันก็จะลองจัดมุมหนังสือริมพิเศษเกี่ยวกับขนมคุนะ”

ผมผุดไอเดียขึ้นในทันใด

“ได้เลยครับ ผมจะเพิ่มเมนูให้หลากหลายขึ้นเอง”

“ฟังดูเข้าท่าเลยนะเนี่ย”

คุณชูเงะแสดงความเห็นสนับสนุน ส่วนนากาสะ โมโมะ

¹⁰ ちくま日本文学 004 (Chikuma Nihon Bungaku 004) โดยโอซากิ มิโคริ

¹¹ ค.ศ. 1929

พยักหน้าเงยบ ๆ

“ต้องขอบคุณทุกคนมากครับที่คอยช่วยเหลือ หลังจากนี้ก็ขอรบกวนด้วยนะครับ”

การมีสามคนนี้อยู่ข้าง ๆ ทำให้ผมอุ่นใจเหลือเกิน

ต้นเดือนพฤศจิกายน

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูร้านอย่างเบาเมื่อช่วยสะกิดผมให้รู้ตัว

ผมมองนาฬิกาถูกดุ่มที่แขวนอยู่บนผนัง 10.10 น. ไม่ได้การละ เลยเวลาเปิดร้านแล้วนี่นา ผมมัวแต่จดจ่อกับต้นฉบับมากไปหน่อย ทั้งอัตราชีวิตบิตบัทท้ายของคุนยามาคะและ “โปรเจกต์คินชิฟเมือง A” ต่างได้รับการปรับแก้และส่งมาถึงผมเมื่อวาน

ผมรีบเดินไปเปิดประตูและเห็นคุนซากิโกะยืนอุ้มริโอะจังอยู่หน้าร้าน แก้มสีชมพูระเรื่อของทั้งสองเบียดชิดกัน ลมหายใจลอยเป็นควันขาว หิมะแรกของปีที่ตกลงมาแต่เช้าตรู่ทับถมเป็นชั้นบาง ๆ ปกคลุมไปไม้แดงที่ร่วงอยู่ตามพื้น อากาศเย็นเยือกแผ่กลิ่นอายของฤดูหนาว

“ขอโทษที่ให้รอนานนะครับ”

“แป๊บเดียวเอง ไม่ต้องคิดมากหรอก”

“อารุนซาหวัดกะะ”

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ โทษทีนะริโอะจัง หนาวแย่เลยสิ — ต้มโกไก่กันมั้ย”

“ต้ม!”

นี่คือเครื่องดื่มประจำฤดูหนาวที่คุณตาคุนยายชอบเป็นพิเศษ

ผมคิดถึงช่วงวัยเด็กที่คุณยายทำให้ดื่มเป็นประจำ จึงเตรียมโกโก้สำเร็จรูปพร้อมชงกับมาร์ชเมลโลว์เอาไว้บนชั้นวางในครัวให้พร้อมสรรพตั้งแต่ช่วงที่เพิ่งเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงเต็มตัว

คุณยายจะชงเครื่องดื่มนี้อย่างพิถีพิถันด้วยการละลายผงโกโก้กับนม แต่ผมเลือกวิธีที่ง่ายที่สุดเพราะดื่มเองคนเดียว

“อาหย่อย”

ริโอะจั่งตัวน้อยนั่งยิ้มแป้นอยู่บนโซฟาขณะสองมือถือแก้วใสโกโก้ คุณซากิโกะใช้นิ้วปาดเศษมาร์ชเมลโลว์ที่ติดรอบปากลูกสาวออกมา

“ดีจั่งเลยเนอะ ริโอะ ชอบคุณมากนะคุณอากิระ อร่อยมากเลยละ”

“ไม่เป็นไรครับ”

คุณซากิโกะและลูกสาวคือลูกค้าประจำรายใหม่นับแต่ร้านหนังสือบูเกต์เปิดทำการขึ้นอีกครั้ง พวกเธอเพิ่งย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้ได้เพียงหนึ่งปี จึงไม่รู้จักร้านนี้มาก่อนจนกระทั่งผมมารับช่วงกิจการต่อ

ริโอะจั่งติดห้องหอคอยงามตั้งแต่วันที่นากาสะ โมโมะพาเธอเข้าไปครั้งแรก

ทุกเช้าหลังจากผมเปิดร้านได้ไม่นาน เธอจะมาที่นี่แล้วเลือกหนังสือภาพที่ชอบให้คุณซากิโกะอ่านให้ฟัง และเมื่อถึงวันศุกร์ คุณซากิโกะจะซื้อเล่มที่ริโอะจั่งถูกใจที่สุดจากหนังสือทั้งหมดที่ได้อ่านไปในสัปดาห์นั้น

คุณซากิโกะวางแก้วมักลงบนโต๊ะแล้วหยิบแค็ตตาล็อกหนังสือออกมาจากกระเป๋าหัว

“นี่เป็นรายการสำหรับเดือนหน้าคะ ฉันแปะกระดาษโน้ตไว้ตรงเล่มที่น่าสนใจแล้ว”

“ขอบคุณมากครับ แล้วก็ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องรบกวนทุกครั้งเลย”

ไม่นานนักหลังจากคุณซากิโกะและลูกสาวเริ่มมาที่ร้านหนังสือมุเกต์เป็นประจำ ผมก็ระบายให้เธอฟังว่ากำลังปวดหัวกับการสั่งหนังสือภาพเข้ามาขายที่ร้าน คุณซากิโกะเอ่ยปากอาสาทันทีว่า “ให้ช่วยมั้ยคะ ฉันมีใบอนุญาตผู้เชี่ยวชาญด้านหนังสือภาพด้วยนะ พอดีว่าฉันเรียนเอกวรรณกรรมเยาวชนตอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเลยค่อนข้างเชี่ยวชาญเรื่องนี้มากกว่าคนทั่วไปนะคะ”

“อ๊ะ ไม่เป็นไรหรอกครับ คงรบกวนลูกค้าถึงขนาดนั้นไม่ได้”

“ไม่รบกวนเลยคะ ทางฉันต่างหากที่ต้องเกรงใจเพราะพาลูกมานั่งเล่นในห้องหอคอยทุกวันเลย”

“ไม่มีปัญหาเลยครับ ผมกลับรู้สึกขอบคุณเสียอีกที่มาช่วยอุดหนุนทุกสัปดาห์”

“ได้ยินแบบนี้ก็ดีใจค่ะ แต่เอาเป็นว่าไม่เกี่ยวกับประเด็นนั้นแล้วกันนะคะ ฉันอยากอาสาช่วยงานนี้ เราสองแม่ลูกชอบร้านหนังสือมุเกต์มาก ก็เลยไม่ยากให้ร้านต้อง—”

คุณซากิโกะทำหน้าเลิกลักแล้วยกมือปิดปาก

“ไม่ยากให้ร้านต้องปิดตัวลง...เธอคงตั้งใจจะพูดแบบนั้น หากดูจากสถานการณ์ปัจจุบันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเกินจริงแต่อย่างใด เพราะลูกค้าที่มาอยู่ในห้องหอคอยเป็นประจำก็มีแค่พวกเธอสองแม่ลูกเท่านั้น

“ขอโทษนะคะ ความจริงแล้วฉันแค่อยากช่วยเหลือเป็นการตอบแทนที่ได้พาลูกมาเล่นสนุกที่นี่ทุกวันนะคะ ฉันเองก็ชอบดูแลติดตามลูกหนังสืออยู่แล้วด้วย เวลาเห็นว่าจะมีหนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมาก็รู้สึกตื่นเต้นทุกครั้ง”

“ถ้าฉันก็รับกวนด้วยนะคะ”

“ได้เลยค่ะ”

ภาระของผมลดลงไปมากเมื่อได้คุณซากิโกะช่วยเลือกหนังสือให้

แม้ปัจจุบันจะอยู่ในช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียังหนังสือใหม่ตีพิมพ์ออกมาราวปีละเจ็ดหมื่นเล่ม แม้จะจำกัดประเภทให้เหลือแค่หมวดวรรณกรรมกับหนังสือเด็กก็ยังมีจำนวนประมาณสองหมื่นเล่ม จึงแทบเป็นไปได้เลยที่จะพิจารณาหนังสือทั้งหมดเพื่อเลือกเล่มที่เหมาะสมกับการขายในร้านได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

เช่นนั้นแล้วร้านหนังสือจะอย่างไร คำตอบคือส่วนมากจะพึ่งพาบริการจากสายส่งหนังสือเป็นหลัก เพราะโดยทั่วไปแล้วเส้นทางกระจายสินค้าในอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ของญี่ปุ่นนั้นจะเริ่มจากสำนักพิมพ์ไปยังสายส่งหนังสือ แล้วค่อยส่งต่อไปถึงร้านหนังสือในที่สุด

โดยเฉพาะหากเป็นสายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ พวกเขาจะใช้ระบบการส่งหนังสือจากสำนักพิมพ์ไปยังร้านหนังสือทั่วประเทศ โดยอิงจากตัวเลขยอดขายที่ผ่านมาของร้านนั้น กระบวนการนี้เรียกอีกอย่างว่า “การกระจายหนังสือแบบตายตัว” ถือเป็นวิธีที่

สะดวกรวดเร็วสำหรับสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการตีพิมพ์หนังสือจำนวนมาก และยากที่จะคัดเลือกหนังสือด้วยแรงคน

แต่วิธีนี้ก็ทำให้ร้านหนังสือขนาดเล็กที่ไม่ได้มียอดขายโดดเด่นแทบจะไม่ได้รับหนังสือยอดนิยมหรือติดอันดับเบสต์เซลเลอร์มาวางขายที่ร้านเลย เนื่องจากหนังสือขายดีจะถูกกระจายไปสู่ร้านที่มียอดขายสูงก่อน ทำให้การส่งหนังสือมุ่งเน้นไปที่ร้านหนังสือขนาดใหญ่โดยปริยาย

นั่นเป็นเหตุผลให้ร้านหนังสือมุเกตต์เลกิใช้บริการระบบกระจายหนังสือแบบตายตัว

“หนังสือนี้มีลูกค้าจองไว้ตั้ง 20 เล่ม แต่เขาส่งมาให้เราแค่ 3 เล่มเอง ทำยังไงดี”

ผมยังจำตอนที่คุนยาก็ลุ่มใจกับเรื่องนั้นได้ ร้านหนังสือขนาดเล็กจำนวนมากต้องเผชิญกับปัญหาหนักใจที่ไม่อาจสั่งหนังสือเข้ามาตามจำนวนที่ต้องการ แม้จะรู้ดีว่าเป็นหนังสือที่ขายได้อย่างแน่นอน

นั่นคือจุดเริ่มต้นให้คุณตาคุนยายหันมาให้ความสำคัญกับการเลือกสั่งหนังสือที่มีเอกลักษณ์เหมาะกับร้านหนังสือมุเกตต์โดยเฉพาะ แทนที่จะยึดติดกับคำว่าเบสต์เซลเลอร์ ทั้งสองคนจะช่วยกันเลือกหนังสืออย่างขยันขันแข็งทุกวัน โดยขอความเห็นจากเหล่าลูกค้าประจำในบางครั้ง ผมเองก็อยากสานต่อวิธีนี้ให้ได้เช่นกัน

นอกจากคุนซาโกะแล้ว ผมยังมีเคดะคุง คุนชูเงนมะ และนากาสะ โมโมะ คอยช่วย ทุกคนเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ร้านหนังสือมุเกตต์ค่อย ๆ มุ่งไปในทิศทางที่ควรเป็น ผมรู้สึกแบบนั้น

การปรับแก้ต้นฉบับของหนังสือสองเล่ม

“อาภิระคุง ได้เวลาพักกินของว่างแล้วละ”

ผมถอนสายตาดูจากหน้าจอเมื่อได้ยินน้ำเสียงรื่นหูของคุณชุนงูมะ กาน้ำบนเตาแก๊สข้างหน้าต่างส่งเสียงเดือดปุดๆ

“เป็นอะไรนะ ทำหน้าเครียดเชียว”

“การปรับแก้ต้นฉบับไม่ค่อยราบรื่นนะครับ”

“อ้าว ของใครล่ะ นายกเทศมนตรีหรือคุณยามาตะ”

“ทั้งคู่ครับ”

แบบนี้ไม่ไหว ผมคิดแล้วบิตซีเกียจ ทั้งนายกเทศมนตรีและคุณยามาตะต่างปรับแก้ต้นฉบับได้ไม่ดีนัก

“พอจะบอกชัดๆ ได้มั้ยว่าติดขัดตรงไหน”

“ต้นฉบับของนายกเทศมนตรีใช้ภาษาเป็นทางการเกินไปครับ แต่ส่วนของอาจารย์อิซากะกับคุณฮอนโจค่อนข้างดูดีเลยทีเดียว”

โดยเฉพาะส่วนที่คุณฮอนโจเป็นผู้เขียนนั้นมีแผนผังและภาพประกอบเสริมด้วย เนื้อหาที่ออกมาจึงดูน่าสนใจเป็นพิเศษ ทั้งยังถ่ายทอดความมุ่งมั่นอันแรงกล้าในการพัฒนาเมืองมาสู่ผู้อ่านได้โดยตรง

“แล้วอัตราชีวิตประวัติของคุณยามาตะล่ะ”

“อ่านแล้วไม่ค่อยรู้สึกถึงความตั้งใจในการปรับแก้ต้นฉบับเท่าไรครับ ความจริงผมก็พยายามอธิบายเหตุผลให้แก่ฟังอย่างชัดเจนแล้วนะครับ”

ผมบอกเขาว่าให้ตัดทอนเฉพาะส่วนที่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์

นายกเทศมนตรีโดยตรง แต่คุณยามาตะกลับบงทั้งเนื้อหาที่เป็นปมขัดแย้งกับนายกเทศมนตรีและการอภิปรายโต้ตอบกันในสภาเทศบาลทั้งไปทั้งหมด ต้นฉบับสูญเสียความสนุกเร้าใจที่เคยมีก่อนหน้านี้ไปจนเกลี้ยง ถึงขั้นชวนตะลึงว่าเขาปรับแก้ต้นฉบับจากเดิมให้ออกมาจืดชืดขนาดนี้ได้อย่างไร ทำไมเขาไม่มาปรึกษาผมก่อนสักหน่อยนะ แบบนี้คงเหนื่อยน่าดูกว่าจะแก้ไขให้กลับสู่ทิศทางที่เหมาะสมได้

ผมเดินเข้าไปในครัว อิเคดะคุงกำลังหันทาร์ทเป็นชิ้นอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร เมื่อเสียงจับดังขึ้นก็เห็นหน้าตัดเนื้อในของลูกเกลัดกับสีเหลืองอ่อนๆ ของคัสตาร์ด

“น่ากินแฮะ”

ผมพูดขึ้นลอยๆ อิเคดะคุงเงยหน้ามองมาทันที

“อร่อยนะครับจะบอกให้ ให้เกลัดเชื่อมที่ต้มน้ำตาลพร้อมทั้งเปลือกชั้นใน คุณชูเงงูมะทำใส่โหลมาให้ครับ”

“โมโมะจังเป็นคนเก็บมานะ”

“คุณนากาเสะเก็บเองเลยหรอ ที่ไหนนะ”

“สวนสาธารณะ T ค่ะ เคยได้ยินว่าตรงนั้นเป็นเขตป่าต้นเกลัดตามธรรมชาติที่อยู่เหนือสุดของประเทศด้วย ฉันไปทัศนศึกษาทำครัวมาเมื่อเดือนกันยายน มีเกลัดหลงอยู่เต็มไปหมดเลยล่ะ”

“ทัศนศึกษาทำครัวคืออะไรหรอ”

“การไปทัศนศึกษาที่นักเรียนทุกคนจะได้ทำอาหารกลางวันกินด้วยกันค่ะ คุณอาگیرะไม่รู้จักหรอคะ”

“อ้อ เพิ่งเคยได้ยินนี่แหละ แล้วคุณนากาเสะทำเมนูอะไรละ”

“เจงกิสข่าน¹² ค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ ตอบด้วยสีหน้าจริงจัง แต่ผมหลุดเข้าไปยังเนื้อแะกินกันในสวนสาธารณะหรือนี่

“นี่อาทิจะคุง เรื่องที่คุยกันเมื่อก่อนนะ จะทำยังไงกับต้นฉบับของคุณยามาตะเหรอ”

คุณชูเงมุมะวางจานใส่ทาร์ตลงตรงหน้าผม

“ค่อย ๆ ให้แกปรับแก้ไปที่ละหนึ่งหมื่นตัวอักษรครับ ถ้าส่วนแรกเสร็จแล้วผมก็จะลงปากกาแดงตรวจคำผิดกับรูปประโยคต่าง ๆ ถ้าไม่มีอะไรติดขัดก็เริ่มทำส่วนต่อไปอีกหนึ่งหมื่นตัวอักษรครับ”

“เหนื่อยแะเลย”

นากาเสะ โมโมะ เปรยเบา ๆ

“จำเป็นต้องทำนะ ถึงจะหลายขั้นตอนไปหน่อย แต่ถ้าตีกลับไปที่เดียวทั้งหมด คุณยามาตะคงไม่เหลือกำลังใจแน่”

“แะเลยนะแบบนี้ โมโมะจังล่ะคิดว่าไง อ่านต้นฉบับของคุณยามาตะแล้วใช่ไหม”

“—จริงเหรอ”

ตั้งแต่เมื่อไหร่

“บทท้ายบทเดี่ยวนะคะ แต่ไม่ใช่แค่ของคุณยามาตะนะคะ ฉันอ่านต้นฉบับของนายกเทศมนตรีแล้วเหมือนกัน ทั้งก่อนปรับแก้

¹² เมนูเนื้อแะย่างบนกระทะร้อน เป็นอาหารขึ้นชื่อของภูมิภาคฮอกไกโด

และหลังปรับแก้เลยด้วย”

ว่าไงนะ

“โมโมะจังอ่านต้นฉบับของคุณยามาตะกับนายกเทศมนตรี ทั้งสองเวอร์ชันเลยหรอ แบบนี้ก็เท่ากับอ่านหนังสือไปสี่เล่มนะสิ”

อิคะคุงแสดงอาการทึ่ง นากาสะ โมโมะ พยักหน้าตอบว่า “ใช่ค่ะ” แล้วพูดต่อ

“วันเสาร์ที่แล้วคุณยามาตะส่งอีเมลมาแบบนี้ค่ะ ‘ฉันพยายาม ปรับแก้บททำตามที่อากิระคุงเสนอแนะแล้วละ แต่แก้เท่าไร ก็ยังออกมาแปลกๆ โทษทีนะโมโมะจัง ช่วยอ่านแล้วบอกที่ได้มัย ว่ารู้สึกยังไง’ ตอนนั้นฉันอยู่ที่ห้องสมุดพอดี ส่วนคุณยามาตะ อยู่ที่สำนักงานเทศบาล ฉันเลยไปปรับต้นฉบับแล้วนั่งอ่านบนโซฟา ในห้องรองนายกเทศมนตรีค่ะ เนื้อหาประมาณนั้นฉันอ่านไม่ถึง ชั่วโมงก็จบ”

ก็เร็วอยู่ดีนั่นแหละ

“แล้วคิดเห็นยังไงบ้าง”

“ไม่น่าสนใจเลยค่ะ”

“...คุณนากาสะบอกคุณยามาตะไปแบบนี้หรอ”

“ใช่ค่ะ เพราะเขาขอให้ ‘พูดตามความจริง’”

“คุณยามาตะดูผิดหวังมัย”

“เขาพูดแบบนี้ค่ะ ‘ฉันก็ว่าจั้นแหละ ต้นฉบับก่อนปรับแก้ ดูดีกว่าเยอะเลย แปลกจัง ฉันแก้ไขตามที่อากิระคุงบอกทุกอย่าง แล้วนี่นา’ พอได้ยินแบบนี้ฉันก็อยากรู้ขึ้นมา เลยขออ่านต้นฉบับ เดิมก่อนปรับแก้ด้วย”

“แล้วเป็นยังไง”

“สนุกกว่ากันแบบเทียบไม่ติดเลยล่ะ ถึงจะมีปัญหาตรงจุดที่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์นายกเทศมนตรีก็เถอะ”

“แล้วทำไมถึงได้อ่านต้นฉบับของนายกเทศมนตรีด้วยล่ะ”

“ตอนที่ฉันอ่านต้นฉบับของคุณยามาตะจนใกล้จะจบ นายกเทศมนตรีก็เข้ามาในห้องพอดีค่ะ พอฉันเล่าเรื่องหนังสืออัตชีวประวัติของคุณยามาตะให้ฟัง เขาก็บอกว่า ‘ความจริงผมก็กำลังกลุ้มใจเหมือนกัน’ ”

“คุณนากาเสะเลยได้อ่าน ‘โปรเจกต์คืนชีพเมือง A’ เหรอ”

“ใช่ค่ะ”

“แล้วรู้สึกยังไงบ้าง”

“พอเห็นภาพกระบวนการทำงานในโปรเจกต์ใหม่ที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจก็รู้สึกว้าวทีเดียว แต่ว่า...”

“แต่ว่า...”

“ส่วนที่นายกเทศมนตรีเขียนค่อนข้างอ่านยากค่ะ จะว่าดูเป็นทางการเกินไปก็คงได้ — อาจเพราะเขาเป็นข้าราชการมาก่อนมังคะ ส่วนผู้เขียนอีกสองคนถ่ายทอดเนื้อหาที่เป็นเรื่องเฉพาะทางออกมาได้เข้าใจง่าย แต่ละประโยคคือความชัดเจนตรงเข้าหัวทันทีอ่านแล้วรู้สึกเฟลิดเฟลินคะ”

ใบหน้าของนากาเสะ โมโมะ ขณะพูดเรื่องนั้นกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งหลังจากไม่ได้เห็นมานาน ผมนึกถึงวันที่เธอเล่าความรู้สึกเกี่ยวกับนิยายเรื่องต่าง ๆ อย่างออกรสระหว่างที่เรากำลังเดินกลับจากห้องสมุดด้วยกัน

“ฉันก็เลยคิดเรื่องนี้ขึ้นมาค่ะ”

“เรื่องอะไรหรอ”

“ชวนคุณยามาตะมาเป็นหนึ่งในผู้เขียนของหนังสือ ‘โปรเจกต์ คีนซีฟเมือง A’ ด้วยสิคะ ถ้าให้คุณยามาตะร่วมเขียนในส่วนที่นายกเทศมนตรีเป็นคนรับผิดชอบก็น่าจะทำให้เนื้อหา มีความสมดุล และน่าสนใจกว่าเดิมค่ะ”

“...จริงด้วย”

แม้จะเป็นไอเดียที่ดูประหลาดล้าไปสักหน่อย แต่ผมกลับรู้สึกคล้ายเส้นด้ายที่พันพันกันยุ่งเหยิงกำลังคลายปมออกอย่าง สบายสดงดงาม

จินตนาการบรรเจิดขึ้นในเสี้ยววินาที ไซ้แล้ว ควรเพิ่ม คุณยามาตะมาเป็นนักเขียนร่วมอีกคน แล้วปรับเนื้อหาในบท ของนายกเทศมนตรีให้เป็นการสลับกันเล่าเรื่องราวระหว่างเจ้าตัวกับ คุณยามาตะ

“แต่สองคนนั้นขึ้นชื่อเรื่องไม่กินเส้นกันใช่ไหมครับ แบบนี้ จะมาเขียนหนังสือด้วยกันได้หรือ”

อิคเคะคุงพูดพลางรินชาฝรั่งเต็มลงในถ้วยของทุกคน

“ต้องลองโน้มน้าวทั้งคู่ดู”

20

โน้มน้าว

ด้วยเหตุทั้งหมดที่กล่าวมา ขณะนี้ผมจึงนั่งอยู่ที่โต๊ะในชั้นรูม ด้วยใจที่ไม่อยู่สุขอย่างรุนแรง

ผ่านมาเพียงไม่กี่วันหลังจากนากาเสะ โมโมะ เสนอให้ทั้ง

สองคนมาทำงานเขียนร่วมกัน

ผมมีนัดประชุมกับกลุ่มผู้เขียนทางฝั่งนายกเทศมนตรีพอดี
จึงถือโอกาสเรียกคุณยามาตะมาร่วมวงด้วย แน่นอนว่าทั้งสองคน
ยังไม่ทราบเรื่องนี้

ผมให้ทางนายกเทศมนตรีมารวมตัวกันก่อน แล้วนัด
คุณยามาตะให้มาถึงช้ากว่านั้นเล็กน้อย ผมตั้งใจเว้นระยะห่าง
เพราะกังวลว่าหากนายกเทศมนตรีและคุณยามาตะมาถึงพร้อมกัน
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจจะไม่พอใจแล้วกลับไปทันที

“อากาศหนาวเอาเรื่องเลยนะครับ เจอสภาพอากาศแบบนี้
คนที่มาจากโตเกียวอย่างอาจารย์ชิซากะกับคุณฮอนโจคงตกใจมาก
ใช่ไหมครับ”

“ครับ มากี่ครั้งก็ไม่ชินเสียที”

อาจารย์ชิซากะยังคงบุคลิกอันนิ่งเฉยไว้เช่นเดิม แต่หลังจาก
ได้พูดคุยกันมาหลายครั้ง ผมก็เริ่มรู้ถึงความจริงแล้วเขาไม่ใช่คนที่
คิดร้ายต่อใคร

“ผมเกิดที่เมือง B ไกลๆ เมืองนี้ เลย์รู้สึกเฉยๆ ครับ แล้ว
คุณมียาโมโตะล่ะครับ เจอสภาพอากาศของฮอกไกโดแล้วเป็นไง
บ้าง”

คุณฮอนโจเป็นคนที่ใส่ใจความรู้สึกผู้อื่น

“หนาวจริง ๆ ครับ ถ้าเป็นโตเกียว อุณหภูมิแบบนี้เทียบเท่า
ช่วงกลางฤดูหนาวได้เลยครับ”

เราสนทนาเรื่องสภาพอากาศกันนานกว่าปกติเล็กน้อยจนเวลา
ผ่านไปหลายนาที่

ก็อก ก็อก

ในที่สุดเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

เขามาแล้ว

“เชิญครับ”

ผมลุกขึ้นยืนแล้วเปิดประตู แน่ใจว่าตรงนั้นไม่ใช่ใครอื่น
นอกจากคุณยามาตะ

“อ้าว มีแขกอยู่เหรอ”

เขาเผยสีหน้างงง

“อาทิจะคุง จันมาเร็วไปหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ไม่ต้องห่วง เรากำลังรออยู่พอดี เชิญนั่งตรงนี้
ได้เลยครับ”

ผมผายมือไปยังตำแหน่งที่เตรียมไว้ให้คุณยามาตะ

“...เอ่อ ไม่น่าใช่มัง อาทิจะคุงบอกเวลานัดผิดไ่มั้ย จัน
ก็คิดอยู่ว่ามันแปลกๆ เพราะเห็นคำว่า ‘ร้านหนังสือมุเกต์’ บนตาราง
นัดหมายของนายกเทศมนตรี รู้แน่ๆจะโทร.มาถามก่อน จันฉัน
ไปรอตรงโน้นแล้วกัน”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกครับ”

ผมพยายามดึงตัวคุณยามาตะให้เข้ามาในห้องแล้วเอื้อมมือ
อ้อมหลังไปปิดประตู ระหว่างที่ผมจะยื่นคະຍອီให้เขานั่งลงตรงที่
นั่งข้างๆ นายกเทศมนตรีก็เอ่ยถาม

“นี่มันเรื่องอะไรกันครับ คุณมียาโมโตะ”

สีหน้าของเขาปราศจากรอยยิ้มที่เคยปรากฏอยู่เสมอ

“อันที่จริงผมมีเรื่องอยากขอรับรองทั้งสองท่านนะครับ”

“หมายถึงผมกับคุณยามาตะนะเหรอ”

“หมายถึงฉันกับท่านนายกเทศมนตรีนะเหรอ”

ทั้งสองคนแปลงเสียงถามพร้อม ๆ กัน จากนั้นทุกคนในห้อง
ก็มองมาที่ผมด้วยแววตาลงแลลง

อย่าหวั่นไหว ต้องค่อย ๆ อธิบายให้ชัดเจน

“ใช่แล้วครับ ต้องขออภัยเป็นอย่างสูงที่ไม่ได้แจ้งให้ทราบ
ล่วงหน้า ผมคิดว่าควรบอกเรื่องนี้ตอนที่ทุกคนอยู่กันครบนะครับ—”

คุณยามาตะยอมนั่งลงในที่สุด

“ฉันยินดีรับฟัง แต่จะตอบรับมั๊ยก็อีกเรื่องหนึ่งนะ”

“ผมก็เหมือนกัน”

“ครับ เรื่องนั้นผมเข้าใจดี”

ผมเริ่มเข้าประเด็นท่ามกลางบรรยากาศชวนอึดอัด

“ผมขออธิบายสถานการณ์ตอนนี้ให้ฟังคร่าว ๆ ก่อน แต่
ความจริงทุกท่านก็น่าจะพอทราบรายละเอียดบางส่วนแล้วละครับ
ตอนนี้ผมรับหน้าที่ดูแลงานเขียนของคุณยามาตะ รวมถึงงานเขียน
ร่วมของนายกเทศมนตรี อาจารย์ยوشيซากะ และคุณฮอนโจด้วย
สำหรับหนังสืออัตชีวประวัติของคุณยามาตะ ผมเป็นบรรณาธิการ
ให้อย่างเดียว ส่วนหนังสือของทางที่มายนายกเทศมนตรีนั่น ผม
รับผิดชอบการจัดพิมพ์ในฐานะสำนักพิมพ์ด้วย จึงอยากทำกำไร
จากการขายให้ได้มากที่สุด ระหว่างที่ผมกำลังคิดหาหนทางต่าง ๆ
คุณนากาเสะ โมโมะ ก็เสนอไอเดียที่น่าสนใจขึ้นมาครับ นั่นคือ
การให้คุณยามาตะมาร่วมเป็นหนึ่งในผู้เขียนของ ‘โปรเจกต์คืนชีพ
เมือง A’...”

“ไม่เอา”

“ไม่เอาครับ”

ทั้งสองคนแทรกขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

คุณยามาคะทำหน้าที่นายเหวกราบกับกำลังเคี้ยวแมลงน้ำขะเขยง
นั่นเป็นการอุปมาที่เข้ากับสีหน้าเขาที่สุดแล้ว ส่วนนายกเทศมนตรี
ก็ออกอาการไม่สบอารมณ์

ผมคิดไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ แต่ก็ไม่รู้จะหาทางออก
อย่างไร จึงได้แต่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

แทนที่จะฝันคุยต่อไป เปลี่ยนนัดหมายเป็นวันอื่นอาจจะ
ดีกว่า หรือว่าผมควรให้นำนายกเทศมนตรีและคุณยามาคะ
ทีละคนเป็นการส่วนตัว—ขณะที่ในใจเริ่มเกิดความสับสนเช่นนั้น

“อย่าเพิ่งรีบปฏิเสธเลย ลองฟังรายละเอียดดูก่อนดีกว่า”

อาจารย์อิซากะยื่นมือเข้ามาช่วย

“...จริงเหรอครับอาจารย์”

ผมนึกว่าเขาจะไม่เห็นด้วยเสียอีก

“ครับ ในเมื่อตัดสินใจแล้วว่าจะให้ร้านหนังสือมุเกต์เป็น
ผู้จัดพิมพ์ ผมก็ต้องเคารพความเห็นของคุณมิยาโมโตะครับ”

“ผมก็สนใจครับ มีโอกาสได้ออกหนังสือทั้งที ถ้ามีคนอ่าน
เยอะขึ้นก็ถือเป็นเรื่องน่าดีใจ และในฐานะเจ้าของบริษัทก็ต้อง
ยินดีเป็นธรรมดา เพราะลงทุนไปเพื่อประชาสัมพันธ์องค์กรโดยตรง
สมมติว่าได้อนายกเทศมนตรียามาคะมาร่วมงานด้วยจริง ๆ
เค้าโครงเนื้อหาจะเป็นไปในทางไหนเหรอครับ”

น้ำเสียงนุ่มนวลของคุณฮอนโจช่วยให้บรรยากาศดูผ่อนคลาย
ขึ้น ผมอธิบายต่อด้วยใจที่เชื่อว่ามีพวกเขาคอยหนุนหลังอยู่

“ผมลองเอาต้นฉบับของทั้งสองคนมาประกอบกันเป็นตัวอย่าง
ประมาณสิบหน้าครับ ผมดึงต้นฉบับส่วนของคุณยามาคะมาจาก

บทท้ายของอัตชีวประวัติที่กำลังอยู่ในขั้นตอนการขัดเกลา ต้องขอโทษนายกเทศมนตรีชาวเอากีกับคุณยามาตะด้วยนะครับที่ทำไปโดยไม่ได้ออออนุญาตก่อน”

ผมพูดแล้วค้อมศีรษะให้ ทั้งสองคนไม่ตอบอะไร เพียงแค่รับต้นฉบับไปเงยบ ๆ รวมถึงอาจารย์อิซากะและคุณฮอนโจด้วย

ทั้งสี่คนตั้งหน้าตั้งตาอ่านต้นฉบับที่ผมส่งให้ นาฬิกาถูกด้อมบนผนังส่งเสียงดังกึกก้องไปทั่วห้อง

“— โอเคเลยนะครับ”

ผู้ที่เงยหน้าขึ้นจากต้นฉบับเป็นคนแรกแล้วเผยรอยยิ้มคือคุณฮอนโจ

“พอเสริมเนื้อหาที่รองนายกเทศมนตรียามาตะเขียนเข้าไปก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงประวัติศาสตร์และความเป็นมาของเมือง A รวมถึงความรักที่มีต่อบ้านเกิดด้วย อ่านแล้วทำให้รู้สึกชอบเนื้อหามากขึ้นครับ”

“ผมก็คิดเหมือนกันครับ”

ความเห็นของอาจารย์อิซากะเป็นไปในแง่บวกเช่นกัน

“ถ้าฉันทั้งสองท่านก็...”

“เห็นด้วย ใช่มั้ยครับ”

คุณฮอนโจขอคำยืนยัน อาจารย์อิซากะจึงพยักหน้า

“ถ้าส่วนที่เหลือเป็นไปในแนวทางนี้ก็ไม่มีปัญหา”

“เป็นแบบนั้นแน่นอนครับ”

“แล้วคุณยามาตะกับนายกเทศมนตรีล่ะครับ...”

ผมค่อย ๆ หันไปมองทั้งสองคนอย่างหวั่นใจ และเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มของคุณยามาตะ

“เล่นเอาตกใจเลยละ อากิระคงเป็นบรรณาธิการที่มีฝีมือ
จริงๆ นะเนี่ย”

“ถ้าอย่างนั้น...”

“ฟังดูไม่เลว”

ให้มันได้อย่างนี้

“แล้วนายกเทศมนตรีล่ะครับ”

“ผมไม่รู้สึกรักอยากทำอะไรครับ การแก้เค้าโครงเนื้อหา
เพื่อเพิ่มส่วนที่เป็นการเขียนร่วมกับคุณยามาดะคงเป็นงานที่
หนักเกินไปสำหรับตอนนี้ อีกไม่นานการประชุมสภาเทศบาลก็จะ
เริ่มขึ้นแล้วด้วย จริงอยู่ว่าเนื้อหาของหนังสืออาจดูน่าสนใจมากขึ้น
แต่คงยังไม่ถึงจุดพอที่จะทำให้อยากลงมือลงแรงปรับแก้ต้นฉบับ
ขนาดนั้น”

ไม่สำเร็จหรอกหรือ แต่จะยอมแพ้แค่นี้ไม่ได้

“ผมเข้าใจที่นายกเทศมนตรีพูดนะครับ แต่เนื้อหาของ
‘โปรเจกต์คืบซีฟเมือง A’ มีคุณค่าต่อสังคมมาก ควรเข้าถึงผู้อ่าน
ในวงกว้างมากกว่าจะเป็นแค่ตำราเรียนครับ ที่สำคัญคือการ
เลือกร้านหนังสือมุเกตต์เป็นผู้จัดพิมพ์ก็มีจุดประสงค์หลักเพื่อ
ประชาสัมพันธ์เมือง A ใช่มั้ยครับ ถ้าอย่างนั้นก็ยิ่งจำเป็นต้อง
ปรับเนื้อหาให้เป็นที่สนใจของผู้อ่านหลากหลายกลุ่ม นอกจากนี้
ผมเองก็ใฝ่ฝันอยากทำหนังสือที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมาโดยตลอด
และหนังสือเล่มนี้ก็มีศักยภาพเพียงพอ ผมจะทุ่มเต็มที่ร้อยและ
ขายหนังสือเล่มนี้ให้ได้ แต่มันจะไม่มีทางสำเร็จเลยถ้าขาดเนื้อหา
ส่วนที่นายกเทศมนตรีเขียนร่วมกับคุณยามาดะ ดังนั้นขอความ
กรุณาด้วยเถอะครับ”

ผมก็มึนศีรษะลง

“ยอมตอบตกลงไปแต่โดยดีเถอะท่าน”

คุณยามาตะช่วยเกลี้ยกล่อมอีกแรง แต่นายกเทศมนตรียังคงปิดปากเงียบ

หากถึงขั้นนี้แล้วเขายังไม่เห็นด้วย ผมควรทำอะไรต่อดี—
ระหว่างที่ยังมืดแปดด้าน คุณสนใจก็ส่งสายตาให้อาจารย์อิซากะ
เป็นสัญญาณ จากนั้นอาจารย์อิซากะก็พยักหน้าเล็กน้อยก่อน
กระแอมเบา ๆ

“นายกเทศมนตรี”

คำนั้นแฝงน้ำเสียงตำหนิเล็กน้อย

“ผมคิดว่าเป็นแนวทางปรับแก้ต้นฉบับที่ผ่านการคิดวิเคราะห์
มาอย่างดีแล้วนะ การเขียนต้นฉบับร่วมกับรองนายกเทศมนตรี
ยามาตะอาจเป็นภาระที่หนักหนาจริง แต่นายกเทศมนตรีเป็นคน
ตั้งต้นขอให้คุณมียามาโตะรับงานนี้เอง จึงควรแสดงความ
เป็นผู้ใหญ่ด้วยการทำตามข้อเสนอแนะของเขาไม่ใช่หรือ”

นายกเทศมนตรีถอนหายใจเบา ๆ

“— เข้าใจแล้วครับ”

ชนะแล้ว... คำนั้นฟังดูเกินตัวไปหรือเปล่านะ

การโน้มน้าวนายกเทศมนตรีกับคุณยามาตะได้ในครั้งนี้
ถือเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่ผมไม่ได้สัมผัสมานาน

ผู้ให้บริการเลือกหนังสือคนแรก

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอจบการประชุมแต่เพียงเท่านี้ครับ ขอขอบคุณทุกท่านมากนะครับ”

ผมออกจากห้องพร้อมคนทั้งสี่เพื่อเดินไปส่งพวกเขา แล้วจู่ๆ อาจารย์ย็อซากะก็หยุดยืนกะทันหัน

มีอะไรหรือเปล่าล่ะ

ผมมองตามสายตาของเขาไป และเห็นโปสเตอร์ที่ติดเคาะออกแบบแปะไว้บนผนัง

“หนังสือคัดสรรให้คุณ ร้านหนังสือมุเกตต์เปิดให้บริการเลือกหนังสือตามความต้องการของลูกค้าทุกท่าน เพียงระบุจำนวนเล่มที่ต้องการและงบประมาณที่กำหนด กรุณาสอบถามรายละเอียดกับเจ้าของร้าน”

“อืม...”

อาจารย์ย็อซากะหันกลับมา

“ตอนนี้สะดวกให้บริการมั๊ย”

ไม่เคยคิดเลยว่าผู้ให้บริการเลือกหนังสือคนแรกของร้านจะเป็นอาจารย์ย็อซากะ มิน่าซ้ำหัวข้อยังเป็น “หนังสือที่เด็กทารกชอบ” เขาบอกว่าภรรยาจะคลอดลูกสาวในเดือนกุมภาพันธ์

“รอดูสิครับ”

ผมรีบวิ่งไปที่โต๊ะของนากาเสะ โมโมะ

“คุณนากาเสะ”

ไหล่บอบบางของเธอกระตุกเบาๆ นากาเสะ โมโมะ คงกำลัง
จดจ่อกับงานตรงหน้าอยู่พอสมควร เธอพับโน้ตบุ๊กปิดลงอย่าง
รวดเร็วแล้วมองมาทางผม

“สำเร็จมั้ยะคะ”

“อะไรเหรอ”

“เรื่องโน้มนำนายกเทศมนตรีกับคุณยามาตะ”

“อ้อ เรียบร้อยแล้ว ต้องขอบคุณคุณนากาเสะเลยละ คืองี้ละ
เรื่องบริการเลือกหนังสือนะ พอจะเลือกหนังสือสำหรับเด็กทารก
ให้ได้มั้ยะ”

“ลูกค้ารายแรกมาแล้วเหรอคะ”

“ใช่แล้ว แต่ปู่บ๊อบบีนอยนะ เพราะเขาขอตอนนี้นี่เลย”

“จะไปเดี๋ยวนี้คะ”

นากาเสะ โมโมะ ลูกพรอดจากที่นั่น

“ไหวหรือเปล่า พอดีเป็นหนังสือสำหรับเด็กทารกด้วยนะ”

“งานถนัดเลยคะ ฉันเรียนรู้อะไรหลายอย่างมาจากคุณซากิโกะ
ด้วย”

จากนั้นเธอก็เดินตรงไปที่ห้องหอคอยด้วยอย่างก้าวอันมาดมั่น

อาจารย์ฮิซาคะเผยสีหน้าตกใจไปชั่วขณะเมื่อเห็นเด็กสาว
ในเครื่องแบบนักเรียนอย่างนากาเสะ โมโมะ แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร
“เป็นพนักงานเลือกหนังสือที่อายุน้อยมากเลยนะครับเนี่ย” คุณฮอนโจ
เอ่ยทักเรื่องนั้นอย่างเป็นกันเอง “ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายก็จริง
แต่เป็นนักอ่านตัวยงอันดับหนึ่งของเมือง A เชียวละ” คุณยามาตะ
การันตี

นากาเตะ ไมโมะ แนะนำตัวสั้นๆ แล้วถามคำถามอาจารย์
อิซาคะสองสามข้อก่อนจะเริ่มเลือกหนังสือในห้องหอคอย

หลังจากผ่านไปราวสิบนาที เธอก็ถือหนังสือจำนวนหนึ่ง
ออกมา—ได้แก่ ซ่าซ่า แคว่กั๊ว¹³ คุณแม่แมวดำ¹⁴ หนูไม่เอา¹⁵
เจ้าเต่าทองน้อยทั้งสิบ¹⁶ แมวเหมียวเที่ยวกลางคืน¹⁷ เมื่อทาโร่
ออกไปข้างนอก¹⁸ หนอนจอมหิว¹⁹ บันทึกวายุ่วงคุณแม่มือใหม่
เล่ม 1²⁰

“นอกจากเล่มหลักๆ ที่ขึ้นชื่อแล้ว ฉันเลือกเล่มอื่นๆ
ที่น่าสนใจมารวมไว้ให้ด้วยค่ะ บางเล่มถ้าน้องโตกว่านี้นิดหน่อย
ก็ยังอ่านสนุกเหมือนเดิม บางเล่มก็เลือกให้เข้ากับบุคลิกของอาจารย์
อิซาคะ เรื่องคุณแม่แมวดำใช้ภาพที่เล่นกับสีดำได้อย่างน่าทึ่งเลยคะ
ส่วนเจ้าเต่าทองน้อยทั้งสิบ เป็นหนังสือภาพที่มีลูกเล่นต่างๆ แล้วก็
ยังมีเรื่องบันทึกวายุ่วงคุณแม่มือใหม่ เอาไว้ให้คุณแม่คลายเครียด
ด้วยคะ เรื่องนี้รับรองว่าหัวเราะร่วนแน่นอน เป็นยังไงบ้างคะ”

นากาเตะ ไมโมะ เรียงหนังสือทั้งหมดลงบนเคาน์เตอร์แล้ว

¹³ じゃあじゃあびりびり (Jaa Jaa Biri Biri) โดย มัตสึชิ ในริโกะ

¹⁴ くろねこかあさん (Kuroneko Kaasan) โดย ฮิกากิ คุมเปย์

¹⁵ いやだいやだ (I Don't Want to!) โดย เซนะ เคย์โกะ

¹⁶ Ten Little Ladybugs โดย เมลานี เกริร์ธ

¹⁷ The Cat At Night โดย ดาร์ลอฟ อิปการ์

¹⁸ たろうのおでかけ (Stop, Taro!) โดย มูรายามะ เคย์โกะ

¹⁹ The Very Hungry Caterpillar โดย อีริค คาร์ล

²⁰ ママはテンパリスト 1 (Mama wa Tenparisuto 1) โดย ฮิกากิ มูระ

ถามความเห็น

“...ดูดีใช้ได้เลยละ แต่หนังสือการ์ตูนเล่มนี้นั้น...”

อาจารย์อักษะดูไม่ค่อยมั่นใจนักขณะที่มองหน้าปกเรื่อง
บันทึกวายุปวงคุณแม่่มือใหม่ คุณฮอนใจเห็นดังนั้นจึงพูดขึ้น

“เรื่องนี้สนุกมากครับ ขนาดบ้านผมยังมีครบทั้งสี่เล่ม ผมว่า
ซื้อไปทั้งหมดนี้เลยก็ได้ครับ แต่ละเล่มคัดสรรมาอย่างดีทีเดียว”

“จริงหรอ งั้นก็โอเค ขอรับทั้งหมดเลยครับ คุณนากาสะ
ขอบคุณมากนะที่เลือกหนังสือให้ ช่วยได้เยอะเลย ทั้งผมทั้งภรรยา
ไม่ค่อยมีเวลาไปร้านหนังสือเท่าไรนะ”

อาจารย์อักษะพูดพลางยิ้มอย่างพอใจ นายกเทศมนตรี
คุณฮอนใจ และคุณยามาตะต่างปรบมือให้นากาสะ โมโมะ จิน
เธอนำแดงเพราะความเขิน

22

สัญญาณสู่การเปลี่ยนแปลงในทางบวก

“ใกล้ถึงช่วงหิมะตกทับถมแล้วสินะ ปีนี้มีอะไรเกิดขึ้น
เยอะแยะเลยนะ”

คุณชูเงนุมะเดินกลับเข้ามากลางห้องหลังเสร็จจากการ
ถ่ายภาพหิมะกลีบโบตั๋นที่ร่วงโปรยปรายอยู่นอกหน้าต่าง

ผมเปิดกล่องสีแดงเข้มบนพื้นแล้วหยิบของประดับต้น
คริสต์มาสที่ทำจากแก้วชิ้นมาชิ้นหนึ่ง ก่อนจะแขวนไว้กับต้นคริสต์มาส
ในตำแหน่งสะดุดตา มันคือลูกบอลแก้วสีครามที่วาดรูปกวาง

เรนเดียร์สี่เงินเอาไว้ เป็นของประดับสุดโปรดที่คุณยายบังเอิญเจอตอนไปเที่ยวเยอรมนี

ในเดือนธันวาคมของทุกปี คุณตาคุณยายผู้หลงรักเทศกาลคริสต์มาสจะช่วยกันประดับต้นคริสต์มาสขนาดใหญ่ไว้ในห้องหอคอย จนกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ และผมก็รับหน้าที่สานต่อประเพณีนั้น

ส่วนอิคเคะคุงกำลังผูกคูกก็ขมบึ้งชิงไว้กับกิ่งของต้นคริสต์มาสอีกฝั่งหนึ่ง คุณก็มีลักษณะเป็นรูปต่างๆ เช่น ชานตาลอดสเกล็ดหิมะ กวางเรนเดียร์ และนางฟ้า แต่ละชิ้นมีเศษลูกกวาดสีแดง เขียว เหลือง และฟ้าแปะอยู่บนผิวหน้า เมื่อต้องแสงสว่างก็ส่องประกายสวยงามราวกับกระจกสี

“หม่าม้า ดูจิ! ต้นคริสต์มาส!”

ริโอะจึงส่งเสียงร้องอย่างตื่นเต้น วันนี้เธอมาที่ร้านช้ากว่าทุกวัน

“สวยจังเลย — อ๊ะ สูดยอด ดูสิริโอะ พวกนี้ทำจากคูกก็หมดเลยนะ มีวิบๆ วับๆ อยู่ข้างในด้วย”

“ว้าว”

“ทำยังไงเหรอะคะ”

คุณซากิโกะถามอิคเคะคุง

“ผมทุบลูกกวาดให้เป็นเศษเล็กๆ แล้วโรยบนเนื้อคูกก็ทำให้เฝ้าลงไปก่อนเอาเข้าเตาอบครับ ลูกกวาดจะละลายเหลวในตอนที่กำลังอบ พอเย็นแล้วก็จะแข็งตัวอีกครั้งครับ”

“โห ฟังดูน่าสนุกจังเลย”

“แม่ทำบ้างจิ”

“อืม...ทำเองคงจะยาก บ้านเราไม่มีเตาอบนะ โทษทีนะ”

“ไม่อาว หนูจะทำ”

“อย่าดื้อสิจ๊ะ”

“อิคเคะคงต้องทำเพิ่มอยู่แล้วใช่ไหม ให้น้องมาทำด้วยกันสิ”

คุณชูเงงมุมะเสนอไอเดียเพื่อช่วยคุณซากิโกะซึ่งกำลังตกที่นั่ง

ลำบาก

“จริงด้วย เอาสีๆ”

ผมสนับสนุนอีกเสียง

“แบบนั้นมัน...ฉันฉันจะจ่ายค่าวัตถุดิบให้แล้วกันนะคะ”

คุณซากิโกะแสดงท่าทีเกรงใจ อิคเคะคงตอบเธอด้วยรอยยิ้ม

สดใส

“ไม่เป็นไรครับ มีคนช่วยงานเพิ่มผมก็ยิ่งสบาย”

“แต่ว่า...”

“ถ้าฉันก็ให้ซื้อหนังสือหนึ่งเล่มเป็นข้อแลกเปลี่ยนสิ เอาไบเบิลจามาใช้แทนตัวเข้าเรียนทำขนมได้มั๊ยอาทิจะคุณ”

สมเป็นคุณชูเงงมุมะจริงๆ เธอรับมือกับปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างดีเยี่ยม

“ได้เลยครับ”

“...ฉันคงต้องขอใช้บริการนี้แล้วละคะ จะได้ช่วยเพิ่มยอดขายให้ร้านไปในตัวด้วย”

คลาสเรียนทำขนมของอิคเคะคงที่เริ่มต้นขึ้นอย่างไม่จริงจัง กลับได้รับความนิยมล้นหลามเกินคาด

คุณซากิโกะกับริโอะจังนำคุกกี้กระจกสีกลับไปประดับต้นคริสต์มาสที่บ้าน จนไปเตะตาแม่ลูกอีกหลายคู่ที่แวะมาหา

พวกเธอจึงติดต่อมายังร้านหนังสือมุเกตต์เพื่อบอกว่า “พวกเรา
ก็อยากลองทำเหมือนกัน”

เราตอบรับคำเรียกร้องทันทีด้วยการเปิดคลาสเรียนครั้งที่สอง
และสาม จากนั้นคลาสเรียนทำขนมของอิเคดะคุงก็ค่อย ๆ เป็นที่
รู้จักไปทั่วเมืองด้วยการบอกเล่าแบบปากต่อปาก นอกจากการ
ทำขนมแล้ว หน้าตาที่หล่อเหลาคมคายประกอกับความร่าเริง
แจ่มใสและใจดีของอิเคดะคุงก็เป็นที่ชื่นชมอย่างมากเช่นกัน

ผ่านไประยะหนึ่ง คราวนี้ลาเต้อาร์ตที่อิเคดะคุงเสิร์ฟในคาเฟ่
ก็กลายเป็นที่เลื่องลือ แม่บ้านหลายคนเริ่มแวะเวียนมาระหว่างทาง
ไปรับไปส่งลูกที่โรงเรียนอนุบาล ส่วนแม่ลูกที่มากันเป็นคู่ก็เพิ่มมาก
ขึ้นเช่นกัน

เมื่อเห็นโอกาส คุณชูงูมะจึงผุดไอเดียอันยอดเยี่ยมได้
อีกครั้ง นั่นคือการรับฝากเด็กเล็กแล้วอ่านหนังสือให้ฟังในห้อง
หอคอย โดยมีเป้าหมายว่า “เพื่อให้เหล่าคุณแม่ได้นั่งจิบเครื่องดื่ม
อย่างสบายใจ”

คุณชูงูมะอ่านหนังสืออย่างคล่องแคล่วจะฉานด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวลแสนไพเราะที่ดึงดูดให้เหล่าเด็กน้อยหลงใหล แน่นอนว่า
หน้าที่เลือกหนังสือเป็นของนากาเสะ โมโมะ

เธอใช้เซนส์ในการเลือกหนังสือได้อย่างสมบูรณ์แบบ นอกจาก
หนังสือภาพเกี่ยวกับคริสต์มาสแล้ว ยังมีหนังสือที่เข้ากับบรรยากาศ
อย่างเรื่องไปซื้อถุงมือกัน²¹ และวันหิมะตก²² ด้วย เด็ก ๆ ที่เห็นแล้ว

²¹ てぶくろをかいに (Buying Mittens) โดย นิอิชิ นันจิ

²² The Snowy Day โดย เชซรา แจ็ค คิตส์

ชอบก็จะอ่อนให้คุณแม่ซื้อ ทำให้ทางร้านขายหนังสือได้อีกหลายเล่ม
ดูเหมือนเหล่าลูกค้าที่บังเอิญแวะเข้ามาจะใช้เวลาอยู่ในร้าน
นานกว่าเมื่อก่อน พอผ่านไปเรื่อย ๆ ก็เริ่มมีลูกค้าหน้าเก่ากลับมา
อุดหนุนมากขึ้น นี่อาจเป็นผลพวงจากการที่บรรยากาศภายในร้าน
ดูดีกว่าเดิมโดยเฉพาะส่วนของห้องหอคอยและคาเฟ่

ในครัวตอนช่วงพักเบรก

“บรรยากาศร้านดูดีขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย แต่พอมีลูกค้า
อยู่ในร้านนานขึ้น เราสี่คนก็ไม่ค่อยมีโอกาสได้มานั่งจิบเครื่องดื่ม
พร้อมหน้ากันเท่าไร แอบเสียดายอยู่เหมือนกันนะ”

คุณชูงู่มะพูดแล้วเริ่มเคี้ยวสตอลเลน²³ ที่อึเคตะคุงอบด้วย
ตัวเอง เขาใส่ผลไม้แห้งและถั่วลงไปเต็มๆ เนื้อแป้งมีความแข็ง
เหนียว อีกทั้งยังหอมกลิ่นเครื่องเทศชัดเจน เข้ากับชาดาร์จีลิง²⁴
รสเข้มเป็นอย่างดี

“คุณชูงู่มะ อึเคตะคุง คุณนากาสะะ ผมขอบคุณทั้ง
สามคนมากเลยนะครับ”

ด้วยความสามารถที่ยอดเยี่ยมของทุกคน ยอดขายของ
ร้านหนังสือบูเกต์จึงกระเตื้องขึ้นในที่สุด

“มุมนั่งหนังสือคริสต์มาสของคุณอาภิระก็ดีมากเลยนะคะ”

นากาสะะ โมโมะ เอ่ยประโยคสั้นๆ ที่เห็นความคาดหวัง

²³ ขนมปังลักษณะคล้ายแป้งเค้กผสมผลไม้แห้งและถั่วต่างๆ เป็น
เมนูที่ชาวเยอรมันนิยมรับประทานในช่วงคริสต์มาส

²⁴ ชาชนิดหนึ่งที่ปลูกในเมืองดาร์จีลิง รัฐเบงกอล ประเทศอินเดีย

“จริงเหรอ”

“ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะใช้วิธีนั้นได้ด้วย”

“แค่บังเอิญนะ เห็นชั้นหนังสือแล้วนึกขึ้นได้พอดี”

ผมลองทำอะไรแหวกแนวดูเพราะรู้สึกว่าการจัดมุมหนังสือ
ริมพิเศษแบบทั่วๆ ไปก็คงไม่ได้ผลเหมือนเดิม

ผลงานที่เรียงอยู่บนแท่นวางหนังสือมีเพียงเรื่องห้องเรียน
ลอยฟ้า²⁵ ของเอริช เคสท์เนอร์ เท่านั้น

หนังสือเล่มนี้คือวรรณกรรมเยาวชนคลาสสิกที่ขายดีมาตลอด
ระยะเวลาเกือบเก้าสิบปีนับตั้งแต่เริ่มตีพิมพ์ครั้งแรก และยังคงได้รับ
การตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องจากสำนักพิมพ์หลายแห่ง

ผมคิดว่าหากนำหนังสือแต่ละเวอร์ชันมาเปรียบเทียบให้เห็น
ความแตกต่างของการออกแบบรูปเล่มและการแปลเป็นภาษาต่างๆ
ก็น่าสนใจไม่น้อย จึงลองนำฉบับที่มีอยู่ในร้านแต่เดิมมาจัดแสดง
รวมกับอีกหลายเล่มที่สั่งมาเพิ่ม ผลคือมีลูกค้าให้ความสนใจและ
ซื้อติดไม้ติดมือกลับไปหลายคน ทั้งนี้ฉบับที่ได้รับความนิยมที่สุด
คือ ห้องเรียนลอยฟ้า ฉบับแปลใหม่ ที่มีภาพประกอบสอดแทรก
อยู่มากมาย

“ยอดขายของเดือนตุลาคมดีที่สุดในอดีตตั้งแต่เปิดร้านมาเลยครับ
นอกจากคลิป์วิดีโอเกี่ยวกับคลาสเรียนทำขนมของอิคะคุงแล้ว รูปภาพ
ในเว็บไซต์ที่คุณชูงูมะถ่ายก็ได้กระแสดอบบริติเยี่ยมเช่นกัน ส่วน
บริการเลือกหนังสือของคุณนากาเสะก็เริ่มมีคนติดต่อเข้ามาเยอะ

²⁵ *The Flying Classroom* โดย เอริช เคสท์เนอร์

ขึ้นเรื่อย ๆ อาจารย์อิซากะเองก็ยังแข็งแรงว่าอยากให้ช่วยเลือกหนังสือ แล้วส่งไปให้ทุกคน โดยมียงบประมาณให้เดือนละหนึ่งหมื่นเยน สัปดาห์นี้มีลูกค้าที่เห็นคลิปปิดีโอกับเว็บไซต์แล้วมาที่ร้านจริง ๆ งบประมาณยี่สิบคนเลยครับ ความทุ่มเทของพวกคุณทั้งสามคนกำลัง ผลิดอกออกผล และทำให้สถานการณ์ของร้านดีขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ผมต้องขอบคุณทุกคนมากเลยนะครับ”

หากมีแค่ผมคนเดียว ตอนนี้ร้านหนังสือบูเกต์อาจปิดกิจการ ไปแล้วก็ได้

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก พวกเราเองก็มาใช้พื้นที่ของร้าน ตามใจชอบเหมือนกัน”

“ใช่แล้วครับ ต้องทำอะไรตอบแทนบ้างถึงจะถูก”

อิเคดะคุรินซาเต็มลงในถ้วยของทุกคน

“ว่าแต่เรื่องทำหนังสือละเป็นไงบ้าง อากิระคุณต้องเป็นคนกลางระหว่างนายกเทศมนตรีกับคุณยามาตะใช่ไหม คงเหนื่อยแะ เลยสินะ”

ผมยิ้มเจื่อน สองคนนั้นมีความเห็นไม่ลงรอยกันบ่อยครั้ง ทุกครั้งผมต้องไปที่สำนักงานเทศบาลเพื่อรับฟังทั้งสองฝ่ายและ พยายามไกล่เกลี่ย

“ท่านนายกเทศมนตรีนี่ดีจริง ๆ เลยนะครับ!”

“คุณยามาตะนั่นแหละ”

“วันนี้มีอะไรกันอีกล่ะครับ”

“อ้อ อากิระคุณ ฟังฉันนะ ก็ท่านนายกเทศมนตรีนะสิ...”

ทั้งสองคนต่างคัดค้านสิ่งที่อีกฝ่ายเขียนแทบจะทุกครั้ง ทำให้เนื้อหาในต้นฉบับมีการโต้แย้งกันไปมาจนเลยเถิด ผมชี้แนะเรื่องนี้ไปหลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่มีใครยอมทำตามเสียที คำติติงของผมจึงเริ่มเด็ดขาดขึ้นเรื่อย ๆ และแล้ววันหนึ่ง ความอดทนของผมก็ถึงขีดสุด

“ทั้งสองคนช่วยทำตัวให้มันดี ๆ หน่อยเถอะครับ”

ทันใดนั้นนายกเทศมนตรีและคุณยามาตะที่กำลังถกเถียงกันอย่างเคยก็เงียบกริบในพริบตา

“อาทิจะคุง ไม่เห็นต้องดูขนาดนั้น...”

“ไม่ได้ครับ ผมขอพูดตรง ๆ เลยแล้วกัน”

ผมเชื่อว่าตัวเองคือบรรณาธิการที่มีความถ้อยที่ถ้อยอาศัย ยามปฏิสัมพันธ์กับนักเขียนก็จะใช้ถ้อยคำนุ่มนวลที่สุดเพื่อให้อีกฝ่ายมีกำลังใจในการทำงาน แต่สำหรับสองคนนี่คงใช้วิธีนั้นไม่ได้

“ยังจำได้มั๊ยครับว่าก่อนที่จะผมจะรับช่วงต่อกิจการร้านหนังสือบูเกต์ คุณยามาตะกับนายกเทศมนตรีเคยพูดอะไรไว้”

“...”

ทั้งสองต่างไม่มีใครยอมปริปาก ผมจึงพูดขึ้นเอง

“ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไร พวกเราพร้อมช่วยเต็มที่แน่นอน... เคยพูดไว้แบบนี้ใช่มั๊ยครับ”

“อ้อ เหมือนจะใช้...หรือเปล่าอะ ท่านนายกเทศมนตรี”

“น่าจะใช่ละมั๊ยครับ...”

“ช่วงนี้ทั้งสองคนทำให้ผมเดือดร้อนอย่างหนักเลยครับ ช่วยแก้ไขเรื่องนี้ด้วยเถอะครับ”

“...ขอโทษที่”

“...ต้องขอโทษด้วยครับ”

เหตุการณ์นั้นเป็นจุดเปลี่ยนให้เนื้อหาต้นฉบับของนายกเทศมนตรีและคุณยามาตะเริ่มมุ่งหน้าไปในทิศทางที่ถูกที่ควร

คุณยามาตะอาศัยอยู่ที่เมือง A มาตั้งแต่เกิด จึงมีญาติสนิทมิตรสหายมากหน้าหลายตา เครือข่ายสายสัมพันธ์ของเขาครอบคลุมไปทั่วทุกซอกมุมของเมืองนี้

ขณะที่นายกเทศมนตรีนั้นออกจากเมือง A ไปตอนเช้าเรียนชั้นมัธยมปลาย ก่อนจะกลับมาในอีก 20 ปีให้หลัง สิ่งที่เขาู้และเข้าใจเกี่ยวกับเมือง A จะมาจากข้อมูลเป็นหลัก รายละเอียดจึงแตกต่างจากภูมิความรู้ของคุณยามาตะ ที่สำคัญคือความรู้สึกรักบ้านเกิดของทั้งสองคนนั้นดูคนละระดับกันอย่างชัดเจน

จริงอยู่ว่านายกเทศมนตรีตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ในการฟื้นฟูเมือง A อย่างจริงจัง แต่สำหรับผมแล้วนั้นเกิดจากความรับผิดชอบที่มีต่องาน ทุกอย่างจึงเป็นไปอย่างสุขุมรอบคอบและมีเหตุมีผล เมื่อสิ่งเหล่านั้นปรากฏออกมาผ่านตัวอักษรจึงแทบไม่เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกในฐานะมนุษย์คนหนึ่งเลย

ส่วนคุณยามาตะนั้นมีความมุ่งมั่นอันแรงกล้าอยู่เต็มเปี่ยม ตัวอักษรของเขาท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกรักบ้านเกิด ทำให้ต้นฉบับมีชีวิตชีวาและทรงพลัง นี่เป็นสาเหตุว่าทำไมการให้คุณยามาตะมาเป็นผู้เขียนรวมจึงมีความหมายเป็นพิเศษ

แม้ว่าเขาจะสู้นายกเทศมนตรีไม่ได้ในเรื่องการคิดนโยบายบริหารจัดการเมือง และปัจจุบันก็ถูกดึงให้เข้ามาทำงานในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรี แต่ถึงอย่างไรคุณยามาตะก็ยังถือเป็นบุคคล

สำคัญผู้เป็นตัวแทนของเมือง A เจกเซนที่ผ่านมา

สำหรับเนื้อหาที่อาจารย์อิซากะและคุนฮอนโจเป็นคนรับผิดชอบนั้น ผมให้คุณยามาดะร่วมเขียนด้วยบางส่วน แม้ไม่ได้มากมายนัก แต่เมื่อการปรับแก้ต้นฉบับคืบหน้าไปเรื่อย ๆ “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” ก็ยิ่งดูน่าสนใจขึ้นไปอีกชั้น

เมื่อถึงช่วงคริสต์มาส ไฟล์ต้นฉบับก็ได้รับการจัดหน้าและพิมพ์ออกมาเป็นแบบร่างที่เรียกกันว่า “แกลลีย์ปรีฟ”²⁶ ซึ่งใช้สำหรับตรวจทานงานเขียน และหลังจากผ่านกระบวนการพิสูจน์อักษรอีกสองครั้ง “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” ก็เสร็จสมบูรณ์ในช่วงปลายเดือนมกราคม

หน้าปกเป็นสีฟ้าไล่โทนจากอ่อนสู่เข้ม เราเลือกใช้สีจากท้องฟ้าและน้ำทะเลของเมือง A วางตัวอักษรเจาะขาวเป็นชื่อหนังสือขนาดใหญ่ ถัดลงมาเล็กน้อยคือชื่อและตำแหน่งกับองค์กรที่ผู้เขียนทั้งสองคนสังกัดอยู่

นอกจากนี้ บนโอบิ²⁷ สีน้ำเงินเข้มยังมีเส้นสีขาววาดเป็นแผนที่เมืองพร้อมรูปสิ่งปลูกสร้างเชิงประวัติศาสตร์กระจายอยู่ตามจุดต่าง ๆ นี่คือภาพสเก็ตช์ที่คุนฮอนโจร่างเอาไว้เป็นข้อมูลประกอบก่อนเริ่มทำโปรเจกต์นี้ ลายเส้นที่มีชีวิตชีวาดูเข้ากับบุคลิกของหนังสือได้อย่างลงตัว

²⁶ Galley Proof คือการนำไฟล์ต้นฉบับที่ปรับแก้เสร็จเรียบร้อยแล้วมาจัดหน้า แล้วปริ้นต์ออกมาเพื่อตรวจเลย์เอาต์และคำผิดต่าง ๆ อีกครั้ง

²⁷ สายคาดปกหนังสือที่มีไว้เพื่อใส่คำโปรยหรือลูกเล่นต่าง ๆ ให้ดึงดูดสายตามากขึ้น

“ไม่อยากเชื่อเลยว่าสิ่งที่ตัวเองเขียนจะกลายเป็นหนังสือได้จริงๆ”

ณ ห้องนายกเทศมนตรี

เมื่อผมนำตัวอย่างหนังสือ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” ไปให้คุณยามาตะก็ประคองมันไว้นิ่งด้วยสองมือราวกับทะนุถนอมของล้ำค่า ผมชื่นชอบชายคนนี้ในจุดที่เขามีอารมณ์ร่วมกับทุกสิ่งอย่างเต็มที่

“พอออกมาเป็นรูปเล่มแบบนี้ เห็นแล้วหายเหนื่อยเลยนะครับ”

ผมรู้สึกว่ารอยยิ้มของนายกเทศมนตรีดูสดใสกว่าทุกครั้ง

“ต้องขอบคุณทั้งสองคนมากนะครับ”

พวกเขาทำได้ดีจริงๆ

“จะวางขายสัปดาห์หน้าเหอะครับ”

“ยังครับ ผมคิดว่าจะทำการตลาดก่อนนิดหน่อย นอกจากประกาศลงเว็บไซต์แล้ว ผมจะเอาไปนำเสนอตามร้านหนังสือในโตเกียวด้วยครับ”

“ทุ่มเทมากเลยครับ”

“อยากขายให้ได้เยอะๆ นะครับ”

ช่วงที่ยังทำงานในสำนักพิมพ์มารูยามะ ผมแทบไม่ได้ทำกิจกรรมด้านการตลาดเลย มีเพียงการไปพูดคุยกับร้านหนังสือบางแห่ง หรือไม่ก็พนักงานขายหนังสือที่สนิทสนมกันเท่านั้น เนื่องจากหัวหน้าบรรณาธิการโกโตมีนโยบายในการมอบหมายหน้าที่เหล่านี้ให้ฝ่ายขายเป็นหลัก

“ตั้งเป้าไว้เท่าไรเหอะ อากิระคุง”

“สามหมื่นเล่มครับ”

ตัวเลขนี้เทียบเท่าหนังสือเบสท์เซลเลอร์ในหมวดสารคดี

“โอ้โฮ นั่นมันสิบห้าเท่าของจำนวนสองพันเล่มที่จะพิมพ์ครั้งแรกเลยไม่ใช่หรือครับ”

ไม่บ่อยนักที่นายกเทศมนตรีจะเผยน้ำเสียงตกใจให้ได้ยิน

“ใช่ครับ ถ้าไม่เกิดปัญหาใหญ่อะไรจริง ๆ ผมคิดว่าฉบับพิมพ์ครั้งแรกน่าจะขายหมดได้ แต่จุดหมายที่ตั้งไว้อยู่เหนือกว่านั้นหลายชั้น หนังสือเล่มนี้มีศักยภาพมากพอครับ”

ผมจะขายมันให้ดู

23

ที่โตเกียว — 1

โตเกียวที่ผมกลับมาเยือนเป็นครั้งแรกในรอบครึ่งปีนั้นไม่มีอะไรต่างจากเดิม

อากาศที่เจือฝุ่นควัน ย่านสำนักงานอันพลุกพล่าน และหมูตึกสีทึมเทา ผมนึกว่าทุกอย่างจะดูแปลกตากว่านี้ แต่กลับไม่เป็นแบบนั้นแม้แต่น้อย ผมรู้สึกคล้ายติดอยู่ในลัทธิสมายาว่าเพ็งกลับจากการไปอยู่ที่เมือง A เป็นเวลาสั้น ๆ ในช่วงลาพักร้อน

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ โทษที่ที่รบกวนตอนงานยุ่ง”

ผมเข้าไปในคาเฟ่ซึ่งเป็นสถานที่นัดหมาย อีกฝ่ายนั่งรออยู่ก่อนแล้ว เขาคือไอดะ ซาโตชิ เพื่อนร่วมรุ่นที่เรียนคาบสัมนา

เดียวกับผมในมหาวิทยาลัย ซึ่งปัจจุบันทำงานอยู่บริษัทหนังสือพิมพ์

“ไม่ยุ่งขนาดนั้นหรอก ตอนนี้นั่งอยู่กองศิลป์วัฒนธรรมและ
บันเทิงแล้ว ว่าแต่ไม่ค่อยเห็นแกใส่สูทแบบนี้เลย”

“ต้องติดต่อธุรกิจจินตหน่อยนะ”

ผมทิ้งตัวลงบนที่นั่งผิงตรงข้าม

“ตระเวนเยี่ยมร้านหนังสือเหวอ”

“อ้อ”

“คงเหนื่อยแย่ละสิ ตอนอยู่สำนักพิมพ์มารูยามะไม่ต้องทำ
ถึงขนาดนี้ใช่ไหมล่ะ ฉันไปฉลองส่งท้ายปีเก่ากับเพื่อนที่เรียนคาบ
สัมนาเดียวกับเรามา พอเล่าว่าแกผันตัวไปเป็นเจ้าของร้านหนังสือ
ที่ต่างจังหวัด พวกนั้นก็ตกใจกันใหญ่ มีหน้าซ้ำแกยังจัดพิมพ์หนังสือ
เองอีก เป็นเส้นทางชีวิตที่เหนือความคาดหมายจริง ๆ นะ แล้ว
หนังสือที่ว่าอยู่ไหนล่ะ”

“นี่ไง”

ผมยื่นหนังสือ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” ให้ไอดะ

หนังสือพิมพ์ C ที่เขาทำงานอยู่คือสื่อระดับประเทศที่มี
ยอดพิมพ์มากที่สุด และในแต่ละฉบับยังมีคอลัมน์แนะนำหนังสือ
ซึ่งเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านจำนวนมาก ผมจึงติดต่อมาขอปรึกษาว่า
เป็นไปได้หรือไม่ที่จะเสนอให้หนังสือของนายกเทศมนตรีได้รับ
คัดเลือกให้อยู่ในคอลัมน์นี้

ไอดะรับหนังสือไปเงยบ ๆ เขาพิจารณาละเอียดบนปกแล้วดู
หน้าสารบัญ ก่อนจะเปิดไปยังหน้าลิขสิทธิ์

“มีสี่ชาวะ มุตสึโกะ เป็นคนออกแบบรูปเล่มเหวอเนี่ย ได้
มือฉมังมาทำให้เลยนี่นา โชคดีมากเลยนะ”

ไอเดียยังคงเป็นเจ้าแห่งข้อมูลเช่นเดิม ชายคนนี้รู้ลึกรู้จริงแทบทุกเรื่องตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ดังนั้นเมื่อเขาตัดสินใจทำงานในบริษัทหนังสือพิมพ์ ผมก็รู้สึกว่าจะดูเหมาะสมเหลือเกิน

“เจ้าตัวอาศัยอยู่ที่เมือง A พอดีนะ”

คุณมุตสึโกะอ่านต้นฉบับของ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” อย่างละเอียด และได้พูดคุยกับผู้เกี่ยวข้องหลายคนรวมถึงนายกเทศมนตรีด้วย จากนั้นจึงค่อยๆ ร่างภาพในหัวขึ้นมาว่าจะออกแบบหนังสืออย่างไร

เธอเสนอร่างออกแบบขั้นสุดท้ายมาทั้งหมดสามแบบ และผมก็เลือกแบบที่คิดว่าน่าจะดึงดูดผู้อ่านได้มากที่สุด เลี้ยววินาทีนี้คือหนึ่งในช่วงเวลาที่ทำให้ผมได้รับรู้ถึงคุณค่าของการทำงานเป็นบรรณาธิการ

หลังจากนั้นคุณมุตสึโกะได้ลงมือปรับแต่งอีกเล็กน้อยจนการออกแบบรูปเล่มเสร็จสมบูรณ์ นอกจากรสนิยมที่ยอดเยี่ยมแล้ว ความพิถีพิถันในการทำงานก็คงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เธอเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าบรรณาธิการและนักเขียนจำนวนมาก

นอกเหนือจากภาพทิวทัศน์มุมกว้างของเมือง A รวมถึงรูปถ่ายสถานที่และสิ่งปลูกสร้างสำคัญที่ถูกกล่าวถึงในโปรเจกต์นี้แล้ว คุณมุตสึโกะยังเสนอไอเดียในการลงรูปถ่ายและประวัติคร่าวๆ ของผู้เกี่ยวข้อง — ซึ่งไม่ใช่เพียงผู้เขียนทั้งสี่คน แต่รวมถึงบุคคลอีกมากมายโดยเฉพาะเหล่าเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเทศบาล — ให้ปรากฏในหน้าแรกๆ ของหนังสือเช่นกัน

เมื่อทำเช่นนี้ก็จะรับรู้ได้อย่างแท้จริงว่าใครเกี่ยวข้องกับโปรเจกต์ด้วยหน้าที่อะไร และทุกคนในรูปถ่ายก็ล้วนยิ้มแย้มแจ่มใส

สร้างความเป็นมิตรให้แก่ผู้อ่านได้ ตัวเล่มมีขนาดประมาณปีหก²⁸ และเลือกใช้ปกอ่อน ความจริงผมอยากตีพิมพ์เป็นปกแข็ง แต่ก็ตัดใจเพราะไม่อยากให้ราคาสูงเกินไป

โอดะพลิกหน้ากระดาษดูแบบผ่านๆ แต่บางครั้งก็หยุดมือไว้ แล้วตั้งใจอ่านอย่างจริงจัง หลังจากผ่านไปราวสิบนาทีเขาก็เหลือบตาขึ้นมา

“ทำได้เยี่ยมไม่เบาเนี่ย น่าสนใจดี คงเสนอเข้าที่ประชุมคณะกรรมการเลือกหนังสือได้ แต่ถ้าได้รับเลือกให้เป็นหนังสือแนะนำในคอลัมน์นั้นจริง ๆ อย่างเร็วก็คงได้ลงในคอลัมน์ช่วงปลายเดือนกุมภาพันธ์ แกโอเคเหรอก เอาเข้าจริงแก้ไขเวลาทำโน่นทำนี่ก่อนวางขายนานเหมือนกันนะ หนังสือก็ใกล้จะเสร็จแล้วแท้ๆ ปกติถ้าได้ตัวอย่างหนังสือมา ไม่เกินสัปดาห์ก็น่าจะส่งเล่มจริงไปตามร้านเพื่อเริ่มขายแล้วไม่ใช่เหรอก”

“ฉันอยากละเมียดกับการขายสักหน่อยนะ”

นี่คือหนังสือที่พิเศษมาก ผมอยากทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ก่อนวางขายจริง ส่วนหนึ่งก็เพื่อตอบแทนคุณยามาตะและนายกเทศมนตรีที่ยอมตกลงทำงานเขียนร่วมกัน

“งั้นเอง เปลี่ยนวิธีทำงานจากตอนอยู่สำนักพิมพ์มารูยามะหน้ามือเป็นหลังมือเลยนะ แต่ฉันว่าดีแล้วละ ที่สำคัญคือหนังสือเล่มนี้มีคุณค่าพอให้ลงทุนลงแรง คณะกรรมการคัดเลือกหนังสือจะประชุมกันตอนห้าโมงเย็น น่าจะรู้ผลหลังหนึ่งทุ่มโน่นเลย โทษทีนะ ฉันช่วยได้แค่นี้แหละ”

²⁸ ประมาณ 5 x 7 นิ้ว

“แค่นี้ก็ซาบซึ่งมากแล้ว ขอบใจนะ แล้วเรามีหนังสือให้พิจารณาเล่มไหน”

“หาลิขิตเล่ม แต่จะมีแค่เล่มที่ได้รับคัดเลือก”

โอกาสหนึ่งในสิบอย่างนั้นหรือ ไม่เลว ต้องสำเร็จแน่นอน

24

ที่โตเกียว—2

คนถัดมาที่ผมเดินทางไปพบคืออูเอซิมะ นานะ สูดยอदनพนักงานขายหนังสือวัย 30 ปี ผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลแผนกวรรณกรรมของร้านหนังสืออูซุมิยะสาขาใหญ่

เธอตัดสินใจแหวกขนบเลือกทำงานในร้านหนังสือทั้งที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยด้านศิลปะ แต่หากนับรวมประสบการณ์ทำงานพิเศษสมัยเป็นนักศึกษา ต้องถือว่าเธอคือผู้เชี่ยวชาญที่มีประวัติการทำงานในสายนี้มานานถึง 12 ปี

เธอเคยทำให้หนังสือนิยายที่ผมดูแลตอนเพิ่งเข้าทำงานกลายเป็นผลงานยอดเยี่ยมระดับประเทศ ด้วยการช่วยนำหนังสือมาวางโชว์ปกบนแผง ทำป้ายข้อความโฆษณาที่ทั้งสวยงามและกระตุ้นให้อยากลองอ่าน นับแต่นั้นมาผมก็ไม่เคยลืมที่จะแวะไปทักทายเธอทุกครั้งเมื่อมีผลงานเล่มใหม่เตรียมวางขาย

“นี่สินะคะ หนังสือของนายกเทศมนตรีสุดหล่อคนนั้น...ว้าว คนอื่น ๆ ก็ดูดีไม่แพ้กันเลยนะคะเนี่ย คุณฮอนโจดูเป็นคนอบอุ่นแบบที่ฉันชอบเลย ส่วนรองนายกเทศมนตรียามาตะก็ดูน่าเกรงขาม

สุด ๆ!”

อุเอซิมะ นานะ เปิดหนังสือโดยไม่รอช้า พอเห็นรูปถ่ายของทั้งสี่คนที่ยืนเรียงกันเต็มสองหน้ากระดาษ เธอก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

เมื่อเทียบกับนายกเทศมนตรี อาจารย์อิซากะ และคุณฮอนโจ ที่ต่างก็ดูภูมิฐาน อาจต้องบอกว่าคุณยามาดะมีบุคลิกที่ไม่โดดเด่นเท่าแต่แฝงด้วยความเจตน์และสัมผัสได้ถึงตัวตนที่เด่นชัด การชวนคุณยามาดะเข้าร่วมทีมช่วยเพิ่มคุณค่าหลายด้านแม้กระทั่งในรูปถ่ายใบนี้ เขาทำให้หนังสือดูยิ่งใหญ่และทรงพลังมากขึ้น

“ให้ฉันจริง ๆ เหมอคะ ฉันเอาไปให้คนที่ดูแลแผนกหนังสือสารคดีก็ได้เนอะคะ”

“ขอบคุณที่หวังดีนะครับ แต่ผมอยากให้คุณอุเอซิมะมากกว่า ถ้าเห็นว่าเป็นหนังสือที่ดี ค่อยเอาไปแนะนำพนักงานแผนกหนังสือสารคดีก็ได้ครับ ผมยินดีอย่างยิ่ง”

อุเอซิมะ นานะ ไม่ได้เป็นแค่คอวรรณกรรมเท่านั้น แต่เธออ่านหนังสือทุกหมวดหมู่ ความสามารถในการเลือกหนังสือของเธอขึ้นชื่อว่าเป็นอันดับหนึ่งของร้านหนังสืออิซุมิยะ ในแต่ละวันจะมีพนักงานฝ่ายขายจากหลายสำนักพิมพ์นำแกเลอรีบุ๊กหรือไม้ก่หนังสืออภินันทนาการมาให้ หากเล่มไหนได้แรงสนับสนุนจากเธอก็มีโอกาสมากขึ้นที่จะได้วางโชว์ปกอยู่บนแผงหนังสือ

“เข้าใจแล้วค่ะ ฉันจะรีบอ่านให้จบเลย”

“ขอบคุณมากครับ แล้วก็ขอโทษด้วยที่ต้องรบกวนเวลา”

“ไม่เป็นไรเลยคะ ฉันเองก็ตั้งใจมาก ตอนได้ยินจากคนรู้จักว่าคุณมียาโมโตะกลายเป็นเจ้าของร้านหนังสือในต่างจังหวัด ความรู้สึกหลายอย่างก็ผสมปนเปกัน แต่ยังไงก็ถือเป็นเรื่องดีค่ะ ขอแสดง

ความยินดีกับการจัดพิมพ์ผลงานเล่มแรกด้วยนะคะ”

อุเอซิมะ นานะ มองเห็นความสามารถของฮิโรกาวะ โชตะ ตั้งแต่ต้น เธอดีใจมากเมื่อเขาได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดนิยาย และเฝ้ารอให้ผลงานตีพิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่มอย่างใจจดใจจ่อ

แน่นอนว่าผมไม่ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้เธอฟัง หรือแม้แต่เรื่องที่ผมเคยเป็นบรรณาธิการผู้รับผิดชอบผลงานของฮิโรกาวะ แต่เธอมีเครือข่ายคนรู้จักที่กว้างขวาง ไม่น่าว่าเธออาจรู้เบื้องลึกเบื้องหลังมาพอสมควรก็ได้

ในช่วงครึ่งวันหลังจากนั้น ผมตระเวนไปตามร้านหนังสือชื่อดังสาขาใหญ่ รวมถึงร้านหนังสืออิสระที่ได้รับคำชมว่าให้ความสำคัญกับการเลือกหนังสือเข้าร้านเป็นพิเศษ เพื่อมอบตัวอย่างหนังสือ “โปรเจกต์คีนชิฟเมือง A” ให้พิจารณา

มีทั้งร้านที่แสดงการตอบรับในแง่บวก รวมถึงร้านที่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่ยังไม่มียี่ห้อตัดสินใจสั่งหนังสือเล่มนี้ทันที เพราะถึงอย่างไรร้านหนังสือมุเกตส์ก็เป็นเพียงธุรกิจเล็ก ๆ ในต่างจังหวัด อีกทั้งยังเป็นการจัดพิมพ์หนังสือครั้งแรกอีกด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อไม่ได้ลงทะเบียนใช้บริการสายส่งหนังสือในฐานะสำนักพิมพ์ เจื่อนไขต่อรองกับร้านหนังสือจึงทำได้เพียงระบุว่า “ต้องมียอดสั่งอย่างน้อยห้าเล่มและจะรับซื้อกลับเมื่อหนังสือขายไม่หมด (คืนหนังสือโดยตรงไม่ได้)” ย่อมเป็นธรรมดาที่ทางร้านหนังสือจะเกิดความลังเล

อย่างไรก็ดี ผมเชื่อว่าหลายร้านน่าจะอยากสั่งเข้าไปวางขาย หลังจากได้ลองอ่านเนื้อหาจริงๆ และจะยิ่งเพิ่มมากขึ้นหากผลงานเล่มนี้ได้ไปอยู่ในคอลัมน์แนะนำหนังสือของหนังสือพิมพ์ C

“ขอมอบให้ทุกท่านครับ”

ผมวางตัวอย่างหนังสือสามเล่มที่เหลือลงบนโต๊ะ

สถานที่สุดท้ายที่ผมแวะไปคือลานจอดรถของโรงแรมบนชั้น 50 ของอาคารนิชิตะเกียว

ที่นี่คืออาคารพาณิชย์ครบวงจรซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานกฎหมายเซโอะของอาจารย์ชิซากะและบริษัท SA&C คอนซัลต์ติ้งของคุณฮอนโจ อาคารนี้ไม่ได้มีเพียงบริษัทต่างๆ เท่านั้น แต่ยังเปิดพื้นที่ให้เช่าเพื่อประกอบกิจการอื่นๆ เช่น เนิร์สเซอร์ คลินิกหลากหลายประเภท โรงยิม ร้านอาหาร ไปจนถึงโรงแรม นับเป็นสถานที่ที่ผสมกับกรุงโตเกียวจริงๆ

ผนังของลานจอดรถเป็นกระจกใสทั้งชั้น มองเห็นทิวทัศน์ของบ้านเมืองในโตเกียวทอดตัวอยู่เบื้องล่างท้องฟ้ายามสนธยา

บุคคลซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเดียวกันนี้ได้แก่อาจารย์ชิซากะ คุณฮอนโจ และคุณอันโด นักเขียนจากนิตยสารรายสัปดาห์ Y

คุณอันโดเคยเขียนบทความเกี่ยวกับนายกเทศมนตรีซาเอกิหลายครั้ง ผมจึงติดต่อไปเพื่อขอให้ช่วยเขียนเกี่ยวกับการจัดพิมพ์หนังสือครั้งนี้ลงในนิตยสารด้วย และจากนั้นก็นัดเจอกับเขาที่นี่

“ประทับใจมากเลยครับ”

นี่ถือเป็นงานเขียนเล่มแรกสำหรับคุณฮอนโจเช่นเดียวกับคุณยามาดะ เขาค่อยๆ เปิดหนังสือ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” ที่อยู่ในมือไปที่ละหน้า

การได้เห็นหนังสือที่ตัวเองเขียนคือเรื่องสุดพิเศษ

ผมอยากให้ฮิโรกาว่า เซโตะ ได้สัมผัสความรู้สึกนี้เหมือนกัน ตอนนี้เขาทำอะไรอยู่ที่ไหนกันนะ

หรือจะล้มเลิกความฝันแล้วหันไปใช้ชีวิตดั่งมนุษย์เงินเดือน
ทั่วไป

“ผมคิดว่าเป็นผลงานชิ้นโบแดงของคุณมียาโมโตะเลย
นะครับ ถ้าเป็นผมคงนึกไม่ถึงหรอกว่าจะให้สองคนนั้นมาเขียน
ร่วมกันได้ ต่อให้คิดไฉฉานนี้ออกก็คงไม่กล้าทำจริงแน่ ทว่าจะเหนื่อย
หนักเลยใช่มั้ยครับ คุณมียาโมโตะทำได้ดีมากจริง ๆ”

คุณอันโดพูดพลางผลิย์มบนใบหน้าที่มีหนดเคราเข้มเป็น
เอกลักษณ์

“ขอบคุณมากครับ โชคดีที่ได้อาจารย์ชิคาเกะกับคุณฮอนโจ
ช่วยไว้ล่ะครับ แล้วเรื่องบทความที่ผมสอบถามไปเมื่อวันก่อน...”

“เขียนแน่นอนครับ ก่อนหน้านั้นบทความเกี่ยวกับนายก-
เทศมนตรีชิคาเกะได้รับความนิยมสนใจเป็นอย่างดีทุกครั้ง ทางหัวหน้า
บรรณาธิการเลยอนุมัติทันทีครับ ว่าแต่ผมขอเขียนเรื่องของ
คุณมียาโมโตะด้วยได้มั้ยครับ”

“เรื่องของผมเหรอครับ”

“ใช่แล้วครับ นี่เป็นหนังสือเล่มแรกซึ่งออกโดยร้านหนังสือ
เล็ก ๆ ในเมืองที่มีประชากรเบาบาง แล้วบรรณาธิการอย่าง
คุณมียาโมโตะก็เป็นเจ้าของร้านหนังสืออายุหน่อยที่อยู่ในวัยเพียง
28 ปีเท่านั้น เนื้อหาน่าสนใจมากครับ แกมร้านหนังสือมุเกดก็มี
บรรยากาศที่น่าไปเยี่ยมชมอีกด้วย ผมอยากเขียนบทความที่คนอ่าน
แล้วรู้สึกอยากเอาใจช่วยล่ะครับ ประมาณสัปดาห์หน้าขออนุญาต
เดินทางไปสัมภาษณ์ได้มั้ยครับ”

“ด้วยความยินดีเลยครับ ต้องรบกวนด้วยนะครับ”

“ขอบคุณมากครับ ถ้าอย่างนั้นเราจะรีบตีพิมพ์บทความนี้

ทันทีหลังจาก ‘โปรเจกต์คืนชีพเมือง A’ ได้ไปอยู่ในคอลัมน์แนะนำหนังสือของหนังสือพิมพ์ C ว่าแต่ทราบผลหรือยังครับ”

ผมมองนาฬิกาข้อมือ ขณะนี้เป็นเวลา 18.55 น.

“รู้ผลประมาณหนึ่งทุ่มครับ อีกไม่นานแล้วละ”

เมื่อผมตอบไปเช่นนั้น สมาร์ทโฟนก็ดังขึ้นในไม่ช้า ไอเดียนั่นเอง และผลจากการประชุมของคณะกรรมการคัดเลือกหนังสือคือ —

กดลอจอ่าน

บทที่สาม

วันฝนหิมะโปรย — 1

“โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” กลายเป็นหนังสือขายดีในที่สุด

ตัวแปรสำคัญคือคอลัมน์แนะนำหนังสือของหนังสือพิมพ์ C ที่เผยแพร่เนื้อหาทันทีหลังจากผลงานเล่มนี้ตีพิมพ์เสร็จเรียบร้อย ตามมาด้วยบทความที่ลงในนิตยสารรายสัปดาห์ Y นอกจากนี้ร้านหนังสืออิมิยะสาขาใหญ่ยังช่วยนำผลงานมาวางโชว์ปกบนแผงให้ถึงห้าสิบเล่ม ทำให้ผู้อ่านทั่วไปรับรู้และเข้าถึงได้ในทันที

“ที่ร้านเราขายหมดแล้วค่ะ”

ตอนที่อูเอซิมะ นานะ ติดต่อมา หนังสือในสต็อกของร้านหนังสือบูเกต์ก็ใกล้หมดเต็มที่แล้ว

ในจำนวนสองพันเล่มของการตีพิมพ์ครั้งแรก มีส่วนที่เก็บไว้สำหรับจำหน่ายให้นักศึกษาใช้ประกอบบทเรียนสี่ร้อยเล่ม และอีกห้าร้อยเล่มเป็นส่วนที่ขายส่งให้ร้านหนังสือต่างๆ โดยตรง เช่นร้านหนังสืออิมิยะและร้านหนังสือเฉพาะทางด้านกฎหมาย จึงเหลืออยู่ในสต็อกหนึ่งพันหนึ่งร้อยเล่ม แต่ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อเริ่มวางจำหน่ายได้เพียงไม่นาน หนังสือก็ขายได้เกือบทั้งหมด เพราะมียอดสั่งซื้อจากทางเว็บไซต์แอมะซอนและร้านหนังสือเจ้าใหญ่เข้ามาเรื่อยๆ

นอกจากนี้หนังสือยังได้กระแสดอรับที่ดีจากเมือง A โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับสำนักงานเทศบาล จากนั้นก็เริ่มแผ่ขยายไปสู่กลุ่มบุคคลทั่วไป แม้จำนวนประชากรในเมือง A จะลดน้อยถอยลงเรื่อยๆ แต่ปัจจุบันก็ยังมีมากกว่าหนึ่งแสนคน

ขอเพียงได้เสียงตอบรับในแง่บวก หนังสือก็ยอมขายได้ในไม่ช้า

ถึงเวลาตีพิมพ์ครั้งที่สองแล้ว ผมจะปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไปไม่ได้ จำนวนพิมพ์ที่เหมาะสมควรเป็นกี่เล่มกันนะ ผมลองคำนวณตัวเลขในหัว และคำตอบที่ได้ก็คือ...

“สามพันเล่มเชียวนะเหรอ เยอะไปหรือเปล่า อากิระคุง”

คุนทาเคชิ เจ้าของโรงพิมพ์มีสีขาวจะถามแย้งด้วยความเป็นห่วง

“ไม่หรอกครับ คิดว่าน่าจะไหว ผมเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้มีดีมากพอ ก็เลยไม่อยากปล่อยให้โอกาสหลุดมือ นี่เป็นจำนวนพิมพ์ที่จำเป็นต่อการผลักดันหนังสือให้ไปไกลกว่าเดิมครับ”

ตอนนี้ทุกอย่างคุ้มค่าที่จะเสี่ยง

“งั้นเอง เข้าใจแล้ว จะเริ่มงานพิมพ์ให้เดี๋ยวนี้เลย เอ้าพวกเรา ‘โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A’ พิมพ์ซ้ำลือตใหญ่!”

เมื่อคุนทาเคชิส่งเสียงออกคำสั่ง คุณมากิโกะ ภรรยาของเขาก็เดินออกมาพร้อมกับพนักงานฝ่ายขายที่ชื่อคุนซาวากิ

“คงต้องเปิดกิจการต่อไปอีกพักนึงเลยนะครับหัวหน้า!”

คุนซาวากิพูดอย่างดีใจ

โรงพิมพ์มีสีขาวเคยมีคณงานถึงราวยี่สิบคนในยุคเฟื่องฟู แต่เมื่อสภาวะเศรษฐกิจของเมือง A เริ่มซบเซาลงเรื่อย ๆ ธุรกิจจึงต้องปรับลดขนาดลงอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายก็เหลือคณงานเพียงสามคนซึ่งต่างก็อายุเกินวัยเกษียณ หากไม่ได้รับงานตีพิมพ์ “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” ขณะนี้โรงพิมพ์ก็คงปิดตัวลงตามกำหนดการเดิมแล้ว

“ไม่นึกเลยว่าจะได้ทิ้งท้ายด้วยการเป็นส่วนหนึ่งของผลงานที่พิเศษขนาดนี้ ฉันจะมีความสุขจริงๆ รู้สึกเหมือนอดีตที่สดใสมันย้อนกลับมาหาเลยละ คิดถึงช่วงเวลาเก่าๆ จังเลย”

“แถมยังเป็นครั้งแรกที่เราได้พิมพ์หนังสือไซซีใหญ่ที่คุณมุตลีโกะออกแบบเองด้วยนะครับ”

“อ้อ มันน่าปลื้มใจเหลือเกิน ขอขอบคุณนะอาทิดะจัง”

คุณมาทิดะกอดหัวคิ้วกลั้นน้ำตาไว้

หลังจากตีพิมพ์เพิ่มอีกสามพันเล่ม ความร้อนแรงของ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A” ก็ยังไม่เสื่อมถอย

คราวนี้ไม่ใช่เพียงเว็บไซต์แอมะซอนหรือร้านหนังสือเจ้าใหญ่เท่านั้น แต่ร้านหนังสือขนาดเล็กและขนาดกลางจากทั่วประเทศก็ติดต่อมาสั่งซื้อเช่นกัน ทำให้หนังสือได้ตีพิมพ์เพิ่มอีกอย่างต่อเนื่อง ชื่อของร้านหนังสือบูเกต์กลายเป็นที่รู้จักมากขึ้นตามยอดขายของหนังสือ

นอกจากบทความของคุณอันโตแล้ว ผมยังมีโอกาสได้ให้สัมภาษณ์กับสื่ออีกหลายเจ้า ทำให้ยอดเข้าชมเว็บไซต์เพิ่มสูงขึ้น มีผู้ใช้บริการเลือกหนังสือของนากาเสะ โมโมะ มากกว่าเดิม และคลิกวิดีโอของฮิเคดะคุงก็กลายเป็นที่ขึ้นชอ

แม้แต่หมู่หนังสืออิมิพิเศษที่ผมทำก็เริ่มขายดีขึ้นทีละนิด

การทำเซลฟี่รีดดิ้งเลียนแบบคุณตาทุกวันทำให้ผมรู้ตำแหน่งและเนื้อหาคร่าวๆ ของหนังสือแต่ละเล่มเป็นอย่างดี หลังจากนั้นก็ไม่ยากที่ผมจะตามหาและรวบรวมหนังสือจากจุดต่างๆ ในร้านให้มีเนื้อหาหลากหลายทั่วอยู่ภายใต้ริมเดียวกัน ผมเริ่มจับจุดในการ

เลือกหนังสือมาเป็นธีมพิเศษได้แล้ว

ร้านมีลูกค้ามากขึ้น โดยเฉพาะคู่รักหนุ่มสาวจะมากขึ้นบ่อยเป็นพิเศษ ที่นี้อยู่ห่างจากเมือง B เพียง 30 นาที การเดินทางสั้นๆ ที่ได้นั่งโคลงเคลงอยู่บนรถไฟเลียบชายทะเลดูจะเป็นเส้นทางท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการออกเดทเป็นอย่างดี

ระหว่างที่ผมกำลังยุ่งอยู่กับการต้อนรับลูกค้าของร้านและงานเกี่ยวกับการจัดพิมพ์หนังสือ เวลาก็กว่งไปจนเข้าสู่ปลายเดือนมีนาคม ต้นเนโกะยานางิ¹ ที่พบได้ทุกแห่งหนึ่งของเมืองเผยดอกปุกปุยสีเงินยวงอยู่ตามกิ่งก้านซึ่งโน้มลงมาเหมือนรวงข้าว บ่งบอกให้รู้ว่าฤดูใบไม้ผลิซึ่งมาช้ากว่าภูมิภาคอื่นกำลังคืบคลานเข้ามาสู่ดินแดนแห่งนี้แล้ว

“วันนี้คงไม่มีลูกค้าแน่เลย”

ทางเข้าหน้าร้านกลิ้งนกลาดไปด้วยเศษหิมะที่ละลายเหลว ฝนระลอกแรกในรอบหลายเดือนตกลงมาอย่างบางเบาตั้งแต่เช้าตรู่ และทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อเข้าสู่ช่วงบ่าย สภาพอากาศแบบนี้คงไม่มีใครอยากออกนอกบ้านนัก ในร้านมีเพียงนากาสะะ โมโมะ ที่มาถึงเวลาเดิมเหมือนทุกวัน เสียงฝนยังคงแว่วกังวานอย่างแผ่วเบาไปทั่วบริเวณ

อ่านต้นฉบับไปพลางๆ ดีไหมนะ — ผมคิดแล้วเปิดซองเอกสารที่วางอยู่ข้างๆ

หลังจากคุณอันโดเขียนบทความนั้นลงในนิตยสาร นักเขียน

¹ ดอกไม้เมืองหนาวสกุลเดียวกับต้นหลิว ส่วนดอกมีลักษณะเป็นขนปุกปุยสวยงาม ชื่อสามัญคือ Pussy Willow

มือสมัครเล่นหลายคนก็พากันส่งต้นฉบับมาให้ร้านหนังสือบูเกต์พิจารณา ทุกครั้งเมื่อเห็นซองเอกสารขนาดเอสี่ที่หนาเตอะ ผมมักแอบคาดหวังว่า “อาจเป็นอิโรกาวะ โชตะ ก็ได้”

แต่ไม่ว่าซองไหนก็ไม่ใช่ต้นฉบับของเขา

ผมยังไม่เห็นวีแววของเจ้าตัวในโลกอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียเช่นเดิม เขาล้มเลิกความฝันในการเป็นนักเขียนไปแล้วหรือเปล่า ผมไม่อยากจะคิดแบบนั้นเลย

26

วันฝนหิมะโปรย — 2

นาฬิกาถูกตุ้มติดผนังส่งเสียงเหง่งห่างอย่างนุ่มนวลรวมกันหกครั้ง ไม่นานนักนากาสะ โมโมะ ก็เดินออกมาจากด้านในของร้าน

“วันนี้ขอตัวก่อนนะคะ ไว้เจอกันพรุ่งนี้ค่ะ”

“อ้อ ไว้เจอกัน”

ทว่าวันนี้เธอไม่ได้เปิดประตูออกไปทันทีเหมือนทุกครั้ง แต่ยังคงยืนนิ่งแล้วมองมาทางผมด้วยสีหน้าเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง

“มีอะไรเหรอ”

“นั่นต้นฉบับสินะคะ”

“อ้อ ยังมีคนส่งมาเรื่อยๆ เลย”

“ใช่ได้มั้ยคะ”

“ไม่ค่อยหรอก”

ทั้งผลงานชิ้นนี้และชิ้นที่ผ่านมาห่างไกลจากระดับที่ขาย
ได้จริงอยู่หลายมุม

“คุณอาภิระมีหนังสือที่อยากทำเป็นเล่มถัดไปหรือยังคะ”

“รีเวนจ์” ของอิโรกาเวะ โชตะ — หากพูดแบบนั้นได้เต็มปาก
ก็คงดีไม่น้อย แต่ผมไม่รู้ว่าเขาอยู่ไหน ถึงจะหาตัวเจอก็ยากที่ร้าน
หนังสือมุเกต์จะได้จัดพิมพ์ผลงานเรื่องนั้น

“ยังไม่มีเป็นพิเศษหรอก ในตอนนี้ล่ะนะ”

“...”

เสียงฝนดังสนั่นขึ้นฉับพลัน นากาเสะ โมโมะ ทอดสายตา
ไปนอกหน้าต่าง

ปิดร้านไปส่งเธอสักหน่อยแล้วกัน — จะปล่อยให้เดินกลาง
สภาพอากาศแบบนี้ก็ดูน่าสงสารไปหน่อย

“เดี๋ยวผมขับรถไปส่ง บ้านอยู่แถวสถานีชิชิมัย”

“...ยังไม่ถึงเวลาปิดร้านเลยนะคะ”

นากาเสะ โมโมะ หันกลับมามองผมอีกครั้งพร้อมทำหน้า
สงสัย

“จะปิดแล้วละ ฝนตกแบบนี้คงไม่มีใครมาหรอก”

นากาเสะ โมโมะ หยุดคิดแวบหนึ่งแล้วพูดว่า “ส่งที่
สถานีกลางก็ได้ค่ะ” จากนั้นก็เปิดประตูออกไปก่อนผม กระดิ่ง
ส่งเสียงกริ่งกริ่งเบาๆ

นากาเสะ โมโมะ วางกระเป๋าเป้ที่ใช้ประจำไว้บนตักขณะ
นั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับ เธอมองตรงไปข้างหน้าโดยไม่เอ่ยคำใด

ผมพยายามชวนคุยเพื่อทำลายความเจ็บอันน่าอึดอัด

“ไม่ไปเรียนเสริมช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิเหรอ”

หลังสิ้นสุดช่วงปิดเทอมนี้ เธอจะกลายเป็นนักเรียนมัธยม
ปลายปีที่ 3

“ไม่ไปค่ะ”

“จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยไหม”

เธอพยักหน้ารับ

ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว เผลอแวบเดียวสายฝนก็กลายเป็น
ฝนหิมะ มันทกกระแทกกระຈกหน้ารถส่งเสียงเปาะเปาะ ที่ปิดน้ำฝน
ส่ายไปมาเพื่อกวาดโกยมันให้พ้นทางอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“เรื่องที่คุยกันเมื่อกี้นะคะ”

“เรื่องอะไรเหรอ”

“หนังสือที่จะตีพิมพ์เป็นเล่มถัดไป”

“อ้อ”

“แล้วนักเขียนคนนั้นล่ะ คุณอาภิระบอกว่าเคยทำให้เขา
ผิดหวังเพราะต้องยกเลิกการตีพิมพ์ผลงานใช่ไหมคะ ทำไมไม่ให้
ร้านหนังสือบูเกต์จัดพิมพ์หนังสือของเขาแทนหรือคะ”

ที่แท้ก็อยากบอกเรื่องนี้สินะ

“ทำไม่ได้ล่ะสิ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ผมไม่รู้เลยว่าตอนนี้เขาทำอะไรอยู่ที่ไหน แต่ถึงจะติดต่อได้
ยังไงก็คงขายผลงานของเขาด้วยวิธีเดียวกับหนังสือของพวกเขา-
เทศมนตรีไม่ได้หรอก เพราะไม่มีร้านหนังสือเฉพาะทางรองรับ
ยังเป็นแนววรรณกรรมก็ยังมีโอกาสน้อยมากที่จะได้วางโชว์ปก

ในร้านอิซูมียะ ถ้าไม่ใช่คนเขียนชื่อดังหรือหนังสือชุดที่ฮิตติดตลาด ก็แทบเป็นไปได้เลย”

นากาเสะ โมโมะ จ้องมองไปข้างหน้าอย่างแน่นิ่ง

“เพราะฉันต่อให้ร้านหนังสือมุเกตต์ได้ตีพิมพ์ผลงานของเขา ก็อาจจะขายไม่ได้อยู่ดี และจะยิ่งทำให้คนจดจำเขาในฐานะคนที่เปิดตัวเป็นนักเขียนอาชีพด้วยความล้มเหลว ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงไม่มีสำนักพิมพ์ไหนเปิดโอกาสให้เขาได้ตีพิมพ์ผลงานเป็นเล่มที่สองแน่ๆ ผมคงแบกความรับผิดชอบนั้นไม่ไหว”

เราไม่ได้คุยอะไรกันมากกว่านั้น ภายในรถได้ยินเพียงเสียงที่ปัดน้ำฝนดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

“ถึงแล้วละ”

ผมหยุดรถเมื่อมาถึงวงเวียนหน้าสถานีรถไฟ แต่นากาเสะ โมโมะ ยังคงนั่งนิ่งบนเบาะข้างคนขับพลางมองตรงไปข้างหน้า โดยไม่มีทีท่าว่าจะลงจากรถ ท่าทางแบบนี้หมายความว่าอะไรกันแน่

“วันนี้คุณนากาเสะดูแปลกๆ นะ มีอะไรหรือเปล่า—”

นากาเสะ โมโมะ หยุดขยับนิ้วเรียวยาวที่กำลังเขียนชิปกระเป๋าสตางค์ จากนั้นเธอก็เอื่อยขึ้นช้าๆ โดยที่ยังคงหันหน้าตรงไปทางเดิม

“ไม่ว่าจะทำอะไร ฉันทุ่มเทสุดกำลังเสมอค่ะ ตอนเอามาอ่านอีกรอบก็มีบางครั้งที่รู้สึกว่ามีมือยังอ่อนด้อยเกินไป แต่เวลาเขียน ฉันจะเขียนด้วยความตั้งใจเต็มร้อยค่ะ”

อะไรกันเนี่ย ทำไมจู่ๆ ก็พูดเรื่องอื่น แล้วเธอหมายถึงอะไรกันแน่

“นี่ค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ หยิบซองเอกสารหนาหนักออกมาจาก
กระเป๋าแล้วยื่นใส่มือผม

ไม่จริงใช่ไหม

“ฉันเอาส่วนที่คุณากิตะสั่งให้ลบออก เขียนลงไปเหมือนเดิม
เกือบทั้งหมด แล้วก็ปรับแก้ต้นฉบับมาหลายรอบแล้วค่ะ ดีกว่า
เวอร์ชันแรกหลายเท่าแน่นอน”

โลกเรามีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ

ผมต้องดูเนื้อหาด้านในให้แน่ใจ ทว่า...

“ฉันส่งไปให้สำนักพิมพ์อื่นๆ อีกหลายที่ แต่ก็ถูกปฏิเสธ
ทั้งหมด ทุกที่อ้างเหตุผลเดียวกันว่า ‘ทางเราไม่สามารถจัดพิมพ์
ผลงานที่ได้รับรางวัลจากสำนักพิมพ์มารูยามะได้ แต่เราเห็น
ความสามารถของคุณ ถ้ายินดีเขียนผลงานชิ้นใหม่ก็พร้อมจะ
พิจารณา’”

ถ้อยคำอันน่าเหลือเชื่อมากมายที่ได้ยินจากปากของเธอทำให้
ผมคล้ายจะขยับเขยื้อนไม่ได้

คนที่นั่งอยู่ข้างผมตอนนี้คือ —

“อิโรกาว่า โชตะ”

เสียงที่ผมวิตคั่นออกมาสะท้อนก้องอยู่ในหูราวกับเป็นเสียง
ของคนอื่น

วันฝนหิมะโปรย — 3

“คิดว่าเป็นพนักงานบริษัทผู้ชายมาตลอดเลย”

“ฉันไม่เคยเขียนอะไรแบบนี้ในอีเมลนะคะ”²

แล้วทำไม...ทำไมผมถึงเข้าใจผิด

ผมก็ย้อนไปถึงอีเมลหลายฉบับที่ฮิโรกาวะส่งมา

สิ่งที่ผุดขึ้นจากกันบังแห่งความทรงจำคือข้อความที่เขียนว่า
“ขออนุญาตแจ้งเรื่องการส่งอีเมลเล็กน้อยครับ เนื่องจากผมมัก
ติดธุระช่วงกลางวัน ปกติแล้วจะตอบกลับในเวลาหลังสามทุ่ม
เป็นต้นไปครับ” มิน่าล่ะ เพราะแบบนี้ผมถึงคิดเองเออเองว่าอีกฝ่าย
เป็นพนักงานบริษัท

“แล้วทำไมถึงใช้ชื่อผู้ชายล่ะ”

“เคยใช้ชื่อผู้หญิงแล้วถูกคนในอินเทอร์เน็ตมาตามก่อกวน
จนน่ารำคาญนะคะ”

“รูปประกอบกับเนื้อหาที่เขียนมาในอีเมลดูเป็นมืออาชีพ
มากเลย”

“ศึกษามาจากหนังสือการเขียนอีเมลทางธุรกิจค่ะ — บอก

² หมายเหตุจากผู้แปล : นากาเสะ โมโมะ เขียนอีเมลในนาม
ฮิโรกาวะ โซตะ ด้วยสรรพนามกลางที่ใช้ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทำให้
มียาโมโตะ อากิระ ไม่รู้ว่าตัวจริงเป็นเพศใด แต่ในฉบับแปลภาษาไทยนั้น
มีข้อจำกัดว่าต้องระบุเพศของสรรพนามให้ชัดเจน ผู้แปลจึงเลือกใช้สรรพนาม
และคำลงท้ายในอีเมลของฮิโรกาวะ โซตะ ให้เป็นเพศชายในตอนต้น เพื่อให้
ผู้อ่านเข้าใจไปในทางเดียวกับมียาโมโตะ อากิระ

ไว้ก่อนนะคะ ฉันไม่เคยคิดจะปิดบังอะไร ตอนติดต่อกับคุณอาทิตะ ก็แจ้งข้อมูลส่วนตัวไปหมดแล้ว เพราะเขาบอกว่าจำเป็นต้องใช้ในการทำเอกสารมอบเงินรางวัล แต่คุณอาทิตะไม่ได้รับข้อมูลนั้นมาสินะคะ แถมยังไม่เคยถามชื่อจริงของฉันเลยสักครั้ง ปกติแล้วเขาไม่สนใจข้อมูลส่วนตัวของนักเขียนที่ตัวเองเป็นบรรณาธิการให้หรอกคะ — อ้อ คงอย่างนั้นแหละคะ ยังไงซะ สำนักพิมพ์มารูยามะก็เห็นนักเขียนเป็นแค่เครื่องมือที่เอาไว้สร้างผลงานตามที่ตัวเองต้องการอยู่แล้ว”

นากาเสะ โมโมะ แสยะยิ้มเหมือนเยาะเย้ย เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นเธอแสดงอารมณ์รุนแรงและแค้นเคืองขนาดนี้ สีหน้าของเธอที่ปรากฏทำให้ผมสั่นสะท้าน

“คำลิขสิทธิ์และเงื่อนไขต่างๆ ในสัญญาถูกปิดเป็นความลับจนกว่าผลงานจะถึงเวลาตีพิมพ์จริง แนวทางการปรับแก้ต้นฉบับที่เสนอมานี้ไม่ได้ใส่ใจกับคุณลักษณะเฉพาะของผลงานเลย รังแต่จะทำให้เนื้อเรื่องยุ่งเหยิงไปหมด ไม่มีความจริงใจใดๆ ทั้งสิ้น ฉันตอบรับการปรับแก้ต้นฉบับและคิดพล็อตเรื่องใหม่โดยคาดหวังอะไรจากคนพวกนี้กันแน่ ถูกหลอกเหมือนคนโง่เพราะเชื่อว่าผลงานจะได้ออกมาเป็นรูปเล่ม ทั้งที่ยังไงก็เป็นได้แค่ของใช้แล้วทั้ง”

เธอคิดแบบนั้นหรือคะ

“เข้าใจผิดแล้ว”

“เข้าใจผิดยังไงคะ”

“ผมไม่เคยคิดว่านักเขียนเป็นแค่ของใช้แล้วทั้ง ที่ผมไม่ถามชื่อจริงก็เพราะมันไม่จำเป็นในตอนนั้น แล้วตัวตนของนักเขียนก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรสนใจมากนัก บรรณาธิการอย่างพวกเราตัดสินนักเขียน

จากผลงานเท่านั้น พุดง่าย ๆ คือสิ่งสำคัญไม่ใช่ตัวจริงของอิโรกาเวะ โชตะ แต่เป็นสถานะผู้เขียนเรื่อง 'รีเวนจ์' ต่างหาก บางทีอาจเป็นความรู้สึกที่คุณนากาเสะยากจะทำความเข้าใจก็ได้"

นากาเสะ โมโมะ นิ่งเงยบพลงจ้องหน้าผมด้วยแววตาที่ไร้ความเชื่อใจ แต่อย่างไรก็ต้องบอกเรื่องนี้กับเธอ — ผมคิดแบบนั้น

"ผมเป็นคนผลักดันให้อิโรกาเวะ โชตะ ได้รับรางวัลชนะเลิศ"

นากาเสะ โมโมะ ชะงักไปเล็กน้อย

"ป่านนี้แล้ว ทำไมถึงเพิ่ง..."

"ขอโทษที่ไม่เคยบอก"

รุ่นพี่ากิตะเป็นบรรณาธิการผู้รับผิดชอบตั้งแต่ต้น ผมจึงไม่อาจประกาศตัวข้ามหน้าข้ามตาเขาได้ นอกจากนี้ตอนที่ผมเข้ามารับงานต่อ การปรับแก้ต้นฉบับก็ดำเนินมาถึงจุดที่ย่างยากซับซ้อนแล้ว สถานการณ์ชวนอึดอัดใจทำให้ผมไม่มีโอกาสได้พูดเรื่องนั้น ทั้งที่ความจริงผมควรบอกเธอไปตั้งแต่แรก

"ผมเคยอ่านผลงานทั้งหมดที่คุณนากาเสะเขียน มันยอดเยี่ยมทุกเรื่อง อิมหลักจะเกี่ยวกับ 'ความเปลี่ยนแปลง' และ 'การเติบโต' ถึงจะไม่ค่อยตรงกับกระแสนิยมในตอนนี้ แต่ก็ประเด็นสำคัญที่ควรค่าแก่การเขียนถึงอย่างลึกซึ้ง ผลงานของคุณนากาเสะถ่ายทอดประเด็นนั้นออกมาผ่านการดำเนินเรื่องที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและจังหวะการเล่าที่มีลูกล่อลูกชน รวมถึงการบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตัวละครออกมาได้อย่างสมจริง บางเรื่องมีองค์ประกอบของความแฟนตาซี บางเรื่องวางฉากจบที่หักมุมอย่างเหนือคาด รู้สึกได้เลยว่าผ่านกระบวนการคิดมาอย่าง

ใส่ใจเพื่อให้คนอ่านสนุกกับเรื่องมากที่สุด สิ่งเหล่านี้ถ่ายทอดมาถึงคนอ่านอย่างเต็มที่ จึงไม่แปลกเลยที่จะมีแฟนคลับผู้คลั่งไคล้มากมาย นอกจากความสามารถในการเขียนจะยอดเยี่ยมแล้ว ผมยังคิดว่าเป็นผลงานที่ทำกำไรเชิงธุรกิจได้จริงแน่นอน ต่อให้คุณนากาเสะไม่ได้สมัครเข้าประกวดรางวัล ผมก็ตั้งใจว่าจะติดต่อไปเพื่อยื่นข้อเสนอขอให้นำผลงานมาตีพิมพ์เป็นรูปเล่มอยู่แล้ว ถึงรูปแบบผลงานจะต่างจากแนวทางของกองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้า แต่ผมก็เชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จ ผมอยากให้คนจำนวนมากได้อ่านผลงานของคุณนากาเสะ แต่สุดท้ายสถานการณ์ก็กลายเป็นแบบนี้”

ผมอยากเอ่ยคำขอโทษอย่างจริงจังอีกครั้ง จึงตามหาอิโรกาว่า ไชตะ มาตลอด

“ผมขอโทษ”

ความรู้สึกที่ซึ่มลึกลงไปใจกลางอก—คือความโล่งใจ อย่างนี้เอง ผมเพียงต้องการถูกลดปล่อยจากความรู้สึกผิดบาปอย่างนั้นหรือ

“ไม่ยากได้คำขอโทษแล้วค่ะ ฉันตั้งใจทำเต็มที่ทุกอย่าง ทั้งการปรับแก้ต้นฉบับและคิดพล็อตเรื่องของผลงานชิ้นใหม่ แต่สุดท้ายสิ่งที่ได้มาคือการถูกตราหน้าว่าเป็น ‘นักเขียนมือใหม่ที่ตีพิมพ์ผลงานไม่สำเร็จ’ ถ้ารู้แบบนี้ฉันคงไม่ยากได้รางวัลชนะเลิศหรอกค่ะ”

ผมได้แต่นั่งอึ้งกับถ้อยคำที่เสียดแทงจิตใจ

“ขอตัวก่อนนะค่ะ ขอบขอบคุณที่มาส่ง ต้นฉบับปีกลี้ฉันให้คุณอาภิระแล้วกันค่ะ”

“เดี๋ยวก่อน”

ผมจับข้อมือของนากาเสะ โมโมะ ที่กำลังเอื้อมมาปลดเข็มขัดนิรภัย

“หมายความว่าอยากให้ร้านหนังสือมุเกต์จัดพิมพ์เรื่อง ‘รีเวนจ์’
จังหรอ”

นากาเสะ โมโมะ สะบัดมือผมออก

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ต้องการมันแล้วต่างหาก สำนักพิมพ์สุดท้าย
ที่ติดต่อไปเพิ่งส่งกลับคืนมาให้เมื่อวาน ‘รีเวนจ์’ มาถึงจุดจบแล้ว
ทั้งมันไปเถอะคะ แต่อย่างน้อยก็ช่วยรับรู้ถึงน้ำหนักรของมันเป็นสักหน่อย
นะคะ น้ำหนักของเวลาทั้งหมดที่ฉันเสียไปเพราะคุณอาภิระไงล่ะ”

นากาเสะ โมโมะ เปิดประตูรถและทำท่าจะออกไป “ฮะ
จริงสิ” เธอหันมาหาผมแล้วพูดขึ้น

“อย่าเข้าใจผิดนะคะ ฉันไม่ได้ลบบัญชีในเว็บโซซากับ
โซเซียวมีเดียทั้งเพราะเจ็บปวดจิตใจสลายหรืออะไรทำนองนั้น แค่
กลัวว่าถ้าปล่อยไว้จะผลอระบายความอัดอั้นที่มีต่อกองบรรณาธิการ
ลงไปนะคะ”

นากาเสะ โมโมะ พูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ก่อนจะลงจากรถ
แล้วปิดประตูเบา ๆ

บัดนี้ฝนหิมะกลายเป็นหิมะไปแล้ว มันโปรยลงมาบบัง
ผ่านหลังอันบอบบางของเธอที่กำลังรีบสาวเท้าไปยังช่องตรวจตั๋ว

วันฝนหิมะโปรย — 4

ในที่สุดผมก็เข้าใจความหมายในท่าทีและการกระทำที่ผ่านมาทั้งหมดของนากาเสะ โมโมะ

เธอบังเอิญอยู่ในสถานการณ์ตอนที่นายกเทศมนตรีมาคุยกับผมเรื่องจัดพิมพ์หนังสือ จึงตระหนักได้ว่าผมคือมียาโมโตะ อากิระ ที่เคยทำงานในสำนักพิมพ์มารูยามะมาก่อน หลังจากนั้นเธอก็ทำตัวห่างเหินมาตลอด

แต่เธอก็ยังมาที่ร้านทุกวัน ผมไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะสภาพแวดล้อมของที่นี่ทำให้จดจ่อสมาธิได้ดียวอย่างที่เธอเคยบอกหรือเป็นเพราะเธอคาดหวังว่าจะได้ตีพิมพ์ผลงานกับร้านหนังสือบูเกต์

เธอก็คงปรับแก้ต้นฉบับที่โต๊ะตัวเดิมทุกวัน เพราะอย่างนั้นถึงต้องพกโน้ตบุ๊กมาด้วย ผมเดาว่าต้นฉบับคงเสร็จสมบูรณ์ประมาณเดือนกันยายน แล้วเธอก็เริ่มส่งไปให้สำนักพิมพ์ต่างๆ พิจารณา

ช่วงก่อนหน้านี้เธอแทบไม่ได้นั่งที่โต๊ะตัวประจำและเอาแต่จ้องอยู่กับกาช่วยยิเคะคุงและคุงชูเงงูมะออกแบบเว็บไซต์คงเป็นเพราะเธอกำลังรอการตอบกลับจากสำนักพิมพ์เหล่านั้นอยู่

แต่สุดท้ายก็ไม่มีสำนักพิมพ์ได้รับผลงานเรื่อง “ริเวนจ์” ไปดำเนินการต่อ ทำให้เธอเจอทางตันเป็นครั้งที่สอง สำนักพิมพ์แต่ละแห่งที่เธอส่งต้นฉบับไปคงจะปฏิเสธทันทีโดยไม่ได้อ่านเนื้อหา ก่อนด้วยซ้ำ และสำนักพิมพ์สุดท้ายที่ปล่อยให้เธอรอจนถึงตอนนี้ก็ให้คำตอบไม่ต่างกัน

คนที่ต้องการเป็นนักเขียนนั้นมีมืออยู่นับไม่ถ้วน ในฐานะ

สำนักพิมพ์แล้วถือว่าตัดสินใจได้ถูกต้องที่ไม่คิดจะตีพิมพ์หนังสือของอิโรกาเวะ โชตะ เพราะอยากหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้งกับสำนักพิมพ์มารูยามะ

เมื่อกลับถึงร้าน ผมเดินไปที่โตะของนากาเสะ โมโมะ โดยอาศัยแสงสว่างจากไฟข้างทางที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา จากนั้นจึงดึงเชือกโคมไฟที่โตะ เสียงกรีกดังขึ้นเบาๆ แสงเรือเรืองปรากฏผ่านหัวโคมสีเขียวและส่องสว่างไปยังพื้นที่รอบข้าง

เธอปรับแก้ต้นฉบับที่โตะตัวนี้ทุกวันด้วยความรู้สึกแบบไหนกันนะ

ผมนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบต้นฉบับออกจากซองที่เธอให้มาแล้วพลิกอ่านหน้าแรก

ถึงแม้ใจความจะสั้นกระชับ แต่ก็เป็ประโยชน์เปิดเรื่องที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ว่าเรื่องราวอันยิ่งใหญ่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นหลังจากนี้ เพียงพริบตาผมก็จมดิ่งสู่โลกที่นากาเสะ โมโมะ สร้างขึ้น หรือว่าเธอจะปรับปรุงจนทำให้มันกลายเป็นผลงานชั้นยอดไปเรียบร้อยแล้ว ลางสังหรณ์นั้นถึงขั้นทำให้ผมขนลุก

ขณะนี้นากาเสะ โมโมะ เรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่ 2 แปลว่าเธอได้รับรางวัลชนะเลิศช่วงฤดูใบไม้ผลิตอนอยู่ชั้นปีที่ 1 เริ่มลงมือเขียนจริงตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมต้นปีที่ 3 เลยหรือ ใครได้ยินก็คงไม่เชื่อ แต่หลังจากที่ผมได้เห็นความสามารถในการจดจำและปริมาณหนังสือที่เธออ่านก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าเชื่อมากกว่าน่าประหลาดใจ

เธอคงศึกษาสไตล์การเขียนหลากหลายแนวจากหนังสือจำนวนมหาศาลที่เคยอ่านตั้งแต่วัยเยาว์จนถึงปัจจุบัน เมื่อได้ลงมือ

เขียนเอง สัญชาติญาณก็คิดสรรรูปแบบการเขียนที่ดีที่สุดออกมา ทำให้เธอใช้แนวทางและโครงเรื่องที่เหมาะสมกับงานเขียนของตัวเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

นอกจากนี้ ความสามารถในการจดจำของเธอยังมีบทบาทสำคัญที่ช่วยสร้างความสมจริงในรายละเอียดของการบรรยาย ไม่ว่าจะ เป็นลักษณะของบ้านเมืองและทัศนียภาพตามธรรมชาติที่ปรากฏในเรื่อง กระทั่งส่วนที่ยิบย่อยอย่างการเอ่ยถึงผิวสัมผัสของเสื้อผ้า ก็ล้วนบรรยายออกมาได้อย่างไร้ที่ติดด้วยคำศัพท์เพียงไม่กี่คำ นั่นเป็นเพราะนาเกะ โมะมะ นำประสบการณ์จริงมาถ่ายทอดลงในผลงานของเธอโดยตรง

เอกลักษณ์ที่โดดเด่นที่สุดคือการดำเนินเรื่องอย่างน่าสนใจ และเต็มไปด้วยจังหวะการเล่าที่มีชั้นเชิง คงไม่อาจปฏิเสธว่านี่คือทักษะที่ไม่มีใครทำได้นอกจากผู้มีพรสวรรค์ อย่างไรก็ตามก็ต้องยอมรับว่าเธอคือของจริง

ผมพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อย ๆ ด้วยความจดจ่อ

“รีเวนจ์” ที่อยู่ในมือของผมตอนนี้ได้รับการขัดเกลาให้เฉียบคม และเปล่งประกายมากขึ้นอีกระดับ

ทักษะการเขียนของอิโรกาเวะ โชตะ เรียกได้ว่าสูงล้ำจนบางครั้งก็ทำให้ผู้อ่านตามไม่ทัน แต่ต้นฉบับนี้ไม่มีส่วนใดที่เป็นแบบนั้นเลย แสดงให้เห็นว่าเธอค่อนข้างใส่ใจกับความอ่านง่าย และต้องการส่งผ่านเรื่องราวไปสู่ผู้อ่านให้ได้เป็นพิเศษ

เธอบอกผมว่าปรับแก้ต้นฉบับมาแล้วหลายรอบ แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะยกระดับให้ดีขึ้นถึงขั้นนี้ด้วยความสามารถของตัวเองคนเดียว เธอได้คำแนะนำจากใครมาหรือเปล่านะ

จำนวนที่มีความเป็นทางการซึ่งค่อนข้างสะดุดตาในต้นฉบับรอบแรกนั้นแทบไม่ปรากฏให้เห็นอีกแล้ว เธอเลือกใช้คำที่เรียบง่ายในหลายจุด แต่ความเข้มข้นกลับไม่ลดน้อยลงจากเดิมเลย เนื้อเรื่องยังคงดำเนินไปพร้อมกับความพลิกผันด้วยจังหวะการเล่าที่หลากหลาย ควบคู่ไปกับการเติบโตของตัวละครเอกที่มีเสน่ห์อย่างรกกะ

ตัวตนของรกกะที่ไม่เคยยอมแพ้แม้ต้องเผชิญอุปสรรคนานัปการ คล้ายจะเป็นภาพสะท้อนแห่งความมุมานะของนากาเสะโมโมะ ที่พยายามดันดันไปถึงจุดหมายของการเป็นนักเขียนให้ได้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

เฮ้อ...

ทำไมผมถึงทำแบบนั้นลงไปได้ กล้าทำลายโอกาสที่พรสวรรค์ระดับนี้จะโบยบินสู่โลกกว้างได้อย่างไร

29

การกลับมาของ “รีเวนจ์”

นากาเสะ โมโมะ ไม่ได้มาที่ร้านในวันรุ่งขึ้น

“ช่วงนี้ยุ่งกับการเรียนนะค่ะ คงไม่ได้ไปร้านหนังสือเกตุลักพัก” — ผมโผล่อกเมื่อเห็นข้อความนั้นในแชตกลุ่มของพวกเขา

แน่นอนว่าเธอคงโกหก แต่ตอนนี้ความรู้สึกผิดในสิ่งที่กระทำลงไปกำลังตามทิ่มแทงผมอย่างหนักหน่วงจนไม่เหลือความกล้าที่จะพบหน้าและพูดคุยกับนากาเสะ โมโมะ อย่างที่ผ่านมา

ผมตามหาฮีโรภาวะ โชตะ มาตลอดเพียงเพื่อหาทางปลดปล่อยตัวเองจากความรู้สึกผิดบาป นั่นหมายความว่า ลึกๆ แล้วผมคาดหวังด้วยความคิดที่อ่อนหัดว่าหากเอ่ยคำขอโทษก็คงได้รับการให้อภัย ทำไมถึงกล้าคิดอะไรเข้าข้างตัวเองได้ขนาดนี้ ผมมันคนไม่ได้ความจริง ๆ

“...คุง อากิระคุง”

เสียงของคุณยามาตะกระซอกผมกลับสู่โลกความเป็นจริง แยะละลื กำลังประชุมหารือกับเขาอยู่แท้ ๆ

“เป็นอะไรไปนะ ทำไมทำตาลอยแบบนั้น เพิ่งเคยเห็นอากิระคุงนั่งเหม่อเป็นครั้งแรกนี่แหละ”

“ขอโทษครับ”

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าครับ แค่นอนน้อยไปหน่อย”

เมื่อคืนผมหลับไม่ลงแม้แต่สิบเดียว

“อ้อเหอ อย่าฝืนเกินไปนักล่ะ ว่าแต่เรื่องตรวจพิสูจน์อักษรไปถึงไหนแล้ว”

หลังจากต้นฉบับของ “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” เสร็จสมบูรณ์ คุณยามาตะก็รีบกลับมาปรับแก้เนื้อหาอดีตชีวิตประวัติของตัวเองที่ยังค้างอยู่ และไม่ใช่เพียงบทท้ายเท่านั้น เขายืนยันด้วยตัวเองว่าจะแก้ไขบทต้นกับบทกลางด้วย แม้จะเป็นส่วนที่เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ตาม

“พลองอ่านคู่มือก็รู้สึกว่ามันเย็นเยื่อไปหน่อยนะ ถึงจะเป็นหนังสืออดีตชีวิตประวัติ แต่ก็คงต้องคำนึงถึงคนอ่านกว่านี้”

ด้วยเหตุนี้คุณยามาตะจึงตัดทอนต้นฉบับความยาวสามแสน

ตัวอักษรให้เหลือเพียงหนึ่งแสนสองหมื่นตัวอักษร ประสพการณ์
การเขียนหนังสือร่วมกับทีมนายกเทศมนตรีเป็นจุดเปลี่ยนให้เขาหันมา
มองภาพรวมของอัตชีวประวัติอันยืดยาวด้วยมุมมองที่เป็นกลางได้

จากนั้นต้นฉบับก็ผ่านกระบวนการจัดหน้าและตรวจพิสูจน์
อักษรซ้ำอีกสองรอบ และกลายเป็นแกลลีย์ปรู๊ฟรอบสุดท้ายที่อยู่ใน
มือของผมตอนนี้

“สมบุญฉบับแบบเลย์ครับ ไม่มีอะไรต้องแก้ไขอีกแล้ว ขอขอบคุณ
สำหรับความทุ่มเทนะครับ”

“ขอบใจอาทิจะคุณมากนะที่อยู่ด้วยกันมาตลอดกระบวนการ
ฉันเลือกคนไม่ผิดจริง ๆ”

คุณยามาดะเผยรอยยิ้มอันอบอุ่น

“ดีใจมากเลยครับที่ได้ยินแบบนี้ ผมเองก็ต้องขอขอบคุณ
เป็นอย่างสูงครับ”

“ฉันปลื้มใจมากเลยนะที่อาทิจะคุณลงปากกาแดงตรวจต้นฉบับ
รอบแรกให้อย่างละเอียด ถือเป็นสมบัติล้ำค่าของชีวิตเลย ขนาด
โมโมะจังกียังชื่นชมว่าบรรณาธิการเขาตรวจงานให้ละเอียดขนาดนี้
เชียว — แล้วก็นั่งดูต้นฉบับที่อาทิจะคุณตรวจให้อย่างเอาเรื่องเอาจัง
เลยละ”

นากาเสะ โมโมะ พุดแบบนี้จริงหรือ เธอน่าจะเคยถูก
ตรวจแก้ต้นฉบับด้วยปากกาแดง—ไม่สิ ยังไม่เคยนี่นา ผมได้ดูแล
พล็อตเรื่องที่เธอเขียนมา ส่วนต้นฉบับที่รับช่วงต่อจากรุ่นพี่อาทิจะ
ก็ยังไม่มีการเขียนลงไปเลย จริงสิ รุ่นพี่แค่บอกแนวทางปรับแก้
ต้นฉบับแบบคร่าว ๆ แต่ไม่เคยให้คำชี้แนะที่ลึกซึ้งในเนื้อหาเลย
สักครั้งเดียว

ฉันก็ต้องทำ — ความคิดนั้นวาบขึ้นในหัวอย่างจับพลัน

นากาเสะ โมโมะ อาจไม่ต้องการมัน แต่สิ่งที่ผมทำได้มีเพียง
อย่างเดียว นั่นคือการลงปากกาแดงตรวจต้นฉบับ “รีเวนจ์” ที่กลับมา
อยู่ในมืออีกครั้ง

“ความจริงอยากจะเลี้ยงข้าวเป็นการตอบแทนอยู่หรอก แต่
พอมีสถานะเป็นรองนายกเทศมนตรีก็ต้องระวังเรื่องพวกนี้หน่อย
ขอโทษทีนะ”

คุณยามาตะพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนคลាយ เขาคงไม่มีทางรู้ถึง
สิ่งที่อยู่ในใจผมตอนนี้

“ไม่เป็นไรครับ คุณยามาตะไม่จำเป็นต้องเกรงใจเลย ผม
ได้ค่าตอบแทนที่เหมาะสมแล้วครับ”

“แต่ก็ไม่ได้เยอะขนาดนั้นนี่นา ฉันจ่ายเพิ่มให้สิมัย”

“อย่าเลยครับ เอ่อ ขอโทษนะครับคุณยามาตะ พอดีผม
มีงานที่ต้องสะสางนิดหน่อย”

ผมตัดสินใจบทสนทนาแบบเกมบังคับเล็กน้อย แต่คุณยามาตะ
ดูเหมือนยังอยากคุยต่อ ในที่สุดเมื่อส่งเขากลับไปได้แล้ว ผมก็เดิน
ย้อนมาที่เคาน์เตอร์แล้วเริ่มอ่านต้นฉบับ “รีเวนจ์” อย่างตั้งใจ

โชคดีที่ในร้านยังไม่มีลูกค้า ทำให้มีสมาธิในการอ่านอย่าง
เต็มที่ ผมค่อย ๆ ตรวจและเขียนคำชี้แนะลงไปทีละจุดด้วยความ
ระมัดระวังถึงขีดสุด ต้นฉบับของนากาเสะ โมโมะ เรียกได้ว่า
สมบูรณ์แบบถึงขั้นน่าตกใจ แต่นั่นไม่ใช่จุดสิ้นสุด ยังสามารถ
ขัดเกลาให้ยอดเยี่ยมกว่าเดิมได้

ที่สำคัญคือผมไม่ได้ให้คำชี้แนะเพียงอย่างเดียว แต่เขียน
ความเห็นชื่นชมในเนื้อหาหลังไปด้วยหลายครั้ง

“รีเวนจ์” คือผลงานที่พร้อมไปด้วยถ้อยคำและสำนวนอันงดงามตลอดทั้งเรื่อง และหลายฉากก็เขย่าอารมณ์ผู้อ่านให้สั่นไหว แต่ผมสัมผัสได้ว่าส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่น่ากาเสะ โมโมะเขียนออกมาได้เองโดยไม่รู้ตัว

ผมอยากบอกนากาเสะ โมโมะ ซึ่งเป็นเจ้าของผลงานให้รับรู้ถึงมนตร์เสน่ห์ของเรื่อง “รีเวนจ์” ในทุกซอกมุม ผมเขียนข้อความต่าง ๆ ลงไปโดยไม่หยุดพัก ไม่ทันรู้ตัวต้นฉบับก็กลายเป็นสีแดงทั้งหน้ากระดาษ

“นี่คือคุกกี้ประจำเดือนเมษายนที่จะเริ่มขายตั้งแต่มะรืนนี้ครับ ผมชอยดอกซากุระหมักเกลือเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วผสมลงไปด้วยลองชิมดูนะครับ”

ช่วงพักเบรก

อิคเคะคุงวางจานใส่คุกกี้ลงบนเคาน์เตอร์ในครัว คุณชูงูมมะหยิบเข้าปากหนึ่งชิ้นทันที

“อื้อ อร่อยดีนะ มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกซากุระด้วยว่าแต่โมโมะจะเป็นอะไรไปหรือเปล่า ไม่น่าที่นี้เป็นลัปดาห์แล้วเหินบอกว่ายุงกับเรื่องเรียน แต่เมื่อก่อนก็ไม่เคยหายหน้าไปนานขนาดนี้นี่นา เริ่มเป็นหวัดแล้วสิ แอมพรงนี้ก็เป็นวันเกิดโมโมะจังด้วย”

คุณชูงูมมะมองไปยังที่นั่งประจำของนากาเสะ โมโมะ แล้วถอนหายใจเบา ๆ

“...วันเกิดเธอครับ”

“ใช่ 31 มีนาคม จำ่ายดีใช่ไหม”

“เรานัดกันไว้ว่าจะมาฉลองวันเกิดด้วยเค้กที่ผมทำนะครับ
แต่สงสัยจะลืมซะแล้ว”

“ฉันว่าคุณความจำดีอย่างโมโม่ะจังไม่มีทางลืมหรอก หรือ
จะเกิดเรื่องอะไรที่ทำให้ไม่อยากมาที่นี่...”

คุณชูเงงนูมะและอิคเคะคุมมุงมาที่ผม

“เกี่ยวกับอาทิจะคุงไหม้ย”

สมเป็นคุณชูเงงนูมะจริงๆ ไม่เคยอ้อมค้อมให้เสียเวลาเลย
เธอรู้อยู่แล้วว่าต้นเหตุของเรื่องก็คือผม

หากผมมีส่วนทำให้นากาเสะ โมโม่ะ ไม่ได้ฉลองวันเกิด
จริงๆ ผมคงรู้สึกผิดต่อทั้งสามคนมาก นี่อาจเป็นความคิดที่ดู
ฉวยโอกาสไปสักหน่อย แต่ถ้าอยากคุยกับเธอก็ต้องเป็นตอนนี
เท่านั้น เพราะใช้เรื่องวันเกิดเป็นข้ออ้างได้

“...ผมขอไปหานากาเสะก่อนนะครับ”

“ตอนนี้เลยเหรอ”

“ช่วยเฝ้าร้านให้ก่อนได้มั้ยครับ ผมจะจ่ายค่าแรงให้”

“แต่เธอไม่รู้จักบ้านของโมโม่ะจังนี่นา รู้หรือว่าเขาอยู่ไหน”

“รู้ครับ”

ต้องเป็นทีนั้นแน่นอน

ครั้งสุดท้ายที่ผมมาห้องสมุดประชาชนของเมืองนี้คือวันที่
บังเอิญพบกับนากาเสะ โมโม่ะ เมื่อต้นฤดูร้อนของปีก่อน ภายใน
ห้องสมุดเต็มไปด้วยเด็กๆ ที่กำลังส่งเสียงเจี๊วจ้าว คงเพราะเป็นช่วง
ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ

ผมเหลือบมองพวกเด็กๆ พลังกวาดตาตามโต๊ะอ่านหนังสือ

แต่ไม่เห็นนากาเสะ โมโมะ เลย และเธอก็ไม่อยู่ในห้องอ่านหนังสือ ส่วนตัวเช่นกัน หรือจะเป็นแถวชั้นหนังสือ ผมคิดแล้วเดินตรงไปพร้อมกับสอดส่องพื้นที่ระหว่างชั้นหนังสือ แต่ก็ยังไม่พบ จนกระทั่งเดินมาถึงแถวสุดท้าย

เธอไม่อยู่ที่นั่นจริงหรือ ไมลิ ผมเชื่อว่าจะต้องอยู่—ทันใดนั้นเอง ผมเห็นเด็กสาวที่กำลังตามหาอยู่ตรงโต๊ะสำหรับนั่งคนเดียว ซึ่งตั้งอยู่ริมผนังด้านในสุด เธอเปิดโน้ตบุ๊กเครื่องเดิมไว้ตรงหน้า ขณะใช้นิ้วเรียวยาวเคาะแป้นพิมพ์ ใบหน้าด้านข้างเผยแววจริงจัง กำลังทำงานเขียนอยู่หรือเปล่า แสดงว่าเธอยังมีความมุ่งมั่นที่จะเขียนต่อไปสินะ โลงออกไปที

ผมเดินเข้าไปเสียบๆ แต่ยังคงไม่ตกว่าจะเอ่ยทักดีหรือไม่ จับพลัดนากาเสะ โมโมะ ก็เงยหน้าขึ้นเมื่อรู้สึกได้ว่าผมอยู่ใกล้ๆ

“—มาทำอะไรที่นี่คะ”

สีหน้าของเธอดูเคร่งเครียด

“เห็นว่าคุณนากาเสะไม่ได้มานั่งเขียนงานที่ร้าน เลยคิดว่าคงจะมาห้องสมุดแทนนะ”

นากาเสะ โมโมะ เคยบอกว่า “เวลานั่งที่โต๊ะตัวนั้นจะมีสมาธิเป็นพิเศษ เพราะรู้สึกเหมือนถูกโอบอุ้มด้วยกลิ่นอายของหนังสือ” ผมจึงคิดว่าเธอน่าจะอยู่ที่นั่น

“...จะขอโทษอีกครั้งที่เท่านี้แหละค่ะ ฉันไม่ยกโทษให้เด็ดขาด”

“ไม่ได้มาขอให้คุณนากาเสะยกโทษให้หรอก ผมรู้ดีว่าตัวเองทำอะไรลงไปบ้าง”

“แล้วมาทำไมคะ”

“คุณซุเนะงะกับอิคะคุงเป็นห่วงนะ สัญญากับเขาไว้ว่า
พรุ่งนี้จะไปฉลองวันเกิดกันไม่ใช่เหรอ มานั่งที่ร้านเถอะ ไม่ต้องสนใจ
ผมก็ได้ แล้วนี่...ผมเอามาคืนนะ”

ผมยื่นซองเอกสารให้ นากาเสะ โมโมะ ดังเล็กลั่นน้อยก่อน
รับไปแล้วเปิดดูข้างใน เธอหยิบต้นฉบับออกมาและพลิกไปยัง
หน้าแรก

ความตกใจปรากฏบนใบหน้าเพียงเสี้ยววินาทีก่อน
เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว และกลับมาเป็นสีหน้าเย็นชาเช่นเดิม

“ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรอคะจะให้ทิ้งไป มาลงปากกาแดงตรวจ
ให้ตอนนี้เนี่ยนะ”

“ผมแค่อยากให้ลองคิดว่าพอจะปรับแก้ต้นฉบับตามแนวทาง
นี้ได้มั้ย แต่คุณนากาเสะไม่ต้องทำตามที่ผมบอกทั้งหมดก็ได้ ถ้ามี
จุดที่ไม่เห็นด้วยค่อยมาคุยกันอีกที ในฐานะบรรณาธิการ ผมก็อยาก
เสนอรูปแบบเนื้อหาที่เข้าถึงผู้อ่านได้มากขึ้น แต่สุดท้ายคนที่
ตัดสินใจก็คือตัวผู้เขียนอย่างคุณนากาเสะนั่นแหละ”

“คิดอะไรอยู่กันแน่คะ ฉันไม่เอาด้วยหรอ ก ให้ปรับแก้
ต้นฉบับทั้งที่ไม่มีใครรับปากว่าจะตีพิมพ์ให้เนี่ยนะ เสียเวลาเปล่าจะ
ผลงานเรื่องนี้จบสิ้นไปนานแล้ว”

“ผมยังไม่อยากให้มันจบ ‘รีเวนจ์’ คือผลงานชั้นยอด ยิ่งได้
ตรวจต้นฉบับอย่างจริงจังก็ยิ่งรู้สึกแบบนั้น ขอให้ผมได้จัดพิมพ์
นิยายเรื่องนี้ในนามร้านหนังสือบูเกต์เถอะ ต่อให้ต้องแบกรับ
ความเสี่ยงแค่ไหน ผลงานของคุณนากาเสะก็ควรค่าแก่การเป็น
หนังสือให้ทุกคนได้อ่าน”

นากาเสะ โมโมะ มองผมด้วยสีหน้าที่มีทั้งความโกรธและ

ความเหี้ยมหยามปะปนกัน

“—อย่าให้ฉันไปข้องแวะกับความพอใจส่วนตัวของคุณอาภิระอีกเลยล่ะ ก่อนหน้านี้ก็พูดเองนี่คะว่าร้านหนังสือมุเกตต์จัดพิมพ์ให้ไม่ได้ แล้วคราวนี้กลับมาบอกว่าอยากทำ พอรู้ว่าฉันคือฮิโระวาระโชตะ ก็เลยนึกสงสารเธอซะ บอกตามตรงว่าเรื่องนั้นทำให้ฉันรำคาญใจมาก”

จากนั้นเธอก็พับโน้ตบุ๊กเก็บใส่กระเป๋าเป้ ก่อนจะยืนขึ้นแล้วคว้าเสื้อโค้ตที่วางพาดอยู่บนพนักเก้าอี้

“คุณนากาเสะ”

“อย่าตามฉันมา”

นากาเสะ โมโมะ พุดโดยไม่สบตาผม เธอหันหลังแล้วรีบเดินออกไปจากห้องสมุด

“พຽ່ງนี้คຸ່นນากาเสะก็คຸ່งไม่มาหຽກคຸ່รັบ ผมได้คຸ່ຍกับเธอแล้วแต่ก็แค่แป๊บเดียว ขอโทษด้วยนะคຸ່รັบ”

ผมกลับมาที่ร้านแล้วบอกเรื่องนั้นกับคุณชูเงงูมะและอิเคดะค่ຸง แม้ทั้งสองคนจะไม่แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้า แต่ผมก็รับรู้ได้ว่าพวกเขาผิดหวัง

“...งั้นผมจะเป็นคนติดต่อโมโมะจຽงเองคຸ່รັบ”

“ขอบใจนะ แล้วก็ขอโทษด้วย”

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย พอกลับมาเปิดร้านหนังสือมุเกตต์ได้ระยะหนึ่ง โมโมะจຽงก็ทำตัวแปลกไปเวลาเจออาภิระค่ຸงไຊ້มัย”

เธอสังเกตเห็นหรືอเนີ

“ผมบอกเหตุผลไม่ได้คຸ່รັบ”

กระทั่งผมเองก็ยังคงใจที่เผลอทำเสียงแข็งโดยไม่รู้ตัว
คุณซุนงู่มะกับบิดะคงต่างมองมาที่ผมด้วยสีหน้าสับสน

คืนนั้นผมนอนไม่หลับอีกเช่นเคย

พอปิดตาลง ภาพที่ลอยเข้ามาในหัวคือแววตาของนากาสะ
โมโมะ ที่ปราศจากความไวเนื้อเชื้อใจ

“ยังไงก็เป็นได้แค่ของใช้แล้วทั้ง” — เธอพูดด้วยความคับแค้น
เปล่าลึกลับน้อย ไม่ใช่แบบนั้นเลย

ผมลุกจากเตียงแล้วเดินไปที่โต๊ะทำงาน ก่อนจะเปิดโน้ตบุ๊ก
จากนั้นก็เปิดหน้าจออีเมลขึ้นมา

จากท่าทีของนากาสะ โมโมะ ในวันนี้ คงไม่แปลกหาก
เธอจะลบมันทิ้งโดยไม่คิดเปิดอ่าน และผมก็รู้สึกแย่ที่ทำให้เธอ
ต้องขุ่นเคืองอีกครั้ง แต่อย่างไรผมก็อยากบอกเธอ มีอีกมากมาย
หลายเรื่องที่ผมยังไม่มีโอกาสได้บอก

ผมเขียนเล่าทุกอย่างจนหมดเปลือก — บอกให้รู้ถึงความ
ตกตะลึงและตื่นเต้นตอนที่ได้อ่านผลงานของฮิโรกาวะ โชตะ เป็น
ครั้งแรก บอกให้รู้ถึงกระบวนการทั้งหมดในการประกวดตั้งแต่เริ่ม
คัดเลือกผลงานไปจนถึงประกาศรางวัลชนะเลิศ และบอกให้รู้ถึง
สิ่งที่เกิดขึ้นในกองบรรณาธิการหลังจากนั้น นอกจากนี้ยังบอก
ให้รู้ถึงเหตุผลที่ผมลาออกจากการงาน ความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้น และ
การพยายามตามหาฮิโรกาวะ โชตะ บอกให้รู้ว่าผมอยากตีพิมพ์
เรื่อง “รีเวนจ์” ให้ได้ โดยที่ความรู้สึกนั้นไม่ได้เกิดจากความสงสาร
แม้แต่คนเดียว ทว่าเป็นสิ่งที่มาจากการมุ่งมั่นอันแรงกล้าในฐานะ
บรรณาธิการ บอกให้รู้เกี่ยวกับสัญญาและความเสี่ยงในการตีพิมพ์

รวมถึงเรื่องที่เธออาจสูญเสียโอกาสในการตีพิมพ์ผลงานอื่นด้วยชื่ออิโรกาะระ ไชตะ หากว่าหนังสือขายไม่ได้และเธอถูกตราหน้าว่าเป็นนักเขียนผู้ล้มเหลวในการออกผลงานเป็นรูปเล่มจริง และบอกให้รู้ว่าผมยังอยากทำหนังสือให้เป็นไปตามอุดมคติของตัวเอง แม้จะมีความเสี่ยงเหล่านั้นอยู่ก็ตาม

พอลองอ่านทวนก็รู้สึกว่าคุณคล้ายจะใส่อารมณ์ความรู้สึกมากเกินไปในหลายๆ จุด อีกทั้งแต่ละประโยคยังดูยุ่งเหยิงและขาดความสละสลวย

ใครจะไปสน

ผมปลดปล่อยความรู้สึกด้วยการคลิกที่ปุ่มส่งอีเมลแรงๆ

เสียงร้องของนกนางนวลแว่วมาแผ่วเบา ผมจึงมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็นแสงรุ่งสางกำลังฉายฉานเหนือท้องทะเล

“โมโมะจัง สุขสันต์วันเกิดนะ!”

“ขอบคุณนะคะ เค้กของคุณอิคะเดะสวยมากเลย ฉันมีความสุขจริงๆ ค่ะ”

ช่วงเย็นของวันนั้น

นากาเสะ โมโมะ ผลิยิ้มหน้าบานขณะนั่งอยู่ที่โต๊ะในครัว ตรงหน้าเธอมีเค้กก้อนใหญ่ซึ่งตกแต่งด้วยลูกพีชขาวและครีมสดนุ่มฟู เธอเป่าเทียนดังฟูให้ดับลงในลมหายใจเดียว

“ลูกพีชอร่อยมากเลยละอิคะเดะคุง ไม่บอกก็ไม่รู้เลยนะเนี่ยว่าเป็นลูกพีชกระป๋อง”

“เป็นของคุณภาพดีนี่ครับ”

อิคะเดะคุงยิ้มสดใสรื่นเคย

“แถมยังมีรสสดชื่นๆ ด้วย ใส่อะไรอย่างอื่นลงไปอีกหรือเปล่าคะ”

นากาเสะ โมโมะ คุณสนใจใคร่รู้อย่างยิ่ง

“ใส่ใบมินต์ลงไปนิดหน่อยให้มีรสชาติแฝงนะ”

“มีน้ำละ ความสดชื่นของใบมินต์เข้ากับลูกพีชมากเลย
สมแล้วที่เป็นอิคะคุง ว่าแต่ได้ถ่ายวิดีโอตอนทำเมนูนี้มั้ย”

“แน่นอนครับ เดี่ยวผมจะตัดต่อแล้วโพสต์ลงเว็บไซต์ในวันจันทร์ครับ”

ช่วงเวลาอันอบอุ่นที่ทุกคนอยู่กันพร้อมหน้าหวนกลับมาอีกครั้ง — แต่ผมยังเดาความรู้สึกของนากาเสะ โมโมะ ไม่ออก

เธอไม่ตอบอีเมล และตั้งแต่มาที่ร้านก็ไม่ได้คุยอะไรกับผมมากนัก เพียงแค่พูดสั้นๆว่า “มากินเค้กด้วยกันค่ะ” ตอนเดินผ่านหน้าเคาน์เตอร์ ผมจึงมานั่งร่วมวงด้วย

นากาเสะ โมโมะ ขอเค้กเพิ่มอีกชิ้น เธอคุยจ้อกับอิคะคุง และคุณชูเงงูมะ ทั้งยังหัวเราะร่าเริงเหมือนได้ปลดปล่อยอะไรบางอย่าง ผมสัมผัสได้ถึงบรรยากาศเช่นนั้น

และแล้วนากาเสะ โมโมะ ก็วางส้อมลงเบาๆ

“อร่อยมากเลยคะ ขอบคุณทุกคนมากนะคะที่มาฉลองวันเกิดให้”

พวกเราต่างจับจ้องไปที่เจ้าของวันเกิด แล้วเธอก็หันมาสบตาผมเป็นครั้งแรก

“คุณอาภิระ ขอโทษนะคะที่เมื่อวานพูดจาไม่ดี ฉันอ่านอีเมลแล้วค่ะ และรู้สึกดีใจมากที่คุณอาภิระลงปากกาแดงตรวจต้นฉบับให้ ฉันขอรับข้อเสนองานเรื่องตีพิมพ์ผลงานค่ะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

เธอค้อมศีรษะเบาๆ

—ทำไมจู่ๆ ก็พูดขึ้นมาตอนนี้

คุณชูเงงูมะกับอิคะคุงออกอาการงุนงงเพราะตามเรื่อง
ไม่ทัน

“คุณอาทริะ ได้ยินหรือเปล่าคะ”

“อ๊ะ อ้อ...ได้ยินๆ ขอบคุณนะ ผมเองก็ขอฝากเนื้อฝากตัว
ด้วยเหมือนกัน หนังสือต้องออกมาดีแน่นอน”

ผมตอบเธอไป แต่ยังรู้สึกไม่อยากเชื่อ

“...โมโมะจัง อย่าบอกนะว่านั่งเขียนนิยายอยู่ที่โต๊ะนั้น
ตลอดเลย”

อิคะคุงตั้งข้อสังเกตได้เจียบแหลม นากาเสะ โมโมะ
พยักหน้ารับ

“ความจริงฉันเคยมีประเด็นบางอย่างกับคุณอาทริะมาก่อน
ค่ะ”

จากนั้นเธอก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดก่อนหน้านี้ให้คุณชูเงงูมะ
และอิคะคุงฟัง

“เจอเรื่องแบบนั้นแต่ยังอุตส่าห์มาที่ร้านทุกวัน แถมยังช่วย
เลือกหนังสือให้ลูกค้าอีก ถึงอาทริะคุงจะไม่รู้ตัวก็เถอะ แต่โมโมะจัง
ไม่รู้สึกรู้สิดัดหรือลำบากใจบ้างหรอก”

“มีบ้างนิดหน่อยค่ะ...แต่เท่าที่รู้จักเป็นการส่วนตัว คุณอาทริะ
ไม่ใช่คนไม่ดีอะไร ตอนที่ยังทำงานกับสำนักพิมพ์มารูยามะใน
ช่วงหลัง ฉันก็พอจะรู้สึกได้ว่าคุณอาทริะช่วยออกความเห็นในการคิด
พล็อตเรื่องใหม่อย่างตั้งใจจริง ๆ...ถึงจะหงุดหงิดทุกครั้งเวลานึกถึง

เรื่องนั้นก็เถอะ”

“คงเป็นความรู้สึกลายอย่างรวมกันสินะ”

“ค่ะ”

“ฉันเหตุผลอันดับหนึ่งที่ทำให้โมโม่จ้งมาที่ร้านหนังสือบูเกต์เป็นประจำคืออะไรเธอ”

อึเคตะคุงถามเธอ

“เพราะทำให้จดจ่อกับการเขียนได้ดีที่สุดค่ะ แล้วฉันก็ชอบบรรยากาศของที่นี่ แถมยังมีคุณชูเงนุเมะกับคุณอึเคตะอยู่เป็นเพื่อนด้วย อีگونهคะ”

นากาเสะ โมโม่ ยิ้มออกมาอย่างทะเล้น

“ฉันอยากบอกคุณอาگیرะด้วยตัวเองนะคะว่า ‘รีเวนจ์’ จะได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์อื่นแล้ว จะได้ตอกหน้าให้หายไปเลย”

ความชอบเอาชนะของเธอกลับทำให้ผมสบายใจจนอดยิ้มไม่ได้

“งั้นเอง งั้นขอถามอีกอย่างได้มั๊ย”

“เชิญค่ะ”

“ทำไมถึงอยากทำหนังสือกับผมล่ะ”

นั่นคือสิ่งที่ผมอยากรู้เป็นพิเศษ

“คุณอาگیرะให้คำแนะนำในการปรับแก้ได้อย่างตรงจุดค่ะ ทั้งต้นฉบับของคุณยามาดะ ของนายกเทศมนตรี แล้วก็ของฉันด้วย แม้จะเป็นหนังสือคนละประเภท แต่คุณอาگیرะก็ให้ความเห็นที่เข้าท่าและน่าคล้อยตามทุกครั้ง การที่เคยร่วมงานกับนักออกแบบรูปเล่มอย่างคุณมิตสึฮาระ มุตสึโกะ ก็เป็นอีกหนึ่งเหตุผลสำคัญค่ะ และฉันก็เห็นว่าคุณอาگیرะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อขาย ‘โปรเจกต์

คืนชีพเมือง A ให้ได้ด้วย แต่ยังไงฉันก็ยังลังเลอยู่ดี จนกระทั่งได้อ่านอีเมลฉบับนั้นแหละค่ะ ประโยคที่เขียนแบบติด ๆ ขัด ๆ ไม่สละสลวย แต่นั่นกลับทำให้สื่อความในใจของคุณอาภิระออกมาได้ชัดเจน ฉันเลยรู้สึกว่ามันจะเชื่อใจได้ค่ะ”

ระหว่างเล่าเรื่องนั้น สีหน้าของนากาเสะ โมโมะ ดูสดใสอย่างยิ่ง

วันถัดมา

ผมวานให้อิเคดะคุงช่วยเฝ้าร้านแล้วออกไปที่สวนเพื่อถอดอุปกรณ์ป้องกันลมหนาวและหิมะทับถมออกจากต้นกุหลาบและต้นบลูเบอร์รี่ ผ่านไปสักพักคุณชูเงงูมะก็มาถึง

“เดี่ยวฉันช่วยเอง”

“ขอบคุณครับ ถ้าผมทำคงอีกนานกว่าจะเสร็จ”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงตอบของผม คุณชูเงงูมะก็ลงมือถอดอุปกรณ์พวกนั้นออกด้วยความคล่องแคล่วและรวดเร็ว

“ดีจังเลยนะที่โมโมะจ้างหายิโอรุแล้ว เด็กคนนั้นคงเจอเรื่องยากลำบากมาเยอะน่าดู แต่อาภิระคุงก็เจ็บปวดเหมือนกันใช่ไหมล่ะ”

“เอ่อ คือผม...”

“ไม่ต้องกังวลหรอก ต้องไปได้สวยอยู่แล้ว”

คุณชูเงงูมะพูดโดยไม่หยุดมือที่กำลังทำงานอย่างแข็งขัน

“เรื่องบังเอิญขนาดนี้เป็นไปไม่ได้หรอก อาภิระคุงต้องมีเทพเจ้าแห่งหนังสือสถิตอยู่กับตัวแน่ ๆ — โอ๊ะ ฉันก็พูดอะไรที่ฟังดูเป็นเรื่องสวยงามได้เหมือนกันนะเนี่ย จริงมั้ย”

คุณชูเงงูมะมองผมด้วยสีหน้าภูมิใจ

“จริงครับ”

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาทิดะคุงทำมา — ทั้งการค้นพบผลงานของโมโมะจัง การลาออกจากสำนักพิมพ์มารูยามะแล้วมารับช่วงต่อร้านหนังสือบูเกต์ การทำหนังสืออัตชีวประวัติของคุณยามาดะและหนังสือของนายกเทศมนตรี — ทั้งหมดล้วนเชื่อมโยงกันจนมาถึงจุดนี้ ฉันเชื่อว่า ‘เรโนจิ’ จะต้องกลายเป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่แน่นอน สู้ๆ นะ”

“ได้ยินแบบนี้ก็ใจชื้นเลยครับ”

ผมตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่อีกครั้ง

ต้องสร้างหนังสือตามอุดมคติของตัวเองขึ้นมาให้ได้ ผมจะทำทุกอย่างที่ไม่มีโอกาสได้ทำในสำนักพิมพ์มารูยามะ และจะส่งฮิโากาวะ โชตะ — นากาสะ โมโมะ — ให้ออกไปสู่โลกกว้างอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้

30

พวกพ้องในไซซากุ

นับจากวันนั้น นากาสะ โมโมะ ก็เริ่มเดินทางปรับเปลี่ยนต้นฉบับอย่างแข็งขัน

“ไม่ผิดหวังเลยจริงๆ”

เธอเข้าใจจุดประสงค์ในคำชี้แนะของผมได้อย่างถ่องแท้ และนำสิ่งเหล่านั้นใส่ลงไปในเนื้อเรื่องได้อย่างแนบเนียนเป็นธรรมชาติ

“เป็นเพราะคุณอาทิดะแนะนำได้ตรงประเด็นและเข้าใจง่ายค่ะ ก่อนที่ฉันจะลงมือปรับแก้ต้นฉบับก็ยิ่งช่วยอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด

ตั้งสองสามชั่วโมง”

“ตอนอยู่สำนักพิมพ์มารูยามะไม่เคยมีโอกาสทำแบบนี้ให้เลยขอโทษนะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ ฉันได้คุยกับคุณอากิระแค่เรื่องพล็อตนี่นา ความจริงควรเป็นงานของคุณอากิระมากกว่าค่ะ บรรณาธิการคนนั้นนะ ส่งแนวทางปรับแก้ต้นฉบับแบบกว้างๆ มาให้ฉันแค่สิบบรรทัด พอแก้ไขไปตามนั้นก็ยังไม่ผ่าน แล้วมาบอกให้แก้จุดอื่นเพิ่มอีก”

“ขอโทษนะ”

“ไม่ใช่เรื่องที่คุณอากิระต้องขอโทษเลยคะ อย่างน้อยมันก็ทำให้เห็นได้ชัดว่าคุณอากิระใส่ใจกับงานมากกว่าหลายเท่า ฉันรู้สึกว่่าต้นฉบับที่คุณอากิระลงปากกาแดงตรวจให้เป็นเหมือนแผนที่นำทางไปสู่จุดหมาย แล้วความเห็นของคุณอากิระก็เป็นเหมือนป้ายบอกทาง แถมยังแทรกคำชมมาเป็นระยะๆ อย่างเหมาะสม อ่านแล้วมีกำลังใจขึ้นมาก ยิ่งเขียนก็ยิ่งมีความสุขคะ”

ถ้อยคำเหล่านั้นช่างเหนือความคาดหมาย แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ผมรู้สึกคล้ายได้เห็นส่วนหนึ่งที่อยู่ในพรสวรรค์ของเธอ นั่นก็คือความตรงไปตรงมา พอ نگاه สะโมมะ ยอมรับแนวทางปรับแก้ต้นฉบับแล้ว เธอก็พร้อมรับฟังคำแนะนำทั้งหมดของผม อย่างว่าง่ายถึงขั้นน้ำตกใจ ราวกับความลำบากลำบากในการปรับแก้ต้นฉบับตอนอยู่ภายใต้สำนักพิมพ์มารูยามะนั้นเป็นเพียงเรื่องโกหก

ความเร็วในการทำงานของเธอเข้าขั้นเหนือมนุษย์ แบบนี้คงได้ต้นฉบับที่สมบูรณ์ไม่เกินสัปดาห์ ต้องบริหารจัดการเรื่องปกหนังสือแล้ว

ผมมอบหน้าที่ออกแบบรูปเล่มให้คุณมุตลีโกะเช่นเดียวกับ
ตอนทำ “โปรเจกต์คืนชีพเมือง A”

ปกหนังสือนิยายมีความอิสระสูง นักออกแบบจะใช้ความคิด
สร้างสรรค์ได้หลากหลายทางโดยอ้างอิงจากเนื้อเรื่องของหนังสือ
ผมขอความเห็นจากคุณมุตลีโกะว่าควรให้ปกออกมาเป็นแบบใด
“อืม...ดูจากเนื้อเรื่องของ ‘รีเวนจ์’ แล้ว ฉันคิดว่าควรใช้ภาพวาดนะ”
เธอให้คำแนะนำที่นากาเตะ โมโมะ และผมต่างก็เห็นด้วย

ปกหนังสือเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่มีส่วนสำคัญต่อยอดขาย
มากที่สุด ต้องใช้นักวาดภาพประกอบผู้มีผลงานเป็นที่นิยม — ผม
คิดเช่นนั้น จึงติดต่อไปหานักวาดบางคนที่เคยร่วมงานด้วยสมัย
ยังอยู่ที่สำนักพิมพ์มารูยามะ แล้วลองเลียบๆ เคียงๆ ดู แต่ทุกคน
ต่างปฏิเสธด้วยเหตุผลเดียวกัน

“ความจริงผมอยากรับงานนี้มากเลยครับ เพราะคุณมียาโมโตะ
ก็คอยช่วยเหลือผมมาตลอด แต่ถ้าเป็นเรื่อง ‘รีเวนจ์’ คงไม่ได้จริง ๆ
ผลงานชิ้นนี้เคยมีประเด็นขัดแย้งกับทางสำนักพิมพ์มารูยามะใช้มัย
ครับ ขอสารภาพตามตรงว่าผมไม่กล้าพอจะออกแบบภาพปกให้
ต้องขอโทษด้วยนะครับ”

ด้วยเหตุนี้ หลายวันที่ผ่านมาผมจึงคอยเปิดดูเว็บไซต์รวม
ผลงานภาพวาดต่าง ๆ เมื่อมีเวลาว่าง แต่ก็ยังไม่เจอนักวาดที่สไตล์
ตรงใจ

พักสักหน่อยดีกว่า

ผมนั่งแอนหลังยืดเหยียดกล้ามเนื้ออยู่บนเก้าอี้ อิเคตะคุง
เยี่ยมหน้าออกมาจากทางเข้าครัวแล้วสบตากับผม

“ซาฟพร้อมเสิร์ฟแล้วนะครับ”

ถึงเวลาแล้วหรือเนี่ย

“ขอบใจมากนะ เดี่ยวผมจะไปเรียกคุณนากาเสะเอง”

เธอนั่งเจีบบเขียบมาสักพักแล้ว หรือการปรับแก้ต้นฉบับจะไม่คืบหน้า

ผมเดินเข้าไปหานากาเสะ โมโมะ เธอนั่งนิ่งอยู่หน้าโน้ตบุ๊ก วางสองมือเหนือแป้นพิมพ์โดยไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย ผมสัมผัสได้ถึงเค้าลางของความผิดปกติจากแผ่นหลังนั้น ระหว่างที่ยังลังเลว่าจะส่งเสียงเรียกดีหรือไม่ สายตาก็มองข้ามไหล่ของเธอไปเห็นภาพที่คุ้นเคย ลวดลายสีฟ้าบนพื้นหลังสีขาวที่ปรากฏบนหน้าจอคือเว็บไซต์ไซซากุนันเอง

นากาเสะ โมโมะ ลบบัญชีของฮิโรกาเวะ โชตะ ไปทันทีหลังถูกยกเลิกการตีพิมพ์นิตยสาร แต่เธอยังเข้าใช้งานเว็บไซต์อยู่หรือระหว่างที่ผมคิดเรื่องนั้น เธอก็หันมาพอดี

“โทษที ไม่ได้ตั้งใจจะแอบดูนะ”

ผมเปลือยคำพูดที่ฟังดูเหมือนแก้ตัว

“ฉันรู้ค่ะ ถึงยืนอยู่ไกล ๆ ก็คงรู้อยู่ดีแหละว่าเปิดอะไร ดูนี่สิคะ”

นากาเสะ โมโมะ ชี้ไปยังรูปหนังสือปกแข็งเล่มหนึ่งที่มีคำโปรยประกอบ — “สิ้นสุดการรอคอยกับผลงานเล่มที่สองของทาเทชิเนะ โมเอะ! เรื่องราวความรักแสนบริสุทธิ์ที่ทำให้คุณต้องหลั่งน้ำตา”

“จำที่เราคุยกันในห้องสมุดได้มั้ยคะ”

“อ้อ ‘ชีวิตวัยรุ่น’ กับ ‘การเยียวยาจิตใจ’ ล่ะ”

ตอนนั้นนากาเสะ โมโมะ ให้ความเห็นว่าผลงานของทาเทชิเนะ โมเอะ นั้น “ดีเกิน”

“ดีจังเลย ได้เป็นที่รู้จักในฐานะนักเขียนอาชีพ แถมยังมีผลงานใหม่ด้วย”

เธอเริ่มริมฝีปากงอแงเบาๆ เผยให้เห็นความอิจฉาเล็กน้อย หากเป็นเรื่องความสามารถส่วนตัวละก็ นากาเสะ โมโมะ เห็นอกว่า อย่างเห็นได้ชัด จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะเจ็บใจเมื่อรู้สึกว่าคุณอีกฝ่ายทิ้งห่างไปไกลโข

“...ว่าแต่ไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนๆ ที่เป็นนักเขียนในเว็บไซท์ากุ แล้วเหรอ”

ผมเอ่ยเรื่องที่พอจะนึกออกในตอนนั้นขึ้นมา เพราะคิดว่าควร เปลี่ยนประเด็นคุยสักหน่อย

ช่องแสดงความคิดเห็นในเว็บไซท์ไซท์ากุมีการสนทนา แลกเปลี่ยนกันอย่างคึกคัก ทำให้เหล่านักเขียนได้ทำความรู้จักและสนิทสนมกันมากขึ้น บางครั้งบรรดาเพื่อนนักเขียนจะมารวมตัวกัน และสร้างกลุ่มเฉพาะขึ้นเพื่อปฏิสัมพันธ์ฉันมิตร

โลกของนากาเสะ โมโมะ รายล้อมไปด้วยเหล่านักเขียน ผู้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่มาพร้อมผลงานหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นแฟนตาซี สยองขวัญ ความเรียง หรือบทกวี ทำให้เจ้าของผลงานแต่ละแนวที่มีความแตกต่างหลากหลายได้มาร่วมพูดคุยและแสดงความคิดเห็นกันอย่างออกรส

พวกเขาเหล่านั้นทั้งต่างวัย ต่างเพศ และต่างถิ่นที่อยู่ มีกระทั่งนักเขียนที่อาศัยในต่างประเทศด้วย ส่วนเรื่องทักษะการเขียนก็มีหลายระดับผสมปนเปกัน ไล่ตั้งแต่ระดับมืออาชีพอย่าง

นากาเสะ โมโมะ ไปจนถึงมือใหม่ที่เพิ่งเข้าวงการไม่นาน แต่ทุกคนจะปฏิบัติต่อกันอย่างเท่าเทียมเสมอเมื่ออยู่ในเว็บไซต์โซฮาคุ

หลายครั้งที่นักเขียนหน้าใหม่ซึ่งไม่เคยมีใครจับตามองกลับเขียนผลงานเรื่องสั้นชิ้นเยี่ยมออกมาสร้างความฮือฮาไปทั่ว ในทางตรงกันข้าม บางครั้งผู้เป็นขาประจำบนหัวตารางของการจัดอันดับนักเขียนก็ร่วงดิ่งลงมาหน้าตาเฉย นอกจากนี้ยังเคยมีช่วงที่เกิดกระแสนิยมในการลอกเลียนรูปแบบผลงานของนักเขียนคนโปรด โดยเรียกกันว่าเป็นการ “บูชาผลงานชั้นครู” อีกด้วย

เวลาทำงานแล้วออกอาการหัวตื้อ ผมมักจะแวะเข้าไปดูชีวิตประจำวันอันสุขสงบของพวกเขาในเว็บไซต์เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“ยังติดต่อกันอยู่ค่ะ โดยเฉพาะกลุ่มที่สนิทกัน ตอนลบบัญชีเก่าไป ฉันสร้างบัญชีใหม่ที่ใช้ชื่อสมมติขึ้นมาแทนแล้วส่งข้อความส่วนตัวคุยกับพวกเขาค่ะ”

ผมไล่ถอกเมื่อได้ยินแบบนี้

การเขียนเป็นงานที่โดดเดี่ยว นากาเสะ โมโมะ อยู่ในฐานะนักเขียน ส่วนผมเป็นบรรณาธิการ หลังจากนั้นจึงมีบางครั้งที่เราสองคนเห็นไม่ตรงกัน คนที่จะช่วยเหลือเธอได้ในยามนั้นคือพวกพ้องนักเขียนที่ต่างก็รู้จักกันดี

“ชิราอิ โค ด้วยเหรห”

เขาคือนักเขียนมากฝีมือที่สนิทกับนากาเสะ โมโมะ เป็นพิเศษ เพิ่งเปิดตัวเป็นนักเขียนอาชีพกับสำนักพิมพ์จิตโตะเสะเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้วด้วยผลงานแนววรรณกรรมทั่วไป จุดเด่นของเขาคือการถ่ายทอดประเด็นที่ทรงพลังผ่านเนื้อหาได้ตั้งแต่ต้นจนจบ

“ใช่ค่ะ เขาเคยเป็นที่ปรึกษาและให้กำลังใจฉันมาตลอด

แล้วก็สอนเรื่องมารยาททางธุรกิจให้ด้วย เขาบอกฉันว่า ‘การวางตัวให้สุภาพเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้บรรณาธิการปฏิบัติต่อเราอย่างใส่ใจ’ แม้ว่าสุดท้ายแล้วความจริงใจของฉันจะสื่อไปไม่ถึงคุณอาทิตะเลยก็เถอะ ขนาดคุณชิราอียังตกใจกับเรื่องนี้เลยนะคะ อ้อ ความจริงคุณชิราอียเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทผลิตยานะคะ คุณอาทิตะรู้อยู่แล้วหรอกค่ะว่าฉันสนิทกับคุณชิราอีย”

“ผมอ่านงานของคุณนากาเสะทุกชิ้น บางทีเลยได้อ่านข้อความในช่องแสดงความคิดเห็นด้วยนะ แม้แต่บรรณาธิการอย่างผมก็รู้สึกว่สิ่งที่ชิราอียโค เขียนนั้น มีเนื้อหาน่าสนใจไม่น้อยเลย ทั้งเรื่องการสร้างตัวละคร แล้วก็การวางปมต่างๆ ในเส้นเรื่องด้วย”

“คุณชิราอียคิดอะไรเป็นระบบมากเลยคะ แต่ผลงานของเขากลับเน้นไปที่ความรู้สึกมากกว่าเหตุผล กระตุ้นคนอ่านให้อารมณ์พลุ่งพล่านได้อย่างน่าเหลือเชื่อ ฉันอยากเขียนออกมาให้ได้แบบนั้นบ้าง ปักธงไว้เป็นเป้าหมายสำคัญเลยละคะ”

นั่นคือเป้าหมายของเธออย่างนั้นหรือ หนึ่งในความยอดเยี่ยมของคุณากาเสะ โมโมะ คือจิตใจอันมุ่งมั่นที่อยากพัฒนาตัวเองให้เก่งขึ้น

แม้นากาเสะ โมโมะ จะค่อนข้างต่อต้านงานเขียนของทาเทชินะ โมเอะ แต่เมื่อได้พบคนที่เธอยอมรับในความสามารถอย่างชิราอียโค แล้ว เธอก็พร้อมจะซึมซับข้อดีจากเขาอย่างกระตือรือร้น

“ว่าแต่ทำไมคุณนากาเสะถึงเลือกเขียนนิยายลงในเว็บไซต์ละ ไม่คิดจะส่งผลงานไปประกวดรางวัลวรรณกรรมทั่วไปบ้างหรือ”

นั่นคือสิ่งที่ผมสงสัยมาตั้งแต่แรก เว็บไซต์สำหรับเผยแพร่ งานเขียนมืออยู่นับไม่ถ้วน นักเขียนส่วนใหญ่ที่มีผลงานในนั้นจะเป็น คนที่เขียนเรื่องแนวโลดโผน — คงยากที่จะนิยามคำนี้ให้ครอบคลุม แต่อาจเรียกได้ว่าเป็นนิยายเพื่อความบันเทิงที่เน้นความเข้าใจง่าย เป็นหลัก — ส่วนผู้ที่เขียนแนววรรณกรรมทั่วไปลงในเว็บไซต์อย่าง นากาสะ โมโมะ และชิราอิ โค นั้นถือเป็นส่วนน้อย

“ฉันดูอะไรในอินเทอร์เน็ตไปเรื่อย แล้วบังเอิญเห็นประกาศ รับสมัครผลงานประกวดในเว็บไซต์นิยายสำหรับผู้หญิงที่ชื่อ ‘พาย- แอปเปิล’ นะคะ เลยคิดว่าจะลองเขียนดูสักหน่อย คงเพราะช่วงนั้น ฉันเพิ่งอ่านนิยายเรื่องยาวแบบรวดเดียวจบ ในหัวเลยมีคลังคำศัพท์ เยอะมาก”

“อ่านอะไรมาเหรอ”

“ตามหาคืนวันอันสูญหาย³ ค่ะ”

นั่นคือผลงานที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นนิยายที่ยาวที่สุด ในโลก นำอับอายยิ่งนักที่ต้องสารภาพว่าผมยังไม่เคยอ่านเลย

“เงื่อนไขการประกวดคือผลงานเรื่องสั้นความยาวแค่ไม่เกิน สามหมื่นตัวอักษรนะคะ ฉันเลยอาศัยวิธีครีฟลักก์จำเรียนรู้อจาก คนอื่นๆ จากนั้นก็เขียนออกมาเป็นนิยายรักโรแมนติกของเด็ก วิทยาลัยมัธยมต้น แล้วมันก็ฮิตติดอันดับโดยไม่คาดฝัน ตอนนั้นฉันรู้สึกดี มากก็เลยเขียนเรื่องที่สองขึ้นมาทันที ไม่น่าเชื่อเลยล่ะว่าคราวนี้ จะถูกเลือกให้เป็น ‘ผลงานแนะนำโดยบรรณาธิการ’ และได้อยู่ บนหน้าแรกของเว็บไซต์”

³ *In Search of Lost Time* โดย มาร์แซล พรูสต์

เว็บไซต์สำหรับเผยแพร่งานเขียนมักจะนำผลงานที่กองบรรณาธิการแนะนำไปอยู่ในตำแหน่งที่เห็นเด่นชัดระยะหนึ่ง ทำให้ผลงานที่ได้รับเลือกมียอดเข้าชมพุ่งสูงกว่าปกติแบบก้าวกระโดด

“นี่ก็ติดลมบนเลยละสิ”

นากาเสะ โมโมะ อมยิ้มแล้วพยักหน้าให้

“ทุกครั้งที่เปิดหน้าเว็บขึ้นมาใหม่ ยอดเข้าชมก็เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก มันน่าตกใจจริง ๆ นะคะ แถมยังมีคนอ่านเข้ามาแสดงความคิดเห็นกันอย่างล้นหลาม ทำเอาเคลิ้มจนแทบตัวลอยเลยค่ะ การได้เห็นใครสักคนชอบสิ่งที่เราเขียนทำให้ฉันทั้งรู้สึกสนุกและเต็มอิ่มกับชีวิตจริง ๆ”

จังหวะพูดของนากาเสะ โมโมะ พังดูเร็วกว่าปกติ และเมื่อจบประโยคสุดท้ายเธอก็ทำตาเป็นประกายขณะที่แก้มแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย

อย่างนี้เอง จุดกำเนิดแห่งพลังในการสร้างสรรค์ผลงานของเธอคือ “ความสนุก” สិនะ

“ฉันรู้จักกับคุณมารูโกะจากเว็บไซต์นี้แหละค่ะ”

นั่นคือชื่อของสุดยอดนักอ่านที่อิโรกาเวะ โชตะ เชื้อถือมากที่สุดในชุด

ตัวตนของเธอค่อนข้างลึกลับเพราะไม่ค่อยเปิดเผยตัวในช่องแสดงความเห็นหรือกระดานข่าวของเว็บไซต์ แต่ข้อเสนอนะที่เฉียบคมของเธออย่างการชี้ให้เห็นจุดขัดแย้งเล็ก ๆ ในเนื้อเรื่องก็อาจทำให้บรรณาธิการบางคนถึงกับต้องอาย เธอจึงดูจะเป็นคนที่นากาเสะ โมโมะ ฝากตัวฝากใจได้

ในแง่หนึ่ง การมีผู้อ่านอย่างคุณมารูโกะที่รักและเข้าใจใน

ผลงานอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าตัวนักเขียนเอง ก็น่าจะทำให้อิโรกาวะมีความสุขไม่น้อย ผมเฝ้ามองสายสัมพันธ์ของทั้งสองด้วยความรู้สึกเช่นนั้น

“ผ่านไประยะหนึ่งคุณมารูโกะก็ส่งข้อความมาหาคะ เธอบอกว่า ‘ช่วงนี้เว็บไซต์ที่ชื่อโซซากุคุจะมีกระแสตอบรับที่ดีนะคะ เขาจัดประกวดผลงานบ่อย แล้วนักเขียนในเว็บก็เอาผลงานมาแลกกันอ่านอย่างจริงจัง อาจเป็นการเรียนรู้ที่น่าสนใจก็ได้คะ ลองสร้างบัญชีในเว็บนั้นดูมั้ยคะ’ และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนผลงานด้วยนามปากกาอิโรกาวะ โซตะ ค่ะ ส่วนบัญชีของฉันในเว็บพายแอปเปิลที่ใช้ชื่ออื่นก็ยังมีอยู่เหมือนเดิม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็อย่างที่คุณอาทิจิรูนั้นแหละค่ะ”

“อืม...”

“ความจริงฉันตัดสินใจรับแก้ต้นฉบับ ‘รีเวนจ์’ หลายส่วนก็เพื่อคุณมารูโกะค่ะ”

“จริงเหรอ”

นากาเสะ โมโมะ พยักหน้าแล้วหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเพื่อเปิดข้อความของคุณมารูโกะให้ผมดู

คุณอิโรกาวะ โซตะ

ขอบคุนที่แจ้งข่าวเรื่องยกเลิกการตีพิมพ์ผลงานนะคะ

พอนึกถึงใจของคุณอิโรกาวะแล้ว ฉันก็รู้สึกว่าจะไม่มีคำไหนที่จะช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้นได้เลย

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้ทำลายความยอดเยี่ยมของ “รีเวนจ์” หรือพรสวรรค์ของคุณอิโรกาวะไปแต่อย่างใดคะ ครั้งนี้ก็แค่อะไรหลาย ๆ

อย่างไม่ลงตัวเท่านั้นเอง

คุณลบบัญชีในเว็บไซต์ไซซากุไปสินะคะ แต่ไม่เป็นไรค่ะ ฉันพรินต์ผลงานของคุณใส่กระดาษไว้แล้ว จะได้อ่านซ้ำหลาย ๆ รอบ ฉันอยากให้ลูกสาวได้อ่านเรื่องนี้เหมือนกันค่ะ แต่คงจะเร็วเกินไปเพราะเธอเพิ่งอยู่ชั้นประถมเท่านั้นเอง

ช่วงนี้ก็พักผ่อนทำให้สบายเถอะนะคะ อย่าฝืนตัวเองมากเกินไปละ

“ทั้งที่ฉันเริ่มเขียนนิยายโดยไม่ได้คาดหวังอะไรแต่ๆ แต่กลับมีคนคอยให้กำลังใจถึงขนาดนี้ มันตื่นตันสุด ๆ เลยละค่ะ ข้อความของเธอทำให้ฉันดีใจมาก หลังจากนั้นฉันเลยเปลี่ยนเป้าหมายเป็นการเขียนผลงานเพื่อให้ลูกสาวของคุณมารูโกะอ่านได้ด้วย อาจจะแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่ฉันก็อยากตอบแทนเธอค่ะ”

เพราะแบบนี้เองหรือ

เธออยากส่งผ่านเรื่องราวไปสู่ลูกสาวของคุณมารูโกะ—จิตใจที่มุ่งมั่นนำไปสู่การปรับแก้ต้นฉบับหลายต่อหลายครั้ง และแปลงโฉม “รีเวนจ์” ให้กลายเป็นผลงานที่ถ่ายทอดเนื้อหาออกมาได้ชัดเจนถึงขนาดนี้

บางครั้งเรื่องราวที่รังสรรค์ขึ้นเพื่อผู้อ่านคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษอาจมีความลุ่มลึกและเจิดจรัสจนน่าตกตะลึง เพราะนอกจากผู้เขียนจะบ่มเพาะขัดเกลาทุกตัวอักษรด้วยความใส่ใจอย่างถึงที่สุดแล้ว ผู้อ่านยังสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าผลงานตลอดทั้งเรื่องนั้นแฝงไว้ด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าที่บ่งบอกว่า “อยากให้ใครคนนั้นได้อ่าน” — สุดท้ายมันจึงกลายเป็นงานเขียนที่ได้รับแรงสนับสนุน

จากคนจำนวนมาก

“ไม่ใช่แค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เลย ปกติแล้วไม่มีนักอ่านคนไหน
หรอกที่นักเขียนถึงกับปรับแก้ต้นฉบับให้โดยเฉพาะ”

“งั้นเหรอะ...”

นากาเสะ โมโมะ ยิ้มเขินๆ

“ก็ใช่นะสิ เาเป็นว่าถ้ารู้กำหนดตีพิมพ์แล้ว ช่วยถามที่อยู่
และชื่อจริงของคุณมารูโกะกับลูกสาวให้หน่อยได้มั้ย ผมจะได้ส่ง
หนังสือไปให้”

“จริงเหรอะ ทั้งสองคนต้องดีใจแน่เลย ขอขอบคุณมากนะคะ...
ว่าแต่ช่วงนี้คุณอาภิระเปิดไนต์บุ๊กดูตรงเคาน์เตอร์ร้านบ่อยขึ้นนะ
แถมยังทำหน้านิวคิ้วขมวดด้วย มีอะไรหรือเปล่าคะ”

คราวนี้นากาเสะ โมโมะ เป็นฝ่ายเปลี่ยนเรื่องคุยบ้าง ผม
จึงเล่าให้เธอฟังว่ากำลังติดปัญหาเรื่องการหานักวาดภาพประกอบ

“เอ่อ ขอโทษที่ไม่ได้บอกให้เร็วกว่านี้นะคะ จริงๆ แล้วฉัน
เคยคุยกับนักวาดคนหนึ่งไว้นะคะ”

นากาเสะ โมโมะ พูดเหมือนรู้สึกลึกลับหลังจากที่ฟังผมเล่าจบ

“จริงเหรอะ ถ้าฉันก็น่าจะบอกแต่แรก”

จะได้ไม่ต้องมานั่งเครียดแบบนี้

“แต่แค่สัญญาปากเปล่าแหละคะ แล้วเขาก็เป็นนักวาดคิวแน่น
งานยุ่งสุดๆ ฉันเลยคิดว่าอาจจะเป็นไปได้”

“ใครละนั่น”

“คุณมิตสึโมะคะ”

“จริงเหรอนี่”

นี่มันระดับแนวหน้าของวงการเลยไม่ใช่หรือ ชายคนนี่คือ

นักวาดภาพประกอบชื่อดังที่ไม่ได้มีผลงานโดดเด่นเฉพาะหนังสือ แต่ยังรวมถึงสื่ออื่นๆ อีกหลายประเภทอย่างเช่นโฆษณาด้วย อายุของเขาอยู่ในช่วงสามสิบกลางซึ่งถือเป็นวัยที่หน้าที่การงานกำลังมั่นคง

“รู้จักเขาได้ยังไงเธอ”

“ตอนที่ผลงานของฉันได้รางวัลชนะเลิศ เขาส่งข้อความมาบอกว่าชอบเรื่อง ‘รีเวนจ์’ มาก ถ้ามีโอกาสก็อยากวาดภาพหน้าปกให้ แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้คุยกันเลยล่ะ ไม่รู้ว่าเขาพูดจริงจังแค่ไหน”

“ลองติดต่อไปดีกว่า ถ้าเขายังสนใจอยู่จะได้นัดมาคุยกันโดยตรง”

31

นักวาดภาพประกอบและนักออกแบบรูปเล่ม — 1

“เด็กผู้หญิงมัธยมปลาย!”

นั่นคือคำแรกที่มิสึโมเอะขึ้นเมื่อเห็นนากาเสะ โมโมะ ขณะนี้เป็นช่วงบ่ายของวันธรรมดา นากาเสะ โมโมะ มาที่สถานีกลางของเมือง A ซึ่งเป็นสถานที่นัดหมายด้วยชุดเครื่องแบบนักเรียนพร้อมกระเป๋าเป้ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นนักเรียนมัธยมปลาย

“ชื่ออะไรเธอ”

“นากาเสะ โมโมะ ค่ะ”

“ฉันขอเรียกว่าโมโมะจังแล้วกันนะ”

มิสึโมเอะเป็นชายรูปร่างสันทัด หุ่นใกล้เคียงกับผม ทว่าเขา

ย่อมผมทองและแต่งกายด้วยแฟชั่นที่เน้นการใช้แม่สี จึงยากจะดู
ออกว่าอายุเท่าไร แต่รูปลักษณะภายนอกบ่งบอกชัดเจนว่าเป็นศิลปิน

“โอ้ รู้สึกดีใจยิ่งงៃไม่รู้ลื เหมือนได้ค้นพบความลับของ
อิโรกาเวะ โชตะ เลยแฮะ นี่เ็นเอง ตัวจริงเป็นสาวมัธยมปลายสินะ”

อายุคร่าวลูงแล้วอย่าทำเป็นยิ้มกริ่มกริ่มสิพะ น้าชนลูง
จะตาย

“อีกไม่เกินปีก็เลิกเป็นแล้วละคะ”

นากาเสะ โมโมะ ได้ตอบอย่างไม่ครั้นคร้าม ท่าทีของเธอ
เป็นแบบนี้เสมอ ไม่ว่าจะถูกกับคุณยามาตะ นายกเทศมนตรี
หรือกระทั่งอาจารย์อิซากะ เธอจะแสดงออกในแบบที่เธอเป็นโดย
ไม่ตื่นกลัวหรือนอบน้อมเกินเหตุ

แต่นี้อาจจะเป็นเรื่องดีเพราะมันทำให้อาจารย์อิซากะวางใจ
ในตัวนากาเสะ โมโมะ ยิ่งขึ้น

เวลาที่อาจารย์อิซากะบังเอิญต้องมาทำธุระที่เมือง A เขาจะ
แวะมายังร้านหนังสือมุเกตต์แล้วเลือกหนังสืออย่างเพลิดเพลินโดยมี
เธอเป็นผู้ที่คอยแนะนำ ไม่นานมานี้เขาถึงกับพกมาการองหลากรส
ติดมือมาเป็นของฝากด้วย

ไหนดจะมีชิราอิ โค เป็นเพื่อนนักเขียนในเว็บไซต์โชซากุอีก
นากาเสะ โมโมะ อาจเกิดมาเพื่อสยบเหล่าชายวัยกลางคนก็ได้

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะได้เจอมิสึซาวะ มุตสึโกะ ด้วย ตื่นเต้น
จริง ๆ โมโมะจะจึ้งเคยเจอหรือยัง”

“ยังคะ ฉันจะได้เจอเธอเป็นครั้งแรกเหมือนกัน”

มิสึโมซุนนากาเสะ โมโมะ คอยเป็นระยะ ๆ ระหว่างนั่งอยู่
บนเบาะหลังของรถที่ผมกำลังขับ

คุณมุตีสี่โกะเตรียมเครื่องดื่มและของว่างรอเราอยู่ที่สตูดิโอ ออกแบบซึ่งเธอใช้เป็นที่พักอาศัยด้วย

บนโต๊ะไม้แท่นขนาดใหญ่มีชุดถ้วยชาพร้อมกาน้ำชาแบบลึกลับชาวเจือสีฟ้าอ่อนๆ รวมถึงทาร์ตบลูเบอร์รี่จากร้านเค้กชื่อดังของเมืองนี้ ที่วางเรียงไว้สำหรับทุกคน

ตัวทาร์ตทาครีมเนื้อเบาไว้สองชั้น โปะทับด้วยแยมบลูเบอร์รี่จนแน่น ให้รสชาติกลมกล่อมลงตัว นี่คือนูโปรดของคุณยาย ผมจำได้ว่าแกต้องซื้อ มากินอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง

สถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณตอนกลางของเนินเขาที่มองเห็นทิวทัศน์มุมกว้างของเมือง A เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างบานใหญ่ของห้องนั่งเล่น จะเห็นทัศนียภาพของเหล่าตึกรามบ้านช่องในเมืองที่ทอดตัวเป็นแนวยาวจากภูเขาลงไปถึงทะเลตามลักษณะพื้นที่ซึ่งเป็นเนินลาดชันต่ำ

เข้าสู่กลางเดือนเมษายนแล้ว แต่แทบไม่เห็นวิวดวงของภูเขาเขียวขจี บางพื้นที่ยังมีเศษหิมะเหลืออยู่ด้วยซ้ำ

มิตสึไม่หันมามองหน้าผมหลังจากชมทิวทัศน์นอกหน้าต่างอยู่ครู่หนึ่ง

“ภูเขาภูคนั้นมีลานสกีด้วยใช่ไหม อยู่ใกล้ตัวเมืองมากเลยนะเนี่ย”

“ขับรถจากสถานีรถไฟไปแค่สิบนาทีครับ คุณมิตสึไม่เล่นสกีด้วยเหรอครับ”

“เปล่าหรอก ฉันเล่นสโนว์บอร์ดนะ ที่นี้เล่นไปดูละเลไปได้เลยหรอเนี่ย หายากนะแบบนี้”

“จะว่าแบบนี้ก็คงใช่ละมัง แต่ลานสกีทั้งสามที่ของเมืองนี้
มองเห็นทะเลได้หมดเลยนะ”

คุณมุตสึโกะพูดแล้วยิ้ม

“ไ้ถึงฤดูหนาวครั้งหน้า คุณมิตสึโมะลองมาเล่นสโนว์บอร์ดที่นี้
ดูมั้ยะ เส้นทางวิ่งของภูเขาสูงนั้นไม่ยาวมาก แต่มีความลาดชัน
สูงสุดถึง 40 องศา รับรองว่าสนุกตื่นเต้นแน่นอนคะ”

เมื่อนากาเสะ โมโมะ ชักชวน มิตสึโมะก็ทำหน้าสนใจเล็กน้อย

“ไ้จะเก็บไปคิดนะ — เอาละ เริ่มคุยเรื่องงานกันเลยดีกว่า
ความจริงตอนนี้ฉันกำลังประทับใจอย่างมากเลยละ ขออธิบาย
สักนิดแล้วกันเพราะคิดว่าโมโมะก็คงไม่เคยรู้มาก่อน การที่นักเขียน
บรรณาธิการ นักออกแบบรูปเล่ม และนักวาดภาพประกอบของ
หนังสือเล่มเดียวกันมารวมตัวกันพร้อมหน้าแบบนี้ไม่เคยมีให้เห็น
หรอกนะ ฉันอยู่ในวงการมา 15 ปีแล้ว นี่เป็นครั้งแรกเลย”

“จริงเหรอคะ”

นากาเสะ โมโมะ ทำตาโต คุณมุตสึโกะตอบเธอ

“จริงจ้ะ นี่เป็นครั้งแรกของฉันเหมือนกัน”

“โอ้โฮ...ทำไมล่ะคะคุณอาทิจะ ทุกคนทำหนังสือเล่มเดียวกัน
อยู่ไม่ใช่เหรอ”

นากาเสะ โมโมะ ถามอย่างประหลาดใจ

“เพราะมีความเสี่ยงที่คนทำงานสร้างสรรค์แต่ละฝ่ายจะแสดง
อิโก้ออกมาชมกันเอง และทำให้บรรยากาศตึงเครียดโง่ละ ถ้าเป็น
แบบนี้ก็คงสร้างผลงานที่ดีออกมาไม่ได้ สำนักพิมพ์มารูยามะ
ถึงขนาดตั้งกฎไว้เลยนะ แม้แต่นักเขียนกับนักวาดภาพประกอบ
ก็ห้ามเจอหน้ากันโดยตรง นอกจากบางกรณีที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น”

“เท่ากับว่าพวกเรารวมตัวกันที่นี่โดยฝ่าฝืนข้อห้ามนั้นไงล่ะ เพื่อทำให้เรื่อง ‘รีเวนจ์’ ของโมโมะจังกลายเป็นผลงานชิ้นยอดเยี่ยมให้ได้”

“ใช่แล้วครับ แนนอนว่าคนสำคัญในที่นี้คือคุณนากาสะ แต่คุณมุตสึโกะ คุณมิสึโมะ และผมก็จะร่วมมือกันเพื่อสร้างสรรค์หนังสือที่น่าภาคภูมิใจและเป็นผลงานเลี้ยงชีพในแวดวงการอ่านให้ได้ ขอให้ทุกคนแสดงความเห็นของตัวเองอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องประนีประนอมเลยนะครับ”

ผมจะทำในสิ่งที่ไม่เคยมีโอกาสดำเนินการอยู่สำนักพิมพ์มารูยามะ และสร้างหนังสือในอุดมคติของตัวเองให้ถือกำเนิดขึ้นในโลกความจริง

“เข้าใจแล้ว จันทอโซว์แบบร่างก่อนเลยแล้วกัน”

มิสึโมะใช้แท็บเล็ตที่วางอยู่บนโต๊ะเปิดภาพวาดขึ้นมา

สิ่งที่ปรากฏคือเด็กสาวใบหน้าที่งดงามชวนใจซึ่งมีดวงตากลมโต เป็นภาพจำและยังคงหลงเหลือเศษเสี้ยวแห่งความไร้เดียงสา เส้นผมตรงยาวปรกถึงกลางหลัง สวมเครื่องแบบนักเรียนที่กระโปรงสั้นอย่างมาก

อะไรกันเนี่ย ห่างไกลจากภาพลักษณ์ของรกรกะในเรื่องไปคนละโยชน์เลยไม่ใช่หรือ

“...คุณมิสึโมะ อ่านต้นฉบับที่ผมส่งให้หรือยังครับ”

ผมเผลอใช้น้ำเสียงเหมือนตำหนิ แต่มิสึโมะตอบคำถามตามปกติคล้ายไม่ได้ใส่ใจอะไร

“แน่นอนอยู่แล้ว นี่เป็นผลงานที่ฉันชอบถึงขนาดตามอ่านตอนใหม่ทุกตอนสมัยที่ยังลงในเว็บไซต์เลยนะ ส่วนต้นฉบับที่นายส่งมาให้ฉันอ่านไปสามรอบแล้ว มันดีมากจริงๆ ยิ่งอ่านก็ยิ่งประทับใจ”

“ถ้าฉันทำไมหน้าตาตัวละครกับชุดนักเรียนถึงเป็นแบบนี้
ล่ะครับ”

“อ้าว ไม่ดีเหรอ ตัวละครเด็กสาวมัธยมปลายนะ เขานิยม
แบบนี้กันทั้งนั้นนะ”

“ขอแนวเทได้มั้ยคะ ไม่เอาแนวน่ารัก”

นากาเสะ โมโมะ ตัดบทความเห็นของมิตสึโมะอย่างเด็ดขาด

“จริงเหรอ แต่แบบนี้ฉันอาจจะไม่ค่อยมีคนซื้อก็ได้นะ ในเรื่อง
แทบไม่มีการบรรยายถึงรูปร่างหน้าตาของรูกะเลยจริงมั๊ย ถ้าฉัน
ผู้ออกแบบให้เข้ากับคณนิยมของตลาดไปเลยก็น่าจะดีกว่า”

“ฉันเข้าใจที่คุณมิตสึโมะพูดเป็นอย่างดีเลยคะ แต่ยังไงก็อยาก
ให้วาดออกมาเป็นรูกะในแบบที่คนอ่านจินตนาการได้จากเรื่อง
มากกว่า”

“...โอเค งั้นฉันขอวาดตามที่คุณคิดโดยไม่อิงเรื่องคณนิยมเลย
แล้วกันนะ”

“รบกวนด้วยค่ะ”

“อาทริะคุง เรื่องออกแบบรูปเล่มนะ มีภาพในหัวเป็นพิเศษ
มั๊ย”

คุณมุตสึโกะถาม

“อยากให้ออกมาเตะตาแบบที่เห็นในร้านแล้วต้องหยิบขึ้นมา
ดูเลยนะครับ ใช้ต้นทุนสูงกว่าปกติก็ไม่ใช่ไร”

ผมหยิบหนังสือเล่มหนึ่งที่พกมาด้วยวางลงบนโต๊ะ

“เล่มนี้คุณตาของผมรักมากเป็นพิเศษเลย พอจะทำออกมา
เป็นแนวนี้ได้มั๊ยครับ”

ตัวเล่มมีขนาดเท่าฟ็อกเก็ตบุ๊ก บรรจุอยู่ในกล่องสีน้ำตาล

ซึ่งมีลวดลายเป็นภาพวาดของผู้คนที่กำลังทำวิสกี้ ดูแล้วน่าจะเป็น
ช่วงยุคกลาง

*ชีวิตของผมนักวิสกี้*⁴

นี่คือผลงานของทาเคสุรุ มาซาตากะ ผู้ก่อตั้งโรงกลั่นวิสกี้
นิกกะ เป็นอัตชีวประวัติของเขาซึ่งรวบรวมมาจากเนื้อหาที่ตีพิมพ์
เป็นตอน ๆ ลงในคอลัมน์ “ประวัติส่วนตัวของข้าพเจ้า” จากหนังสือ-
พิมพ์นิกเคอิ

32

นักวาดภาพประกอบและนักออกแบบรูปเล่ม — 2

คุณมุตสึโกะ, มิสึโม และนากาสะ โมโมะ ต่างมุ่งสายตา
มาที่หนังสือเล่มนี้

“สวยจัง”

“อย่างเท่เลย”

“น่ารัก”

สามคนสามความเห็น

“อากิระคุง ขอลองจับตัวเล่มหน่อยได้มั๊ย”

“ได้เลยครับ”

คุณมุตสึโกะหยิบ*ชีวิตของผมนักวิสกี้*ขึ้นมาแล้วบรรจุตั้ง
หนังสือออกจากกล่อง ตัวเล่มของหนังสือเป็นสีขาว พิมพ์ชื่อหนังสือ

⁴ ウイスキーと私 (Uisuki- to Watashi) โดย ทาเคสุรุ มาซาตากะ

และชื่อของทาเคสึรุ มาซาตากะ ซึ่งเป็นผู้เขียนไว้บนสันปกและหน้าปกด้วยวิธีปั๊มทอง ครึ่งล่างของหน้าปกวาดเป็นรูปเตากลั่นวิสกี ลายเส้นทั้งหมดดูจะพิมพ์ด้วยวิธีปั๊มทองเช่นกัน พื้นผิวของหนังสือมีความสากย่นเหมือนแผ่นหนัง ให้สัมผัสสบายมืออย่างมาก

“เป็นหนังสือที่เลิศหรูจริง ๆ”

คุณมุตสึโกะเปิดหน้าปกด้วยความทะนุถนอม

“ดูสิ ปกในใช้กระดาษคล้าย ๆ กระดาษญี่ปุ่นด้วยละ พื้นหลังเป็นสีชาวกี๊จริง แต่มีเส้นสีทองกับสีเงินพาดเป็นริ้วบาง ๆ เหมือนสายน้ำ คงพิมพ์ยากน่าดูเลย น่าจะต้องใช้ตัวเรียงพิมพ์นะแบบนี้ แถมกระดาษหน้าลิขสิทธิ์ก็ยังมีบางและอ่อนนุ่มกว่านั้นอีก”

ปกในคือหน้าที่พิมพ์ชื่อหนังสือไว้และอยู่ใกล้กับเนื้อหาหลักของหนังสือ ส่วนมากจะใช้กระดาษคนละชนิดกับเนื้อหาหลัก

หน้าลิขสิทธิ์คือส่วนที่ระบุข้อมูลต่าง ๆ ของหนังสือและจะอยู่หน้าสุดท้ายของเล่ม หน้าลิขสิทธิ์ของหนังสือเล่มนี้แปะกระดาษสีน้ำตาลอ่อนขนาดเท่านามบัตรที่พิมพ์ข้อมูลต่าง ๆ เอาไว้

“หนังสือห้ามจำหน่ายสินะ”

คุณมุตสึโกะพูดถูก บนหน้าลิขสิทธิ์พิมพ์คำว่า “ห้ามจำหน่าย” ชัดเจน และบนหนังสือก็ไม่มียี่ห้อเขียนไว้เลย มันถูกตีพิมพ์เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ของปีโชวะที่ 47⁵

“ทำให้ลูกค้าเป็นที่ระลึกหรือเปล่านะ”

มิสไมพุดพลางเคี้ยวทาร์ตเต็มปาก

“ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ แต่ถ้าได้รับหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าใคร

⁵ ค.ศ. 1972

ก็คงดีใจแหละครับ”

“อาภิระคุณเอามาจากไหนเหรอ”

“เป็นของสะสมของคุณตาครับ”

“การทำหนังสือเลือกใช้กระดาษได้ค่อนข้างอิสระเลยนะคะ”

นากาเสะ โมโมะ หยิบชีวิตของผมกับวิสกีขึ้นมาดูต่อจาก
คุณมุตสึโกะ

“—อยากให้ ‘รีเวนจ์’ ทำออกมาเป็นไซซ์นี้จังเลย”

“จริงเหรอ แต่คุณมียาโมโตะอุตส่าห์เผื่อต้นทุนไว้ให้ทั้งที่
ทำเป็นหนังสือปกแข็งไซซ์ใหญ่ไปเลยไม่ดีกว่าเหรอ ภาพที่ฉันวาด
จะได้โดดเด่นเห็นชัดด้วย”

“ฉันชอบไซซ์นี้ที่สุดแล้วค่ะ พกไปไหนมาไหนง่ายดี ฉัน
อยากให้เด็กประถมอ่านเรื่องนี้ด้วย ปกติกระเป๋านักเรียนก็ใส่ของ
ไว้แน่นแล้วจริงมั๊ยคะ แต่ถ้าเป็นหนังสือไซซ์พ็อกเก็ตบุ๊กก็น่าจะพอ
ใส่เพิ่มลงในกระเป๋านี้ได้”

เธอคำนึงถึงลูกสาวของคุณมารูโกะสินะ

“คุณมุตสึโกะคะ กระดาษที่คั่นระหว่างหน้าปกกับเนื้อใน
เรียกว่าอะไรเหรอคะ”

นากาเสะ โมโมะ เอ๋อถาม

“ใบรองปกนะ”

“ใบรองปกของหนังสือแต่ละเล่มก็ใช้สีต่างกันไปสินะคะ”

“ใช่แล้วละ เพราะคนออกแบบจะเลือกสีโดยดูจากเนื้อหา
ที่เขียน หรือไม่ก็เลือกให้เข้ากับลักษณะโดยรวมของหนังสือเล่มนั้น
แล้วก็ไม่ใช่แค่เรื่องสีนะ ชนิดของกระดาษก็ต่างกันไปด้วย”

“ว้าว”

“อนจิ โคชิโร่ ศิลปินที่ออกแบบรูปเล่มหนังสือมากมาย ตั้งแต่ยุคไทโชจนถึงยุคโชวะ เคยอุปมาว่าหนังสือก็เป็นเหมือนบ้านหลังหนึ่ง เขาเขียนบรรยายถึงใบรองปกไว้ว่า ‘หากให้เปรียบเทียบก็คงเป็นเหมือนทางเดินสู่ประตูหน้าบ้านที่ปูด้วยหินกรวดและวางแผ่นหินแกรนิตเรียงเป็นทางเพื่อสร้างบรรยากาศอันรื่นรมย์ให้ผู้พบเห็น ใบรองปกของหนังสือเก่าแก่บางเล่มใช้ลวดลายที่วิจิตรบรรจงประหนึ่งผืนพรมเลยทีเดียว’”

“เป็นการอุปมาที่วิเศษมากเลยล่ะ”

ผมก็คิดแบบนั้นเช่นกัน

ผมรู้จักชื่อของอนจิ โคชิโร่ แต่ไม่เคยอ่านงานเขียนของเขายกเว้นแต่ตอนที่คุณมุตสึโกะจำได้ขึ้นใจนั้นเป็นเพียงข้อความสั้นๆ แต่กลับทำให้เห็นภาพชัดเจนในพริบตา ทั้งยังเป็นการถ่ายทอดนิยามของใบรองปกได้ตรงความหมายอย่างไร้ที่ติ

“ใช่มีล่ะ อนจิ โคชิโร่ เขียนถึงการออกแบบรูปเล่มหนังสือเอาไว้หลายเรื่องเลยนะ”

คุณมุตสึโกะพูดพลางลุกจากเก้าอี้แล้วเดินไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งจากชั้นหนังสือที่ตั้งตระหง่านเต็มพื้นที่ผนังฝั่งตรงข้ามหน้าต่าง จากนั้นจึงเดินกลับมาหาเรา

ภารกิจแห่งรูปเล่ม รวมความเรียงว่าด้วยศิลปะการออกแบบรูปเล่มหนังสือของอนจิ โคชิโร่⁶

“ฉันคิดว่าคนในวงการสิ่งพิมพ์ควรได้อ่านหนังสือเล่มนี้

⁶ 恩地孝四郎装幀美術論集 装本の使命 (Onchi Koushirou Soutei Bijutsu Ronshuu Souhon no Shimei) โดย อนจิ โคชิโร่

สักครั้งนะ”

หลังจากนั้นคุณมุตสีโกะก็เล่าเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการออกแบบรูปเล่มให้เราฟังอีกในหลากหลายแง่มุม ทั้งเรื่องส่วนประกอบของหนังสือ รวมถึงความรู้ว่าแต่ละส่วนใช้วัสดุหรือกระดาษแบบใดบ้าง นอกจากนี้เธอยังเอาตัวอย่างกระดาษหลายแบบมาให้เราได้ลองจับกันจริงๆ ด้วย

“โมโมะจัง รกกระป๋องอะไรหรอ”

เมื่อได้ยินคำถามของมิสึโม นากาเตะ โมโมะ ก็เปิดดูหนังสือตัวอย่างโพนสีต่างๆ อยู่นานพอควร แต่แล้วในที่สุดเธอก็โอดครวญว่า “ไม่มีเลยอะ ฉันคิดว่าน่าจะเป็นสีแดง แต่พอลองหาดูก็ไม่เจอสีแดงที่ตรงใจ จนเริ่มรู้สึกว่าจะอาจไม่ใช่สีแดงแล้วละอะ”

ระหว่างทางกลับ ผมขับรถไปส่งมิสึโมที่โรงแรม จากนั้นในรถก็เหลือแค่ผมกับนากาเตะ โมโมะ เป็นอีกครั้งที่ผมอยู่กับเธอเพียงลำพังนับแต่วันฝนหิมะโปรยเป็นต้นมา

“วันนี้ขอบคุณมากนะคะ”

“ผมต่างหากที่ต้องขอบคุณ แล้วก็ขอโทษทีนะที่ทำให้กลับดึก”

“คุณมุตสีโกะสอนอะไรให้ฉันหลายอย่างกระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เพราะคุณอาภักขอให้เธอทำแบบนั้นใช้มั๊ยคะ”

นากาเตะ โมโมะ นั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับ ผมรับรู้ได้โดยเค้านั่งบงบอกว่าเธอกำลังหันหน้ามาทางนี้ แต่ผมแสร้งทำเป็นจดจ่อกับการขับรถด้วยการมองตรงไปข้างหน้าตลอดเวลา

นากาเตะ โมโมะ หัวใจเกินคาด ไมสิ คงเป็นผมเองที่ทำอะไรให้ดูออกง่ายเกินไป

ไม่ว่าจะ “เชื่อใจคนง่าย” หรือ “ดูออกง่าย” ก็ล้วนแต่ไม่ใช่คำที่มีความหมายในทางชื่นชม หัวหน้าบรรณาธิการโกโตและรุ่นพี่อากิตะต่างก็พูดถึงผมในแง่ลบอยู่บ่อยๆ

“ผมคิดว่าถ้าให้คุณนากาเสะรู้เรื่องเกี่ยวกับกระบวนการทำหนังสือเอาไว้เยอะๆ ก็น่าจะมีประโยชน์ในอนาคตนะ”

หากเธอกลายเป็นนักเขียนอาชีพก็คงได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ในวงการสิ่งพิมพ์ด้วยตัวเอง แต่คงไม่ค่อยมีโอกาสมากนักที่เธอจะได้สัมผัสประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการออกแบบรูปเล่ม การพิมพ์ หรือขั้นตอนต่างๆ ในการผลิตหนังสือ ดังนั้นตั้งแต่วินาทีที่ผมตัดสินใจจัดพิมพ์เรื่อง “รีเวนจ์” ในนามร้านหนังสือमुเกต์ ผมก็ตั้งใจไว้แล้วว่า จะให้นากาเสะ โมโมะ เก็บประสบการณ์เหล่านี้ให้ได้มากที่สุด อย่างน้อยก็เพื่อเป็นการชดใช้ความผิดของผม และเหนือสิ่งอื่นใดคือเพื่อประโยชน์ต่อเส้นทางนักเขียนในอนาคตของเธอ

“ขอบคุณมากเลยคะ ฉันดีใจจริง ๆ แล้วก็ตื่นเต้นที่จะได้ไปดูการทำงานของโรงพิมพ์มีสีชวะในสัปดาห์หน้าด้วย”

“โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” ได้ตีพิมพ์ซ้ำอีกครั้ง ผมจึงตั้งใจว่าจะพาเธอไปชมกระบวนการพิมพ์หนังสือสักหน่อย

ผมรอดูว่านากาเสะ โมโมะ จะถามอะไรอีก แต่เธอก็เงียบกริบไปตั้งแต่ตอนนั้น เมื่อเหลือบมองไปข้างๆ ก็เห็นว่าเธอเอนศีรษะฟังหน้าต่างรถและกำลังระบายลมหายใจยามหลับด้วยใบหน้าที่มีความสุข

หน้าปก

“ยุ่งกันอยู่เหรอ”

เสียงของอาจารย์วิชากะแว่วมาขณะที่ผมกำลังนั่งคุยกับ นากาเตะ โมโมะ เกี่ยวกับร่างต้นฉบับขั้นสุดท้ายของ “รีเวนจ์” ที่โต๊ะ ตัวเดิมในช่วงปลายเดือนพฤษภาคม

ผมหันไปทางต้นเสียง เขายืนอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย สีหน้า ค่อนข้างลึกลับ

จริงสิ วันนี้เขานัดไว้ว่าจะเข้ามารับหนังสือเพราะมาทำธุระ ที่เมืองนี้พอดี ผมมัวแต่วุ่นอยู่กับงานตรงหน้าจนไม่ได้ยินเสียง กระดิ่งติดประตู

“ขอโทษที่ครับ เดียวจะไปเอาหนังสือ—”

ผมผ่นผ่นลุกขึ้น แต่อาจารย์วิชากะหันไปถามนากาเตะ โมโมะ ด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ

“คุณนากาเตะลงปากกาแดงตรวจต้นฉบับด้วยเหรอ หรือว่า กำลังช่วยงานคุณมียาโมโตะ เอ่อ ถ้าไม่ยากบอกก็ไม่ใช่ไรนะ แค่ผลอเลื้อยไปเห็นกระดาษต้นฉบับพอดีนะ”

อาจารย์วิชากะดูเกรงใจอย่างเห็นได้ชัด

นั่นคือหนึ่งในลักษณะนิสัยของเขา

หากเป็นเรื่องงาน เขาจะคอยไล่จี้ทุกรายละเอียดปลีกย่อย อย่างไม่ละเว้น แต่พอเป็นเรื่องส่วนตัว เขาจะไม่เข้าไปก้าวก่าย การของคนอื่นโดยเด็ดขาด ทว่าน้ำเสียงสดใสของนากาเตะ โมโมะ ก็ทำให้เขาอดสบายใจขึ้น

“ไม่ได้ช่วยงานหรอกค่ะ นี่เป็นนิยายของตัวเอง กำลังจะได้ตีพิมพ์แล้วค่ะ”

“...อ้อ นิยายแนวไหนเหรอ”

“เรื่องราวการแก้แค้นของเด็กสาวมัธยมปลายค่ะ”

อาจารย์ชิคาเกะเว้นจังหวะเจียบไปเล็กน้อยก่อนจะยิ้มอย่างชอบใจ

“ฟังดูยิ่งใหญ่นะ”

“ยิ่งใหญ่เลยละค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ ยิ้มตาม

“ดูไม่ค่อยแปลกใจเท่าไหร่นะคะ”

“แปลกใจสิ กำลังสงสัยว่าเรื่องมันไปไหนมาไหนนะ — นั่นปกแจ็กเก็ต⁷ เหรอ”

“เป็นภาพที่ใช้บนตัวปกหลักของหนังสือเลยครับ เพิ่งออกแบบเสร็จเมื่อวาน ลองเอาไปดูมั้ยครับ”

ผมหยิบแผ่นตัวอย่างงานสีที่วางอยู่บนโต๊ะส่งให้เขา

“เป็นภาพเดียวกันทั้งแผ่นเลยหรอเนี่ย — ไม่ได้ใช้กับปกหน้าอย่างเดียว แต่พาดยาวไปถึงปกหลังด้วย —”

อาจารย์ชิคาเกะรับภาพปกไปแล้วจ้องมองอย่างจริงจัง

“สุดยอดจริง ๆ ใช้สีเงินสีเดียววาดออกมาได้มีมิติขนาดนี้”

พวกเราที่ตื่นตะลึงกับผลงานของมิสึไม่เช่นกัน

ต้นกำเนิดไอเดียคือคุณมุตสึโกะ เธอจินตนาการต่อยอดจากหนังสือเรื่องชีวิตของผมกับวิสกี⁸ ที่ผมนำไปให้ทุกคนดูในวันนั้น

⁷ ปกแยกที่เอาไว้ห่อหุ้มด้านนอกของตัวหนังสืออีกทีหนึ่ง

แล้วบอกมิสไม่ว่า “อยากให้วาดรกรกะด้วยลายเส้นสีเงินบนพื้นสีครามเข้ม”

ตอนนั้นผมคิดว่ามิสไมคงพยายามถ่ายทอดเสน่ห์ดึงดูดของรกรกะออกมาให้ได้มากที่สุดด้วยการวาดภาพเต็มตัวของเธอหรืออะไรทำนองนั้น ทว่าผลงานที่เสร็จสมบูรณ์กลับผิดคาดไปไกลลิบ แต่เป็นการผิดคาดในความหมายที่ดี

มิสไมพุ่มสุดฝีมือวาดฉากที่ตราตรึงใจที่สุดในเรื่องออกมาได้อย่างอลังการ ภาพนั้นแผ่กว้างครอบคลุมทั้งพื้นที่ปกหน้า สันปก และปกหลัง

รกรกะยืนอยู่ลำพังในป่าอันเต็มไปด้วยแมกไม้รกรทึบ เธอแหงนหน้ามองฟ้าที่มีแสงดาวพร่างพราว เส้นสีเงินเรืองระบำอยู่บนพื้นกระดาดสีครามเข้ม ผสานรวมกับหมู่ดาวที่กระจายตัวอยู่ทั่วฉากหลัง

เมื่อได้เห็นภาพนี้เป็นครั้งแรกตอนที่มันถูกส่งมายังสตูดิโอออกแบบของคุณมุตลีโกะ เราสามคนถึงกับพูดอะไรไม่ออก ผ่านไปครู่หนึ่ง คุณมุตลีโกะจึงเอ่ยขึ้น

“สวยเกินบรรยายจริงๆ”

“ดีใจจังเลยคะ เหมือนภาพในหัวของฉันไม่มีผิด”

“อื้อ...”

“...อาทิจะคุง ไม่ใส่ปกแจ็กเก็ตกับโอบิดีกว่ามั๊ย”

คุณมุตลีโกะเพ่งพินิจภาพวาดของมิสไมอย่างตั้งใจ

“เอ๋”

“พิมพ์ภาพนี้ลงโปบนปกหนังสือโดยตรงเลยเถอะ ใช้ปก

พลาสติกแบบแข็งก็ได้”

“แต่หนังสือเป็นไซส์พ็อกเก็ตบู๊คนะครับ —”

โดยทั่วไปแล้วหนังสือขนาดพ็อกเก็ตบู๊คนั้นจะเป็นปกอ่อน

“หนังสือเรื่อง ‘ชีวิตของผมนักบวช’ ก็เป็นไซส์พ็อกเก็ตบู๊คนที่ใช้ปกแข็งเหมือนกันนะ อาจจะแพงสักหน่อย แต่ถ้าไม่ใช่ปกแข็งก็ติดกับโอปิกก็จะลดต้นทุนส่วนนั้นแทนได้”

“อืม...”

ข้อเสนอแนะที่หนักหน่วงเสียจนผมไม่อาจให้คำตอบได้ในทันทีจริงอยู่ว่าผมอนุญาตให้ใช้ต้นทุนมากกว่าปกติ แต่ไม่เคยคิดเลยว่าจะเป็นเรื่องนี้

“ภาพปกมันช่างดึงดูดเหลือเกิน ฉันเลยอยากให้พิมพ์ลงไปบนปกของหนังสือโดยตรงนะ เพราะห้องสมุดบางทีก็ให้ถอดปก แจ็กเก็ตทิ้งไปแล้วรับไว้แต่ตัวเล่ม แต่ก็เถอะ ถ้าจะพิมพ์แบบปั๊มเงินบนตัวเล่มจริงๆ ต้นทุนก็คงแพงเกินไป”

ตอนแรกคุณมุตสึโกะวางแผนว่าจะใช้วิธีเดียวกับหนังสือส่วนใหญ่ นั่นคือการออกแบบภาพปกอย่างจริงจังเฉพาะส่วนของปกแจ็กเก็ต ในขณะที่หน้าปกหลักของตัวเล่มจะใช้แค่ภาพหรือลวดลายที่เรียบง่ายอย่างยิ่ง

“แต่ถ้าทำแบบนั้นก็จะมีคนอ่านบางคนไม่มีโอกาสได้เห็นภาพปกแสนวิเศษนี่ละสิ แล้วโอปิกก็จะไปเกะกะภาพหน้าปกที่ดูสุดสัฟฟอกแบบมาอย่างดียิ่งด้วย”

“ฉันเห็นด้วยว่าไม่ควรมีปกแจ็กเก็ตกับโอปิกะ”

นากาเสะ โมโมะ แทรกขึ้น สิ่งที่คุณมุตสึโกะพูดฟังดูสมเหตุสมผลมาก แล้วผมก็อยากเคารพความเห็นของนากาเสะ

โมโมะ ด้วย

“เข้าใจแล้วครับ ไม่ต้องมีปกแจ็กเก็ตก็ได้ แต่ยังงี้ก็ต้องมีโอบินะครับ ถ้าขาดโอปิไป ต่อให้ลูกค้าเห็นเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ในร้านหนังสือ แต่ก็ไม่มีทางรู้เลยว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร”

“ฉันไม่เคยซื้อหนังสือจากข้อความโฆษณาที่เขียนบนโอปิเลยนะคะ”

“เพราะคุณนากาเตะไม่ใช่ผู้อ่านระดับเดียวกับคนทั่วไปไงล่ะ ยังไงก็ต้องใส่โอบินะ ในฐานะบรรณาธิการ เรื่องนี้ผมยอมไม่ได้หรอก”

คุณมุตสึโกะยังคงนั่งเงียบ ส่วนนากาเตะ โมโมะ หยิบสมาร์ตโฟนของเธอขึ้นมา

“...คุณมึสึโมะเหอะคะ พอดีมีเรื่องอยากปรึกษานิดหน่อยตอนนี่สะดวกมั๊ยคะ ไซค์ะ เรื่อง ‘รีเวนจ์’ นั้นแหละคะ คุณมุตสึโกะกับฉันคิดว่าไม่ใส่โอปิดีกว่า แต่คุณอาگیرะไม่เห็นด้วย คุณมึสึโมะคิดว่าไถ่คะ”

“เอ๊ะ อย่าบอกนะว่าจะโหด...”

เธอคิดจะใช้วิธีนี้เอาชนะบรรณาธิการที่เป็นคนจัดการดูแลทุกอย่างหรือ

“โอเคคะ ฉันจะบอกเขาให้”

นากาเตะ โมโมะ วางสายแล้วประกาศก้องเสียงดังฟังชัด

“สามต่อหนึ่งคะ”

“บรรณาธิการฝ่ายแพตต์อิลปินทั้งสามคนสินะ”

อาจารย์ชิซากะหัวเราะเบา ๆ

“แต่แบบนี้ก็ฟังดูเข้าท่าดีนะครับ เป็นการออกแบบรูปเล่มที่

น่าสนใจมาก แค่วางอยู่บนชั้นก็ดึงดูดสายตาแล้ว ผมเห็นด้วยนะว่า
โอบิจะทำให้ดูเกะกะ ติดเชือกตรงสันปกไว้ใช้แทนที่คั่นหนังสือ
ด้วยเหรอกครับ — เรียกว่าเชือกคั่นหนังสือหรือเปล่านะ — สีสวยดี
นะครับ”

“จริงเหรอกะ ฉันเป็นคนขอให้ติดนะค่ะ เลือกสีเองด้วย”

นากาเสะ โมโมะ เผยสีหน้าแสดงความภาคภูมิใจอย่างเต็มที่

“พอไม่ใส่ปกแจ็กเก็ต ตอนไม่มีที่คั่นหนังสือก็รู้อยู่จะใช้อะไร
คั่นแทนใช้มั้ยละคะ แล้วเชือกสีแดงก็ไม่ค่อยน่าใช้เท่าไร”

เหตุผลของนากาเสะ โมโมะ นั้นถูกต้อง แต่ตอนแรกผม
ไม่เห็นด้วยเพราะต้นทุนสูง มีหน้าซ้ำเธอยังเลือกผ้าซาติน จึงยิ่ง
ทำให้ราคาหนังสือแพงเกินจำเป็น

“ว่าแต่เรื่องช่องทางการขายละครับ ลงทะเบียนให้บริการ
สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ได้แล้วเหรอก”

เลือกคำถามได้สมกับเป็นอาจารย์วิชากะจริง ๆ

“เปล่าเหรอกครับ คือว่า—”

34

ช่องทางการขาย

ผมเดินทางไปโตเกียวเมื่อสัปดาห์ที่แล้วเพื่อเจรจาทะลุกับ
สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ แต่สุดท้ายก็ถูกปฏิเสธ

ตอนแรกผมลองโทรศัพท์ติดต่อไปโดยเผื่อใจไว้ส่วนหนึ่ง
“ถ้าเป็นไปได้ ทางเราอยากให้ท่านเข้ามาพูดคุยที่บริษัทโดยตรง

กรุณานำแผนงานธุรกิจมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยนะครับ”
อีกฝ่ายบอกเช่นนั้น ผมจึงแอบคาดหวังเล็กน้อยเพราะคิดว่าเขาน่าจะ
ประเมินผลงานจากความนิยมของ “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” ด้วย

ดังนั้นผมจึงร่างกำหนดการตีพิมพ์หนังสือหลังจากนี้ไว้
จำนวนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง “รีเวนจ์” หรือภาคต่อของ “โปรเจกต์
คีนซีฟเมือง A” เพื่อเอาไปนำเสนอโดยเฉพาะ

แต่เมื่อได้พบหน้าและพูดคุยกันจริงๆ ปฏิกริยาของเจ้าหน้าที่
บริษัทสายส่งหนังสือนั้นก็กลับตรงข้ามกับที่ผมหวังไว้อย่างสิ้นเชิง

“อืม...บอกตามตรงว่าคงยากครับ”

“พอจะทำอะไรได้บ้างมั้ยครับ”

“คุณมียาโมโตะเคยทำงานที่สำนักพิมพ์มารูยามะมาก่อน
สินะครับ”

“ใช่ครับ”

“สำนักพิมพ์มารูยามะเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทเรา ถ้าได้
ใครสักคนในนั้นที่เป็นระดับผู้บริหารมาช่วยเจรจาให้ก็น่าจะราบรื่น
ขึ้นเยอะครับ”

เขาส่งสายตาดูล้ายบอกเป็นนัย ผมจึงเข้าใจได้ในที่สุดว่า
เส้นสายเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะบอกตรงๆ แต่แรก

“คงไม่ไหวหรอกครับ”

“จั้นทางเราก็คงช่วยอะไรไม่ได้แล้วละครับ ต้องขอโทษด้วย
นะครับที่ให้ลำบากเดินทางมาถึงที่นี่”

สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่รายอื่นก็ตอบรับด้วยปฏิกริยาเดียวกัน

“แล้วได้ทำสัญญากับสายส่งหนังสือขนาดกลางหรือขนาดเล็ก
บ้างมั้ยครับ”

อาจารย์ชิซากะยังคงถามต่อ

“ครับ ผมตัดสินใจใช้บริการสายส่งหนังสือที่พร้อมรับหนังสือจากร้านเราไปกระจายต่อ แต่คงคาดหวังความทั่วถึงไม่ค่อยได้ เพราะเป็นบริษัทเล็กๆ นะครับ... แล้วก็ร้านหนังสืออิมมยะสาขาใหญ่ในโตเกียวจะเอามาวางโชว์ปกบนแผงให้หนึ่งสัปดาห์ ถ้าต่อยอดจากตรงนั้นได้ก็คงดี”

ตอนที่ไปโตเกียว ผมฝากเกลลีย์ปฐพีกับภาพปกของ “รีเวนจ์” ไว้ให้อูเอชิมะ นานะ พิจารณา เธอติดต่อมาทันทีในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับบอกว่า “สนุกมากค่ะ เนื้อเรื่องดูมีเสน่ห์ น่าติดตามกว่าตอนที่ลงในเว็บไซต์โซซากูอย่างเห็นได้ชัดเลยนะคะ การออกแบบรูปเล่มก็สวยงาม น่าจะดึงดูดความสนใจให้ลูกค้าหลายคนหยิบขึ้นมาดูได้ไม่ยาก ฉันอยากลองขายดูค่ะ ขอเอามาวางโชว์ปกบนแผงสัก 20 เล่มนะคะ”

แน่นอนว่าสิ่งที่ผมมุ่งหวังอย่างแท้จริงคือการใช้สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่เพื่อนำเรื่อง “รีเวนจ์” ไปวางขายตามร้านหนังสือทั่วประเทศ ด้วยระบบกระจายหนังสือแบบตายตัว ทว่าจะมีมัวยัดติดกับสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ก็คงเสียเวลาเปล่า มีแต่ต้องตัดสินใจแล้วเดินหน้าต่อ เท่านั้น

“ถ้ามีร้านไหนยอมรับเงื่อนไขไม่ส่งหนังสือคืน เราก็จะขายส่งให้ร้านนั้นโดยตรงด้วยใช่ไหมคะ”

นากาเสะ โมโมะ กล่าวเสริม

“อ้อ ใช่แล้ว”

“แล้วเว็บไซต์แอมะซอนล่ะ”

“เราลงขายในนั้นด้วยครับ แล้วก็วางขายที่ร้านหนังสือ

บูเกต์ด้วย”

“อ้อเหรอ ฉันผมขอจองไว้เล่มนี้แล้วกัน อยากลองอ่านดูนะ ว่าแต่คงออกหนังสือด้วยนามปากกา ‘ฮิโรกาวะ โชตะ’สินะครับ จะไม่เปิดเผยรายละเอียดส่วนตัวของคุณนากาเสะเลยเหรอครับ”

หนังสือที่เขียนโดยเด็กสาวมัธยมปลายย่อมสร้างกระแสตอบรับที่ดีได้แน่นอน หากว่ากันในแง่ของกลยุทธ์ทางการตลาด การเผยตัวตนที่แท้จริงของฮิโรกาวะ โชตะ ดูจะเป็นผลดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ผมลองคุยเรื่องนั้นกับนากาเสะ โมโมะ แล้ว แต่แน่นอนว่าเจ้าตัวไม่เอาด้วย เพราะกระทั่งเธอก็ยังไม่บอกคนรอบตัวที่กำลังเขียนนิยาย ส่วนผมก็ไม่อยากทำแบบนั้นเช่นกัน

ต่อให้ไม่เปิดเผยชื่อจริงและบอกเพียงว่าเป็น “เด็กสาวมัธยมปลายจากเมือง A” แต่ก็มีโอกาสถูกสืบรู้ตัวตนได้ ผมไม่อยากจะเรื่องนี้เท่าไร แต่สมมติว่าเรื่อง “รีเวนจ์” ไม่ประสบความสำเร็จดังหวัง ผมก็ไม่ต้องการให้เกิดสถานการณ์ที่นากาเสะ โมโมะ ต้องเจ็บปวดยิ่งกว่าเดิม

“ใช่ครับ เราจะไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับคุณนากาเสะแม้แต่ชนิดเดียว”

“—งั้นเหรอ”

“มีอะไรอยากบอกหรือเปล่าครับ”

“เปล่าเหรอครับ ถ้าพวกคุณสองคนเห็นตรงกัน ผมก็คิดว่าเหมาะสมแล้ว คนอื่นที่รู้ตัวตนของฮิโรกาวะ โชตะ มีใครบ้างเหรอครับ”

“คุณซุงนุมะ อิเคดะคุง คุณมุตสึโกะที่เป็นนักออกแบบ

รูปเล่ม คนในโรงพิมพ์มีสี่ชาวะ คุณมิสึไม่ที่เป็นนักวาดภาพประกอบ
แล้วก็บรรณาธิการชื่ออาากิตะที่อยู่สำนักพิมพ์มารูยามะกับหัวหน้า
บรรณาธิการโกโตครับ”

รุ่นพี่อาากิตะไม่ได้ส่งข้อมูลส่วนตัวของนักเขียนให้ผมก็จริง แต่
อย่างไรเสียเขาก็คงรายงานหัวหน้าบรรณาธิการไปแล้ว

“โอเค ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมไม่บอกคนอื่นแน่นอน วันนี้
คงต้องขอตัวแล้วละครับ”

“อ๊ะ ฉันจะไปหยิบหนังสือมาให้ละคะ”

นากาเสะ โมโมะ วิ่งเหาะๆ เข้าไปในห้องทำงานที่อยู่หลัง
เคาน์เตอร์ร้าน

หนังสือที่นากาเสะ โมโมะ เตรียมไว้ให้อาจารย์อิซซากะคือ
ชุดหนังสือภาพปี 1945 ของบรูโน มุนาริ⁸ เป็นชุดหนังสือภาพรวม
เก้าเล่มที่บรูโน มุนาริ⁹ เขียนขึ้นเพื่อลูกชายของเขา

ภาพประกอบกับรูปแบบการเล่าเรื่องนั้นเรียบง่าย แต่มี
ชั้นเชิงและดูเป็นมิตร ข้อความในเรื่องแฝงด้วยอารมณ์ขัน นอกจากนี้
นี้ยังมีลูกเล่นสามมิติเล็กๆ น้อยๆ แทรกอยู่ในแต่ละหน้า แม้แต่เด็ก
ที่อ่านหนังสือไม่ออกก็หยิบจับสัมผัสตัวเล่มด้วยความสนุกสนานได้

ครั้งก่อนเธอเลือกหนังสือเพียงหนึ่งเล่มในชุดนั้นซึ่งมีชื่อว่า
เริ่มเบื่อแล้วนะ¹⁰ และส่งไปให้ที่บ้านของอาจารย์อิซซากะ จากนั้น

⁸ Bruno Munari's 1945 Series โดย บรูโน มุนาริ

⁹ Bruno Munari (ค.ศ. 1907 - 1998) ศิลปินนักออกแบบชาวอิตาลี

¹⁰ The Elephant's Wish โดย บรูโน มุนาริ

เขาก็โทรศัพท์มาบอกว่าลูกสาวที่ชื่อยูริจังติดหนังสือเล่มนั้นงอมแงม
ครั้งนี้จึงขอเลือกเป็นอีกแปดเล่มที่เหลือในเซต

“ลูกขอให้ผมอ่านเริ่มเบื่อกันแล้วนะ อยู่เล่มเดียวจนผมก็เริ่ม
เบื่อกันเหมือนกัน ถ้าต้องอ่านเล่มเดิมซ้ำไปเรื่อยๆ แบบนี้ ขออ่าน
สลับกันไปแก้เล่ดีกว่า”

อาจารย์ซากะบ่นอุบ แต่ทำทางดูอารมณ์ดี

กดลองอ่าน

บทที่ ๕

บทที่ ๕

วันปิดเล่ม การวางแผนงานปาร์ตี้ และโทรศัพท์จากคนที่ไม่คาดคิด

ดอกลิ้นหุบเขาที่เริ่มผลิดอกในสวนพากันโยกไหวไปตาม
แรงลม คุณตาจากโลกนี้ไปหนึ่งปีแล้วหรือ

ผมเปิดหน้าต่างห้องหอคอยเพื่อระบายอากาศ ลมเย็น
ยะเยือกโชยเข้ามาพร้อมกลิ่นหอมสดชื่น

“คุณอาภิระ”

เสียงนั้นเรียกผมให้หันกลับไป นากาเตะ โมโมะ ยืนยิ้มอย่าง
อารมณ์ดีอยู่ตรงทางเข้าห้อง

“ได้เวลาพักผ่อนของว่างแล้วค่ะ”

“อ้อ จะไปเดี๋ยวนี้ละ”

หนึ่งก้าว สองก้าว...สิบก้าว

นากาเตะ โมโมะ ยังยืนรออยู่ที่เดิม

ถ้าเป็นเมื่อก่อน เธอจะส่งเสียงเรียกเพียงอย่างเดียวแล้วเดิน
หายไปทันที

ผมเดินเคียงข้างเธอตรงไปที่ครัวพร้อมกับคิดว่าจะไม่มีวัน
ทำให้เธอหมดความไว้วางใจในตัวผมอีก

“ปิดเล่มแล้ว ยินดีด้วยนะครับ”

เด็กก้อนใหญ่ที่อึเคอะคุงวางไว้บนโต๊ะเป็นสีแดงแวววาว
ดูน่าอัศจรรย์ใจ

“โอ้โฮ สวยจังเลย”

“ผมเคลือบด้านนอกด้วยแยมราสเบอร์รี่ผสมกับเจลลาติน

นะครับ ส่วนเนื้อในเป็นสับน้จ้ค้กช้อกโกแลตกับครีมสด พอดีเห็น
ว่าโมโมะจังชอบช้อกโกแลตมากนะครับ”

อิคะคุงใช้มีดหั่นค้กเป็นชิ้น เนื้อค้กสีดำและสีขาวปรากฏ
ให้เห็นตามรอยตัด

“ยินดีด้วยนะ โมโมะจัง อากิระคุง ทั้งสองคนเก่งมาก ๆ
โชคชะตาของหนังสือเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ตรงกับภาษาดอกไม้ของดอกลิลลี่
หุบเขาอย่างเหมาะเจาะเลยละ”

คุณชูเงะมุเมะพูดพลางถือช้อดอกลิลลี่หุบเขาที่เพ็งเก็บจากสวน
มาตกแต่งไว้ในแจกัน

“ภาษาดอกไม้ของมันคืออะไรเหรอครับ”

“ความสุขจะกลับมาหาอีกครั้ง”

“โอ้”

ไม่รู้มาก่อนเลย

“ไม่ใช่แค่ ‘รีเวนจ์’ อย่างเดียวนะ ร้านหนังสือมุเกตซ์ก็เหมือนกัน
ราวครึ่งปีมานี้ร้านค้กค้กน่าดูเลยใช่มั้ยละ ช่วงแรก ๆ อาจจะเหนื่อย
สักหน่อย แต่ตอนนี้สถานการณ์ดีขึ้นมากแล้ว”

คุณชูเงะมุเมะพูดถูก หลายอย่างที่เราทำเริ่มผลิดอกออกผล
จนยอดขายของร้านเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

นอกจากนี้ บรรดานักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่เพ็งย้ายจาก
นอกเมืองเข้ามาในตัวเมืองก็ยังมาที่ร้านเยอะเกินคาด และเป็น
ส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ยอดขายหนังสือดีขึ้น

“ต้องขอบคุณทุกคนมากเลยครับ”

ผมพูดจากใจจริง ร้านมาถึงจุดนี้ได้เพราะความช่วยเหลือ
ของใครหลาย ๆ คน ไม่ว่าจะเป็นนากาเสะ โมโมะ คุณชูเงะมุเมะ

อิคะคุง คุณยามาดะ นายกเทศมนตรีและมิตรสหาย คุณซากิโกะ กับริโอะจัง รวมถึงลูกค้าประจำและลูกค้าที่แวะเวียนมาอุดหนุน

“ที่เหลือก็แค่ทำให้ผลงานเรื่อง ‘รีเวนจ์’ กลายเป็นที่นิยมสินะครับ นี่ของคุณอาภิระครับ”

ผมรับจานใส่เค้กมา

“อ้อ”

จะโปรดหรือเปล่านะ ความกังวลเริ่มก่อตัวขึ้นในใจ

ตอนนี้ยังไม่มีสิ่งใดการันตีความสำเร็จได้เหมือนตอนทำหนังสือ “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A”

“ยังต้องไปเสนอขายอีกมัย”

“ใช่ครับ อีกสองสัปดาห์จะเริ่มลงพื้นที่อย่างจริงจัง ถ้าได้ตัวอย่างหนังสือมาแล้ว ผมจะแวะเวียนไปตามร้านหนังสือหลาย ๆ แห่งในเมือง B กับโตเกียว ถึงตอนนั้นคงต้องขอรบกวนอิคะคุงกับคุณชูงูมะให้ช่วยเฝ้าร้านหน่อยนะครับ”

“ได้เลยครับ ไม่มีปัญหา”

“นอกจากนี้ ผมจะลงประกาศการตีพิมพ์กับรูปหนังสือในเว็บไซต์ แล้วก็ส่งรายละเอียดต่างๆ ให้ห้องสมุดกับร้านหนังสือทั่วประเทศทางอีเมลครับ”

“แล้วโมโมะจังต้องทำอะไรมัย”

“เห็นชื่อในหนังสือที่จะเอาไปมอบให้เป็นของขวัญค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ ตอบคำถามของอิคะคุงด้วยท่าทางภูมิใจ

“อู๊ย เห็นยังงิเหวอ ตัวดเป็นเส้นพลั่วๆ เลยหรือเปล่า เขียนให้ดูหน่อยสิ”

“เขียนแบบธรรมดาเลยค๊ะ เขียนเป็นตัวอักษรชัด ๆ ว่า

‘ฮิโรกาวะ โชตะ’”

นากาเสะ โมโมะ หยิบสมุดบันทึกออกมาจากกระเป๋าเสื้อนักเรียนแล้วบรรจงเขียนชื่อด้วยปากกาเกล็น

“สวัสดี! ลายมือสวยกว่าปกติเยอะเลย”

“จริงด้วย”

คุณชูเงงูมะกับอิคะคุงหัวเราะพร้อมกัน ลายมือจริงของนากาเสะ โมโมะ นั้นค่อนข้างยุ่งเหยิง ดูไม่เข้ากับหน้าตาสะสวยของเธอนัก

“ฉันซ่อมมาแล้วนะค่ะ”

“จริงสิ คุณอากิระครับ เรื่องงานปาร์ตี้วันเสาร์นะ”

อิคะคุงเปลี่ยนเรื่องคุย

ตั้งแต่เข้าสู่เดือนเมษายน ลูกค้าประจำหลายคนก็เริ่มร้องขอมาว่า “อยากจัดงานเลี้ยงอำลาให้คุณโทชิโอะกับคุณเช็ตสึโกะในช่วงที่ดอกลิ้นหุบเขาเริ่มบาน” ผมจึงตอบรับด้วยการเตรียมจัดงานสังสรรค์เล็กๆ ที่ร้านหนังสือมุเกตีในสัปดาห์นี้

นี่ถือเป็นโอกาสอันดี ผมจึงเชิญชวนเด็กๆ ที่ชอบมาฟังคุณชูเงงูมะอ่านหนังสือภาพในห้องหอคอยให้มางานนี้พร้อมกับคุณพ่อคุณแม่ด้วย

แขกที่มาเป็นครอบครัวจะได้ร่วมงานเลี้ยงน้ำชาในสวนช่วงกลางวัน ส่วนพวกลูกค้าประจำจะมารวมตัวกันในปาร์ตี้ค็อกเทลยามค่ำคืน พุดแบบนี้แล้วอาจฟังดูหูลีล แต่ผมตั้งใจให้เป็นเพียงงานเลี้ยงพบปะแบบสบายๆ โดยมีเครื่องดื่มและอาหารเบาๆ เตรียมไว้ให้

“งานช่วงกลางวันกำหนดผู้เข้าร่วมเป็นเด็กและผู้ใหญ่รวมกัน

“ไม่เกิน 20 คนใช้มั้ยครับ”

“อ้อ”

“เมนูอาหารเป็นแซนด์วิชกับโกโก้ ส่วนของหวานเป็นเค้ก
ดีมั้ยครับ”

“ก็ดีนะ...แต่ไอเคอะคงจะทำเองเลยเหอะ ตอนแรกฉันว่า
จะสั่งพวกพิซซ่ามานะ จะได้ไม่ต้องยุ่งยากมาก”

“ถ้าคุณอากิระโอเคผมก็พร้อมครับ จะได้เป็นการตอบแทน
ลูกค้าที่มาอุดหนุนคาเฟ่เป็นประจำด้วย”

“ให้อิเคอะทำก็ได้นะ น่ากินดีออก”

“ฉันก็อยากกินล่ะ”

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวจะเตรียมส่วนของโมโมะจังไว้ด้วย พวกเรา
กินมือเที่ยงช้ากว่าปกตินิดหน่อยแล้วกันนะ”

“ขอบคุณนะคะ ดีใจจัง”

“เราแจกบัตรเชิญให้เด็ก ๆ ก่อนถึงวันงานดีมั้ย พวกเด็กน้อย
ต้องชอบอะไรแบบนี้อยู่แล้วล่ะ”

“เห็นด้วยค่ะ”

“บ้านฉันมีกระดาษโน้ตกับสติ๊กเกอร์อยู่เต็มเลย โมโมะจัง
เดียวมาช่วยกันทำนะ”

“ได้เลยค่ะ”

“ผมทำคุกกี้ไว้แจกเป็นของขวัญระลึกด้วยดีมั้ยน้ำ”

ทั้งสามคนออกไอดีกันอย่างครั้นเคร่ง

“ถ้าฉันก็เอาตามที่คุณเสนอมาเลยแล้วกัน ต้องขอขอบคุณ
ด้วยนะครับ ผมจะเตรียมวัตถุดิบที่จำเป็นเอง อิเคอะคง ช่วย
จัดรายการให้หน่อยสิ”

“โอเคครับ แล้วเมนูของงานตอนกลางคืนล่ะครับ”

“มีคนบอกว่าจะเอาอาหารมาให้หลายคนเลย เราเตรียมแค่
เครื่องดื่มอย่างเดียวก็พอ”

“...นั่นเอาเป็นฟรุตฟันช์ดีมั๊ยครับ ผมจะทำไว้ทั้งแบบใส
แอลกอฮอล์และไม่ใสแอลกอฮอล์เลย”

ผมรู้สึกว้าวใจเคตะคุงเป็นคนหัวไวมาก อาจเรียกได้ว่าเป็นพวก
รับมือกับสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี เขาสร้างสรรค์เมนูให้เข้ากับ
สถานการณ์ได้อย่างสมบูรณ์แบบเสมอ

“ได้เลย ขอบใจนะ”

งานเลี้ยงครั้งนี้ดูจะสนุกไม่น้อย ต้องสร้างความประทับใจ
ให้แขกที่มาร่วมงานได้แน่นอน

ผมนั่งจิบกาแฟลงมองทั้งสามคนปรึกษาหารือกันต่อไป
ขณะนั้นสมาร์ทโฟนบนโต๊ะก็ดังขึ้นพอดี ผมหยิบมาถือไว้ในมือเพื่อ
เตรียมรับสายตามปกติ แต่แล้วก็หยุดปลายนิ้วที่เกือบจะสัมผัส
หน้าจอไว้ได้ทัน ชื่อของสายเรียกเข้าที่ปรากฏคือโกโต อิวาโอะ—
หัวหน้าบรรณาธิการโกโต อดีตเจ้านายของผมที่สำนักพิมพ์มารูยามะ

ผมลุกพรืดจากเก้าอี้แล้วถือสมาร์ทโฟนเดินออกจากห้องไป
เพราะไม่อยากให้นากาสะะ โมโมะ รู้ เสียงเรียกเข้ายังคงดังอย่าง
ต่อเนื่อง

มีธุระอะไรกันนะ

ผมวิ่งขึ้นบันไดแล้วตรงเข้าห้องของตัวเองที่อยู่บนชั้นสอง
จากนั้นปิดประตูก่อนรับสายด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย

“มียาโมโตะครับ”

“ฉันโกโตเอง ดูท่าจะสบายดีนะ ‘โปรเจกต์คืนชีพเมือง A’

ของแก่นี่สุดยอดจริงๆ เล่นเอาตกใจน่าดู ฝีมือไม่เบาเลยละ ฉันไม่เคยเห็นหนังสือสารคดีที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เล็กๆ ในต่างจังหวัดดังเปรี้ยงปร้างขนาดนี้มาก่อนเลย มียาโมโตะ แก้มันเก่งอย่างที่ฉันคิดจริงๆ”

น้ำเสียงเรงว้าของเขาชวนให้รู้สึกถึงกลางร้าย ชายคนนี้ได้ตัดสินใจขอขอยกยออีกฝ่ายเวลาต้องการเรียกร้องสิ่งที่ยากจะเป็นไปได้

“ถ้าไม่มีธุระอะไร ผมขออนุญาตวางสายนะครับ”

“เอาน่า ฟังก่อนสิ ไม่ใช่เรื่องไม่ดีซะหน่อย”

ยิ่งฟังดูไม่น่าไว้ใจเข้าไปใหญ่ ผมคิดผิดจริงๆ ที่รับสาย

“มีธุระอะไรกับผมหรือครับ”

“กลับมาที่นี้มัย”

“หา...”

“มียาโมโตะ กลับมาทำงานที่นี้มัย ถ้าแกลสนใจ ฉันจะรับแกลกลับมาแล้วให้ค่าตอบแทนสูงกว่าเดิม”

อยู่ๆ ก็พูดเรื่องอะไรเนี่ย

“แต่มีเงื่อนไขอย่างหนึ่งคือ บริษัทเราจะเป็นผู้จัดพิมพ์เรื่อง ‘รีเอนจ์’ เอง แก่ทำหนังสือเล่มนี้อยู่ใช่ไหม ฉันรู้หรอกน่า”

คิดจะทำอะไรเอาป่านี่ แล้วเขาไปได้ข้อมูลมาจากไหน

“พาอิโรกาวะ โชตะ กลับมาด้วย”

“ขอปฏิเสธครับ”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตปล่อยคำก้าก

“แก่นี่ไม่เปลี่ยนไปเลยจริงๆ ยิ่งรู้ความเหมือนเดิมเลยนะ ปรับปรุงตัวได้แล้ว ฉันใช้เวลาคิดหนึ่งสัปดาห์ เดียวจะส่งรายละเอียดให้ทางอีเมล”

36

อีเมล

“อาทิจะคุง เป็นอะไรหรือเปล่า สีหน้าไม่ค่อยดีเลย”

เมื่อกลับเข้ามาในครัว สายตาของทั้งสามคนก็มุ่งตรงมาที่ผม

“จริงหรือครับ สงสัยจะหนาวไปหน่อย”

“พวกผมรู้สึกเฉยๆ นะครับ แต่คงจะหนาวไปสำหรับคุณอาทิจะคุงขอโทษทีนะครับ”

อิคะคุงช่วยปิดหน้าต่างบานเลื่อนที่เปิดค้างไว้ด้วยความหวังดี

ผมจำไม่ค่อยได้ว่าคุยอะไรกับพวกเขาหลังจากนั้น

จำได้แค่ว่าผมเดิมกาแพกับเค้กตามที่อิคะคุงรับไว้ และน่าจะทำได้ไปตามปกติ แต่ระหว่างนั้นในหัวกลับนึกถึงแต่เรื่องที่เคยโทรศัพท์กับหัวหน้าบรรณาธิการโกโต

เขาบอกว่า “จะส่งรายละเอียดให้ทางอีเมล” แต่ไม่บอกอะไรทางโทรศัพท์เลย

เมื่อหมดเวลาพัก ผมรีบกลับไปที่เคาน์เตอร์แล้วเปิดโน้ตบุ๊ก ล็อกอินบัญชีอีเมลของร้านหนังสือมุเกต์ แต่ไม่มีข้อความใหม่เข้ามา

“มีอะไรหรือเปล่าคะ ดยุกๆ ตั้งแต่เมื่อก็แล้ว”

นากาเสะ โมโมะ ถามผมจากอีกฝั่งของเคาน์เตอร์

“เปล่าหรอก ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร”

“— หรือคะ จักรวรรดิฉันกลับก่อนนะ”

“อ้อ เจอกันพรุ่งนี้”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตส่งอีเมลมาในกลางดึกของวันนั้น

มียาโมโตะ

นี่เป็นรายละเอียดเรื่องที่คุณกันทางโทรศัพท์วันนี้

ฝ่ายกิจการภาพยนตร์ของสำนักพิมพ์มารูยามะติดต่อมาว่า
อยากน่านิยายเรื่อง “รีเวนจ์” มาสร้างเป็นภาพยนตร์

ผู้กำกับคือชิโนซากิ โคฮารุ แกเองก็น่าจะรู้จักดี เขาเป็น
ผู้กำกับรุ่นใหม่ที่มาแรงที่สุดในตอนนี้ ว่ากันว่าเก่งกาจถึงขนาดเป็น
ความหวังของวงการภาพยนตร์ในยุคถัดไปเสียจะ

ฝ่ายกิจการภาพยนตร์ตั้งใจจะสานสัมพันธ์อันดีกับชิโนซากิ
ไว้แต่เนิ่น ๆ จึงเสนอโครงการให้เขาได้วางแผนทำภาพยนตร์ด้วย
ตัวเองตั้งแต่แรกเริ่ม ชิโนซากิตอบตกลงโดยยื่นเงื่อนไขว่า “ต้อง
ได้สร้างภาพยนตร์จากนิยายเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ของฮิโรกาว่า โซตะ” เขา
บอกว่าเคยอ่านเรื่องนี้สมัยที่ลงเป็นตอน ๆ ในเว็บไซต์โชงากุ

ชิโนซากิหลงใหลตัวละครเอกที่ซื่อรกรกะอย่างมาก และ
หวังว่าจะได้สร้างภาพยนตร์โดยยึดรูปแบบตามต้นฉบับทุกประการ
ฝ่ายกิจการภาพยนตร์จึงติดต่อมาทางเรา แล้วฉันก็ติดต่อไปหาแก
อีกทีหนึ่ง

ส่วนทางเรามีเงื่อนไขแค่ข้อเดียวที่จะตอบรับโปรเจกต์นี้ นั่น
ก็คือสำนักพิมพ์มารูยามะต้องเป็นผู้จัดพิมพ์เรื่อง “รีเวนจ์” เองเท่านั้น

เพราะถ้าผลงานถูกสร้างเป็นภาพยนตร์ นิยายต้นฉบับก็จะ
ขายดีไปด้วยไงล่ะ ทางสำนักพิมพ์ไม่ต้องการปล่อยโอกาสนี้ให้
หลุดลอยไป โทษทีนะ แกอุตส่าห์ทุ่มเทกับมันจนใกล้จะได้ตีพิมพ์
แล้วแท้ ๆ แต่ช่วยคืนนิยายเรื่องนี้มาเถอะ

อย่าคิดตั้งต้นตีพิมพ์ออกมาในชื่อร้านหนังสือมุเกตุสะ สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้ว

ถ้าให้ทางฉันจัดการละก็ ได้พิมพ์ครั้งแรกสองหมื่นเล่มสบายๆ แค่เขียนไว้บนโอปิวว่า “ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์” ก็ขึ้นแท่นเบสต์เซลเลอร์แล้ว ทางแกพิมพ์ได้อย่างมากก็ไม่เกินสองพันเล่มหรอกมัง ได้ยินว่าสายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ๆ ก็ปฏิเสธกันหมดใช้ไหม ไม่ต้องหวังถึงเบสต์เซลเลอร์หรอก แค่จะวางขายตามร้านหนังสือยังยากเลย

นอกจากนี้ฉันยังพร้อมคุยเรื่องวางแผนจัดพิมพ์ผลงานเล่มที่สองด้วย ถ้าหนังสือออกหลังจากภาพยนตร์เริ่มฉายไปแล้วก็จะได้ชื่อว่าเป็น “นักเขียนเจ้าของผลงานที่ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์” ฟันธงได้เลยว่าตัวเลขยอดขายต้องสวยงามแน่นอน

ถ้าไม่เชื่อก็ลองจัดพิมพ์ในนามร้านหนังสือมุเกตุสะ มียาโมโตะคราวนี้แ่ได้ทำลายชีวิตของฮิโรกาวะจริง ๆ แน่

ลองนึกถึงอนาคตของเขาให้ดีแล้วแ่จะได้คำตอบเอง ถ้าคิดได้เมื่อไรก็ส่งต้นฉบับที่เสร็จสมบูรณ์ แบบตรวจสีจากโรงพิมพ์ แ่แล้วก็ข้อมูลอื่นๆ ทั้งหมดมาให้ฉันด้วย

แน่นอนอยู่แล้ว ฉันไม่ขอให้แ่ทำฟรีๆ หรือ ทางเราพร้อมรับแ่กลับมำทำงานโดยให้ค่าตอบแทนมากกว่าเดิม แ่และจะให้เป็นการบรรณาธิการผู้รับผิดชอบผลงานของฮิโรกาวะโดยตรง เรื่องนี้ไม่มีฝ่ายไหนเสียผลประโยชน์แม้แต่ชนิดเดียว

เข้าใจไหม มียาโมโตะ เลิกทำตัวเป็นเด็กได้แล้ว คิดอะไรให้มันรอบคอบหน่อยเถอะ

โกโตะ

“อะไรกันวะเนี่ย”

ผมกำหมัดทุบโต๊ะเต็มแรง

เขาติดตอมาในตอนที่ดินฉบับเพิ่งปิดเล่มและกำลังจะเข้าโรงพิมพ์ราวกับรอจังหวะนี้มานาน วันดีคืนดีก็มีข้อเสนอเรื่องการสร้างเป็นภาพยนตร์เข้ามาเปลี่ยนเกมจากหน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้เลยหรือ ผมอึ้งจนทำอะไรไม่ถูก ขณะเดียวกันความคับแค้นก็ค่อยๆ เดือดปะทุ

นอกจากนี้ผมยังหลุดหวิดตัวเองที่จิตใจเริ่มสั่นคลอนเมื่อได้รับรู้ข้อเรียกร้องของหัวหน้าบรรณาธิการโกโต

หากอิโรกาะ โซตะ เปิดตัวเป็นนักเขียนอาชีพภายใต้การรับประกันว่า “รีเวนจ์” จะถูกสร้างเป็นภาพยนตร์ ความสำเร็จในเส้นทางอาชีพก็อยู่แค่เอื้อม นี่เป็นสิ่งที่ผมไม่อาจมอบให้นักเขียนได้โดยตรง

แน่นอนว่าผมอยากให้ “รีเวนจ์” กลายเป็นผลงานเลื่องชื่อด้วยฝีมือของตัวเอง จึงยินดีทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อการนั้น

นอกจากนากาเสะ โมโมะ แล้ว มิสึโมะ คุณมุตสึโกะ รวมถึงผม — ทุกคนในทีมต่างต้องการสร้างสรรค์หนังสือที่น่าภาคภูมิใจและเป็นผลงานเลื่องชื่อในแวดวงการอ่านโดยไม่คิดประนีประนอมในทุกกระบวนการ ความรู้สึกนั้นไม่ใช่เรื่องโกหกแต่อย่างใด

ทว่าสิ่งสำคัญของการขายหนังสือคือต้องทำยอดขายให้ได้ตั้งแต่เนิ่นๆ โดยส่วนใหญ่หากยอดขายไม่เพิ่มสูงขึ้นหลังจากตีพิมพ์ไปพักหนึ่งแล้ว เพียงพริบตาก็จะถูกกลืนหายไปกับระลอกคลื่นของหนังสือเล่มอื่นที่ตีพิมพ์ออกมาอย่างไม่ขาดสาย และไม่อาจโผล่พ้นน้ำขึ้นมาอีกเลย

ในเมื่อใช้สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ช่วยกระจายหนังสือไม่ได้
“รีเวนจ์” จึงต้องรอให้ร้านหนังสือต่าง ๆ ติดต่อมาสั่งซื้อเองเป็นหลัก
นับว่าเสียเปรียบอย่างเห็นได้ชัด

เทียบกับข้อเสนอของหัวหน้าบรรณาธิการโกโตแล้วเป็นอย่างไร
ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ ดิโด้อันดับเบสต์เซลเลอร์ และ
มีโอกาสตีพิมพ์ผลงานเล่มที่สอง

นั่นไม่ต่างจากการแสดงพลังอำนาจที่เหนือกว่าอย่างชัดเจน
ด้วยการประกาศไว้ว่า “ธุรกิจภายใต้เครือข่ายสำนักพิมพ์มารูยามะ
จะร่วมมือกันทำให้อิโรกาเวะ โชตะ กลายเป็นนักเขียนยอดนิยม”
ระดับของความยิ่งใหญ่ช่างห่างชั้นกันเหลือเกิน

สิ่งที่ผมทำคือการเล่นสนุกเป็นสำนักพิมพ์ก๊อกลูกท่านนั่นเองหรือ

เข้าใจไหม มียาโมโตะ เลิกทำตัวเป็นเด็กได้แล้ว คิดอะไร
ให้มันรอบคอบหน่อยเถอะ

ข้อความบรรทัดนั้นดูราวกับมองตัวตนทั้งหมดของผมออก
อย่างทะลุปรุโปร่ง ผมจมลึกลงในความเดือดดาลจนต้องขว้าง
สมาร์ทโฟนออกไปสุดแรง

เสียงแตกดังพลั้งดังสติของผมให้หวนกลับคืน แต่กระนั้น
ก็สายเกินไป ความมืดของราตรีเยี่ยมหน้าเข้ามาผ่านรอยแตกของ
กระจกหน้าต่าง

ผมออกไปที่สวนในเช้าวันรุ่งขึ้น เศษกระจกชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ต้องแสงแดดยามเช้าสะท้อนเป็นประกายระยิบระยับอยู่ในพุ่มของ

ตันโคลเวอร์ขาว ผมย่อตัวลงเก็บเศษกระจกเหล่านั้นใส่ถุงโดยระวังไม่ให้บาดเจ็บ เสียงกรึกๆ แว่วผ่านและเลือนหายไปในวันเวลาอากาศยามเช้าตรู่

สมาร์ตโฟนที่ผมเก็บขึ้นมาเมื่อคืนมีรอยร้าวเป็นลายใยแมงมุม ต้องเอาไปซ่อมเสียแล้ว สร้างภาระโดยไม่จำเป็นจริง ๆ ผมเหนื่อยหน่ายกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม้จะเป็นการกระทำของตัวเองก็ตาม

ผมคงต้องขอให้คุณชูเงนุมาช่วยเฝ้าร้านให้ช่วงเย็นหลังจากงานส่วนใหญ่ในร้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว — ได้ยินว่าในอดีตคุณชูเงนุมาเคยเป็นพนักงานธนาคารก่อนจะผันตัวมาเป็นแม่บ้านเพื่อเลี้ยงลูก เธอจึงเก่งทั้งเรื่องดูแลจัดการเงินและต้อนรับลูกค้า ทำให้ผมฝากร้านไว้กับเธอได้อย่างสบายใจ

หากผมต้องกลับไปทำสำนักพิมพ์มารูยามะ เธอจะช่วยดูแลกิจการร้านหนังสือบูเกต์ต่อจากผมได้หรือเปล่านะ ถ้าทำคนเดียวไม่ไหวก็ให้อิเคตะคุงช่วย — ไมสิ อิเคตะคุงคงไม่สะดวกเท่าไรเพราะอยู่ในช่วงหางานพอดี

พอเก้าโมงเช้า ผมคงต้องรีบติดต่อโรงพิมพ์มิสึซาวะให้หยุดกระบวนการพิมพ์ไว้ก่อน สมมติว่าเรื่อง “รีเวนจ์” ได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มารูยามะจริงๆ ก็ต้องแก้ไขข้อมูลหลายจุด ไม่ว่าจะเป็นชื่อสำนักพิมพ์ รวมถึงเลขไอเอสบีเอ็น¹ ด้วย

เดิมทีก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่าสำนักพิมพ์มารูยามะจะใช้บริการโรงพิมพ์

¹ ISBN คือเลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ มีไว้เพื่อระบุลักษณะเฉพาะของสิ่งพิมพ์เล่มนั้น และใช้สำหรับอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลสิ่งพิมพ์ให้เป็นหมวดหมู่

มีสีขาวหรือเปล่า อาจเกิดปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการขนส่งเพราะเมือง A อยู่ไกลจากโตเกียวมาก

พูดถึงเรื่องค่าใช้จ่ายแล้ว การออกแบบรูปเล่มก็ดูจะมีปัญหาเช่นกัน แม้จะไม่ใส่ปกแข็งก็เกิดและโอปิ แต่ใช้ปกแข็งและมีการปั๊มเงิน แถมยังติดเชือกคั่นหนังสือด้วย ราคาจึงโดดไปที่เก้าร้อยเยน

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตต้องไม่เห็นด้วยอย่างแน่นอน ผมจะฟันคำค้านของเขาได้หรือ

นากาเสะ โมโมะ จะว่าอย่างไรบ้างนะ

ต้องใช้วิธีไหนจึงจะเกลี้ยกล่อมให้เธอตัดสินใจตอบรับข้อเสนอได้ด้วยเจตนาารมณ์ของตัวเอง

ผมครุ่นคิดตรึกตรองอยู่นาน จนในที่สุดเมื่อถึงรุ่งเช้าของวันเสาร์ ผมก็ได้ข้อสรุปบางอย่าง

37

งานเลี้ยงน้ำชาที่ร้านหนังสือมุเกต

“ขอบคุณที่เชิญมานะคะ”

วันเสาร์ เมื่อถึงเวลาเปิดร้านตอน 10.00 น. ริโอะจึงเปิดประตูเข้ามาในชุดกระโปรงสีฟ้าพร้อมผมตัดเป็นลอนใหญ่ และใช้นิ้วน้อย ๆ ของเธอจับกระโปรงพลางโค้งคำนับอย่างอ่อนช้อย

คนที่อยู่ข้างหลังคงเป็นคุนซากิโกะกับสามี นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้พบหน้าเขา

“ผมไซโนตะ ยินดีที่ได้รู้จักครับ ขอขอบคุณที่คอยช่วยเหลือ
ภรรยากับลูกสาวของผมนะครับ”

“ไม่เลยครับ ทางผมต่างหากที่ได้รับการช่วยเหลือหลาย
อย่างเลย”

“ซื้อหนังสือทุกสัปดาห์เลยละ”

“จริงด้วย ขอขอบคุณมากเลยนะ”

ริโอะจังแหงนหน้ามองผู้ใหญ่อีกสามคน ความน่ารักของเธอ
ทำเอาอดยิ้มไม่ได้

“ริโอะจัง ชุดสวยนะเนี่ย อย่างกับเจ้าหญิงเนาะ เอาละ
เข้าไปได้เลยนะ”

“ขอบคุณค่ะ!”

ริโอะจังเปลี่ยนจากมาดเจ้าหญิงกลับมาเป็นเด็กน้อยคนเดิม
ในพริบตาเมื่อผมผายมือให้สัญญาณ เธอรีบวิ่งแจ้นหายเข้าไป
ในร้านแล้วโผล่หน้าออกมาจากทางเข้าห้องหอคอย “ปะป๊า หม่าม้า
เร็ว ๆ จี!” เธอพูดพร้อมกับโบกมือเรียกคุณพ่อคุณแม่อย่างคึกคัก

เด็ก ๆ ที่มาร้านในวันนี้ล้วนแต่งตัวสวยเก๋กันทั้งผู้หญิงและ
ผู้ชาย

สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีตัวน้อยต่างมารวมตัวกันในห้อง
หอคอยพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่ รวมถึงพวกเราทั้งสี่คนด้วย กิจกรรม
แรกคือการฟังคุณชูเงงมะอ่านหนังสือภาพ แน่نونว่าคนเล็ก
หนังสือคือนากาสะะ โมโมะ

บางครั้งเด็กน้อยทั้งหลายก็ทำหน้าจริงจัง บางครั้งก็ส่งเสียง
กรี๊ดกร๊าดระหว่างที่กำลังเพลิดเพลินไปกับหนังสือเรื่องหมาป่าตามหา

เพื่อน², งานเลี้ยงน้ำชาประหลาด³ และงานเลี้ยงน้ำชาในป่าลึก⁴

หลังจากนั้นทุกคนก็ย้ายไปยังโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ตรงนอกชาน เพื่อร่วมงานเลี้ยงน้ำชาของจริง เหล่าพ่อแม่ลูกรวม 20 คนนั่ง รวมวงล้อมโต๊ะตัวเดียวกัน

ดอกลิ้นหุบเขาบานสะพรั่งเต็มพื้นที่สวนภายใต้ท้องฟ้า ปลอดภัยที่สุดลูกหูลูกตา

“งานเลี้ยงน้ำชานี้เนอะ”

“จริงด้วย งานเลี้ยงน้ำชา!”

“สวยจังเลยเนอะ”

“หอมจังเลยเนอะ”

“อื้อ”

“ของกินเพียบเลย”

“น่ากินจังเลย”

แซนดวิชเรียงตัวเป็นระเบียบอยู่บนถาดเงินใบใหญ่ ตรงกลาง ขึ้นเจาะรูเป็นรูปร่างต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรูหัวใจ รูปร่างใบโคลเวอร์ และ รูปร่างดอกไม้ มองเห็นส่วนประกอบด้านใน—เช่น แฮม แดงกวา แยมสตรอว์เบอร์รี แยมเอพริคอต—เป็นสีแสนสดใสสวยงาม

เครื่องดื่มของผู้ใหญ่คือชาฝรั่ง ส่วนของเด็กๆ คือ—

“โกโก้!”

เหล่าเด็กน้อยส่งเสียงฮือฮาอย่างน่าเอ็นดู เมื่อเห็นเครื่องดื่ม

² やっばりおおかみ (Yappari Ookami) โดย ซาซากิ มากิ

³ 変なお茶会 (Henna Ochakai) โดย ซาซากิ มากิ

⁴ もりのおくのおちやかいへ (The Tea Party in the Woods) โดย มิยาโคชิ อากิโกะ

สีน้ำตาลเข้มขึ้นซึ่งแทบล้นปรี่อยู่ในแก้วที่พวกเราถือมา ผมตั้งใจเลือกโกโก้เพราะเป็นเครื่องดื่มที่อยู่ในเรื่องงานเลี้ยงน้ำชาประหลาดนั่นเอง

เมนูสุดท้ายคือของหวาน

“ว้าว!”

“ทำเองหมดเลยหรอเนี่ย สูดยอด อีเคตะคงทำขนมเก่งจริง ๆ”

“ป๊ะป้า ห่มม้า คุณี่สิ!”

“เหมือนในหนังสือภาพเลย!”

ช่างน่าทึ่งที่อีเคตะคงทำขนมแบบเดียวกับเรื่องงานเลี้ยงน้ำชาในป่าลึก ออกมาได้เหมือนต้นฉบับจนแทบจะเป็นพิมพ์เดียวกัน

ราวบ่ายสองโมงกว่า แสงแดดส่องสว่างเข้ามาในครัว พวกเรานั่งร่วมวงดื่มด่ำกับมือเที่ยงในยามบ่ายด้วยแซนดิวิช และคุกกี้ที่อีเคตะคงเตรียมแยกไว้ให้

นากาเตะ โมโมะ หยิบแซนดิวิชรูปหัวใจใส่ปากกัดเต็มคำ

“อืม...อร่อยค่ะ”

“ขอบคุณที่ช่วยเลือกหนังสือดี ๆ ให้นะคุณนากาเตะ ไม่รู้มาก่อนเลยว่าซาซากิ มากิ⁵ เคยเขียนหนังสือภาพเกี่ยวกับงานเลี้ยงน้ำชาด้วย ส่วนตัวแล้วผมชอบเรื่องหมาป่าตามหาเพื่อน ของนักเขียนคนนี้มาก ตอนเด็กๆ อ่านเป็นประจำเลยละ”

⁵ Sasaki Maki (เกิดปี ค.ศ. 1946) นักวาดการ์ตูนชาวญี่ปุ่นที่ผันตัวมาเป็นนักเขียนหนังสือภาพ เอกลักษณะในผลงานของเขาคือลายเส้นที่มีความลึกลับพิศวง

“เล่มนั้นดีจริงๆ ค่ะ ทั้งเนื้อเรื่องและภาพประกอบดูไม่เด็กจนเกินไป ฉันเองก็ชอบค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ ตอบด้วยรอยยิ้ม

“ตอนเด็กๆ ผมก็ชอบมากครับ”

“อิคะคุงด้วยเหรอ ฉันก็ชอบเหมือนทุกคนเลย ส่วนเด็กๆ ที่บ้านก็คลั่งไคล้ไม่แพ้กัน อ่านให้ฟังไปหลายร้อยรอบแล้วละ หนังสือเล่มนี้มีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดใจได้อย่างน่าอัศจรรย์มาก”

“...นี่เป็นครั้งแรกเลยหรือเปล่าค่ะที่เราสับสนใจหนังสือเล่มเดียวกันเป็นพิเศษ วันนี้ฉันเลือกหนังสือได้ดีจริงๆ นะเนี่ย”

นากาเสะ โมโมะ เผยยิ้มอีกครั้ง

งานช่วงกลางคืนเริ่มขึ้นหลังห้าโมงเย็น เมนูอาหารได้แก่ของที่เหล่าลูกค้าประจำนำมาให้อย่างเช่นพิซซ่า โมจิมันฝรั่ง โมจิฟักทอง ไก่ทอด และเบียร์ขึ้นชื่อประจำท้องถิ่น เสริมด้วยฟรุตพันธุ์สูตรพิเศษสองชนิดของอิคะคุง

รูปแบบของงานเลี้ยงเน้นไปที่ความผ่อนคลายและเรียบง่าย เราจัดเรียงภาชนะพลาสติกต่างๆ ไว้บนโต๊ะในชั้นรูมแล้วปล่อยให้แขกแต่ละคนบริการตัวเองตามใจชอบ

บรรดาลูกค้าประจำทยอยเข้ามาในห้องอย่างไม่ขาดสาย แต่ละคนเลือกตักอาหารใส่จานแล้วถือแก้วเครื่องดื่มเดินกระจายตัวกันออกไปตามนอกชานและบริเวณสวน ได้ยินเสียงพูดคุยกันอย่างรื้นเริงดังมาจากทุกพื้นที่

ฟรุตพันธุ์ของอิคะคุงเป็นที่ชื่นชอบของแขกในงานอย่างมาก พอเอามาเติมก็หมดแล้วหมดอีกถึงสามรอบ

สิ่งที่อยู่ในโหลแก้วใบใหญ่คือเครื่องดื่มที่ทำขึ้นด้วยการ
เทไซเดอร์หรือไม่กี่สปาร์กลิงไวน์ลงไปบนผลไม้หลากชนิดที่หั่นเป็นชิ้น
พอดีคำ ไม่ว่าจะเป็นเมลอน กีวี ลิ้นจี่ สับปะรด เกรปฟรุต และ
โรยด้วยใบมินต์ เป็นเมนูเครื่องดื่มที่ทั้งหอมและเย็นสดชื่น

“อร่อยชื่นใจมากเลยคะ คุณอาภิระดื่มแบบใสแอลกอฮอล์
มั้ยะคะ”

“เอาแบบไม่ใสดีกว่า”

เมื่อผมตอบเช่นนั้น นากาเสะ โมโมะ ก็เอ่ยว่า “ได้ค่ะ”
ก่อนจะวางแก้วของตัวเองไว้ตรงริมโต๊ะแล้วทำท่าจะหยิบแก้วใหม่
ให้ผม

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวผมตักเอง”

นากาเสะ โมโมะ ยืนจ้องอยู่ข้างๆ ระหว่างที่ผมใช้กระบวย
ตักฟรุตชิ้นใส่แก้ว ไม่มีคนอื่นอยู่แถวนี้แล้ว

นี่คงเป็นจังหวะอันเหมาะสมที่สุดในการคุยเรื่องนั้น ผม
คิดแล้วพูดขึ้น

“คุณนากาเสะ ไม่ต้องตกใจนะคะ วันก่อนหัวหน้า
บรรณาธิการโกโตโทร.มาหาผมนะ”

“โกโต...คนที่อยู่สำนักพิมพ์มารูยามะเหรอคะ”

สีหน้าของนากาเสะ โมโมะ ดูกังวล น้ำเสียงของเธอสั้น
เล็กน้อย

“โทร.มาทำไมคะ หรือจะกดดันไม่ให้เราจัดพิมพ์เรื่อง ‘รีเวนจ์’
เขาให้คำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วนะคะ ว่าลิขสิทธิ์ทั้งหมด
ของผลงานยังเป็นของตัวนักเขียน ฉันมีอีเมลเป็นหลักฐานด้วย
ยังจะมายุ่มย่ามได้อีกเหรอ”

“สัญญา...เป็นลายลักษณ์อักษรเหอ ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

ผมไม่รู้มาก่อนเลยว่าเธอจัดการเรื่องพวกนั้นไว้แล้ว

“ก่อนที่ฉันจะลบบัญชีในเว็บโซซากุ คุณชิราอิแนะนำว่า ‘ควรสอบถามเรื่องลิขสิทธิ์ผลงานกับหัวหน้าบรรณาธิการแล้วเก็บข้อความไว้เป็นหลักฐานก่อน’ เวลาส่งผลงานเข้าประกวด มักจะมีเงื่อนไขแบบนี้อยู่เสมอ หมายความว่า ‘ลิขสิทธิ์ของผลงานที่ได้รับรางวัลชนะเลิศจะตกเป็นของสำนักพิมพ์ทั้งหมด’ ”

“หัวหน้าบรรณาธิการโกโตตอบอีเมลด้วยเหอ”

“ใช่ค่ะ เขาบอกว่าเงื่อนไขนี้จะเกิดขึ้นในกรณีที่มีการตีพิมพ์ผลงานจริงๆ เท่านั้น เรื่อง ‘รีเวนจ์’ จึงไม่เข้าข่ายเพราะถูกยกเลิกการตีพิมพ์ไปก่อน นักเขียนจะนำผลงานไปใช้ต่ออย่างไรก็ได้”

“ก็จริงนะ ถูกต้องแล้วละ ไม่รู้เหมือนกันว่าสำนักพิมพ์อื่นมีแนวทางยังไง แต่สำนักพิมพ์มารูยามะจะคืนลิขสิทธิ์ผลงานให้นักเขียนในกรณีที่ต้นฉบับไม่ได้รับการตีพิมพ์ เพราะฉันผมก็เลยตัดสินใจจัดพิมพ์เองได้”

“ถ้าฉันโทรมาพูดอะไรเหอค่ะ”

“ให้พาฮิโรกาวะ โซตะ กลับไป”

“...ไม่เห็นเข้าใจเลย ช่วยอธิบายหน่อยได้มั๊ยค่ะ”

เราสองคนเดินผ่านทางเข้าห้องหอคอยแล้วขึ้นบันไดไปนั่งตรงมุขหน้าต่าง ไม่มีใครขึ้นมาที่นั่นอยู่แล้ว จึงน่าจะคุยกันได้สะดวก

“นี่เป็นอีเมลที่หัวหน้าบรรณาธิการส่งมา”

ผมยื่นสมาร์ทโฟนให้ เธอรับไปเงยบๆ

ข้อสรุปของอากิระ

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจมาก...”

นากาเสะ โมโมะ เปรยขึ้นเบาๆ ขณะที่ยังก้มมองสมาร์ทโฟน
เส้นผมของเธอปรกลงมาจนทำให้ไม่รู้ว่าเธอมีสีหน้าอย่างไร

“แต่อ่านแล้วรู้สึกเหมือนโดนดูถูกยังไงไม่รู้ แกมยังพูดจา
ไม่ให้เกียรติคุณอากิระด้วย”

ไม่แปลกที่เธอจะรู้สึกแบบนั้น เพราะแม้แต่ผมเองก็ยัง
อารมณ์เสีย

“ถ้าลองอ่านแบบใจเย็นๆ ก็คงเห็นว่าเงื่อนไขต่าง ๆ เป็น
ประโยชน์ต่อคุณนากาเสะอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยนะ”

“แต่ฉันไม่รู้สึกถึงความใส่ใจต่อ ‘รีเวนจ์’ เลยค่ะ”

ถูกต้องตามนั้น สิ่งที่หัวหน้าบรรณาธิการโกโตสนใจไม่ใช่
“รีเวนจ์” แต่เป็นโอกาสของทางธุรกิจในการสร้างภาพยนตร์จาก
ผลงานเรื่องนี้

“แกมยังนิสัยไม่ดีด้วยค่ะ อีเมลนี้มีแต่ข้อความข่มขู่ทั้งนั้น
เลย คุณอากิระคิดยังไงบ้างล่ะคะ”

นากาเสะ โมโมะ มองหน้าผม

“หมายถึงเรื่องไหน...”

“คิดยังไงกับหัวหน้าบรรณาธิการโกโตคะ”

“...นั่นสินะ คงต้องบอกว่าเป็นบรรณาธิการที่เก่งกาจมาก
เวลามีโอกาสดี ๆ แบบนี้ เขามักจะทำให้หนังสือประสบความสำเร็จ
และติดอันดับเบสต์เซลเลอร์ได้ไม่ยาก ถือเป็นคนสำคัญของ

สำนักพิมพ์มารูยามะเลยละ”

หากถามถึงเรื่องความน่าเชื่อถือในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง คำตอบก็คงเป็นอีกแบบ แต่ผมไม่อยากจะโต้เถียงคอดีที่ไม่จำเป็น ให้นำกาสะ โมโมะ และนำไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาด

“ฉันควรทำยังไงกับข้อเสนอนี้ดีคะ”

“น่าจะรับไว้ล่ะ”

“จริงเหรอ”

“อ้อ ตอนนี้อยู่ในหัวผมเห็นภาพหนังสือวางโชว์ปกบนแผงในร้าน คาดโอปิพร้อมคำโปรยที่อ่านแล้วรู้ทันทีว่าต้องขายดีแน่ๆ — ‘เตรียมสร้างเป็นภาพยนตร์! กำกับโดยชิโนซากิ โคฮารุ! ผลงานชนะเลิศรางวัลนักเขียนหน้าใหม่จากเว็บไซต์นิยายของสำนักพิมพ์มารูยามะ ที่ทุกท่านรอคอย!’ คงเป็นอะไรทำนองนั้นล่ะ แล้วสำนักพิมพ์มารูยามะก็น่าจะลงโฆษณาป่าวประกาศอย่างยิ่งใหญ่แน่นอน ไม่มีนักเขียนหน้าใหม่คนไหนโชคดีขนาดนี้หรอก”

ผมอยากให้เธอคว้าโอกาสนี้ไว้

“คุณอาทึระอยากกลับไปที่สำนักพิมพ์มารูยามะมั้ยนะ”

“ถ้า ‘รีเวนจ์’ จะได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มารูยามะจริงๆ ผมก็อยากกลับไปจัดการเรื่องนี้เอง แล้วก็อยากทุ่มกำลังทั้งหมดเพื่อให้คนจำนวนมากได้รับรู้ถึงพระสวรงค์ของฮิโรกาวะ โชตะ ด้วย”

ทุกอย่างเริ่มต้นจากความรู้นี้แหละ

พระสวรงค์ของฮิโรกาวะ โชตะ ปลุกไฟแห่งบรรณาธิการในตัวผมให้ลุกโชนตั้งแต่ตอนที่ได้อ่านเรื่อง “รีเวนจ์” ครั้งแรกในเว็บไซต์ชิซากุ นั่นเป็นเหตุผลที่ผมพยายามผลักดันให้ผลงานชิ้นนี้ได้รับรางวัลชนะเลิศ ผมอยากให้มันออกไปสู่โลกกว้างด้วยมือของตัวเอง

เพื่อการนั้นแล้วผมยอมได้ทุกอย่างแม้กระทั่งการกลับไปทำสำนักพิมพ์
มาูยามะ

“ถ้าตีพิมพ์กับร้านหนังสือบูเกต์ คิดว่าหนังสือเล่มนี้จะ
ล้มเหลวมั๊ยคะ”

“— ผมพูดได้ไม่เต็มปากว่าไม่มีทางล้มเหลว ถึงจะเจ็บใจแต่ก็
ต้องยอมรับว่าเราเสียเปรียบเพราะใช้สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ช่วย
กระจายหนังสือไปทั่วประเทศไม่ได้”

“พูดแบบนั้นแล้วฟังดูเหมือนไม่เชื่อใน ‘รีเวนจ์’ เลยนะคะ”

“ขอโทษนะ”

ผมอยากปฏิเสธคำพูดนั้นเพื่อรักษาน้ำใจเธอ แต่ผมรับรู้
ถึงความเป็นจริงในวงการสิ่งพิมพ์มามากเกินกว่าจะหลับหูหลับตา
เชื่อในความสำเร็จที่ยังไม่เกิดขึ้น และนากาสะ โมโมะ ก็คง
ไม่ต้องการถ้อยคำหวานหูที่ปิดบังความจริงเอาไว้

นากาสะ โมโมะ เป็นคนฉลาด

เธอมีความอดทนอดกลั้นพอที่จะยอมปรับแก้ต้นฉบับ
ความยาวสามแสนตัวอักษรตามแนวทางที่ขัดกับความต้องการของ
ตัวเอง ขณะเดียวกันก็มีทั้งความเด็ดขาดและใจกล้าบ้าบิ่นที่ตัดสินใจ
ลบตัวตนทั้งหมดของอิโรกาว่าะ โซตะ ออกไปจากอินเทอร์เน็ตทันที
หลังจากผลงานถูกยกเลิกการตีพิมพ์

ขอเพียงมีข้อมูลประกอบการตัดสินใจที่ครบถ้วน เธอก็คง
ตกผลึกและหาข้อสรุปได้ด้วยตัวเอง

“ถ้าตีพิมพ์กับร้านหนังสือบูเกต์ ฉันจะหมดอนาคตในเส้นทาง
นี้มั๊ยคะ”

“จะว่ายังไงดีล่ะ...”

“ทำไมไม่ให้กำลังใจกันหน่อยล่ะคะว่าไม่มีทางเป็นแบบนี้”

“...ต่อให้ ‘รีเวนจ์’ ไม่ประสบความสำเร็จ ร้านเราก็ยังพอมีทุนจัดพิมพ์ผลงานเรื่องถัดไปได้อีกเล่ม เพราะหนังสือของนายกเทศมนตรียังขายได้อย่างต่อเนื่อง แต่เราจะล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ได้เด็ดขาด ผมเองก็อยากจัดพิมพ์ผลงานของคุณนากาเสะไปเรื่อยๆ จนกว่าจะมีเรื่องใดเรื่องหนึ่งประสบความสำเร็จนะ แต่ถ้าทำแบบนี้ ทั้งชื่อฮิโรกาวะ โชตะ และร้านหนังสือมุเกต์อาจจะล่มจมไปพร้อมกันก็ได้ ผมต้องพยายามทำให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้อย่างมั่นคง ขอโทษที่พูดเรื่องเดิมซ้ำๆ นะ แต่สถานการณ์ปัจจุบันคือเราใช้สายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ไม่ได้ คงยากที่จะผลิตผลงานติดอันดับเบสต์เซลเลอร์ด้วยตัวเอง แต่ถ้าเลือกตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มารูยามะภายใต้เงื่อนไขพวกนี้ล่ะก็ เบสต์เซลเลอร์อยู่ใกล้แค่เอื้อมแน่นอน”

“แล้วถ้าฉันเขียนเรื่องใหม่ส่งเข้าประกวดรางวัลอะไรสักอย่างอีกรอบล่ะคะ”

“นั่นก็เป็นวิธีที่ดีนะ แต่รางวัลพวกนี้ต้องอาศัยโชคด้วยนะ โอกาสทองเหล่านี้อยู่ตรงหน้าแล้วทั้งที จะเลือกโยนมันทิ้งแล้วเริ่มทุกอย่างใหม่ตั้งแต่ต้นเหวอ คุณนากาเสะอยากทำแบบนี้จริงเหวอ”

“คือว่า...”

นากาเสะ โมโมะ มีสีหน้าหม่นหมอง

“ผมไม่ได้จะบอกว่าคุณนากาเสะต้องไปเป็นนักเขียนในสังกัดของสำนักพิมพ์มารูยามะหรอกนะ คุณนากาเสะมีความสามารถอยู่แล้ว ถ้าผลงานได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ก็ยิ่งเป็นเครื่อง

การันตีคุณภาพ สำนักพิมพ์อื่นๆ ต้องมาทาบตามแน่นอน คราวนี้ คุณนากาเสะจะเป็นฝ่ายที่เลือกสำนักพิมพ์ได้เอง เพราะงั้นตอนนี้ ผมเลยคิดว่าการเปิดตัวเป็นนักเขียนอาชีพกับสำนักพิมพ์มารูยามะ คือสิ่งสำคัญที่สุด”

“จริงหรอคะ”

“จริงสิ”

อาจจะน่าเจ็บใจ แต่นี่คือทางเลือกที่ยึดโยงกับโลกของความเป็นจริง

“ในฐานะบรรณาธิการ ผมอยากให้อิโรกาเวะ โชตะ และ ‘รีเวนจ์’ ออกสู่สายตาโลกด้วยความสมบูรณ์แบบที่สุด นัยหนึ่งก็คือการทำให้คนจำนวนมากได้รู้จักและอ่านเรื่อง ‘รีเวนจ์’ นั้นเอง ซึ่งสำนักพิมพ์มารูยามะสามารถทำสิ่งนั้นให้ได้ ผมเข้าใจว่า ในด้านความรู้สึกแล้วคงมีบางเรื่องที่ยากจะยอมรับ แต่คิดซะว่า เราใช้ประโยชน์จากหัวหน้าบรรณาธิการโกโตและสำนักพิมพ์มารูยามะ —”

“ฉันคงตัดสินใจง่าย ๆ แบบนั้นไม่ได้หรอกค่ะ”

นั่นสินะ

“อ้อ ผมรู้อยู่แล้วละ เลยคิดว่าอย่างน้อยก็ควรไปเจอกับหัวหน้าบรรณาธิการโกโตสักครั้งก่อนตัดสินใจ”

“ไปเจอหรอคะ”

“ใช่แล้ว”

นี่คือข้อสรุปที่ผมคิดได้

“คุณนากาเสะควรได้ลองคุยกับหัวหน้าบรรณาธิการโกโตโดยตรงนะ”

ประเด็นนี้เป็นเรื่องน่าละอายใจที่สุดในการทำงานสมัยอยู่ในสำนักพิมพ์มารูยามะ บรรณาธิการจะติดต่อกับนักเขียนผ่านทางอีเมลเท่านั้น และหลายครั้งก็ปล่อยปละละเลยให้อีกฝ่ายรออยู่หลายวันกว่าจะตอบกลับ — กรณีนั้นยังถือว่าไม่เลวร้ายมากด้วยซ้ำ เพราะบรรณาธิการบางคนอย่างรุ่นพี่อากิตะเคยกระทั่งปล่อยอีเมลของนักเขียนทิ้งไว้จนผ่านไปเป็นเดือน วิธีนี้ไม่มีทางสร้างความสัมพันธ์แบบไว้นือเชื่อใจกันได้แน่นอน

ความไม่พอใจที่นากาเสะ โมโมะ มีต่อสำนักพิมพ์มารูยามะ คงไม่มีทางหายไปง่ายๆ ฉะนั้นแล้วจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทั้งสองฝ่ายควรมาพบหน้า และเปิดใจคุยกันอย่างตรงไปตรงมาเพื่อให้ข้อตกลงนี้ดำเนินต่อไปได้

“ถ้าฉันบอกว่าไม่ล่ะคะ”

“งั้นถ้าคุยโทรศัพท์ล่ะ”

“แบบนั้นก็โอเคเหมือนกันค่ะ”

“อืม...นั่นสินะ ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดี ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงช่วยไม่ได้ ผมจะไม่เข้าข้างเรื่องนี้อีก”

“ยอมล้มเลิกง่ายๆ เลยเหรอคะ”

“ในกรณีนี้ความรู้สึกของคุณนากาเสะสำคัญที่สุด ผมจะเคารพการตัดสินใจทุกอย่าง ยิ่งไงผมก็ได้บอกความเห็นอย่างเป็นกลางในฐานะบรรณาธิการไปแล้ว ผมมีความปรารถนาที่ชัดเจนว่าอยากให้ฮิโรกาเวะ โชตะ เปิดตัวเป็นนักเขียนอาชีพอย่างยิ่งใหญ่ แต่สุดท้ายแล้ว ผมก็ไม่วันทักทายมันจะดีต่อคุณนากาเสะจริงหรือเปล่า”

นั่นคือข้อสรุปข้อที่สองของผม ไม่ว่านากาเสะ โมโมะ จะ

ยอมรับหรือปฏิเสธข้อเสนอจากหัวหน้าบรรณาธิการ ผมก็จะให้เธอตัดสินใจด้วยตัวเอง

ความขัดแย้งด้านข้อคิดเห็นระหว่างนักเขียนกับบรรณาธิการนั้นอาจพบได้ในหลายสถานการณ์

กรณีที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดคือบรรณาธิการให้คำแนะนำที่ตนคิดว่าเป็นแนวทางอันเหมาะสมที่สุดในการขายหนังสือให้ได้ แต่กลับทำให้นักเขียนรู้สึกว่ามันเป็นการไม่ใส่ใจต่อเอกลักษณ์เฉพาะตัวในผลงานของเขา

ทว่าครั้งนี้ต่างออกไป เราผ่านพ้นขั้นตอนนี้มานานแล้ว นากาเสะ โมโมะ กับผม — รวมถึงคุณมุตสึโกะกับมิจิโตะ — ร่วมมือกันสร้าง “รีเอนจ์” ขึ้นมาจนเสร็จสมบูรณ์ ดังนั้นเพื่อนากาเสะ โมโมะ แล้ว ผม —

“จะยังสนับสนุนฉันเหมือนเดิมหรือเปล่าคะ”

“อื้อ”

ใช่แล้ว ผมจะคอยสนับสนุนเธอเสมอ

“อีกเรื่องค่ะ”

“อะไรเหรอ”

“เชื่อกันในตัวฉันมั๊ยคะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

และเชื่อมั่นในตัวเธอ

“เข้าใจแล้วค่ะ ฉันจะไปคุยกับเขาโดยตรง”

นากาเสะ โมโมะ ยืนยันอย่างไม่ลังเล

โกโต อิวาโอะ หัวหน้าบรรณาธิการ

“ตัวจริงเป็นนักเรียนหญิงมัธยมปลายอะนะเนี่ย”

ราวเที่ยงเศษของวันเสาร์ในสัปดาห์ถัดมา เราอยู่ที่ห้อง ส่วนตัวของภัตตาคารเก่าแก่ในเมือง A หัวหน้าบรรณาธิการโกโต กำลังเช็ดมือพลางจับจ้องนากาเสะ โมโมะ ที่นั่งอยู่ข้างผมด้วย สายตาไร้ความเกรงใจ

นากาเสะ โมโมะ หลบตาเขาก่อนหยิบตะเกียบขึ้นมากลึงอาหาร อากัปกิริยาอันงดงาม แล้วเริ่มรับประทานเมนูแต่งกวางหมัก น้ำส้มสายชูใสเนื้อปลาหมึกยักษ์

“แกู้ตั้งแต่ตอนอยู่ที่บริษัทแล้วหรอ มียาโมโตะ”

“เปล่าครับ รุ่นพี่อากิตะไม่ได้ส่งข้อมูลส่วนตัวของฮิโรกาวะ ไชตะ มาให้เลย”

“— หมอนั่นเป็นพวกประเมินนักเรียนจากเนื้อหาผลงาน เพียงอย่างเดียวนะ ปกติแล้วฉันจะดูประวัติของคนที่ได้รางวัล ชนะเลิศทุกครั้ง แต่คราวนี้ดันพลาดไปซะได้ — แหม ถ้ารู้ว่าเป็น นักเรียนหญิงมัธยมปลายแต่แรก จะได้หาวิธีโปรโมตให้มันน่าสนใจ กว่านี้ เรียกระแสฮือฮาได้แน่นอน แล้วทำไมไปให้นามปากกาเป็น ชื่อผู้ชายละเนี่ย เปลี่ยนซะดีกว่ามั้ง แถมยังเป็นชื่อที่เคยมีข่าวลือ แฉลบด้วย ใช้ชื่อให้ดูสมกับเป็นสาวน้อยหน่อยเถอะ ตัวจริงออกจะ น่ารักขนาดนี้”

คำพูดคำจาของเขาสะท้อนยคุคคามทางเพศโดยไม่คำนึงถึงจิตใจ ของอีกฝ่ายอย่างที่เป็นมาเสมอ

นากาเสะ โมโมะ เคี้ยวแตงกวากรุบ ๆ โดยไม่สบตาหัวหน้าบรรณาธิการโกโต หวังว่าเธอจะไม่รู้สึกแฉะนะ

“ฮิโรกาวะ โชตะ จะเป็นผู้ชายวัยทำงานหรือนักเรียนหญิงมัธยมปลายก็ไม่เห็นเกี่ยวนี่ครับ ยังไง ‘รีเวนจ์’ ก็คือ ‘รีเวนจ์’ อยู่ดี”

ผมพูดด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวเล็กน้อย

“เกี่ยวข้องแล้ว คนซื้อให้ความสำคัญอย่างมากว่านักเขียนเป็นใคร ยกตัวอย่างง่าย ๆ นะ หนังสือที่ดาราเขียนมักจะขายดีจริงมั้ย กรณีนี้ก็ไม่ได้ต่างกันหรอก แกเองก็น่าจะรู้ดีไม่ใช่หรอ มียาโมโตะ ไปอยู่บ้านนอกแล้วสมองซ้าลงหรือไง”

ระคายหูทุกคำพูดจริง ๆ แม้อยากจะเถียงกลับอีกรอบ แต่ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อวิวาทะกับเขา

“กำหนดการวางขายคือเมื่อไหร่หรือครับ”

“อย่างเร็วก็อีกปีครึ่ง มีเรื่องต้องจัดแจงหลายอย่าง”

นากาเสะ โมโมะ กับผมมองหน้ากันเพราะรู้สึกว้ากเกินไป
“งานตอนนี้เหลือแค่เข้าโรงพิมพ์อย่างเดียวแล้วนะครับ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้นำหนังสือออกเร็วกว่านั้น”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตนิ่งเงียบแล้วยกขาเขยวขึ้นจับ

“ฮิโรกาวะ โชตะ ได้รางวัลชนะเลิศตั้งแต่สองปีก่อน แค่นี้ก็ใช้เวลามากเกินไปแล้วครับ”

“รอเพิ่มอีกแค่ปีเดียวจะเป็นไรไป ยังไงข้อตกลงนี้ก็มีกำหนดการสร้างภาพยนตร์เป็นจุดสำคัญ ต้องเลื่อนเวลาตีพิมพ์ให้ใกล้กับตอนที่หนังเริ่มฉายแล้วโปรโมตไปพร้อม ๆ กัน ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน”

ช่วงเวลาสองปีของผู้ใหญ่กับเด็กมัธยมปลายนั้นไม่เท่ากัน มันอาจสั้นเพียงพริบตาเดียวสำหรับพวกเรา แต่สำหรับนากาเสะ

โมโมะ แล้วคงเป็นเวลาที่ยาวนานจนแทบขาดใจ

จะให้เธอรอต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

ผมควรเชื่อใจชายคนนี้จริงหรือ ผลสุดท้ายจะกลายเป็นการหักหลังนากาเสะ โมโมะ อีกครั้งหรือเปล่า

“การเซ็นสัญญาระหว่างคุณฮิโรกาวะกับสำนักพิมพ์มารูยามะเกี่ยวกับรายละเอียดการจัดพิมพ์เรื่อง ‘รีเวนจ์’ จะทำได้เมื่อไหร่ครับ”

“ก็เหมือนของคนอื่นนั่นแหละ”

“ขอแบบชัดเจนหน่อยสิครับ”

“อีกปีนึงละมัง”

“ไม่ผิดขั้นตอนไปหน่อยหรือครับ”

“ว่าไงนะ...”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตวางถ้วยชาลงแบบกระแทกกระทั้น แล้วจ้องหน้าผมเหม็ง

“ควรเซ็นสัญญาก่อนแล้วค่อยดำเนินการต่อถึงจะสมเหตุสมผลไม่ใช่หรือครับ ในเมื่อสำนักพิมพ์ต้องการผลงานที่ทางเราคูแลจัดการจนเกือบจะถึงขั้นตีพิมพ์แล้ว”

“โทษทีนะที่ทำตามความคาดหวังของแกไม่ได้ นี่เป็นหลักการของบริษัทเรา ไม่มีทางที่จะให้สิทธิพิเศษกับนักเขียนคนใดคนหนึ่งอยู่แล้ว มียาโมโตะ แกก็น่าจะรู้ดีนี่ การเซ็นสัญญาจะเกิดขึ้นหลังจากหนังสือเสร็จเป็นรูปเล่มแล้วเท่านั้น”

“จากที่คุยกันมาจนถึงตอนนี้ ถ้าการสร้างเป็นภาพยนตร์ถูกระงับก็แปลว่าต้องยกเลิกการตีพิมพ์หนังสือด้วยสินะครับ กรณีนั้นทางสำนักพิมพ์จะรับผิดชอบยังไงครับ”

ผมต้องคุยเรื่องนี้ให้กระจ่าง หากเฝ้ารอกถึงหนึ่งปีครึ่งแต่

สุดท้ายไม่ได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มารูยามะ ทุกอย่างคงพังพินาศ
ย่อยยับ

“เรื่องนั้นไม่ต้องกังวลไป”

“มีอะไรรับประกันหรือครับ”

“...นี่มันห้องสอบสวนหรือไง”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตเท้าศอกลงบนโต๊ะแล้วลูบเครารุงรัง
พลางถอนหายใจ

“ใจเย็นก่อน มียาโมโตะ อย่าเพิ่งเป็นเดือดเป็นร้อน ฉัน
ถึงบอกให้แกปรับปรุงตัวไฉละ ฟังให้ดีๆ ยังมีอะไรต้องทำอีกหลาย
อย่างในการโปรโมต ‘รีเวนจ์’ ให้โด่งดังในฐานะนิยายที่เป็นต้นฉบับ
ของภาพยนตร์ ฉะนั้นแล้วจะตีพิมพ์ทันทีไม่ได้”

“ต้องทำอะไรบ้างครับ”

“วางแผนงานสร้างภาพยนตร์ เลือกคนเขียนบท แล้วก็เลือก
นักแสดง เรื่องนี้สำคัญกับ ‘รีเวนจ์’ เป็นพิเศษ เพราะองค์ประกอบ
หลักคือดารานักหญิงที่จะมารับบทตัวละครเอกอย่างรกกะ เราจะใช้
ภาพดาราคณันบนปกหนังสือ”

“คุณมิจิไม่ใช่นักวาดภาพประกอบออกแบบมาให้เรียบร้อย
แล้วครับ หน้าปกหนังสือสวยงามมาก ไม่จำเป็นต้องอิงกับภาพยนตร์
หรอกครับ”

“มิจิไม่คิดค่าวาดเท่าไร เดี่ยวทางสำนักพิมพ์จะรับผิดชอบ
เอง”

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เรื่องนั้นเลย

ผมเตรียมใจไว้ระดับหนึ่งแล้วว่าต้องเจออะไรบ้าง แต่ไม่นึก
ว่าจะเลยเถิดมาถึงจุดนี้

แล้วจะทำอย่างไรกับรกกะที่มีสี่ไม้เป็นคนวาด นั่นต่างหากคือภาพของรกกะอย่างแท้จริง ถ้าเป็นแบบนี้หนังสือเรื่อง “รีเวนจ์” ที่พวกเขาช่วยกันสร้างขึ้นมาก็คง — กำปั้นซึ่งวางอยู่บนตักเริ่มสั่นระริก

ผมหันไปมองนากาสะ โมโมะ ที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอคืบเนื้อกึ่งบนจานซาซิมิรวมใส่ปากโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

“แล้วเรื่องการออกแบบรูปเล่มล่ะครับ”

“ออกแบบรูปเล่ม...ถามทำไม แกทำอะไรแปลกๆ ไปหรือ”

“เราทำเป็นหนังสือปกแข็งขนาดพ็อกเก็ตบุ๊กครับ ไม่ใช่ปกแจ็กเก็ตกับโอปิ พิมพ์ปั๊มเงินตรงลายเส้นภาพวาดบนปกกับชื่อเรื่องและติดเชือกคั่นหนังสือผ้าซาตินครับ”

“...นี่มียาโมโตะ แกคิดจะทำหนังสือแบบนี้ไปขายจริง ๆ หรือ ไม่ใช่โอปิเนียนะ จะบ้าหรือเปล่า”

น้ำเสียงที่ฟังดูคล้ายกำลังเวทนาทำให้ผมรู้สึกคลื่นไส้

“แถมยังปั๊มเงินแล้วติดเชือกคั่นหนังสืออีก คิดจะขายเท่าไรเนี่ย แปรด้อย...เก๋าร้อยเยนหรือะ นั่นมันแพงเกินไปสำหรับหนังสือไซซ์พ็อกเก็ตบุ๊ก ขายไม่ออกหรอก การตีพิมพ์หนังสือคือการทำธุรกิจ เราจะดำเนินการโดยยึดตามโมเดลธุรกิจของบริษัทที่ผ่านการคิดวิเคราะห์มาอย่างดีแล้ว”

พูดอะไรไปมากกว่านี้ก็เปล่าประโยชน์ ผมไม่มีแก๊ใจจะโต้แย้งอีกต่อไป

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตเห็นท่าทางของผมแล้วคงมั่นใจในชัยชนะของตน เขาจึงเริ่มเข้าสู่การพูดปิดท้าย

“คุณฮิโรการะครับ มียาโมโตะเป็นบรรณาธิการที่ดี แต่เห็นได้ชัดว่าเขาใช้ความรู้สึกส่วนตัวกับผลงานเรื่อง ‘รีเวนจ์’ มากเกินไป

ถ้าบรรณาธิการขาดความเป็นกลางก็ยากที่ธุรกิจจะประสบความสำเร็จ เราต้องมองภาพรวมของตลาดอย่างรอบคอบเสมอ ขอให้ผมและสำนักพิมพ์มารูยามะเป็นผู้ดูแลกระบวนการทุกอย่างเถอะครับ เราจะตอบแทนความไว้วางใจของคุณอย่างถึงที่สุด แน่หนอนว่าเรายินดีให้มียาโมโตะเป็นบรรณาธิการของผลงานเรื่องนี้ต่อถ้าคุณฮิโรกาว่าต้องการ แล้วทางกองบรรณาธิการก็จะคอยสนับสนุนทุกด้านอย่างเต็มที่ ได้โปรดช่วยพิจารณาด้วยครับ”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตปรับท่าทางให้ดีขึ้นแล้วค้อมศีรษะลง นากาเสะ โมโมะ วางตะเกียบแล้วกระซิบข้างหูผม (เอาให้เขาดูได้เลยอะ)

(— โอเค)

ผมรู้สึกคล้ายเห็นภาพลวงตาว่านากาเสะ โมโมะ ที่นั่งอยู่ข้างๆ นั้น ช่างห่างไกลจากผมออกไปเหลือเกิน เธอหันไปหาหัวหน้าบรรณาธิการโกโตอีกครั้งแล้วกระแอมเบาๆ

40

การตัดสินใจของนากาเสะ โมโมะ

“ฉันรับทราบรายละเอียดต่างๆ อย่างชัดเจนแล้วอะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็...”

ใบหน้าของเขาท่วมท้นด้วยความคาดหวัง

“ถ้าสำนักพิมพ์มารูยามะมีหลักประกันที่พอจะให้เชื่อใจได้

ฉันก็พร้อมรับข้อเสนอนี้ละ”

“ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไหร่นะครับ”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตพยายามใช้น้ำเสียงข่มขวัญ แต่นากาเสะ โมโมะ ไม่แสดงอาการหวาดเกรงแต่อย่างใด เธอพูดต่ออย่างเรียบเฉย

“อย่างน้อยฉันก็ต้องการหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรว่าสำนักพิมพ์มารูยามะจะตีพิมพ์ผลงานนี้แน่นอน และพร้อมชดเชยค่าเสียหายในกรณีที่ยกเลิกการตีพิมพ์ค่ะ เนื่องจากฉันต้องระวังการตีพิมพ์กับร้านหนังสือมุเกตต์และรอเวลาอีกถึงหนึ่งปีครึ่ง เรื่องนี้มีความเสี่ยงสูงเกินกว่าจะตอบตกลงปากเปล่าค่ะ”

“ความเสี่ยงเหรอ ล้อกันเล่นหรือเปล่าครับ ถ้าคุณตีพิมพ์กับร้านหนังสือมุเกตต์ อย่างมากก็ได้แค่สองพันเล่ม แต่ทางเราจะได้ตีพิมพ์ครั้งแรกถึงสองหมื่นเล่ม นอกจากนี้หนังสือที่เป็นต้นฉบับของภาพยนตร์ก็มักจะติดอันดับเบสต์เซลเลอร์แทบจะร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีนักเขียนหน้าใหม่คนไหนได้เปิดตัวเป็นนักเขียนอาชีพด้วยเงื่อนไขที่ยอดเยี่ยมนานนี้แล้ว”

“แต่ก็ต้องได้เป็นจริง ๆ ก่อนใช่มั้ยคะ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก เมื่อไหร่ที่เพ็งจะพูด...เมื่อไหร่ที่ชี้แจงไปอย่างชัดเจนแล้วนี่ครับ”

“แค่พูดใครก็พูดได้ค่ะ อันที่จริงข้อตกลงในการตีพิมพ์เรื่อง 'ริเวนจ์' ก็เคยกลายเป็นอากาศธาตุมาแล้วครั้งหนึ่งนี่คะ ทั้งที่รับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าผลงานรางวัลชนะเลิศจะได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่มแน่นอน ได้ยินว่าคุณอากิตะไม่เคยเอาพล็อตเรื่องที่ปรับแก้แล้วไปเสนอในการประชุมกองบรรณาธิการเลย แต่ยังสั่งให้ฉันปรับแก้ต้นฉบับไปเรื่อย ๆ มีหน้าซ้ำยังไม่ใช้การแก้ไขแค่บางจุด

แต่เป็นทั้งเรื่อง และต้องแก้ถึงสามรอบ ขออย่าให้มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกเลยล่ะ ฉันไม่อยากเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ อีกเรื่องนะค่ะ การที่คุณโกโตไม่ตรวจสอบข้อมูลส่วนตัวที่ฉันบอกคุณอาากิตะไปนั้น ทำให้ฉันรู้สึกแคลงใจในตำแหน่งหัวหน้าบรรณาธิการของคุณค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ หยิบแฟ้มใส่ออกมาจากกระเป๋าเป้ที่แขวนอยู่กับพนักเก้าอี้แล้ววางลงกลางโต๊ะเบา ๆ จากนั้นเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบที่เก็บกลั่นอารมณ์ความรู้สึกเอาไว้

“นี่คือเอกสารสัญญาค่ะ เป็นฉบับจริงที่มีทนายความรับรอง ในเมื่อคุณโกโตยืนยันว่าการตีพิมพ์หนังสือคือการทำธุรกิจก็ควรทำสัญญากันตั้งแต่ต้น ถ้ายอมรับเงื่อนไขทั้งหมดที่เขียนไว้ในนี้ได้ฉันจะรับข้อเสนอนะค่ะ แต่ถ้าไม่ได้ก็เป็นอันจบกัน”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตหยิบเอกสารสัญญาขึ้นมาแล้วไล่สายตาอ่านเนื้อหาที่ระบุไว้

“การตีพิมพ์จะดำเนินการภายในสามเดือนหลังจากทำสัญญาเสร็จสิ้น” “ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบและเนื้อหาของหนังสือ” “จำนวนพิมพ์สองหมื่นเล่ม หากมีเหตุให้ต้องยุติการตีพิมพ์หลังจากสัญญาเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ว่าจ้างยินดีจ่ายค่าลิขสิทธิ์งานเขียนให้แก่ผู้เขียนเป็นจำนวนเงินที่เหมาะสม และคืนสิทธิถือครองผลงานให้แก่ผู้เขียนทั้งหมด” “ผู้เขียนจะได้ค่าลิขสิทธิ์งานเขียนเพิ่มขึ้นตามยอดขายด้วยอัตราแบบขั้นบันได โดยเริ่มต้นที่ 20 เปอร์เซ็นต์” “ผู้ว่าจ้างยินดีจ่ายค่าตอบแทนพิเศษให้แก่ผู้เขียนเมื่อมีการนำผลงานไปสร้างเป็นภาพยนตร์” ข้อความทั้งหมดที่เรียงรายอยู่ในเอกสารสัญญาล้วนแต่เป็นเงื่อนไขที่นักเขียนได้ประยชน์รวกับเอาเปรียบอย่างเห็นได้ชัด

นากาเสะ โมโมะ อ่านพฤติกรรมของหัวหน้าบรรณาธิการ
โกโตมาตลอด

ย้อนกลับไปในวันนั้นที่เธอตัดสินใจว่าจะมาพบกับหัวหน้า
บรรณาธิการโกโต

“ยังไงข้อเสนอของเขาก็คงมีแต่เงื่อนไขที่ทำให้สำนักพิมพ์
มารูยามะได้เปรียบอยู่แล้ว ดังนั้นฉันก็มีแผนในหัวเหมือนกัน”

นากาเสะ โมโมะ พูดอย่างมั่นใจก่อนติดต่อหาอาจารย์
อิซากะ เธอส่งอีเมลปรึกษาเขาว่าอยากให้ช่วยเขียนเอกสารสัญญา
ที่ระบุความต้องการของเธอลงไปทั้งหมด

กระทั่งอาจารย์อิซากะผู้สุขุมก็ยังตกใจเมื่อได้เห็นอีเมล เขา
รีบโทรศัพท์มาหาเราทันที แต่เมื่อผมอธิบายเรื่องราวให้ฟังไปตาม
ลำดับ เขาก็หัวเราะร่วน

“ไม่น่าเชื่อเลยว่านี่คือความคิดของนักเรียนมัธยมปลาย
คุณนากาเสะร้ายกาจไม่เบาเลยนะครับ ผมไม่เคยเขียนเอกสาร
สัญญาที่มีเนื้อหาเอนเอียงขนาดนี้มาก่อน — คงต้องเรียกว่าหนังสือ
ทำรบบมากกว่าเอกสารสัญญาละมังครับ — แต่ไม่มีปัญหาครับ ผม
จะจัดการให้”

ใช่แล้ว นี่คือนักหนังสือทำรบบ

หนังสือทำรบบที่ประกอบขึ้นจากศักดิ์ศรีแห่งความเป็นนักเขียน
ของนากาเสะ โมโมะ

ผ่านไปพักหนึ่ง หัวหน้าบรรณาธิการโกโตจึงเหลือบตาขึ้นจาก
เอกสารสัญญาด้วยใบหน้าเครียดเหมิง

“คิดว่าทางเราจะยอมรับเงื่อนไขพวกนี้ได้จริง ๆ เหนือครับ”

แน่นอนว่าไม่ได้คิด

แต่หัวหน้าบรรณาธิการโกโตต้องการ“รีเอนจ์”มาก

แม้จะรับทุกเงื่อนไขไม่ได้ แต่อย่างไรก็คงยอมให้ในบางส่วน
เขาต้องขอเจรจาต่อรองแน่นอน นั่นคือสิ่งที่นากาสะ โมโมะ กับผม
คาดการณ์ไว้

“ถ้ายอมรับไม่ได้ก็ไม่มีอะไรต้องคุยกันอีกแล้วล่ะ คุณอาทิจะ
ไปกันเถอะ”

เธอแสดงท่าทีแข็งกร้าวตามทีนัดแนะกันก่อนหน้านี้

“แหม รอก่อนสิครับ”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตรีบรั้งไว้เมื่อเห็นนากาสะ โมโมะ
ทำท่าจะลุกจากเก้าอี้

“— เรื่องที่ผมพอจะรับปากได้ในตอนนี้คือการคงเนื้อหา
หน้าตาของรูปเล่มไว้แบบเดิม รวมถึงการชดเชยค่าเสียหายในกรณี
ที่ถูกยกเลิกตีพิมพ์และการคืนสิทธิครอบครองผลงานเท่านั้นครับ
ผมจะแจ้งสำนักพิมพ์ให้ว่านี่เป็นดุลพินิจของผมเอง ส่วนเรื่องจำนวน
พิมพ์กับคำตอบแทนพิเศษเกี่ยวกับการสร้างเป็นภาพยนตร์ ผม
ขอเอาไว้หารือกับทางสำนักพิมพ์ก่อนแล้วกันครับ แต่เงื่อนไขอื่นๆ
นอกจากนี้ต้องขอเรียนตามตรงว่าคงไม่อาจยอมรับได้”

เท่านั้นที่เหลือเพื่อ

ผมขำเลื่อมมองไปทางนากาสะ โมโมะ แต่เธอยังคงจ้อง
ตรงไปที่หัวหน้าบรรณาธิการโกโตด้วยสีหน้านิ่งเฉยเช่นเดิม

“เพียงแต่ขอแจ้งเงื่อนไขเพิ่มเติมเล็กน้อยว่าผมจะร่วมเป็น
บรรณาธิการผู้รับผิดชอบผลงานเรื่องนี้ด้วย การนำนิยายไปสร้างเป็น
ภาพยนตร์ถือเป็นงานใหญ่ คนไม่มีประสบการณ์อย่างมียาโมโตะ

รับผิดชอบคนเดียวไม่ไหวแน่นอน เฉพาะเรื่องนี้เท่านั้นที่ผมยอมให้ไม่ได้”

คิดจะมาเป็นบรรณาธิการร่วมเพื่อคุมอำนาจสั่งการตอนสร้างภาพยนตร์สินะ

ผมจำเป็นต้องยอมรับในชั้นเชิงของเขาจริง ๆ

แม้ถูกนากาเสะ โมโมะ ไล่ต้อนด้วยโจทย์ที่ยากจะแก้ แต่เขาก็ยังแสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจอันเด็ดขาดและความเจนจัดในการต่อรองโดยไม่สูญเสียความเยือกเย็นไปแม้แต่หยด นีจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมหัวหน้าบรรณาธิการโกโตจึงได้รับยกย่องว่าเป็นมือฉมังในวงการ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าการทำงานร่วมกับหัวหน้าบรรณาธิการโกโตเป็นเรื่องน่ารำคาญใจแค่ไหน แต่อย่างไรต้นฉบับของ“รีเวนจ์”ก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว นอกจากนี้เขายังให้สัญญาว่าจะไม่ปรับแก้เนื้อหาอีก แม้ไม่รู้ว่าภาพยนตร์จะออกมาแบบใด แต่อย่างน้อยก็คงไม่กระทบกับการตีพิมพ์หนังสือเท่าไรนัก

หากยอมรับเงื่อนไขไว้ก็คงไม่เสียหาย

“เอาไงดี คุณนากาเสะ”

ผมคิดว่าเธอคงตอบตกลงอยู่แล้ว ทว่า...

“ขอปฏิเสธค่ะ”

“—หา”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตเผยสีหน้าหงาย ส่วนผมก็ประหลาดใจไม่แพ้กัน

“ไปกันเถอะค่ะ คุณอาทิจะ”

นากาเสะ โมโมะ ลุกจากเก้าอี้

“เดี๋ยวลี คุณนากาเสะ ใช้เวลาคิดอีกหน่อย...”

คำพูดของผมไม่อาจรั้งนากาเสะ โมโมะ ไว้ เธอหันหลังแล้ว
เอื้อมมือไปจับประตูบานเลื่อน หัวหน้าบรรณาธิการโกโตรีบเอ่ยถาม

“เหตุผลคืออะไรครับ ถ้ายังไม่พอใจตรงไหนก็มาคุยกันก่อนได้
หรือจะเอากลับไปพิจารณาดูก็ไม่ว่ากัน”

“ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ”

“เพราะอะไร”

“อยากรู้เหอะค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ หันกลับมา

สีหน้าเย็นชาของเธอทำให้ผมสังหรณ์ใจไม่ดี

“แน่นอนครับ”

“ฉันไม่อยากให้คุณโกโตมาเป็นบรรณาธิการให้ค่ะ เพราะ
ทัศนคติในการทำงานและรสนิยมของคุณแย่มาก ไม่ว่าจะเป็น
เรื่องแนวทางของกองบรรณาธิการ อีเมลที่ส่งมาให้ฉันตอนยกเลิก
การตีพิมพ์ผลงาน แล้วก็ทำที่ที่แสดงออกตอนยื่นข้อเสนอนี้มาให้
ฉันเลยไม่อยากทำงานด้วยและขอปฏิเสธที่จะให้คุณโกโตมาเป็น
บรรณาธิการ แต่เนื่องจากคุณยอมรับเรื่องนั้นไม่ได้ การเจรจาจึง
จบลงแต่เพียงเท่านี้ค่ะ”

“ฮ่าๆๆ ปากกล้าไม่เบาเนี”

หัวหน้าบรรณาธิการโกโตส่งเสียงหัวเราะ แต่แล้วก็กลับไป
ทำหน้าจริงจังในฉบับพลัน

“ฉันจะเกลียดคุณอย่างแสบที่สุด จำใส่หัวไว้ให้ดีเถอะ ฮิโรกาว่า
ไซตะ”

จากนั้นเขาก็หยิบเอกสารบนโต๊ะขึ้นมาฉีกทิ้งอย่างรุนแรง

เราตัดสินใจเดินกลับไปยังร้านหนังสือเก่าโดยใช้เส้นทาง
ชมวิวที่เคยเป็นทางรถไฟสายเก่ามาก่อน

นั่นเป็นเพราะมีร้านไอศกรีมของฟาร์มนมแห่งหนึ่งตั้งอยู่ห่าง
จากทางเข้าไปเพียงเล็กน้อย และเราต่างก็คิดตรงกันว่า “อยากไป
กินไอศกรีมที่ร้านนั้นแล้วค่อยกลับ”

ผมคอแห้งเป็นผง ส่วนนากาเสะ โมโมะ ก็คงไม่ต่างกัน

เราสองคนนั่งลงบนม้านั่งหน้าร้านแล้วรับประทานไอศกรีม
เจียบ ๆ

ไอศกรีมซึ่งทำจากนมวัวของฟาร์มที่ตั้งอยู่บนซานเมือง A นั้น
ให้สัมผัสบางเบาแต่มีรสชาติเข้มข้น ความเย็นสดชื่นช่วยเยียวยา
ลำคอที่แห้งผากได้เป็นอย่างดี

“อร่อยมากเลยคะ ขอขอบคุณที่เลี้ยงนะคะ”

นากาเสะ โมโมะ ลูกขึ้นยืนแล้วปิดเศษโคนไอศกรีมบน
กระป๋องออก

“ไปกันเถอะ”

ผมออกเดินนำหน้าเธอไปบนรางรถไฟสายเก่า

“คุณอาภิระ”

นากาเสะ โมโมะ เรียกผมให้หยุด เมื่อหันกลับไปก็เห็นว่า
เธอมองตรงมาที่ผมพลางใช้สองมือจับชายกระโปรงไว้แน่น สีหน้า
ของเธอเคร่งเครียดจริงจังและดูคล้ายกำลังจะร้องไห้ออกมา

“ฉันขอโทษนะคะที่ทำให้ไม่ได้ออกหนังสือกับสำนักพิมพ์
มารูยามะ ขอโทษที่ทำให้ผลงานเรื่องนี้ไม่มีโอกาสได้กลายเป็น
ภาพยนตร์ แต่พอเจอกับหัวหน้าบรรณาธิการโกโตแล้ว ฉันรู้สึกรว่า
ยังไงก็อยากตีพิมพ์กับร้านหนังสือเก่ามากกว่า ผลประโยชน์ที่

ทางนั้นเสนอมามีแต่เรื่องดี ๆ ก็จริง...แต่ฉันคิดว่าตัวเองไม่เหมาะกับสำนักพิมพ์มารูยามะหรอกค่ะ ขอฝากที่เหลือไว้กับคุณอาภิระด้วยนะคะ ช่วยขาย ‘รีเวนจ์’ ให้ฉันที”

“ได้เลย”

ใช่แล้ว ทุกอย่างยังไม่จบ แต่มันเพิ่งเริ่มต้นต่างหาก ผมจะทำให้ “รีเวนจ์” และฮิโรกาวะ โชตะ กลายเป็นที่รู้จักของผู้คนมากมายให้ได้

41

เมื่อผลงานกลายเป็นรูปเล่ม — 1

หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง

เมื่อนากาเสะ โมโมะ กับผมไปถึงโรงพิมพ์มิสึซาวะ คุณทาเคชิกับคุณมากิโกะก็ออกมาต้อนรับด้วยรอยยิ้ม ภายในโรงพิมพ์มีกลิ่นเฉพาะตัวของสารเคมีบางชนิดโชยอยู่จาง ๆ

“ใกล้ได้เห็นผลงานแล้วนะ จะพิมพ์ออกมาให้เนียบไปเลย”

“ฝากด้วยนะคะ”

“ไม่นึกเลยนะเนี่ยว่าจะแวะมาดูก่อนอีกรอบ กระตือรือร้นจริงเชียว”

“พลาดไม่ได้หรอกค่ะ จะพิมพ์หนังสือเล่มแรกของตัวเองทั้งที ต้องมาดูให้เห็นกับตาสักหน่อย”

นากาเสะ โมโมะ เดินเข้าไปใกล้เครื่องพิมพ์ “อยู่ใกล้ขนาดนั้นเดี๋ยวตัวจะเปื้อนหมึกเอานะ” คุณทาเคชิเอ่ยเตือนแล้ว

นำเก้าอี้พับสองตัวมาวางไว้ตรงจุดที่ไกลออกมาเล็กน้อยก่อนบอก
ว่า “นั่งตรงนี้ก็ได้”

เมื่อเห็นว่าเราสองคนนั่งเก้าอี้กันเรียบร้อยแล้ว คุณทาเคชิ
ก็ใส่กระดาษเข้าไปในเครื่องพิมพ์แล้วเปิดสวิตช์ มันส่งเสียงกรีก
กระหึ่มก่อนจะตามมาด้วยเสียงสัญญาณเตือนที่ดังกึกก้องเป็น
จังหวะต่อเนื่อง จากนั้นเพียงไม่กี่วินาที เสียงเครื่องพิมพ์ทำงาน
ก็กังวานไปทั่วทั้งโรงพิมพ์

กระดาษไหลออกมาซ้อนกันเป็นชั้นด้วยจังหวะคงที่พร้อมกับ
เสียงกึ่งกังของเครื่องจักร กระดาษที่เคยขาวโพลนถูกพิมพ์ตัวอักษร
ลงไป แล้ว “รีเวนจ์” ก็แปลงโฉมจากไฟล์ต้นฉบับมาสู่หน้ากระดาษ

ระหว่างนั้นคุณทาเคชิเดินไปเดินมาระหว่างเครื่องพิมพ์
กับโต๊ะตรวจงานพิมพ์อยู่ตลอด กระบวนการพิมพ์ไม่ใช่เพียง
การปล่อยให้เครื่องจักรทำงานไปเรื่อย ๆ แต่ผู้ควบคุมงานจะต้อง
อยู่ใกล้ ๆ ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นเพื่อคอยดูแลและปรับ
รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ตำแหน่งของกระดาษและปริมาณ
น้ำหมึก นากาเสะ โมโมะ มองภาพตรงหน้าอย่างตั้งใจ
ใบหน้าด้านข้างของเธอในยามนั้นดูสุขสงบเหลือเกิน

อีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง

ตัวอย่างหนังสือเรื่อง “รีเวนจ์” ที่เย็บเล่มเสร็จเรียบร้อยถูกส่ง
มายังร้านหนังสือมุเกต์เป็นจำนวน 30 เล่ม

หนังสือพิมพ์ชื่อเรื่องและลายเส้นบนปกด้วยวิธีปั๊มเงิน โดยมี
พื้นหลังเป็นสีครามเข้ม ทั้งดงามและสะท้อนตัวตนออกมาอย่าง
ลุ่มลึก

นี่คือเรื่องราวการแก้แค้นของรูกะ ตัวละครที่ถือกำเนิดขึ้นจากพรสวรรค์อันล้ำเลิศและเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนากาเสะ โมโมะ หนังสือเล่มนี้เป็นดั่งปาฏิหาริย์ที่ผลิดอกออกผลมาจากความรู้สึกต่าง ๆ มากมายที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นความปลื้มปิติเมื่อได้รับรางวัลชนะเลิศจากเว็บไซต์โซซากุ ความสิ้นหวังและท้อแท้เมื่อผลงานไม่ได้กลายเป็นรูปเล่มอย่างที่ตั้งใจ ความปรารถนาดีที่มีต่อคุณมารุกะและลูกสาว ความผิดหวังที่ถูกสำนักพิมพ์หลายแห่งปฏิเสธ ความสนุกสนานและอิมเมจที่เราสองคนได้ช่วยกันทำให้ต้นฉบับสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น และความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ของทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลงาน

วันนี้เป็นวันหยุดของร้านหนังสือบูเกต์ นากาเสะ โมโมะ กับผมช่วยกันเปิดกล่องกระดาษลูกฟูกที่เพิ่งมาส่งแล้วหยิบ “รีเวนจ์” ขึ้นมาลโฉม เราสองคนได้แต่ยืนนิ่งเงิบอยู่ในร้าน ขณะที่แสงอาทิตย์ยามต้นฤดูร้อนสาดเข้ามาผ่านหน้าต่างกระจกสี และตกระทบลงบนพื้นเป็นลวดลายสวยงาม

ผมไม่อาจรู้ได้ว่าผ่านไปสักกี่นาที แต่ในที่สุดนากาเสะ โมโมะ ก็เอ่ยขึ้น

“...ไม่รู้เลยคะว่าจะพูดอะไรดี”

“ผมก็เหมือนกัน”

ดีใจจัง

ยินดีด้วยนะ

ขอบคุณนะ

ทำได้ดีมาก

เก่งมากเลย

ไม่ว่าคำไหนก็ไม่อาจบรรยายความรู้สึกของเราได้ทั้งหมด

สัปดาห์ถัดมา ที่โตเกียว

ผมเดินทางไปร้านหนังสืออูมิยะสาขาใหญ่เพื่อเอาหนังสือ
มานำเสนอ

“สวຍมากเลย”

อุเอชิมะ นานะ สูดยอदनพนักงานขายหนังสือถือ “รีเวนจ์”
ไว้ในมือพลางจ้องมองหน้าปก เธอเปิดหนังสืออย่างทะนุถนอมแล้ว
ไล่ดูตั้งแต่ปกใน เนื้อหาหลัก ไปจนถึงหน้าลิขสิทธิ์ ก่อนจะปิด
มันลงเบาๆ

“แต่ร้านเราคงรับหนังสือเล่มนี้มาขายไม่ได้หรอกค่ะ”

นั่นเป็นคำพูดที่ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อน

“ทำไม... ละครับ คุณอุเอชิมะอ่านต้นฉบับในแกลลีย์ปรีฟ
ที่ผมเอามาให้แล้วประทับใจมากไม่ใช่หรือครับ คุณบอกว่านี่เป็น
ผลงานชั้นเลิศ จะทำให้มันขายดีให้ได้! แถมยังบอกว่าจะวางโชว์
ปกบนแผงให้...!”

ผมผลอเปล่งเสียงดังจนลูกค้าที่อยู่รอบข้างหันมามองพร้อมกัน

“ใกล้ถึงเวลาพักของฉันแล้วละ เดี๋ยวไปคุยกันข้างนอกดีกว่า
ค่ะ”

อุเอชิมะ นานะ พุดเสียงอ่อย นั่นทำให้ผมตระหนักได้ว่า
นอกจากหนังสือจะไม่ได้วางโชว์ปกบนแผงแล้ว คงไม่มีโอกาส
ได้เรียงอยู่บนชั้นวางในร้านด้วยซ้ำ

เราเดินจากอาคารของร้านหนังสืออิมิยะมาประมาณห้านาที และเข้าไปในร้านกาแฟแห่งหนึ่ง จากนั้นอูเอชิมะ นานะ ก็กระซิบบอกผม

“ได้ยินว่าหัวหน้าบรรณาธิการโกโตของสำนักพิมพ์มารูยามะ ไทร.มากดดันทางร้านนะค่ะ”

“จริงเหรอ”

“ดูเหมือนเขาจะบอกผู้จัดการร้านว่าถ้าเรารับหนังสือของอิโรกาเวะ โซตะ มาวางขาย กองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้าจะลดจำนวนหนังสือขายดีที่ส่งมาให้ร้านเป็นประจำ อ้อ ความจริงก็ไม่ได้พูดชัดเจนมากหรอกนะค่ะ เขาใช้วิธีบอกอ้อมๆ ให้ผู้จัดการร้านเข้าใจไปในทางนั้นนะค่ะ”

“แต่ถ้าทำแบบนั้น ยอดขายของกองบรรณาธิการวรรณกรรมแผนกที่ห้าก็จะ—ไม่สิ คงไม่ได้รับผลกระทบเท่าไร”

เพราะยังขายหนังสือผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้

“ใช่แล้วค่ะ ถ้าผู้อ่านเห็นว่าหนังสือไม่ได้วางขายที่นี้ก็จะไปซื้อที่ร้านอื่นหรือไม่ก็ทางอินเทอร์เน็ต เพราะฉะนั้นฝ่ายที่เดือดร้อนก็คือร้านเราค่ะ มีหน้าที่หัวหน้าบรรณาธิการโกโตยังจริงจังวางขายผลงานใหม่ของนักเขียนชื่อดังสามคนให้ตรงกับช่วงที่ ‘รีเวนจ์’ จะออกสู่ตลาดด้วย แถมยังบอกเป็นนัยๆ ว่าถ้าเรายอมไม่ขายเรื่อง ‘รีเวนจ์’ หลังจากนั้นก็จะส่งหนังสือให้ร้านมากกว่าที่ผ่านมา คุณอากิระคงเข้าใจมั๊ยคะว่ายังไงเราก็ต้องตัดสินใจเลือกหนังสือสามเล่มที่รู้ว่าจะขายได้แน่นอนมากกว่าหนังสือเล่มเดียวที่ไม่รู้ว่าจะขายได้เท่าไร”

โดนเข้าแล้วไง ไม่นึกเลยว่าเขาจะเข้ามาขัดขวางอย่างโจ่งแจ้ง

ขนาดนี้

“คุณมียาโมโตะไปทำอะไรให้หัวหน้าบรรณาธิการโกโตไม่พอใจ
เป็นการส่วนตัวหรือเปล่าคะ”

“อ๊ะ...”

“ปกติแล้วไม่ควรเกิดเรื่องแบบนี้ใช่ไหมล่ะคะ ฉันก็พอรู้ว่า
ทางนั้นคงไม่พอใจเท่าไร เพราะนักเขียนที่ได้รางวัลชนะเลิศ
ในการประกวดของสำนักพิมพ์มารูมายะกลับไปตีพิมพ์ผลงานกับที่อื่น
แต่มาขัดขวางกันแบบนี้ก็ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรนี่นา”

เธอพูดถูก ทั้งหัวหน้าบรรณาธิการโกโตและสำนักพิมพ์
มารูมายะไม่ได้ประโยชน์อะไรจากการกระทำเหล่านี้เลย พูดให้ชัด
คือ นี่เป็นการจงใจสร้างความด้วยความรู้สึกส่วนตัว

หรือเป็นเพราะประโยชน์

“ทัศนคติในการทำงานและรสนิยมของคุณแย่มาก”

สิ่งที่น่ากาเสะ โมโมะ พูดคือหนึ่งในคำที่บรรณาธิการ
ไม่อยากจะยินที่สุด ซ้ำร้ายเธอยังสำคัญว่าไม่อยากทำงานด้วยอีก
ไม่น่าเลยจริงๆ—

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันเองก็อยากช่วยอะไรได้มากกว่านี้”

อุเอซิมะ นานะ ก้มศีรษะลงต่ำ

“อย่าพูดแบบนั้นเลยครับ ไม่ใช่ความผิดของคุณอุเอซิมะ
สักหน่อย”

“อุตุสำหรับทำหนังสือออกมาได้วิเศษขนาดนี้ เสียตายจัง
เลยล่ะ...ฉันทำป้ายโฆษณาโปรโมตหนังสือเตรียมไว้แล้วด้วย...
น่าเสียตายมากจริงๆ แล้วพวกร้านหนังสืออิสระเขาว่ายังไงบ้าง
เธอคะ”

“ดูท่าจะยากครับ”

ถ้าไม่ใช่หนังสือที่สายส่งคัดเลือกมาให้โดยตรง ร้านหนังสืออิสระจะแทบไม่ยอมรับมาขายแม้แต่เล่มเดียว นั่นทำให้ผมรับรู้อย่างถ่องแท้ถึงความเสียเปรียบที่ไม่อาจใช้บริการสายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ได้

42

เมื่อผลงานกลายเป็นรูปเล่ม — 2

“จั้นเหวอคะ...”

นากาเสะ โมโมะ คอดกั้นที่เมื่อผมเล่าสถานการณ์ให้ฟัง หลังกลับจากโตเกียว

“ฉันรู้ซึ่งแล้วล่ะว่าปากพาคงเป็นยังไง ขอโทษนะคะที่พูดอะไรออกไปโดยไม่คิดให้ดีกว่า”

“ไม่ต้องใส่ใจเหวอ ก ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนากาเสะดี ผมเองก็ผิดเหมือนกันที่ไม่ยอมห้ามไว้ แต่ยังไงเราก็ยังมีหนทางอยู่”

“จะใช้วิธีไหนเหวอคะ”

“ถ้าทำให้หนังสือกลายเป็นกระแสจนยอดขายในเว็บแอมะซอนเพิ่มขึ้น ร้านหนังสือก็น่าจะติดต่อเข้ามาสั่งเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ไปวางขาย ดังนั้นผมจะลงโฆษณาในเว็บไซต์ของร้านหนังสือบูเกต์อย่างจริงจัง แล้วก็มีเรื่องที่ยอยากให้คุณนากาเสะช่วยสักหน่อยนะ”

“เรื่องอะไรเหวอคะ”

“ช่วยสร้างบัญชีชื่อฮิโรกาว่า โซตะ ในเว็บโซซากุขึ้นมาอีกรอบ

ได้มั๊ย”

“เว็บไซซากุ...”

รอยยิ้มตรงหว่างคิ้วของเธอบ่งบอกชัดเจนว่า “ไม่อยากทำ”

“เว็บไซต่นั้นเป็นเหมือนบ้านหลังหนึ่งของฮิโรกาวะ โซตะ ถ้าเราเผยแพร่ตัวอย่างเนื้อหาของ ‘รีเวนจ์’ ลงไปก็น่าจะเป็นการโฆษณาที่ดี ต้องมีคนที่อ่านแล้วอยากซื้อแน่นอน”

“แต่ไซซากุเป็นเว็บไซต์ของสำนักพิมพ์มารูยามะนะคะ จะกลับไปใช้จริงหรือ”

“ไม่มีเวลามาห่วงเรื่องพวกนั้นแล้วละ”

“เข้าใจแล้วค่ะ”

เราลงมือโดยไม่รอช้า แล้วการโฆษณาก็ให้ผลทันตา การกลับมาของฮิโรกาวะ โซตะ กลายเป็นประเด็นที่ถูกพูดถึงอย่างแพร่หลายในโซเซียลมีเดีย

“เฮ้ย เห็นบัญชีนั้นในไซซากุหรือยัง ‘ฮิโรกาวะ โซตะ @ ประกาศตีพิมพ์เรื่อง ‘รีเวนจ์’ ฉบับหนังสือ เตรียมวางจำหน่ายโดยร้านหนังสือมุเกเตในวันที่ 21 กรกฎาคม’...นั่นตัวจริงหรือ”

“ตัวจริงแน่นอนครับ เขาส่งข้อความมาบอกผมแล้ว by ชिरาอิ โค @ ‘ณ ชายฝั่งของวันนั้น’ เตรียมวางจำหน่ายในวันที่ 30 มิถุนายน โดยสำนักพิมพ์จีโตเสะ ผลงานนิยายเล่มที่สองของผมเองครับ”

“ฉันก็ได้ข้อความเหมือนกันค่ะ ดีใจจังเลย ยินดีด้วยนะคะ!”

“โอ้วววว! ผมต้องซื้อแน่นอน!”

“ฉันด้วย!”

“ไปดูเว็บไซต์ร้านหนังสือบูเกต์มาแล้วละ บรรยายากศาติมาก
อยากลองไปจังเลย”

“บรรณาธิการที่เคยอยู่สำนักพิมพ์มารูยามะเป็นคนจัดการสินะ”

“แปลว่าบรรณาธิการคนนั้นลาออกมาเพื่อทำหนังสือของ
อิโรกาวะเลยหรอ”

“นั่นนะสิ”

“เขาบอกว่ามิจิไม่เป็นคนวาดภาพปกด้วยละ”

“ไม่ได้มาเล่น ๆ สินะแบบนี้”

“ฉันเห็นรูปหนังสือแล้ว สวยมากเลย แต่ไม่เหมือนผลงาน
ชิ้นอื่นของมิจิไม่เท่าไร มิจิไม่เป็นคนวาดจริงหรอ”

“ฉันวาดเองแหละจ้า! ช่วยอุดหนุนกันด้วยนะทุกคน!! รับรอง
ว่า ‘รีเวนจ์’ ของดีแน่นอน! by มิจิไม”

“บัญชีของอิโรกาวะ ไช้ตะ ในไซซากุถูกลบไปแล้วละ ฉัน
เพิ่งเข้าไปดูเมื่อกี้เลย”

“ไม่ไว้หน้าใครเลยนะ สำนักพิมพ์มารูยามะ”

“นักเขียนเจ้าของรางวัลชนะเลิศไปตีพิมพ์กับที่อื่นแบบนี้
แสดงว่าคงทะเลาะกันหนักน่าดู สำนักพิมพ์มารูยามะเป็นอันดับหนึ่ง
ของวงการเลยนะ อิโรกาวะกับบรรณาธิการคนนั้นจะไปทำชนไหว
หรอ”

“ก็นั่นแหละสิ”

“ผมได้รับหนังสือจากเจ้าตัวมาเป็นของขวัญก็เลยได้อ่าน
เร็วกว่าคนอื่นนิดหน่อยครับ ขอบอกเลยว่านี่คือผลงานชิ้นเลิศ
ผู้เขียนขัดเกลาและปรับปรุงเนื้อหาให้ดีกว่าเดิมจนน่าตกใจ เป็น

หนังสือที่ทุกคนควรได้อ่านจริงๆ ผมเล่ารายละเอียดมากไม่ได้ แต่ขอยืนยันว่าถ้าจะตีพิมพ์เรื่องนี้ออกมาสำเร็จนั้นต้องอาศัยความแน่วแน่และกล้าหาญอย่างยิ่งครับ by ชिरาอิ โค @ 'ณ ชายฝั่งของวันนั้น' เตรียมวางจำหน่ายในวันที่ 30 มิถุนายน โดยสำนักพิมพ์ จิตเสาะ ผลงานนิยายเล่มที่สองของผมเองครับ”

“ถูกต้องเลย แต่ถึงจะไม่มีเรื่องพวกนั้น หนังสือเล่มนี้ก็ยังมีคุณค่าในตัวเองอยู่ดี น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้วางขายตามร้านหนังสือส่วนใหญ่ ใครอาศัยอยู่เมือง A หรือละแวกใกล้ๆ ก็ลองไปดูที่ร้านหนังสือบูเกตั้นะ อยากให้ทุกคนได้สัมผัสความพิเศษของมันด้วยมือตัวเอง นี่เป็นงานที่ฉันรับผิดชอบร่วมกับนักออกแบบรูปเล่มที่ชื่อมิลีซาวะ มุตสึโกะ ส่วนตัวแล้วรู้สึกว่าเป็นผลงานที่ดีที่สุดของฉันเลยละ เรื่องคุณภาพของเนื้อหาที่ไม่ต้องห่วง รับประกันว่ายอดเยี่ยมแน่นอน by มิลีไม”

“สร้างบัญชีได้ไม่ถึงครึ่งวันก็โดนลบแล้วเหอเนี่ย”

นากาเตะ โมโมะ บ่นอุบแล้วเงยหน้าขึ้นจากจอสมาร์ทโฟนในมือ

“หัวหน้าบรรณาธิการโกโตคงสั่งให้ลบนั้นแหละ”

“แต่ว่า...เอาเถอะ ไม่เป็นไร”

นากาเตะ โมโมะ หัวเราะหึๆ

“แบบนี้ยิ่งถูกพูดถึงมากกว่าเดิมอีกนะคะ แถมคุณชิราอิกับคุณมิลีไมก็คอยตอบข้อความให้ด้วย”

“มีเพื่อนนักเขียนอย่างชิราอิ โค ก็อุ่นใจดีนะ”

“ใช่ค่ะ”

“เห็นว่าออกผลงานเล่มที่สองแล้วสิ”

“ฉันได้มาอ่านแล้วละคะ เขาบอกว่าทางสำนักพิมพ์โปรโมต
ยิ่งใหญ่กว่าดู”

นากาเสะ โมโมะ หยิบเรื่อง ‘ณ ชายฝั่งของวันนั้น’ ออกมา
จากกระเป๋าเป้แล้วยื่นให้ ผมรับมาแล้วอ่านหน้าคำตามคร่าว ๆ

“ขอขอบคุณคุณนิธิโนะ มียาโกะ บรรณาธิการที่ทำให้ผม
ได้เป็นนักเขียนอาชีพ และเป็นผู้รับผิดชอบดูแลผลงานชิ้นนี้ของผม
ด้วย” — อย่างนี้เอง

นิธิโนะ มียาโกะ เป็นบรรณาธิการหญิงอายุสี่สิบกว่าปี
นอกจากจะมีความสามารถแล้ว เธอยังสุภาพอ่อนน้อมและไม่เคย
วางมาดสูงส่ง จึงเป็นที่ชื่นชอบของเหล่านักเขียน ดูเหมือนเธอ
จะสานสัมพันธ์อันดีกับชิราอิ โค ได้อย่างราบรื่นเช่นกัน

ผมได้ยืมว่าบรรณาธิการของสำนักพิมพ์จิตเสะล้วนแต่เป็น
บุคลากรคุณภาพและไม่ค่อยมีปัญหาในการทำงานนัก แม้ยอดขาย
หนังสือจะถือเป็นอันดับสองของวงการรองจากสำนักพิมพ์มารูยามะ
แต่หนังสือที่ตีพิมพ์ออกมานั้นมีคุณภาพสูงและเห็นได้ชัดถึงแนวคิด
ที่หลักแหลม

“แล้วหนังสือที่คุณนากาเสะจะส่งไปเป็นของขวัญล่ะ เห็นชื่อ
กับเขียนข้อความหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ นี่สองเล่มสุดท้าย ของคุณมารูโกะกับ
ลูกสาวค่ะ”

แต่คุณมารูโกะ

ขอบคุณนะค่ะที่คอยเฝ้าดูฉันด้วยความหวังดีมาตลอด

คุณมารุโกะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ฉันเขียนหนังสืออย่างมีความสุข
มาจนถึงวันนี้ได้ หลังจากนั้นก็ช่วยเป็นกำลังใจให้ฉันต่อไปด้วยนะคะ

อิโรกาว่าะ โชตะ

แต่ฮานะจัง

คุณแม่ของฮานะจังบอกพี่ว่าอยากอ่านเรื่อง “รีเวนจ์” ให้
ฮานะจังฟังนะ พี่ดีใจมากก็เลยเขียนเรื่องนี้ใหม่ให้ฮานะจังอ่าน
ได้ด้วย ขอให้สนุกนะคะ

อิโรกาว่าะ โชตะ

แม้จะเป็นลายมือที่ไม่มีความสวยงามแม้แต่หน่อย ทว่า
ตัวอักษรที่เธอบรรจงร้อยเรียงขึ้นมาก็เปี่ยมล้นด้วยความรู้สึกที่มีต่อ
ทั้งสองคน

ในที่สุดก็มาถึงวันที่ 21 กรกฎาคม “รีเวนจ์” เริ่มวางจำหน่าย
แล้ว

ผลลัพธ์คือ — เราพ่ายแพ้อย่างหมดรูป

“รีเวนจ์” ขายไม่ดีอย่างที่หวัง

ยอดขายผ่านเว็บไซต์แอมะซอนเป็นไปในทิศทางบวกเพียง

ช่วงแรกที่เริ่มวางจำหน่าย แต่แล้วกระแสก็เริ่มแผ่วจนนิ่ง หลังผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ ตอนนี้จำนวนหนังสือในสต็อกแทบจะไม่ลดลงเลย

ส่วนการขายผ่านหน้าร้านหนังสือบูเกต์ก็ประสบชะตากรรมเดียวกัน ช่วงเริ่มวางขาย แฟนคลับจำนวนหนึ่งของอิโรกาวะ โชตะ ที่อาศัยอยู่ในเมือง A และบริเวณโดยรอบก็เดินทางมาซื้ออยู่บ้าง แต่หลังจากนั้นกลับกลายเป็นว่านานที่ปีหนจะมีลูกค้าหยิบขึ้นมาดู และตัดสินใจซื้อเพราะความสวยงามของรูปเล่ม

ส่วนในโซเชียลมีเดียและเว็บไซต์โซเชียล ชื่อของอิโรกาวะ โชตะ ก็ไม่ค่อยถูกพูดถึงเท่าไรแล้ว

ความสนใจของผู้คนที่ผันเปลี่ยนไปอย่างง่ายดายนั้นช่างโหดร้ายเหลือเกิน

แม้ว่านิยายที่เคยเผยแพร่ทางเว็บไซต์จะได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม แต่บ่อยครั้งก็ไม่ได้ขายดีอย่างที่คิด

การได้เป็นที่รู้จักทางอินเทอร์เน็ตก่อนตีพิมพ์อาจเป็นจุดที่สร้างความได้เปรียบเหนือกว่านิยายที่เขียนขึ้นเพื่อตีพิมพ์เป็นหนังสือโดยตรง แต่ก็ใช่ว่าจะขายได้ง่ายๆ โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องหาวิธีกระจายหนังสือเองโดยไม่พึ่งสายส่งหนังสือเจ้าใหญ่

อย่างไรก็ตาม “รีเวนจ์” มีศักยภาพมากพอที่จะก้าวข้ามเงื่อนไชเสียเปรียบเหล่านั้น ขอเพียงมีแรงกระตุ้นบางอย่าง หนังสือต้องขายได้แน่นอน ผมจึงได้แต่หงุดหงิดกับความอ่อนด้อยของตัวเอง ที่สร้างแรงกระตุ้นนั้นขึ้นมาไม่ได้

“ครับ ใช่ว่าครับ ผมมียาโมโตะจากร้านหนังสือมุกด์ครับ
ขออนุญาตแนบไฟล์แผ่นพับส่งไปทางอีเมลเพื่อประกอบการตัดสินใจ
ครับ รบกวนช่วยพิจารณาด้วยนะครับ”

ผมพูดประโยคเดิมที่เคยออกจากปากมาแล้วว่าพันครั้งก่อน
วางหูโทรศัพท์

นับตั้งแต่เข้าสู่เดือนสิงหาคม ผมโทรศัพท์ไปเสนอขายหนังสือ
ที่ห้องสมุดประชาชนตามเขตต่างๆ อย่างต่อเนื่องทุกวันโดยไม่
จากพื้นที่ออกไกลออกไปทางใต้ ติดต่อเสร็จสิ้นไปแล้วประมาณ
หนึ่งพันห้าร้อยแห่ง และยังมีเหลืออีกจำนวนพอๆ กัน

“การขายหนังสือไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะเนี่ย”

คุณชูเงะนุมะถอนหายใจพลางจิบกาแฟเย็นอยู่ในครัว

“เตรียมใจไว้ระดับหนึ่งแล้วละครับ...แต่มันก็ยากเย็นเหลือเกิน”

ผมแอบระบายความในใจเพราะเห็นว่าคุณากาเสะ โมโมะ
ไม่อยู่

“แต่หนังสือของพวกเขาคุณยามาดะกลับไม่ติดปัญหาอะไรเลยนะ
แถมตอนนี้ก็ยังขายได้เรื่อย ๆ ด้วย”

ใช่แล้ว ยอดขายของ “โปรเจกต์คีนซีฟเมือง A” ดีวันดีคืน
ถึงขั้นน่าตกใจ หนังสือยังได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องจนน่าจะ
ทะลุหนึ่งหมื่นเล่มในไม่ช้า

“หนังสือของโมโมะจึงพิมพ์ครั้งแรกสามพันเล่มใช้มั้ย”

“ครับ”

“ขายได้กี่เล่มแล้ว”

“เจ็ดร้อยครับ”

สถานการณ์ต่างกันราวฟ้ากับเหว ผมไม่อยากยอมรับเท่าไร แต่คำสั้น ๆ สองพยางค์ที่อ่านว่า “ล้มเหลว” เริ่มเยียมหน้าเข้ามาในความคิดแล้ว

ผมตั้งใจกำหนดจำนวนพิมพ์ไว้เพียงสามพันเล่มเพื่อความปลอดภัยระดับหนึ่ง จากนั้นค่อยพิมพ์เพิ่มออกมาเรื่อย ๆ โดยตั้งเป้าว่าอย่างน้อยก็อยากให้ยอดพิมพ์ทั้งหมดเกินจำนวนที่สำนักพิมพ์มารูยามะตั้งไว้ที่สองหมื่นเล่ม

“รีเวนจ์” คือผลงานชิ้นเลิศ ขอแค่มีอะไรบางอย่างเป็นตัวจุดประกาย ตัวเลขนั้นยอมไม่ใช่ความฝันที่เกินจริงแน่นอน

นากาเสะ โมโมะ ยุ่งอยู่กับการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนและไม่ได้ไพล่น้ำมาที่ร้านหนังสือบูเกต์เลย เธอต้องเดินทางไปเรียนเสริมภาคฤดูร้อนที่เมือง B จึงไม่เหลือเวลาว่างมากนัก แม้จะมีความสามารถในการจดจำเป็นเลิศ แต่การเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ดูจะไม่ใช่วาง่ายสำหรับเธอขนาดนั้น

ผมโทรศัพท์ไปรายงานสถานการณ์เรื่องยอดขายอยู่สองสามครั้ง นากาเสะ โมโมะ น้อมรับอย่างนิงสงบ ไม่มีท่าที่ผิดหวังแต่อย่างใด ทว่านั่นกลับทำให้ผมกังวลใจ เธออาจกำลังฝันทำเป็นเข้มแข็งก็ได้ ผมจึงอยากขายหนังสือที่ยังเหลือในสต็อกให้หมดในเร็ววัน

เข้าสู่เดือนกันยายนแล้ว แต่นากาเสะ โมโมะ ยังไม่ปรากฏตัว เธอบอกว่าต้องไปกวาดวิชาเตรียมสอบหลังเลิกเรียน กว่าจะกลับถึงบ้านก็เลยตีทุ่มไปแล้ว

“วันนี้เป็นเค้กบัตเตอร์ครับผม”

อิคเคะคุงใช้มีดหั่นลงไปบนเค้กสีน้ำตาลอ่อนที่วางอยู่บนถาด แล้วเนื้อในสีเหลืองแฉ่ำจุกก็เผยโฉมให้เห็น

“ทำขนมออกมาสวยทุกครั้งเลยนะเนี่ย แถมยังมีกลิ่นหอมสุด ๆ”

“เห็นว่าโมโมะจังไม่อยู่พอดีนะคะครับ ผมเลยลองผสมเหล้าลงไปเยอะหน่อย”

“ปกติแล้วฉันไม่ค่อยดื่มเหล้านะ กินแล้วจะเมาหยึยนะ”

“ก็เป็นไปได้ครับ...ของคุณอาภิระเขาเป็นขึ้นบ้าง ๆ แล้วกันครับ”

“อื้อ”

“ส่วนฉันขอขึ้นหนา ๆ เลยนะ”

เวลาล่วงเลยไปขณะที่เราสามคนเริ่มคุ้นชินกับชีวิตประจำวันที่ไม่เมื่อนึกถึง โมโมะ มากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง...

ระหว่างที่ผมกำลังจัดชั้นหนังสือในช่วงพลบค่ำ เสียงโทรศัพท์ก็ดังกังวานขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัดภายในร้าน

“สวัสดีครับ ร้านหนังสือมุเกต์ครับ”

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อคิอุจินะคะ”

“ผมมียาโมโตะ เป็นเจ้าของร้านครับ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ”

“อยากซื้อหนังสือเรื่อง ‘รีเวนจ์’ นะคะ”

“ไม่มีคนโทรศัพท์มาสอบถามโดยตรงแบบนี้มานานแล้ว หรือว่าเธอจะอาศัยอยู่ใกล้ๆ”

“ขอบคุณมากเลยครับ จะมารับที่ร้านหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ พอดีว่าอยู่ค่อนข้างไกล”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นสั่งซื้อทางเว็บไซต์แอมะซอนน่าจะสะดวกกว่านะครับ ไม่ต้องเสียค่าส่งด้วย”

“หน่วยงานเราไม่อนุญาตให้จัดซื้อหนังสือผ่านทางอินเทอร์เน็ตนะคะ ฉันลองไปสอบถามตามร้านหนังสือแถวนี้แล้ว แต่ไม่มีที่ไหนวางขายเลย”

“ต้องขออภัยในเรื่องนั้นด้วยนะครับ ถ้าไม่กั่วงวลเรื่องค่าส่งทางร้านเราจะจัดส่งไปให้ครับ เมื่อกลับออกเป็น ‘หน่วยงาน’ สិនะครับ จากห้องสมุดประชาชนหรือเปล่าครับ”

“หรือว่าความพากเพียรของผมจะผลิดอกออกผลแล้ว”

“ขอโทษที่แจ้งช้าไปหน่อยนะคะ ไม่ใช่ห้องสมุดประชาชน แต่เป็นห้องสมุดในโรงเรียนค่ะ ฉันทำงานเป็นครูบรรณารักษ์ในโรงเรียนประถมที่โตเกียว”

“อ้อ ห้องสมุดของโรงเรียนประถมอย่างนั้นหรือ ผมรู้สึกสนใจอย่างมาก”

“ขออนุญาตสอบถามเล็กน้อยได้มั๊ยครับ รู้จักหนังสือเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ไດั้ยังเิงหรือครับ”

“มีนักเรียนคนหนึ่งเอามาอ่านในห้องสมุดนะคะ เด็กคนนั้น

ชอบหนังสือมาก พอถึงช่วงพักกลางวันก็จะมานั่งอ่านทุกวันเลย”

อย่าบอกนะว่า...

“รูปเล่มของหนังสือดูเตะตามาก ฉันเลยถามไปว่าเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร เด็กคนนั้นบอกว่า ‘เกี่ยวกับรภกะคะ นักเขียนที่สนิทกับแม่เป็นคนเขียนนะ ตอนแรกเป็นหนังสือของผู้ใหญ่ แต่เขาเขียนใหม่ให้ง่ายขึ้นเพื่อให้หนูจะได้อ่านได้ ดุสิ ตรงนี้มีลายเซ็นไข่ม้อยมีชื่อหนูอยู่ด้วยนะ นี่เป็นสมบัติล้ำค่าของหนูเลยคะ’”

ต้องเป็นลูกสาวของคุณมารุโกะแน่นอน

“ฮานะจังหือครับ”

“ใช่แล้วคะ นึกแล้วเชื่อว่าต้องรู้จักกัน ตอนนั้นฉันขอยืมเธอมาอ่านคุณิดหน่อย เป็นหนังสือที่เขียนได้สละสลวยมากเลยคะ ทั้งที่ส่วนใหญ่เป็นคำง่าย ๆ แต่กลับรู้สึกได้ถึงความไพเราะและสง่างาม ยอดเยี่ยมมากเลยคะ ฉันรีบไปส่งชื่อในเว็บแอมะซอน เพราะเกิดอยากได้ขึ้นมาเสียเอง แล้วก็ประทับใจกับมันน่าดู ที่นี้ก็เลย —”

“อยากสั่งเข้าห้องสมุดด้วยสินะครับ”

“ใช่แล้วคะ ดูเหมือนกลุ่มเป้าหมายของหนังสือเล่มนี้จะเป็นผู้อ่านทั่วไป แต่เด็กก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลินเหมือนกัน เนื้อเรื่องมีทั้งความสนุกและนัยแฝงที่ลึกซึ้ง อ่านได้ทุกเพศทุกวัยจริง ๆ ถือเป็นหนังสือแบบที่หาได้ยากเล่มหนึ่งเลยคะ”

“ขอบคุณมากครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอบริจาคให้ห้องสมุดเลยแล้วกันนะครับ”

ผมเอ่ยคำนั้นทันทีโดยไม่ต้องคิดให้มาก

“แบบนี้เกรงใจแย่เลยคะ”

“ไม่ต้องกังวลเลยครับ”

“จริงเหรอคะ”

“จริงครับ ผมอยากตอบแทนที่ช่วยเหลือเรื่องน่าดีใจให้ฟังนะครับ”

ใช้คำว่าน่าประทับใจคงจะเหมาะสมกว่า ฮานะจึงให้ความสำคัญกับหนังสือเรื่อง “รีเวนจ์” และช่วยถ่ายทอดความพิเศษของมันให้คุณคิอิจิได้รับรู้ ยิ่งไปกว่านั้นคือคุณคิอิจิยังตั้งใจให้เด็กคนอื่น ๆ มีโอกาสได้อ่านด้วย สิ่งเหล่านี้ปลุกพลังใจในตัวผม ส่วนนากาเสะโมโมะ ก็ต้องดีใจมากแน่นอน

“ขอบคุณมากเลยคะ ถ้าฉันจะช่วยแนะนำกับบรรณารักษ์คนอื่น ๆ ให้แน่ะคะ”

“ปกติแล้วติดต่อกับครูบรรณารักษ์ของโรงเรียนอื่นด้วยเหวอครับ”

“ใช่ค่ะ พวกเราถือเป็นลูกจ้างของทางเขตเหมือนกัน เวลาเมื่อไหร่ช่วยเหลือกันตลอด แล้วก็พูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลต่าง ๆ กันเป็นประจำค่ะ”

ผมจำได้ราง ๆ ว่าที่อยู่ของคุณมารูโกะคือ...

“เป็นเขต X ของโตเกียวเหวอครับ”

“ใช่แล้วค่ะ”

ผมค้นหาข้อมูลโรงเรียนประถมในเขต X และพบว่ามีทั้งหมด 50 แห่ง แม้ว่าคุณคิอิจิจะช่วยแนะนำหนังสือให้ก็ไม่รู้อยู่ดีว่าจะมีห้องสมุดที่ตัดสินใจสั่งซื้ออย่างน้อยแค่ไหน ผู้บริจาคให้ทุกโรงเรียนไปเลยน่าจะเป็นการประชาสัมพันธ์ที่ผลดีมากกว่า

ห้องสมุดในโรงเรียนประถมมีพื้นที่ขนาดเล็ก หนังสือเล่มใหม่

ย่อมดึงดูดความสนใจของเด็กๆ ได้ไม่ยาก ผมจะส่งไปให้โรงเรียนละ
หนึ่งเล่ม เมื่อเด็กคนไหนรอคิวยืมหนังสือไม่ไหวก็คงไปอ้อนกับพ่อแม่
แล้วพ่อแม่ก็น่าจะมาสั่งซื้อจากเว็บไซต์แอมะซอนอีกทีหนึ่ง

“คุณคิดูจิคครับ ผมขอบริจาคให้ทุกโรงเรียนในเขตนั้นเลยครับ”

“เอ...อย่าเลยล่ะ ไม่เป็นไรหรอก แบบนั้นมันมากเกินไป
โรงเรียนประถมทั้งหมดในเขตมีตั้ง...”

“50 โรงเรียนใช้มั้ยครับ”

“ค่ะ”

“ถ้าบริจาคไปแล้ว ผมอยากขอรบกวนให้ครูบรรณรักษ์
ทุกคนวางหนังสือเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ไว้ในที่ที่เด็ก ๆ เห็นมากที่สุดนะคะ
พอจะเป็นไปได้มั๊ยครับ”

“...ถ้าแค่นั้นก็ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ”

เยี่ยม

“ขอบคุณมากครับ ส่งไปรษณีย์ไปที่ห้องสมุดของแต่ละ
โรงเรียนโดยตรงเลยได้มั๊ยครับ”

“— จะส่งให้ฟรี ๆ จริงเหรอค่ะ”

“จริงครับ ไม่ต้องห่วง”

“ขอขอบคุณในความกรุณาอย่างมากเลยล่ะ ช่วยส่งมาที่สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาประจำเขตได้มั๊ยคะ สืบดาห์หน้าทุกคนต้อง
มารวมตัวกันในการประชุมรายงานผลการปฏิบัติงานประจำเดือน
ฉันจะเอาไปแจกให้ที่นั่นเลย เดี่ยวจะแจ้งคณะกรรมการการศึกษา
เอาไว้ล่วงหน้าค่ะ”

“รับทราบครับ ถ้าส่งหนังสือเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมจะโทร.ไป
บอกอีกทีนะคะ”

เมื่อวางหูโทรศัพท์ลงหลังจากคุยกับคุณคิอุจิเสร็จแล้ว ผมรู้สึกถึงกลางสังหรณ์บางอย่างที่ชวนให้มึนงงมึนใจ และอีกสามสัปดาห์ให้หลัง สิ่งนั้นก็กลายเป็นความจริง

45

“รีเวนจ์” — 1

เมือง A เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงอย่างเต็มตัวหลังผ่านไปสามสัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ผมบริจาคหนังสือเรื่อง “รีเวนจ์” ให้กับห้องสมุดของโรงเรียนประถมทุกแห่งในเขต X ยอดขายของ “รีเวนจ์” ในเว็บไซต์แอมะซอนเริ่มพุ่งทะยานและกลายเป็นอันดับหนึ่งในหนังสือหมวดวรรณกรรม ขณะเดียวกันก็มีคนมาเขียนข้อความวิวหนังสือในเชิงบวกให้อย่างต่อเนื่อง

“ฉันซื้อเล่มนี้เพราะลูกบอกว่าไปเจอในห้องสมุดแล้วอยากได้ พอเห็นว่าปกสวยดีก็เลยลองอ่านดูบ้าง... แล้วก็พบว่ามันดีมาก ๆ! ความจริงเหมือนจะเป็นเรื่องที่เขียนขึ้นมาสำหรับผู้อ่านทั่วไป แต่ฉันคิดว่าอ่านสนุกได้ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่เลย!”

“ฉันรู้จักหนังสือเล่มนี้เพราะในอินเทอร์เน็ตพูดถึงกันเยอะว่าเป็นหนังสือที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคหลายอย่างกว่าจะออกมาเป็นรูปเล่ม ขอปรบมือให้ผู้เขียนและบรรณาธิการที่ไม่ยอมแพ้ค่ะ ลูกสาวฉันเพิ่งขึ้นประถม 3 ตอนแรกฉันก็เลยช่วยอ่านเป็นเพื่อน

แต่หลังจากนั้นลูกก็อ่านเองคนเดียวไปอีกหลายรอบ ตอนนี้อะไร
สองคนกลายเป็นแฟนคลับของคุณอิโวกาวะ โชตะ ไปแล้วค่ะ”

“นี่เป็นหนังสือเล่มแรกที่ลูกสาวฉันอยากได้ค่ะ ทั้งที่ก่อนหน้านี้
นี่เอาแต่เล่นเกม ไม่เคยสนใจหนังสือเล่มไหนมาก่อนเลย นอกจาก
จะให้ความสนุกในการอ่านแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังสร้างความสุข
ในการได้เป็นเจ้าของมันด้วย ขอขอบคุณมากๆ นะคะ”

“รูปเล่มงดงามจนชวนตะลึง เนื้อเรื่องน่าติดตามจนหยุดอ่าน
ไม่ได้ ผลงานชิ้นนี้มีคุณค่าอย่างยิ่งครับ ถึงกลุ่มเป้าหมายจะเป็น
ผู้อ่านทั่วไป แต่ส่วนตัวแล้วคิดว่าเด็กวัยประถมขึ้นไปที่ชอบอ่าน
หนังสือก็น่าจะอ่านได้สบายๆ นี่เป็นผลงานชั้นยอดที่เข้าถึงผู้อ่าน
ได้หลายช่วงวัยทีเดียว! ราคาเก๋าร้อยเยนอาจจะแพงไปสักหน่อย
สำหรับหนังสือขนาดพ็อกเก็ตบุ๊ก แต่รับรองเลยว่าคุ้มค่า!!”

หากสถานการณ์ยังคงเป็นไปในทิศทางนี้ อีกไม่นานหนังสือ
น่าจะใกล้หมดสต็อก ได้เวลาพิมพ์เพิ่มแล้ว สักสองพันเล่ม...หรือ
จะเสี่ยงพิมพ์สามพันเล่มไปเลย เอาเป็นว่าบอกนากาสะะ โมโมะ
ก่อนแล้วกัน ต้องส่งอีเมล ไม่สิ โทรศัพท์ดีกว่า

ผมยกหูโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วตั้งท่าจะกดหมายเลข ทันใดนั้น
กระดิ่งติดประตูก็ส่งเสียงก้องขึ้นเบาๆ เมื่อหันไปมองตรงทางเข้าร้าน
ก็เห็นนากาสะะ โมโมะ เดินเข้ามาพร้อมผ้าพันคอลายตารางหมากรุก
สีแดงผืนหนาดูอบอุ่น เธอพยายามชะงักมองว่าผมทำอะไรอยู่

ผมพูดอะไรไม่ออกไปครุ่นหนึ่งเพราะไม่คาดฝันว่าเธอจะมาหา

ตอนนี้ นากาเสะ โมโมะ เห็นผมแล้วคงนึกว่าตัวเองเข้ามาขัดจังหวะ
ตอนกำลังโทรศัพท์พอดี

(ขอโทษค่ะ)

เธอขยับปากบอกโดยไม่เปล่งเสียง

“เปล่า ๆ”

ผมวางหูโทรศัพท์ลง

“กะจะโทรหาคุณนากาเสะนั้นแหละ”

“อ้าว จริงหรอคะ”

“อ้อ มีเรื่องอยากแจ้งโดยตรงนะ”

“เรื่องอะไรคะ”

“เราจะพิมพ์ ‘รีเวนจ์’ เพิ่มแล้ว”

ผมรับรู้ได้ว่านากาเสะ โมโมะ นิ่งอึ้งไปเล็กน้อย ดวงตาคู่นั้น
ของเธอเบิกกว้าง

“ทั้งที่ขายไม่ค่อยได้มาตั้งนาน...เกิดอะไรขึ้นหรอคะ”

“ผมชนะเดิมพันมานะ”

“หา...ไม่เห็นจะเข้าใจเลยคะ”

นากาเสะ โมโมะ ทำหน้างง ผมจึงเล่าที่มาที่ไปทั้งหมดให้ฟัง

“ฮานะจังช่วยพวกเราไว้สินะคะ ดีใจจังเลย ต้องทำอะไร
สักอย่างเพื่อเป็นการตอบแทนซะแล้ว”

นากาเสะ โมโมะ เอ่ยขึ้นช้า ๆ คล้ายกำลังละเลียดความ
ปรีดี

“ส่งหนังสือกับขนมไปให้ติ่มมัย เขียนการ์ดแนบไปด้วย”

“ดีค่ะ ฉันจะเลือกหนังสือเอง”

“อื้อ ฝากด้วยนะ”

“คุณอาทึระ”

“หือ”

“ขอบคุณมากเลยนะคะ”

สายตาเธอจ้องตรงมาที่ผม

“...ขอบคุณเช่นกันนะ ผมได้สัมผัสกับการทำงานที่มีคุณค่า เพราะคุณนากาสะเลยละ แล้วก็ต้องขอโทษด้วยที่พ้ออ้อมซะไกลกว่าจะถึงจุดหมาย”

“เป็นทางอ้อมที่ดีมากเลยล่ะ ฉันได้รับประสบการณ์มากมายหลายอย่าง ถ้าได้เป็นนักเขียนอาชีพด้วยวิธีธรรมดาแบบคนอื่นก็คงไม่มีวันได้เรียนรู้เรื่องพวกนี้”

ถ้อยคำนั้นราวกับชุบชีวิตผมขึ้นใหม่

“ความจริงฉันก็มีเรื่องจะแจ้งเหมือนกันล่ะ”

“เรื่องอะไรเหรอ”

“ฉันก็ชนะนะคะ”

นากาสะ โมโมะ ผุดรอยยิ้มแสนเบิกบานใจ

46

“รีเอนจ์” — 2

“สอบติดมหาวิทยาลัยแล้วเหรอ”

เธอคงได้โควตาเข้ามหาวิทยาลัยด้วยการเสนอชื่อจากทางโรงเรียน ผมนี่กว่าเธอจะเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐด้วยการสอบแบบ

ปกติที่จัดขึ้นต้นปีหน้าเสียอีก

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ยังไม่ถึงเวลาสอบเลย”

“อ้าว นั่นหมายถึงเรื่องอะไรละ”

ขณะนั้นเธอ

“ฉันได้รางวัลชนะเลิศการประกวดผลงานนักเขียนหน้าใหม่
ของสำนักพิมพ์จิตตะสะคะ”

“...หา”

“รางวัลชนะเลิศ นักเขียนหน้าใหม่ สำนักพิมพ์จิตตะสะคะ”

เธอกล่าวซ้ำด้วยเสียงที่ดังก้อง ฉะฉาน และชัดเจน

ผมแทบไม่เชื่อหูตัวเอง รางวัลนักเขียนหน้าใหม่ของสำนัก-
พิมพ์จิตตะสะคะคือการประกวดที่สำคัญที่สุดในหมวดหนังสือวรรณกรรม
ทั่วไป และชิราอิ โค ก็เคยได้รับรางวัลนี้เมื่อสองปีก่อน

“ฟังอยู่หรือเปล่าคะ”

“โทษที ๗ มัวแต่ตะลึงนะ...ยินดีด้วยนะ”

“ขอบคุณค่ะ ทางนั้นติดต่อมาแจ้งข่าวเมื่อคืน ฉันยังรู้สึก
ไม่อยากจะเชื่ออยู่เลย...แต่ก็ดีใจมาก มันต้นตออย่างบอกไม่ถูกเลยคะ”

นากาสะ โมโมะ ยกมือขวาทาบอกเบา ๆ

“อ้อ ผมเข้าใจเรื่องนั้นดี”

เพราะผมเองก็รู้สึกแบบเดียวกันหลังจากมันใจแล้วว่า “รีเวนจ์”
จะประสบความสำเร็จ

สิ่งที่แผ่วลไออันอบอุ่นอยู่ในอกคืออะไรบางอย่างที่ผสม
รวมองค์ประกอบมากมายเอาไว้ด้วยกันอย่างแนบแน่น ไม่ว่าจะเป็น
ความซาบซึ้งในความสำเร็จ ความโล่งใจ ความอึดอึด เป้าหมายที่
ลุล่วง และเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างทาง จึงไม่อาจถ่ายทอด

ออกมาด้วยคำพูดเพียงสั้น ๆ

“เรื่องที่ได้รางวัล...เขียนตั้งแต่เมื่อไหร่หรอ”

“ฉันคิดพล็อตตั้งแต่ตอนที่ ‘รีเวนจ์’ เริ่มส่อแววว่าจะไม่ได้ตีพิมพ์ค่ะ พอชัดเจนแล้วว่าหมดหวังก็เริ่มลงมือเขียนเรื่องใหม่อย่างจริงจัง ปกติแล้วฉันมักจะรู้สึกอยากเขียนผลงานชิ้นใหม่ขึ้นมาตลอดเวลาเลยค่ะ ดังนั้นบับเสร็จสมบูรณ์ตอนฤดูใบไม้ผลิปีก่อนช่วงที่เราเริ่มทำเว็บไซต์ของร้านแล้วก็เริ่มเปิดบริการเลือกหนังสือนะคะ”

อย่างนี้เอง

“ผมนึกว่าช่วงนั้นคุณนากาเสะเพิ่งส่งต้นฉบับเรื่อง ‘รีเวนจ์’ ที่ปรับแก้เสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้นักพิมพ์อื่น ๆ แล้วกำลังรอคำตอบอยู่—”

ผมเข้าใจผิดหรอกหรือ

“อ้อ เรื่องนั้นก็ใช่ค่ะ”

คำตอบของนากาเสะ โมโมะ ทำให้ยิ่งแปลกใจกว่าเดิม

“เอ๊ะ”

“ฉันปรับแก้ต้นฉบับ ‘รีเวนจ์’ ไปพร้อม ๆ กับเขียนนิยายเรื่องใหม่ค่ะ ระหว่างรอคำตอบจากสำนักพิมพ์ก็เก็บผลงานใหม่ที่เขียนเสร็จแล้วเอาไว้ก่อน”

“นี่เอง สุดยอดเลย ทำได้ยังไงเนี่ย”

เมื่อผมบอกเช่นนั้น นากาเสะ โมโมะ ก็ยิ้มกว้างอย่างสบายอารมณ์

เด็กสาวคนนี้มีพลังใจที่ทั้งแข็งแกร่งและสง่างาม แม้ต้องเผชิญอุปสรรคในการตีพิมพ์ผลงานและล้มเหลวก่อนไปถึงจุดหมาย

แต่เธอยังคงปรับปรุงแก้ต้นฉบับต่อไป ทั้งยังลงมือสร้างผลงานเรื่องใหม่ขึ้น เธอไม่ได้มีเพียงความยึดมั่นอันหนักแน่นต่อการตีพิมพ์เรื่อง “รีเวนจ์” เท่านั้น แต่ยังคงล้าหาญเด็ดเดี่ยวถึงขั้นตั้งเป้าคว้ารางวัลวรรณกรรมทั่วไปมาครอง เห็นสิ่งอื่นใดคือแรงปรารถนาที่ “ต้องการเขียนผลงานชิ้นใหม่อยู่เสมอ” นั่นเอง

นากาเสะ โมโมะ คือยอดฝีมือตัวจริง

“ฮะ จริงสิ ลืมไปเลย ขอเวลาเดี๋ยวนะคะ”

นากาเสะ โมโมะ หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาแล้วโทรศัพท์หาใครบางคน

“ฉันฮิโรกาวะนะคะ เมื่อวานต้องขอบคุณมากเลย ตอนนี้สะดวกคุยมั๊ยคะ ไซ่แล้วค่ะ...ทางฉันก็มีข่าวดีที่เหนือความคาดหมายเหมือนกัน ลองดูอันดับหนังสือยอดนิยมในเว็บแอมะซอนสิคะ อีกไม่นานจะได้พิมพ์เพิ่มแล้วละค่ะ”

เธอคุยกับใครกันนะ

“ได้ค่ะ ฉันจะให้เขามารับสายนะค่ะ”

มือที่แสนบอบบางของเธอยื่นสมาร์ทโฟนมาให้ผม

“คุณนิชิโนะ มียาโกะ บรรณาธิการที่ช่วยผลักดันให้ผลงานของฉันได้รางวัลชนะเลิศนะค่ะ ตอนส่งเรื่อง “รีเวนจ์” ไปให้สำนักพิมพ์จิตตะ คุณนิชิโนะแนะนำให้ลองเขียนผลงานเรื่องใหม่ส่งประกวด และตั้งแต่นั้นมาเธอก็ช่วยดูต้นฉบับให้ฉันเป็นบางครั้งค่ะ”

เธอคือบรรณาธิการที่ปลุกปั้นชิราอิ โค จินโด่งดัง ผมเพิ่งรู้ว่าเธอติดต่อกับนากาเสะ โมโมะ อยู่ด้วย

“สวัสดีค่ะ ฉันนิชิโนะจากกองบรรณาธิการวรรณกรรมของสำนักพิมพ์จิตตะค่ะ คุณฮิโรกาวะเล่าเรื่องคุณมียาโมโตะให้ฟัง

แล้วละ ขอแสดงความยินดีกับ 'รีเวนจ์' ด้วยนะคะ นิยายเรื่องนี้เป็นผลงานชิ้นเลิศอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในแง่การขาย ตอนแรกฉันรู้สึกว่ามันสื่อขาดการโฆษณาประชาสัมพันธ์ไปหน่อย แถมยังไม่ได้ออปปิดด้วย ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมาเริ่มติดตลาดในช่วงนี้ ใช้กลยุทธ์แบบไหนหรือคะ”

เธอเป็นหญิงสาวที่พูดด้วยน้ำเสียงจะฉานน่าฟัง เมื่อถูกถามผมจึงเล่าที่มาที่ไปทั้งหมดตามที่เธออยากรู้ให้ฟัง

“บังเอิญโชคดีนะครับ”

“เรื่องนั้นก็มีส่วนนะคะ — แต่สิ่งที่ส่งผลมากที่สุดคือพลังของตัวผลงานค่ะ หนังสือเล่มนี้มีมนตร์สะกดให้ทุกคนอยากครอบครอง ทุกอย่างยอดเยี่ยมไปหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวที่คุณฮีโรภาวะบรรจงถ่ายทอดออกมา รวมถึงการออกแบบรูปเล่มและภาพหน้าปก องค์ประกอบต่างๆ ผสมผสานกันอย่างลงตัว จนกลายเป็นหนังสือที่สมบูรณ์แบบ ฉันรู้สึกนับถือบรรณาธิการอย่างคุณอาทิจะจริง ๆ ค่ะ นอกจากจะมองเห็นคุณค่าในผลงานเรื่องนี้แล้ว ยังนำมาขัดเกลาให้ดีขึ้นจนได้เผยแพร่สู่สาธารณะด้วย นับเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว”

“ขอบคุณมากเลยครับ”

“ความจริงคงไม่ได้อยากขายแค่ในเว็บแอมะซอน แต่อยากให้หนังสือวางอยู่ตามหน้าร้านด้วยใช่ไหมคะ ทางเราจะประกาศผลรางวัลชนะเลิศของคุณฮีโรภาวะในอีกสามสัปดาห์ ถ้า 'รีเวนจ์' ได้วางโชว์ปกบนแผงหนังสือในช่วงนั้นก็น่าจะขายดีที่สุด ๆ เลย”

นั่นคือสิ่งที่ผมหวังเป็นอย่างยิ่ง

“แต่เราลงทะเบียนใช้บริการสายส่งหนังสือเจ้าใหญ่ไม่ได้—”

“เหมือนที่คุณอิโรกาเวะเล่าให้ฟังเลยนะคะ คุณมียาโมโตะเนี่ย”

“หมายความว่ายังไง...”

นากาเสะ โมโมะ เล่าอะไรไปนะ ผมหันไปมองเจ้าตัว เธอไม่พูดอะไรแต่กลับยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เป็นคนซื่อตรงมากนะค่ะ เอาเถอะ ฉันว่าคนวัยยี่สิบกว่าก็ควรมีความซื่อตรงแบบนี้เอาไว้แน่นแหละค่ะ แต่เอาเป็นว่าโลกนี้ยังมีทางเลือกสำหรับเรื่องต่างๆ อยู่ นะคะ”

“หรือว่า...”

“ใช่แล้วค่ะ อย่างที่คุณมียาโมโตะคิดนั้นแหละ การลงทะเบียนกับสายส่งหนังสือเจ้าใหญ่เป็นไปได้ค่ะ สำนักพิมพ์เราถือหุ้นใหญ่ในบริษัทสายส่งหนังสือเหมือนกัน ดังนั้นจึงมีอำนาจในการโน้มน้าวพอตัวค่ะ ผู้จัดการฝ่ายขายของเราสามารถบอกทางนั้นให้ได้ว่า ‘ต้องการสนับสนุนร้านหนังสือบูเกต์’ และถ้าคุณมียาโมโตะยินดี เราจะขอเชิญมาร่วมโต๊ะเจรจากับทางสายส่งโดยตรงค่ะ แค่นี้ก็น่าจะลงทะเบียนได้ไม่ยากแล้ว ที่สำคัญคือประธานบริษัทของสำนักพิมพ์เราเคยบอกเอาไว้ว่า ‘จะช่วยเหลือสนับสนุนอิโรกาเวะ โชตะ อย่างเต็มที่’ ค่ะ เอาเป็นว่าในเบื้องต้นเราขอสัมภาษณ์เก็บข้อมูลทำรายงานพิเศษเกี่ยวกับ ‘ริเวนจ์’ ลงในนิตยสารแนะนำหนังสือของสำนักพิมพ์ได้มั๊ยคะ เดี่ยวจะให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายนั้นติดต่อไปทีหลัง”

“ขอบคุณมากครับ ด้วยความยินดีเลยครับ”

“ทางเราก็ยินดีเช่นกันค่ะ ตื่นเต้นมากเลยที่จะได้เห็นผลงานหลังจากนี้ของคุณอิโรกาเวะ”

“ฉบับพิมพ์ครั้งแรกถัดไป ผมจะใส่โอบีแล้วนะ”

ผมประกาศเจตจำนงต่อนากาเสะ โมโมะ ทันทีหลังวางสาย

“รับทราบค่ะ ฉันเข้าใจแล้วละว่าต้องกระตุ้นยอดขายให้มากกว่านี้ ถ้าอธิบายให้คุณมุตสึโกะกับคุณมิสึไมฟัง ทั้งสองคนก็คงเห็นด้วย แล้วจะเขียนบนโอบีว่าอะไรหะคะ”

“ผลงานเปิดตัวเล่มแรกที่เกือบไม่มีใครได้อ่าน! โดยฮิโรกาวะ โชตะ เจ้าของรางวัลนักเขียนหน้าใหม่ของสำนักพิมพ์จิตโตะเซะ”

“...อาจจะถูกใจกว่าที่คิดก็ได้นะเนี่ย ฉันชอบตรงที่บอกว่าเกือบไม่มีใครได้อ่าน ดูเป็นกันเองดีค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ เผยรอยยิ้มแสนพึงใจ

เมื่อถึงต้นเดือนพฤศจิกายน “รีเวนจ์” ก็ได้วางโชว์ปกอยู่บนแผงตามร้านหนังสือทั่วประเทศ และติดอันดับเบสต์เซลเลอร์ในที่สุด หนึ่งในร้านที่มุ่งมั่นตั้งใจในการขายหนังสือเล่มนี้ได้อย่างเห็นได้ชัดคือร้านหนังสืออูมิยะสาขาใหญ่

“ตอนนั้นฉันเสียตายนานทีเดียวที่โดนหัวหน้าบรรณาธิการโกโต ชัดชวาง ยิ่งเห็นยอดขายในเว็บแอมะซอนแล้วก็ยิ่งเจ็บใจค่ะ!”

อูเอซิมะ นานะ สุดยอดพนักงานขายหนังสือพยายามขจัดความอึดอัดคับข้องเหล่านั้นด้วยการทุ่มสุดกำลัง และทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อขายหนังสือเล่มนี้ นอกจากมุมหนังสือใหม่แล้ว เธอยังวางโชว์ไว้ตรงมุมหนังสือสำหรับเด็ก และทำป้ายโฆษณาที่ดึงดูดสายตาติดไว้ทั้งสองจุด

นอกจากนี้เธอยังเลือก “รีเวนจ์” และ “โปรเจกต์คินซีฟเมือง A” ให้อยู่ในรายชื่อ “10 หนังสือยอดเยี่ยมประจำปีของร้านหนังสือ

อิฐมียะ” ทำให้ผู้คนหันมาสนใจว่าทำไมหนังสือสองเล่มซึ่งคนละประเภทกันอย่างสิ้นเชิง และตีพิมพ์โดยร้านหนังสือเล็กๆ ในฮอกไกโดจึงได้รับความนิยมมากมายนัก

นากาเสะ โมโมะ ไม่ได้แตกตื่นกับความสำเร็จที่พุ่งเข้ามาฉับพลัน เธอยังคงจดจ่อกับการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างแข็งขัน ชีวิตแต่ละวันมีเพียงบ้าน โรงเรียน และสถาบันกวดวิชา เธอไม่ได้มาที่ร้านเกือบสองเดือนแล้ว

ผมวางแก้วมัคลงบนเคาน์เตอร์แล้วสวมเสื้อนอก มือข้างหนึ่งถือพลั่วเอาไว้ก่อนเปิดประตูร้านออกไป ดวงตาของผมหริ่งโดยอัตโนมัติเมื่อเผชิญกับความเจิดจ้า หิมะซึ่งตกทับถมต่อเนื่องทั้งคืน เปลี่ยนทัศนียภาพรอบข้างให้กลายเป็นสีเงินที่สะท้อนแสงแดดเป็นประกาย

“เฮอะ ลุยเลยแล้วกัน”

ผมเริ่มตักหิมะตรงพื้น

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

เสียงที่ไม่ได้ยินมานานทำให้ผมหยุดมือโดยพลันแล้วเงยหน้าขึ้น นากาเสะ โมโมะ ชะเง้อมองมาจากประตูรั้วด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“อรุณสวัสดิ์ — ทำไมวันนี้มาได้ล่ะ”

ชนะการประกวดอะไรมาอีกหรือเปล่านะ

“ฉันเอาของมาให้ค่ะ เนื่องในวันคริสต์มาส”

นากาเสะ โมโมะ เดินเข้ามาใกล้แล้วหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อโค้ต มันคือกล่องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่หุ้มด้วยกระดาษห่อของขวัญไว้อย่างสวยงาม

อะไรหว่า

“ขอบคุณนะ ช้างในคืออะไรละเนี่ย อ้อ เข้าไปในร้านก่อนมัย
อากาศหนาวจะแย่”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันกำลังจะไปโรงเรียนนะ ลองเปิดดูก่อนสิคะ”

ผมแกะกระดาษห่อของขวัญออกแล้วเปิดฝากล่องตามที่เธอ
คะยั้นคะยอ —

“สวยมากเลย”

สิ่งที่อยู่ในกล่องคือปากกาหมึกซึมแสงงดงาม สีของมัน
ราวกับ...

“ใบของต้นลิลี่ปุ๋มเขา”

“ใช่แล้วค่ะ สีเขียวมีหลายเฉดมากกว่าที่คิดไว้เยอะเลย
ไม่ย่ำแย่จะกว่าจะหาแท่งที่ตรงใจได้”

นากาเสะ โมโมะ ทำหน้าภูมิใจอย่างที่เธอมักแสดงให้เห็น
บ่อยๆ

“ขอบคุณมากนะ ผมจะรักษาไว้อย่างดี คุณจะแพงไม่ใช่เล่น
เลยนะเนี่ย”

ผมเลื้อยไปเห็นข้อความสลักชื่อบริษัทผู้ผลิต

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันได้ค่าลิขสิทธิ์งานเขียนมาเหลือเพื่อ
คุณอาภิระคะ คือว่า...”

“มีอะไรเธอ”

สีหน้ายิ้มแย้มของนากาเสะ โมโมะ ดูเคร่งขรึมจริงจังขึ้นมา
ฉับพลัน

“ขอบคุณมากนะคะ ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างที่ผ่านมาเลย”

นากาเสะ โมโมะ มักทำสิ่งที่ผมคาดไม่ถึงอยู่เสมอ

ผมซาบซึ้งตื้นตันจนพูดอะไรไม่ออก ภาพที่เห็นตรงหน้าเริ่ม
แตกพว้า

ทว่านากาเตะ โมโมะ ดูจะไม่ทันสังเกต “...มีอีกอย่างที่ต้อง
ให้นึก” เธอพูดแล้วล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ตอีกรอบ คราวนี้
หยิบกล่องใบเล็กจิ๋วออกมา

“น้ำหมึกสีแดงค่ะ ไว้มาทำงานด้วยกันอีกนะคะ”

นากาเตะ โมโมะ บอกเช่นนั้นเมื่อผมเอื้อมมือไปรับ “อ๊ะ
จะสายแล้ว ไปก่อนนะคะ” เธอเอ่ยขึ้นก่อนวิ่งเหยาะๆ ไปบนถนน
ที่เต็มไปด้วยหิมะขาวโพลน

ทดลองอ่าน

บทส่งท้าย

ทศพรอ่าน

“อิโรกาวะ ไชตะ เป็นคนแบบไหนหรอคะ”

ณ ชันรุมของร้านหนังสือบูเกต์ พิธีกรสาวของรายการโทรทัศน์จากสถานีท้องถิ่นยิงคำถามใส่ผมขณะนั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะตลอดครึ่งปีที่ผ่านมาผมได้ยินคำถามนี้ทุกครั้งเมื่อต้องให้สัมภาษณ์กับนิตยสารหรือรายการโทรทัศน์ และคำตอบของผมก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“เรื่องการเขียนต้องนับว่าเป็นอัจฉริยะจริงๆ ครับ แต่ขณะเดียวกันก็มีทั้งความใสซื่อและจิตใจที่พร้อมพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังเป็นคนที่มีความยึดมั่นอย่างหนักแน่นและละเอียดดิบกับทุกเรื่อง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีนะครับ”

นากาเสะ โมโมะ เลือกที่จะไม่เผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวสู่สาธารณะ ผมจึงต้องให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับอิโรกาวะ ไชตะ แทน นั่นทำให้ผมเกิดความลังเลในตอนแรกว่าควรรับหน้าที่นี้หรือไม่ เพราะคนที่สังคมอยากรู้จักจริงๆ คืออิโรกาวะ ไชตะ ทว่าเสียงตอบรับกลับดีเกินคาด เพียงไม่นานก็เริ่มมีคนมาสัมภาษณ์เกี่ยวกับร้านหนังสือบูเกต์และตัวผมมากขึ้น เพียงแต่บ่อยครั้งก็มักถูกถามถึงอิโรกาวะ ไชตะ เช่นนี้

อาจไม่สำคัญนัก แต่ขอบอกไว้สักนิดว่า วลีที่สื่อชอบใช้ในการนิยามถึงตัวผมคือ “เจ้าของร้านหนังสือและบรรณาธิการยอดฝีมือผู้ทำให้นิยายและหนังสือสารคดีกลายเป็นเบสต์เซลเลอร์ทั้งสองเล่มด้วยวัยเพียง 29 ปี”

“ทำไมถึงไม่เผยแพร่ประวัติส่วนตัวของคุณอิโรกาวะล่ะคะ”

“มีเหตุผลหลายอย่างครับ แต่ที่สำคัญที่สุดคือเรื่องความเป็นส่วนตัว ผมยังเป็นนักศึกษาอยู่ด้วย ไม่อยากให้การเปิดเผยตัวตน

กลายเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตประจำวันนะครับ”

“อยู่คณะอักษรศาสตร์หรือเปล่าคะ”

“แล้วแต่จะจินตนาการเลยครับ”

นากาเสะ โมโมะ ไม่ได้เลือกคณะอักษรศาสตร์ แต่เธอตัดสินใจเรียนต่อสายวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังของโตเกียว และเริ่มใช้ชีวิตคนเดียวตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา ตอนนี้เธอยังอยู่ปี 1 จึงได้เรียนเพียงวิชาพื้นฐานต่างๆ แต่ก็มุ่งหวังว่าจะเข้าเอกฟิสิกส์ดาราศาสตร์ในปีหน้า

ผมได้ยินเรื่องนั้นแล้วรู้สึกตกใจ ทว่านากาเสะ โมโมะ กลับพูดเหมือนเป็นเรื่องสามัญธรรมดา

“ฉันสนใจเรื่องนี้มาตั้งแต่เด็กแล้วละคะ จักรวาลของเราออกจะน่าพิศวงขนาดนี้ จริงอยู่ว่ายิ่งคิดหาคำตอบก็ยิ่งเจอเรื่องที่ไม่เข้าใจ แต่ถ้าได้ศึกษาค้นคว้าในมหาวิทยาลัย ฉันอาจจะค้นพบคำตอบในแบบของตัวเองก็ได้ค่ะ”

นอกจากความปรารถนาอันแรงกล้าต่อการเรียนและปริมาณการอ่านหนังสือที่มากมายมหาศาลแล้ว นากาเสะ โมโมะ ยังมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความใฝ่รู้ ผมจินตนาการไม่ออกเลยว่าหลังจากนี้เธอจะรังสรรค์งานเขียนแบบใดขึ้นมาบ้าง

“หนังสือที่คุณมียาโมโตะทำติดอันดับเบสต์เซลเลอร์ทั้งสองเล่มเลยนะคะ มีแผนจะจัดพิมพ์หนังสืออะไรเป็นเล่มถัดไปคะ”

พิธีกรยืงคำถามต่อ

“กำลังวางแผนจะออกหนังสือรวมเรื่องสั้นครับ”

“เรื่องสั้นหรือคะ”

“ใช่ครับ เป็นไอเดียของฮิโรกาว่าะ โชตะ นะครับ”

“คุณอิโรกาวะนะเหรอคะ”

ผมคิดจะตอบแทนนากาเสะ โมโมะ เรื่องปากกาหมึกซึม จึงลองถามเธอว่าอยากได้อะไร ใบหน้าของเธอในตอนนั้นยังคงปรากฏแจ่มชัดในความทรงจำ

“ช่วยทำหนังสือให้อีกเล่มได้มั๊ยคะ”

นากาเสะ โมโมะ เผยสีหน้าซุกซนอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

“แบบนี้ก็ไม่ใช่ว่าการตอบแทนนะสิ”

รางวัลชนะเลิศจากการประกวดของสำนักพิมพ์จิตเสะบวงกับความนิยมถล่มทลายของ “รีเวนจ์” ย่อมทำให้อิโรกาวะ โชตะ กลายเป็นหนึ่งในนักเขียนที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในปัจจุบัน และมีสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ติดต่อเข้ามาทาบทามอย่างไม่ขาดสายแน่นอน ผมควรเป็นฝ่ายต้องก้มหัวขอร้องให้เธอช่วยเขียนมากกว่า

“ไม่ใช่หนังสือของฉันคนเดียวหรอกคะ”

“เอ...”

“ถ้าเป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นของนักเขียนคนอื่นที่เคยเผยแพร่ผลงานในเว็บไซท์ากูเหมือนกัน คุณอาkiraคิดว่าไงบ้างคะ”

นากาเสะ โมโมะ พุดต่อระหว่างที่ผมยังตอบอะไรไม่ถูก

“คุณชิราอิกับฉันก็จะร่วมเขียนด้วยค่ะ”

เธอเปล่งเสียงฮิปปางตลอดกระเป๋าเป้ใบเดิมลงจากบ่ามา อุ้มไว้ข้างหน้าแล้วหยิบแฟ้มใสออกมา

“นี่เป็นรายละเอียดแผนงานค่ะ ฉันกับคุณชิราอิช่วยกันทำ”

ในนั้นประกอบด้วยเนื้อหาแผนงานที่สรุปมาคร่าว ๆ และชื่อของนากาเสะ โมโมะ กับชิราอิ โค รวมถึงนักเขียนมือสมัครเล่น

คนอื่น ๆ ที่ล้วนมีผลงานเผยแพร่ในเว็บไซต์โชซากุเป็นหลัก

“ชื่อหนังสือคือ ‘12 เดือน’ ค่ะ เป็นผลงานรวมเรื่องสั้นที่ใช้ชื่อเดือนเป็นชื่อเรื่องตั้งแต่มกราคมไปถึงธันวาคม ถ้าใช้วิธีจับฉลากว่าใครจะได้เดือนอะไรก็น่าสนุกดีนะค่ะ อยากูู้จ้ังว่าคนอื่นจะเขียนเรื่องอะไรมาบ้าง เรื่องสั้นแต่ละเรื่องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ชัดเจนอยู่แล้ว ฉันคิดว่าคนที่ไม่ค่อยได้อ่านนิยายก็น่าจะสนุกกับมันได้ไม่ยากค่ะ”

ผมไม่ค่อยเห็นนากาเตะ โมโมะ พุดเร็วรัวแบบนี้เท่าไรนัก เธอไม่ได้เล่าให้ผมฟังโดยตรง แต่เชื่อว่าทั้ง 11 คนนี้คือผู้ที่คอยให้กำลังใจและประคับประคองเธอไว้หลังจากเรื่อง “รีเวนจ์” ถูกยกเลิกการตีพิมพ์ และฮิโรกาว่า โชตะ หายหน้าไปจากเว็บไซต์โชซากุ แผนงานของหนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนการตอบแทนเพื่อนพ้องนักเขียนเหล่านั้น

ผมเคยอ่านผลงานของนักเขียนทุกคนที่อยู่ในรายชื่อมาแล้ว เนื่องจากเห็นว่าข้อความที่พวกเขาเขียนแสดงความเห็นเกี่ยวกับผลงานของฮิโรกาว่า โชตะ นั้นบ่งบอกตัวตนอย่างชัดเจน ผมจึงอยากรู้ว่าใครเขียนผลงานแนวไหนกันบ้าง

“น่าสนใจมาก...แต่แนวการเขียนและเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแต่ละคนดูไม่เหมือนกันเลยนะ แถมทักษะการเขียนก็ต่างกันด้วย”

“ฉันว่ามันยิ่งเป็นเหตุผลที่ดีในการทำหนังสือเล่มนี้เลยค่ะ”

“เป็นเหตุผลที่ดีเธอ”

“มองเผิน ๆ แล้วทักษะของแต่ละคนอาจไม่เท่ากัน แต่ทุกคนมีเซนส์การเขียนมากพอที่จะสร้างผลงานสำหรับทำกำไรทางธุรกิจได้ค่ะ อีกทั้งทุกคนยังมุ่งมั่นในการพัฒนาตัวเองอย่างมาก ฉันเลย

คิดว่าถ้าคุณอากิระเป็นบรรณาธิการให้ ทุกอย่างต้องเป็นไปในทางบวกแน่นอน การทำให้เรื่องสั้นของนักเขียน 12 คนที่มาจากคนละทิศละทางกลายเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่มีเอกภาพ — นี่เป็นโอกาสทองที่บรรณาธิการจะได้แสดงฝีมือไม่ใช่หรือคะ”

“งี้เอง”

หนังสือเล่มนี้จะเป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถของผมด้วยอย่างนั้นหรือ

“ที่สำคัญถ้ามีชื่อคุณชิราอิกับฉันอยู่ก็น่าจะขายได้นะคะ”

ความมั่นใจที่มาจากความซื่อตรงของเธอทำให้ผมหลุดซ้ำ

“...ฉันพูดอะไรแปลก ๆ ออกไปหรือเปล่าคะ”

“เปล่าหรอก แค่รู้สึกว่ามันตรงไปตรงมาดีนะ แถมยังพูดอย่างมั่นใจด้วย โอเค ผมจะรับงานนี้”

ดวงตากกลมโตของนากาสะ โมโมะ เป็นประกาย

“จริงหรือคะ”

“อ้อ ผมให้สัญญา แต่บอกไว้ก่อนนะว่าผมจะทำงานอย่างมืออาชีพและต้องการให้ต้นฉบับสมบูรณ์แบบที่สุด ถ้าผลงานเรื่องไหนไม่ถึงมาตรฐานที่คาดหวังก็ต้องตัดเรื่องนั้นทิ้ง หรือไม่ก็อาจยกเลิกแผนงานไปเลย แต่กรณีนี้ก็จะจ่ายค่าตอบแทนในการทำงานให้อย่างเหมาะสม ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนากาสะที่อยากออกหนังสือร่วมกับเพื่อนนักเขียนนะ แล้วผมเองก็อยากสนับสนุนด้วย แต่ในทางธุรกิจแล้วผมคงยอมอ่อนข้อให้เรื่องพวกนี้ไม่ได้”

ยังมีชื่อของฮิโรกาวะ โชตะ กับชิราอิ โค ด้วยแล้วก็ยิ่งต้องเข้มงวด

“เข้าใจแล้วค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ ผงกศีรษะรับด้วยใบหน้าสุ่ม

หลังเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ ผมกลับไปห้องพักของตัวเองบนชั้นสองแล้วหยิบเสื้อผ้าสำหรับสามวันใส่ลงในกระเป๋าเดินทาง รวมถึงหนังสือเรื่อง “12 เดือน” จำนวน 10 เล่มที่เพิ่งส่งมาถึงร้านได้ไม่นาน

ผมกำลังจะเดินทางไปโตเกียวและพักอยู่ที่นั่นสามวัน

สองวันแรกผมจะตระเวนเอาหนังสือไปนำเสนอตามร้านต่างๆ ส่วนวันที่สามจะไปพบผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อชินซากิ โคฮารุ พร้อมกับนากาเสะ โมโมะ เขาหาทางติดต่อผมโดยตรงด้วยวิธีที่ไม่ต้องใช้สำนักพิมพ์มารุยามะเป็นคนกลางเพื่อแจ้งว่าอยากพูดคุยเกี่ยวกับการนำเรื่อง “รีเวนจ์” มาสร้างเป็นภาพยนตร์

“ระหว่างนี้ฝากดูแลร้านด้วยนะครับ”

ผมชะโงกหน้ามองเข้าไปในครัวแล้วส่งเสียงบอกคุณซุงเนมูะที่กำลังเสิร์ฟกาแฟลาเต้ให้บรรดาลูกค้าประจำ เธอเริ่มทำงานเป็นพนักงานพาร์ตไทม์ของร้านตั้งแต่ช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา เพราะคาเฟ่เปลี่ยนมาเปิดทำการทุกวัน และอิคะซะคุงก็งานยุ่งกว่าเดิม เพราะเขากลายเป็นพนักงานประจำของร้านหนังสือมุเกต์แล้ว

ก่อนหน้านี้ฉันอิคะซะคุงพยายามหางานตามขั้นตอนปกติ แต่ได้ยืนยันว่า “ไม่เจอบริษัทที่เหมาะสมกับตัวเอง” แล้ววันหนึ่งเขาก็บอกกับผมว่า “ถ้าได้อยู่ที่ร้านของคุณอาภิระ ผมคิดว่าตัวเองคงมีไฟในการทำงานมาก ช่วยจ้างผมเป็นพนักงานได้มั๊ยครับ”

“แต่อนาคตของวงการสิ่งพิมพ์ไม่มีอะไรแน่นอนนะ”

ผมถามไว้ก่อน โชคดีที่ตอนนี้กิจการของร้านหนังสือบูเกต์
ยังดำเนินไปอย่างราบรื่น แต่ในภายภาคหน้าก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงครับ ความฝันของผมคือการเป็นเจ้าของ
คาเฟ่ ขอแค่ทำงานเก็บเงินจนมีทุนเปิดร้านก็พอ...อ๊ะ แต่ผมจะ
เรียนรู้เรื่องหนังสือและงานบรรณาธิการอย่างเต็มที่เลยนะครับ แล้ว
ก็ผมอาจจะช่วยเรื่องงานขายกับพวกการตลาดได้ แคร่รู้สึกแบบนั้น
นะครับ”

ผมคิดว่าอิคะคุงดูเหมาะกับงานพวกนี้จริง ๆ เขามีบุคลิก
ร่าเริงแจ่มใสและเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน ที่สำคัญคือมีไหวพริบ
เป็นเลิศ ตอนนี้ผมกำลังลุ่มใจเรื่องขาดคนช่วยงานอยู่พอดี จึงตอบ
ตกลงเลยแล้วกัน

และแล้วพนักงานประจำคนแรกของร้านหนังสือบูเกต์ก็
ถือกำเนิดขึ้น

“ไปก่อนนะ”

ผมบอกอิคะคุงที่กำลังจัดระเบียบบิโเสริจรับของอยู่ตรง
เคาน์เตอร์

“ครับ เดินทางปลอดภัยนะครับ เมื่อกี้มูมนั่งส้อมพิเศษ
ขายได้อีกเล่มแล้วละครับ”

ครั้งนี้เป็นธัมฮอกไกโด ผมลองรวบรวมหนังสือและการ์ตูน
ที่มีเนื้อหาบางอย่างเกี่ยวข้องกับดินแดนแห่งนี้ ผลปรากฏว่าหนังสือ
ที่เลือกมานั้นทั้งน่าสนใจและมีความหลากหลาย ทำให้เกิดเสียง
ตอบรับในแง่บวกเป็นอย่างดี หากเปลี่ยนให้เป็นมูมนั่งส้อมประจำ

ร้านไปเลยก็อาจจะเข้าท่า

อีกเดี๋ยวบอกมือให้ขณะที่ผมเดินออกจากร้านหนังสือเกตุ ผมขึ้นรถไฟจากสถานีกลางของเมือง A เพื่อมุ่งหน้าไปยังสนามบิน และเมื่อได้ที่นั่งเรียบร้อยแล้วผมก็หยิบหนังสือเรื่อง “12 เดือน” ที่พกติดตัวไว้เล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋าถือ

ตัวเล่มเป็นหนังสือปกแข็งขนาดใหญ่

ครั้งนี้คุณมุตตีโกะก็เป็นผู้ออกแบบรูปเล่มเช่นเคย บนหน้าปกมีเส้น 12 เส้นต่างสีต่างขนาดลากเป็นแนวพลั่วไหวทาบลงบนพื้นหลังขาวโพลน

หน้ากระดาษที่คั่นเป็นหน้าเปิดของแต่ละเรื่องจะเป็นสีใดสีหนึ่งในบรรดา 12 สีนั้น และทั้งหมดล้วนมีภาพประกอบที่วาดโดยคุณมิตสึโมะ ผู้เขียนทั้ง 12 คนได้ปลดปล่อยความสามารถออกมาถึงขีดสุดจนกลายเป็นผลงานชั้นยอดเกินความคาดหวังไปไกลไกลส่วนที่เหลือก็แค่ขายให้ได้เท่านั้น

ผมทำหนังสือด้วยความละเอียดละไมและพยายามทุกวิถีทางเพื่อส่งต่อมันไปถึงผู้อ่านให้มากที่สุด หลังจากนั้นผมจะยังใช้ร้านหนังสือเกตุเป็นสถานที่ในการถ่ายทอดมนตรีเสน่ห์ของหนังสือต่อไป เพราะภารกิจนั้นคืองานของผมนั่นเอง

(จบ)

ส่งท้ายจากผู้แปล

คนไม่อ่านหนังสือคือคนโง่

แต่คนที่อ่านแล้วเชื่อทุกอย่างในหนังสือคือคนที่โง่กว่า

ครูทางวรรณกรรมของผมคนหนึ่งเคยบอกเช่นนั้น เขาเป็นคนเดียวกับที่บอกผมว่าอย่าตัดสินผู้อื่นจากการแต่งตัว แต่จงแต่งตัวให้ดูดีอยู่เสมอ

ฉันใดก็ฉันนั้น สิ่งที่คุณอ่านไม่พึงกระทำคือการตัดสินหนังสือจากปก และสิ่งที่คุณทำหนังสือพึงกระทำคือการทำปกหนังสือให้ดูดีทุกเล่ม สิ่งที่คุณอ่านไม่พึงกระทำคือการเชื่อว่าทุกอย่างในหนังสือนั้นถูกต้อง และสิ่งที่คุณทำหนังสือพึงกระทำคือการเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด การตกหล่น หรือเรื่องที่ส่งผลเสียต่อสังคม เพราะจุดบกพร่องแม้เพียงจุดเดียวท่ามกลางตัวอักษรนับหมื่นนับแสน อาจติดอยู่ในใจผู้อ่านไปอีกเนิ่นนาน

แต่อย่างไรคนทำหนังสือก็เป็นเพียงปุถุชน ปุถุชนที่ต้องการ
ส่งมอบความสมบูรณ์แบบสู่มือผู้อ่านให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่
ระหว่างทางมีรายละเอียดปลีกย่อยมากมายเหลือเกิน ข้อความที่
ผู้อ่าน (ส่วนมาก) เห็นผ่านตาไม่เกินหนึ่งครั้ง แท้จริงแล้วอาจ
ผ่านมือกองบรรณาธิการมานับสิบลรอบ ถูกขัดเกลา แก้ไข ลบ
เพิ่ม เติม เปลี่ยน อยู่เกือบตลอดกระบวนการ แต่สุดท้าย—หรือ
อาจเพราะแบบนั้น—ก็ก่อให้เกิดความผิดพลาดเล็ดลอดออกไปจนได้
นั่นเป็นสิ่งที่ยืนยันว่าการทำหนังสือไม่ใช่งานง่าย
ผมไม่ได้ต้องการแก้ตัวให้พวกเดียวกัน
เพียงอยากให้ทุกท่านเข้าใจว่าทำไมโลกจึงต้องมีหนังสือเล่มนี้

ธนพล ศักดิ์สมุทรานันท์

ทดลองอ่าน

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เบือนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อผู้อ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th